

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

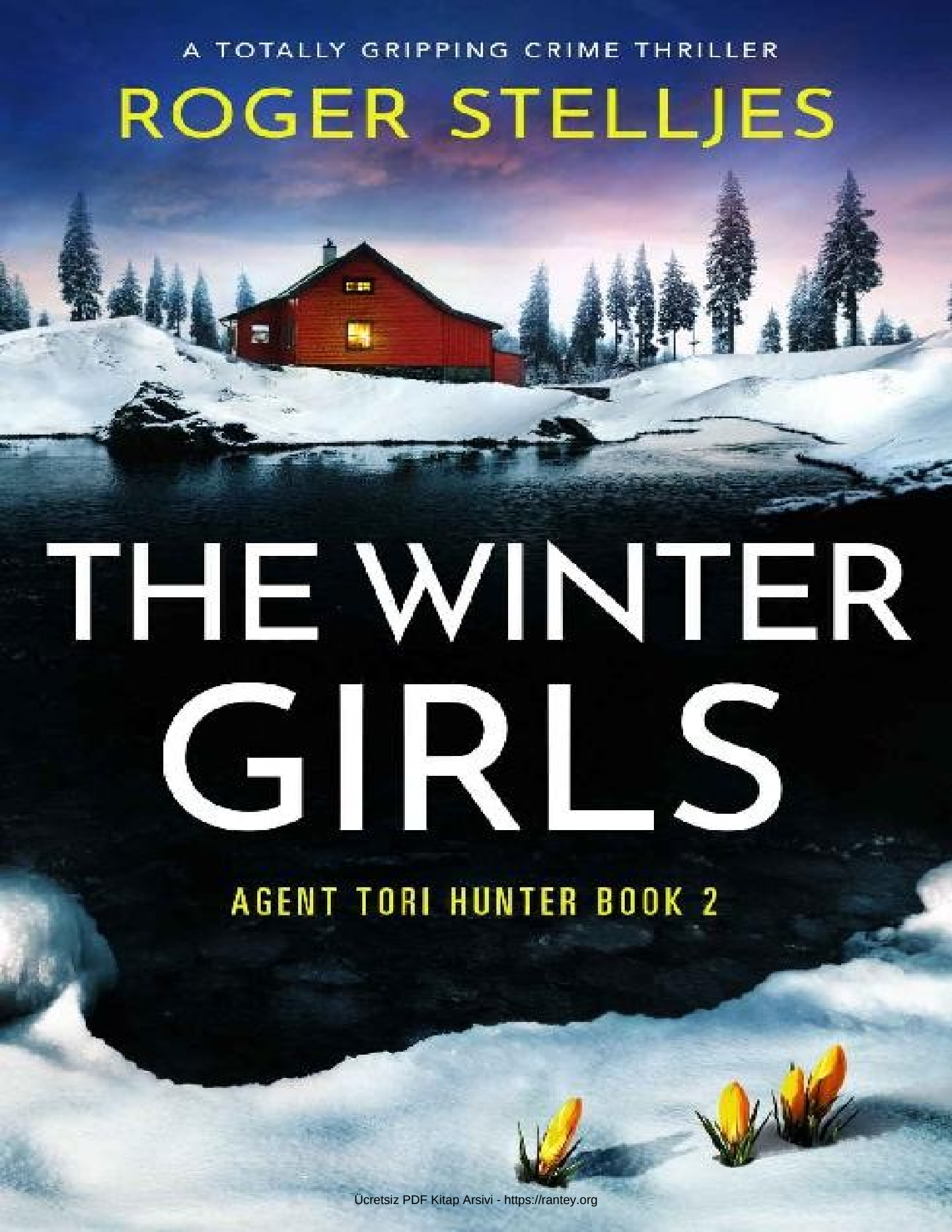
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TOTALLY GRIPPING CRIME THRILLER

ROGER STELLJES

A red cabin with a chimney and two lit windows sits on a snowy bank. A dark lake is in the foreground, reflecting the cabin and the sky. The background is filled with snow-covered evergreen trees under a twilight sky with soft purple and blue hues. In the bottom foreground, three yellow crocuses are blooming through the snow.

THE WINTER GIRLS

AGENT TORI HUNTER BOOK 2

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIŞ KIZLARI

TAMAMEN SÜRÜKLEYİCİ BİR POLİSİYE GERİLİM

ROGER STELLJES'İN KİTAPLARI

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş

Kızlar Kış Kızları

Saklı Kızlar

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Kış Kızları ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Onikinci</u>
<u>BölümYedinci</u>
<u>Sekizinci</u>
<u>Dokuzuncu</u>
<u>Onuncu</u>
<u>Onbirinci</u>
<u>On Üçüncü Bölüm</u>
<u>On Dört Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm Yedi</u>
<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Yirmi</u>
<u>BölümOn Beş On</u>
<u>Altı On On Sekiz</u>
<u>On Dokuz</u>
<u>Bölüm Yirmi Bir Yirmi</u>
<u>Bölümİki Yirmi Yirmi</u>
<u>Yirmi Yirmi Bölüm Üç</u>
<u>Bölüm Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Yedi Bölüm</u>
<u>Bölüm Dört Beş Altı</u>
<u>Yirmi Yirmi Sekiz Yirmi</u>
<u>Dokuz Bölüm Otuz</u>
<u>Bölüm Otuz Bir</u>

Otuz İkinci Bölüm
Saklı Kız

Roger'dan Daha Fazla
Dinleyin Roger
StelljesKitapları 'in
Roger'dan Bir Mektup
Susturulmuş Kızlar

*

—

Kış Kızları, bizi hayatta tutmak için her gün azimle çalışan tüm ilk müdahale ekiplerine, doktorlara, hemşirelere, bakıcılara ve bilim insanlarına adanmıştır.

güvenliğimizi sağlayın, bizi tedavi edin ve dünyamızı saran ölümcül pandemiden kurtulmamıza yardımcı olun. Size ne kadar teşekkür etsek azdır.

PROLOGUE

Ağzının etrafındaki batma hissi, yüzünden çekilen koli bandı yüzünden sıcaktan yanıyordu. Altı panelli kalın koyu kahverengi kapı çekilerek kapatıldı. Kalbi küt küt atarken, anahtarın gürültüyle kama yuvasına sıkışmasını, kilit mekanizmasının dönmesini ve sürgünün belirgin bir gümbürtüyle yerine oturmasını dinledi.

Hızla kapıya doğru adım atarak sol kulağını kapıya dayadı. Sağa doğru hareket eden ayak seslerini seçebiliyordu ve duyduğu gıcırtya bakarak yukarı doğru olduğunu düşündü. Ayak sesleri kaybolunca uzanıp kapının tokmağını sağa çevirdi ve ardından çekti. Kapı kımıldamıyordu, neredeyse hiç boşluk yoktu. İçeride kilitli kalmıştı. Hapsedilmişti.

Dehşetini bastırmaya çalışarak arkasını döndü ve çevresini kolağan etti.

Sağındaki orta boy yatağın üstünde yeni bir yorgan ve dört yastık vardı. Uzaktaki duvarda, bir metre genişliğinde, üç çekmeceli bir şifonyerin üzerinde düz ekran bir televizyon ve DVD oynatıcı duruyordu. Şifonyerin üst çekmecesini açtığında içinde filmler buldu. Alt çekmecelerde temiz giysiler vardı. Bir çift dar kot pantolon, iki yığın tişört, dört düz renkli kazak, birkaç çift iç çamaşırı, çorap ve tam bedenine uyan sütyenler vardı.

Banyoya girdiğinde bir lavabo, tuvalet ve içinde yeni bir kalıp sabun ve şampuan bulunan küçük bir duş buldu. Saçları için temiz bir fırça ve yepyeni bir saç kurutma makinesi vardı. Makyaj masasının üzerinde

Lavabonun solunda hâlâ paketinde duran yeni bir diş fırçası ve taze bir t p jel diş macunu vardı.

Yatak odasına geri dönerek şifonyerin solundaki küçük buzdolabının kapağını açtı. Buzdolabında sade şişe suyu, elma ve portakal suyu, plastik Sprite ve Diyet Kola şişeleri, sık sık i ti i iki çeşit vitaminli su ve en sevdiği atı tırmalıklardan ikisi olan dil peyniri şeritleri ve süzme yoğurt vardı.

Yata ın ucuna oturdu ve önce bileklerinin, sonra da kol ve bacaklarını birbirine ba layan kelepçelerin bulunduğu ayak bileklerinin etrafındaki ham deriyi ovu turdu.

 zerine oturan giysiler, su ve sevdiği atı tırmalıklar, temiz yatak takımları, televizyon ve filmler.

Burası neresi? Kim bu insanlar? Peki benden ne istiyorlar?

BİRİNCİ BÖLÜM

"SİBİRYA'DA BEŞ GÜN BOYUNCA YAPILACAK PEK BİR ŞEY YOK!"

Çarşamba, 12 Şubat
Crosslake, Minnesota

Carrie Devenish sola döndü ve hafif karla kaplı araba yolunun hafif eğiminden yavaşça aşağı inerek ailesinin Rush Gölü'ndeki geniş tatil evine doğru sürdü.

"*Nihayet*," dedi on yedi yaşındaki kızı Savannah öfkeyle.

"Hey, yazın çok daha uzun sürüyor," diye cevap verdi annesi neşeyle. "Yılın bu zamanında kabin trafiği yok."

"Ayrıca Şubat ayındayız anne. Şu anda dışarısı yedi derece. Sibiry'a'da *beş gün boyunca* yapacak pek bir şey yok!"

"Eğleneceğiz," diye coşkuyla cevap verdi Carrie, İkiz Şehirlerden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. "Jakuziyi ateşleriz, masa oyunları oynarız, kayağa gideriz ve film izleriz. Harika bir uzun hafta sonu olacak."

"Evet, sen öyle diyorsan." Savannah cevap olarak iç çekti. "Babam gerçekten geliyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Carrie sertçe. "Birkaç saat içinde burada olacak." Savannah gözlerini devirdi. "Elbette gelecek."

Carrie hafif bir hayal kırıklığıyla başını salladı. Liseli genç kız, özellikle de reddedildiği zamanlarda oldukça huysuz olabiliyordu.

arkadaşlarına erişim. Ancak Carrie için bu, bazı zor konuşmalardan ve belki de yaklaşmakta olan kararlardan önce işten uzaklaşmak ve stres atmak için bir şanstı. Eğer rahatlayacak ve özellikle de kızıyla birlikte geçireceği zamanın tadını çıkarmaya çalışacaksa, bunun bir an önce engellenmesi gerekiyordu. "Genç bayan, beş gün boyunca bu tavırlara tahammül edemeyeceğim, anlaşıldı mı?"

Savannah yine gözlerini devirdi.

"Anlaşıldı mı?" dedi annesi daha sert bir sesle, sesini yükselterek. "Kendine çeki düzen ver."

Savannah şaşırarak arkasına yaslandı. Olağanüstü soğukkanlı ve sakin olan annesi ona neredeyse hiçbir şey için sesini yükseltmezdi. "Evet... hanımefendi. Özür dilerim."

"Güzel. Şimdi her şeyi içeri taşımama yardım edebilirsin." "Peki anne."

Bir saat sonra, Çarşamba gecesi gelerek iki gün daha uzattıkları Başkanlar Günü tatili hafta sonu için hepsi taşınmıştı. Sedir tahtalarla kaplı tavanın tepesine kadar dikey olarak uzanan devasa taş şöminede harlı bir ateş çıtırdıyordu. Savannah ateşin yanındaki kanepede kıvrılmış oturuyor, cep telefonu ile fotoğraflar çekip sosyal medya sitelerine gönderiyordu.

Carrie ceketini giydi ve anahtarlarını aldı. "Benimle markete gelmek ister misin?"

Savannah başını kaldırdı ve kulaklıklarını çıkardı. "Ha?"

"Benimle markete gelmek ister misin?"

Onaylamaz bir ifadeyle burnunu kırıştırdı.

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi annesi, kızının yüzünü avuçlayıp bir kahkaha attı. "Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Kurabiye hamuru, bilirsin, şu küçük kurabiye hamuru kapları."

Carrie hafif bir onaylamazlıkla başını salladı. "Sağlıklı bir şey ister misin?"

"Tel peynir? Yunan yoğurdu?"

"Onları alacağım. Birazdan dönerim," dedi. "Baban birazdan burada olur."

"Tamam," diye yanıtladı Savannah ve annesinin ön kapıdan çıkışını izledi. Kulaklıklarını tekrar taktı ve aşağıya baktı.

Telefon. Üzerinde çalıştığı videoya yeniden odaklandı, telefonunun sesini açtı ve Lizzo'nun "Good as Hell" şarkısına eşlik etti, iri gözleri, kafa sallamaları ve el hareketleriyle coştı.

Kısa video çekimini tekrar oynatırken gülümsedi. "Ooh, bu çooooook iyi."

Sırt çantasının içine uzanarak büyük kulaklığını çıkardı ve daha küçük kulaklıklarıyla değiştirdi. Videoya eşlik ederken gülümsedi, ses çok daha iyiydi. Sonra aklına şarkı için yeni bir video fikri geldi. Tekrar kayda başladı ve kanepede oturmuş dudak senkronizasyonu yapıyordu ki birden arka planda bir adam belirdi. *Baba!*

Kulaklığını çıkardı ve arkasını döndü. "Hey, Da-" Bu babası değildi.

Adam tamamen siyah giyinmişti ve bir futbol defans oyuncusu gibi iriydi.

"Ne... kim..."

Bir anda onun üstüne çıktı, elini ağzına kapatarak çığlıklarını bastırdı.

Bir hamlede onu kaldırdı, kanepeye yüzüstü yatırdı ve dizini sırtına koydu.

Savannah öfkeyle çırpınıyor, ona karşı koyuyor, çığlıklar atıyordu ama adam onun için çok güçlüydü. Savannah'nın mücadelesi onu hiç etkilememişti, bileklerini çekip arkasından bağladı ve bağlar derisini kesiyordu. Kadın kalçalarını oynattı ve bacaklarını tekmeleyerek kıvranmaya çalıştı. Adam arkaya uzandı ve ayak bileklerini aşağı itti ve etraflarına bir şey doladığını ve sıkıca çektiğini hissetti. Bacakları birbirine yapışmış gibi hissetti.

Evin ön kapısı hızla açıldı.

Savannah başını kaldırıp annesini antrede gördü.

Carrie Devenish'in ağız oldu agape. "Sa... Sa... Savannah! Savannah!"

"Anne! Anne!"

Kızına doğru iki adım attı, sonra durdu.

Adam ayağa fırladı ve silahını çekti. Üç adım attı ve ayaklarını sabitledi.

"Sen de kimsin be?" Carrie bağırdı.

Bum!

Adam onu başından vurdu.

Savannah annesinin yere yığılmasını dehşet içinde izledi. "Anne! Anne! Hayır... *Anne!*"

Adam ona döndü ve silahını kot pantolonunun ön tarafına soktu. Bir rulo gri koli bandı çıkarıp bir şeridini kopardı ve itfaiyeci hamlesiyle onu sol omzuna almadan önce ağzına bastırdı.

"Gel."

Telsizden bir ses "Şimdi mi?" diye sordu.

"Şimdi!" Savannah onun ön kapıya doğru hızlı adımlarla yürürken havladığını duydu.

Adam ön kapıdan çıkarken bedeninin üzerinden geçerken annesinin açık, cansız gözlerinin kendisine baktığını gördü. Başını sağa çevirdi ve bir panelvanın garaj yolundan hızla geldiğini gördü, minibüs dairesel garaj yolunda hızla dönerken sürgülü kapı uçarak açıldı. Adam açık minibüs kapısına doğru koştu ve onu alıp yere iten başka bir adamın kollarına bıraktı.

"Git! Git! Gidin!" diye bağırdı canavar.

İKİNCİ BÖLÜM

"BEN BİR TÜR ASABI KONTROL MANYAĞIYIM, ÇATIŞMALI NEVROTİK BİR
SERSERİYİM."

Öğleden sonra güneşi batı gökyüzünde batarken, soğuk bir kuzey rüzgârı kampüsün alışveriş merkezinden esiyor, hafif tozlu kar bulutları Central Minnesota Eyalet Üniversitesi'nin kaldırımlarında sürükleniyordu. Tori Hunter kumral saçlarının rüzgârda savrulan birkaç telini bir kenara fırçaladı ve Brooks Sosyal ve Davranış Bilimleri Binası olan saygıdeğer yapının ana giriş kapılarından birini açmadan önce kış havasında son bir soğuk nefes verdi. İçeri girdiğinde, kalabalık koridorda yürürken tığ işi sıcak atkısını çıkardı, birkaç öğrenciye başını salladı ve birkaçına da gülümsedi. Üniversite de dahil olmak üzere Manchester Körfezi'nde gittiği her yerde tanınmaya alışmaya başlamıştı.

Koridorun sonunda, dar bir koridora açılan başka bir kapıyı açtı ve solda uzun bir profesör ofisi sırası vardı. Üçüncü kapıda durdu ve içeriye baktığında Profesör Lane'in uzun sarı saçlı bir kız öğrenciyle konuştuğunu gördü.

"Hey, Tori," dedi profesör, onun koridorda durduğunu fark ederek. Öğrencisine, "Sasha, Profesör Tori Hunter'a merhaba de," dedi.

"Merhaba Profesör Hunter," dedi Sasha elini uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sasha," dedi Tori, onun elini tutarak. Profesör Lane'e, "Birkaç dakika sonra gelmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Sanırım Sasha ve ben onun sorularını bitirdik. Sadece birinci sınıf hayatı hakkında sohbet ediyorduk."

"Teşekkürler Profesör," dedi Sasha. "Tanıştığımıza memnun oldum Profesör Hunter," dedi Tori ofisten çıkıp koridorda yürürken.

"İçeri gel, Tori. Bir sandalye çek. Sohbet edelim."

Tori dar ofisin köşesine sıkıştırılmış küçük aşk koltuğuna oturdu ve bacaklarını altına kıvrıldı.

"Ee, işler nasıl?" Profesör Lane sordu. "İyi."

"Manchester Körfezi'ne döndüğüne göre artık kendini daha rahat hissediyor musun? Ne kadar oldu, dört ay mı?"

"Sanırım beşe yaklaşıyor."

Tori Manchester Körfezi'nde doğmuş ve büyümüştü. Babası Koca Jim Hunter, Shepard County'nin uzun süredir popüler olan ve sevilen şerifiydi. Tori ve ikiz kardeşi Jessie, babalarının dikkatli ve koruyucu gözleri altında büyümüşlerdi. İkisi birbirinden ayrılamazdı.

Jessie, lise son sınıftan önceki 4 Temmuz günü gece geç saatlerde bir köy yolunun kenarından kaçırılmış ve ortadan kaybolmuştu. Büyük bir ava ve aylarca süren soruşturmaya rağmen izine rastlanmadı. Yirmi ay sonra, Tori Boston College'da okurken babası öldü. Resmi ölüm nedeni kalp krizi olsa da, Tori onun gerçekten kırık bir kalpten öldüğünü biliyordu. Babasının cenazesinden sonra Manchester Bay'den ayrıldı ve yaklaşık on dokuz yıl boyunca geri dönmedi.

Döndüğünde, kayıp çocukları bulma konusunda uzmanlaşmış ünlü bir FBI özel ajanı olarak geri döndü. Jessie'nin kayboluşunun yirminci yıldönümünde, Manchester Körfezi'nde neredeyse aynı şekilde tekrar saldıran kız kardeşinin katilinden gelen alaycı bir mesaj ve davet onu geri çekti. Eski bir aile dostu olan Shepard İlçesi Şerifi Cal Lund, davada baş dedektifi Will Braddock ile birlikte çalışmasını şart koşmuştu. İkisi, zorlu bir başlangıçtan sonra, zorlu bir soruşturma ekibi oluşturmaya başladılar. Braddock'un yardımıyla Jessie'nin katilini yakaladı ve öldürdü.

Tori hayatının en büyük gizemini çözmüştü. Kız kardeşi için adaleti sağlamıştı.

Bir de Braddock meselesi vardı.

Başta birbirlerine ters düşmüşler, sonra dava ve birbirlerinin yeteneklerine duydukları karşılıklı saygı sayesinde bağ kurmuşlardı. Jessie'nin katilinin peşine düştüklerinde, birbirlerine karşı büyüyen hislerine teslim oldular. Her şey bittiğinde ve Braddock hastane yatağında yatarken, Jessie'nin hayatını kurtarıırken aldığı kurşun yaralarından iyileşmeye çalışırken, Braddock ondan kalmasını istedi.

Ona karşı hissettiği duygulara rağmen, Tori Manchester Bay'de kalmayı kendine yediremedi. Hayır dedi.

New York'a, FBI'a ve her zaman olduğu gibi azimli bir özel ajan olarak kariyerine geri döndü. Bu onun konfor alanıydı, işinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı, kendisi için inşa ettiği bir dünyanın kozasıydı. Bu hayat onu her zaman ayakta tutmuştu. Ve New York'a döndüğünde, belki de en büyük mesleki zaferini yaşadı: güçlü bir New York eyalet senatörünün kaçırılan kızını kurtarmak.

Ve bu büyük zaferle birlikte, hiçbir şey hissetmedi.

İlk kez, birini eve getirme başarısı onda çok az tatmin duygusu bırakmıştı. Onu sarsan şey, kendini ne kadar boş, tükenmiş ve *yalnız* hissettiği idi.

Kız kardeşinin davası çözüldüğünde, onu yönlendiren ve tanımlayan o tekil olay artık yeterli değildi. Uzun zamandır ilk kez hayattan daha fazlasını istiyor ve buna ihtiyaç duyuyordu. Ve farkına vardığı şey, istediği şeyin Manchester Bay'e geri dönmek olduğuydu-Will Braddock.

Ama bunu yapabilir miydi? Herhangi bir ilişki yaşayabilir miydi, yalnız kalmayabilir miydi?

Jessie'nin ortadan kayboluşunun hayatı üzerindeki etkisinin onu duygusal olarak içine kapattığını söylemek hafif kalırdı. Tori, Braddock'la birlikte Manchester Körfezi'nde bir hayat kurma şansını yakalayabilmek için önemli değişiklikler yapması ve geçmişiyle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

FBI'dan istifa etti. Ertesi gün, üniversiteden iyi bir arkadaşı ve oda arkadaşı olan bir psikologla iki aylık yoğun bir terapiye başladı.

İki aylık terapi sağlam bir başlangıçtı. Kendini daha iyi hissetmesi için yeterliydi. Çalışmaya başladıktan sonra daha özgüvenli, açık ve özgürdü. Ayrıca Manchester Körfezi'ne dönmek, Braddock'a ve onun da kendisine karşı beslediği duyguların kaybolup gitmesine izin vermemek için sabırsızlanıyordu. Ve döndüğünde, öyle olmadığı açıktı.

Yine de yirmi yıllık duygusal yük sadece iki aylık bir terapiyle ortadan kalkmamıştı. İyi bir yerdeydi ama yapılması gereken daha çok iş, yıkılması gereken daha çok duvar vardı.

Profesör Lane sadece üniversitede psikoloji dersleri vermekle kalmıyor, aynı zamanda ilginç yaşam öyküleri ve yüzleşmesi gereken sorunları olan birkaç hastayla da ilgileniyordu. Tori'nin Manchester Körfezi'ne dönüşünden beri iki haftada bir buluşup konuşuyorlardı.

"Meşgul müydün?" diye sordu şimdi.

"Çok değil, hayır. Her gün kalkıp gideceğim düzenli bir işimin olmaması biraz... garipti."

"Peki ya şu çağrıldığın dava?" "Sarah

Goring davası mı?" Tori sordu.

"Evet."

Sarah Goring en son Eylül ayı sonlarında Twin Cities'de bir partiden çıkarken görülen on sekiz yaşında liseli bir kızdı. Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu (BCA) kızın kaybolmasıyla ilgili soruşturmayı yürütmüştü. Bir ay sonra Tori, soruşturmayı hızlandırmaya yardımcı olup olamayacağını öğrenmek için arandı. Son birkaç ay içinde İkiz Şehirlere birkaç seyahat gerçekleştirmiş, ancak Sarah ve kaçırılmadan önceki zorlu hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmesine rağmen, onu bulma konusunda çok az ilerleme kaydedilmişti.

"Sanırım şimdilik, ne yazık ki, bu dava yoluna girdi," dedi. "Kaybolmasıyla ilgili herhangi bir ilerleme kaydedemedik. Birkaç haftadır oraya gitmedim ya da BCA'dan haber almadım."

Lane iş hayatına geçiş yaptı. "Öğretmenliği nasıl buluyorsun?" Tori, öğleden sonra geç saatlerde ders veren bir ek pozisyon almıştı.

Pazartesi ve Çarşamba günleri üniversitede kriminoloji dersi alıyorum. "Başlangıçta biraz temkinli yaklaştığımı itiraf etmeliyim ama hoşuma gitti. Öğrencilerden gerçekten keyif alıyorum. Öğrencilerin ne kadar genç, hevesli ve

Canlılar. Onlar da benden hoşlanıyor gibi görünüyor. Her ne kadar bana bir tür..."

"Bir çeşit ne?" "Bir merak, sanırım."

"Sen Tori Hunter'sın. Buradaki herkes seni tanıyor, geçen yazki davayı ve kız kardeşin de dahil olmak üzere tüm o kadınlara ne olduğunu biliyor."

"Evet."

"Merak konusu olmak seni nasıl hissettiriyor?" Tori omuz silkti.

"Braddock ne diyor?"

Güldü. "Buna alışmam gerektiğini. Geçmişim neyse o. Bunu değiştiremem, o yüzden kabullen ve sahiplen. Tori Hunter isminin Manchester Körfezi'nde bir anlamı var. Onu kucakla."

Profesör Lane başını salladı. "Akıllı bir adam. O cephede işler nasıl gidiyor?"

Tori utangaçça gülümsedi. "Oldukça iyi, sanırım." "*Oldukça iyi* ne demek, söyle bana."

"Sadece bu. Yani, biz gerçekten... iyi anlaşıyoruz."

Lane sırtarak, "Çok şaşırmış gibisin," dedi.

Tori başını salladı. "Ben A tipi, yüksek sinirli, kontrol manyağı, çatışmalı, nevrotik bir bunalım hastasıyım."

"Sanırım bu biraz abartılı oldu."

"Çok değil."

"Bu özelliklerden bazıları için endişelendiğini biliyorum ama asıl soru şu: Braddock endişeleniyor mu?"

"Braddock," diye yanıtladı Tori tuhaf bir gülümsemeyle, "kabul ediyor ve zaman zaman benim... tuhaflıklarım, yoğunluğumla neredeyse çok eğleniyor gibi görünüyor, yine de biraz yumuşadığımı hissediyorum."

"Peki ya ikinizin arasındaki ilişki? Yumuşak mı? Yoksa bir sıcaklık var mı?"

"Seks hakkında soruyorsun, değil mi?"

"Aklın oraya gittiğine göre, tabii ki ondan bahsedelim."

"Şey, biz yapıyoruz," dedi Tori hayıflanarak ve sonra muzipçe gülümsedi. "Aslında çok fazla."

"Ve sen bunu tatmin edici mi buluyorsun?"

Gözlerini kaçırıldı ama gülümsediği belliydi. "Evet."

"Geceyi çok mu geçiriyorsun?"

Tori başını salladı. "Sadece hafta sonları, oğlu Quinn kuzenleriyle kalabildiğinde."

"Kalmamanın nedeni bu mu, yoksa..." "Ya da ne?"

"Başarısız olma konusundaki endişelerini konuşmuştuk."

Tori başını salladı. "Tüm bu radikal değişiklikleri yaptım, bu büyük riski aldım, tedbiri elden bıraktım, klişeni seç, ama ya işe y a r a m a z s a ? Yani, o zaman ne olacak?"

"Ya işe yararsa? Buraya bunun için geri döndün, değil mi?"

"Evet."

"Yine de kendi ellerini arkadan bağlıyorsun."

"Biliyorum, biliyorum..."

"Hayat risklerle doludur, özellikle de onu dolu *dolu* yaşayacaksan, Tori, ki bana yapmak istediğini söylediğin şey de bu. Daha önce de konuştuğumuz gibi: kendini bırakmalı ve ortaya koymalısın. Peki ya ilişkiler? Sadece bir ayağınız içindeyse başarılı olamazlar. Bir noktada, işe yarayacaklarsa, gerçekten anlamlı olacaklarsa, aşka yol açacaklarsa iki ayağınızla birden atlamanız gerekir." Profesör Lane kendi alyansıyla oynadı.

"O konuya girme," diye yalvardı Tori, terapistinin parıldayan pırlantalı gümüş yüzüğü çevirdiğini görünce. "Hayır, hayır, hayır."

"Sadece bir noktaya değiniyorum. Evlilik her şeyin başı ve sonu değil ve tüm bunların sonunda olması gereken şey de bu değil. Ama bana bu tür bir ilişkiye sahip olabileceğiniz bir yere ulaşmak istediğinizi söylediniz."

Tori başını salladı.

"Sen ve Braddock nerede olduğunuz hakkında konuşuyor musunuz? Nereye gittiğiniz hakkında? İkinizden biri bunu nereye götürmek istiyor?"

Tori başını salladı. "Hiç konuşmuyor musunuz?"

"Hayır."

"Sen son derece anlayışlı bir insansın. Sence o ne hissediyordur?"

Tori bir an düşündü, kelimelerini dikkatle seçti. "Olanlar konusunda rahat görünüyor... olduğu gibi. Zorlamıyor ama ben istersem daha fazlasına açık olduğunu hissediyorum."

"Eğer istersen mi?"

Başını salladı.

"Başka bir şekilde sorayım: Eğer beni zorlarsa bunu hoş karşılar mısın?"

"

Tori gözlerini kaçırdı. O, doğası gereği, her zaman *her şeyin* kontrolünün onda olması gerekiyordu. Bunun kontrolü onda değildi. Bilmediği bir bölgedeydi ve ayaklarının altındaki zemin sağlam değildi. Bu ilişki beş aydan biraz daha kısa bir süredir devam ediyordu ama bu, hayatında yaşadığı herhangi bir gerçek romantik ilişkiden dört buçuk ay **d a h a** uzun bir süreye tekabül ediyordu. Bir anlamda, bu ilişkinin ritmine alışmaya başlamıştı. Şu anda her şey yolundaydı ve mutluydu. Aynı zamanda, içten içe, bir parçasının bir platoya ulaşmaya başladıklarını hissettiğini ve bu platoya ulaşmalarının sebebinin kendisi olduğunu itiraf etti.

Bir de Braddock'un kendisi vardı. Onun da kendine ait bir geçmiş vardı. Ve her gün gözünün içine bakıyordu.

"Hâlâ ilk karısı için endişeleniyor musun?"

"Endişelenmek mi?" Tori sordu. "Bu doğru bir terim gibi gelmiyor."

Braddock'un Manchester Körfezi'nden olan son karısı Meghan Hayes ile kendisi arasındaki karşılaştırmayı merak ettiğini itiraf etti. Braddock onunla New York'ta, ikisi de üniversite öğrencisiyken tanışmıştı. Quinn beş yaşındayken Meghan glioblastomdan ölmüş, Braddock da Quinn'le birlikte sahip oldukları tek aileye yakın olmak için Manchester Körfezi'ne taşınmıştı.

Ve yakındılar da. Meghan'ın ailesi yolun hemen aşağısında, gölün aynı koyunda yaşıyordu ve sık sık ziyarete geliyorlardı. İki kardeşi de bir milden daha kısa bir mesafede, yine gölün aynı koyunda yaşıyordu ve oğulları Quinn ile aynı yaşlarda olduğu için sürekli yanlarındaydılar. Adil ya da değil, Meghan'ın anısı uzun bir gölge yarattı ve her zaman mevcuttu. Tori nasıl olur da Meghan'ı merak etmezdi?

Karşılaştırma mı? Braddock'un bu karşılaştırmayı yapmasını nasıl merak etmezdi?

"Onun adı sık sık geçiyor mu?" Profesör Lane sordu. "Hayır. Braddock onun hakkında neredeyse hiç konuşmaz, en azından benimle." "Hiç mi?"

"Şey, eğer adı geçerse, bu genellikle Quinn'in gerçekten genç olduğu zamanlardan bahsettiğimiz için olur. 'Quinn'in bebekliğini ve Meghan'la onu parka götürdüğümüz zamanı hatırlıyorum' gibi bir şey. Ama biz bir araya gelmeden önceki bir sefer dışında benimle evliliği hakkında hiç konuşmadı."

"Konuşmasını istiyor musun?" Tori omuz silkti.

"Kendini onunla kıyaslıyor musun?"

"Yapmamam gerektiğini biliyorum. Yapmamaya çalışıyorum ama..." "Orada."

"Ah evet. Onu hiç tanımasam da, ben birinci sınıftayken kim olduğunu biliyordum ve o da lise son sınıftaydı. Yani, güzel, dışa dönük, popüler bir kızdı."

"Ve bu anılar kalıcıdır."

"Bu doğru," diye onayladı Tori. "İnsanları daha sonra gördüğünüzde bile, ne kadar değişmiş olurlarsa olsunlar, onları hatırladığınız o ilk izlenimleri aklınızdan çıkarmak her zaman zordur."

Profesör Lane başını salladı. "Peki ya Quinn? Quinn'in varlığı sizi de engelliyor mu?"

"Quinn harika bir çocuk, gerçekten harika bir çocuk."

"Bu iyi bir şey ve bunu daha önce de söylemiştiniz ama benim sorum bu değildi."

"Onun bu kadar harika bir çocuk olmasının nedenlerinden biri de babasıyla olan ilişkisi. Aralarında gerçek bir bağ var. Braddock gerçekten çok iyi bir baba. Buna müdahale etmek istemiyorum."

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çok yakınlar. Quinn annesini genç yaşta kaybetti ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onun da benim gibi babasına ihtiyacı var."

"Annen öldükten sonra baban tekrar evlenmedi, değil mi?"

"Hayır."

"Evlenmesini istedin mi?"

Tori omuz silkti. "O zamanlar bunu hiç düşünmemiştim. Jessie ve ben onunla bu konuyu hiç konuşmadık."

"Etrafında hiç kız arkadaşın var mıydı?"

Tori bunu bir an düşündü. "Biliyor musun, gerçekten hiç hatırlamıyorum. Eve getirdiği hiç kimseyi. Jessie'yle bir keresinde bunu konuşmuştuk, üniversiteye gittiğimizde belki birini bulur diye düşünmüştüm. Ama..."

"Oraya hiç ulaşmadı."

"Hayır," diye yanıtladı Tori. "Şimdi Quinn tek bir ebeveynle büyüyor ve babasının ilgisini çekmesi çok önemli."

Profesör Lane başıyla onayladı. "Ve siz de bu ilişkide kendi alanınızı bulmaya çalışıyorsunuz."

"Evet, sanırım. Tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimden emin değilim." "Yani, bilmiyorsun."

Tori başını salladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Profesör Lane ellerini kucağında birleştirmeden önce bir an durdu. "Doğuştan kontrol manyağı bir insan olabilirsin, ama aynı zamanda çok muhafazakarsın ve..."

"Peki ne?"

"Hayatınızın bu kısmına gelince, gerçekten ne istediğinizi, ne hissettiğinizi, neye ihtiyaç duyduğunuzu söylemekten geri duruyorsunuz, çünkü karşılık bulmayacağından korkuyorsunuz. Ya olursa korkusuyla. Yani, sesini duyabiliyorum, Tori. *Otuz sekiz yaşımdayım, ya bu-*"

"İş." Tori içini çekti ve başıyla onaylayarak başka tarafa baktı. Profesör Lane'in söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Bu düşünce sık sık aklından geçiyordu.

"Fikrimi söyleyebilir miyim?"

"Elbette. Zaten bu yüzden burada değil miyim?"

"Her zaman değil. Hastaların kendi yollarını bulmalarını severim ama arada sırada..."

"Dürtmeniz gerekiyor. Çıkar ağzındaki baklayı Profesör."

"Tüm seanslarımızda kullanmaktan kaçındığınız kelimeyi kullanmayacağım ama Braddock sizin için çok şey ifade ediyor, hem de çok. Anlayabiliyorum. Gözlerinizden

Ondan bahsederken yüzünüzde beliren gülümseme, sesinizin tonundaki değişiklik."

Tori başıyla onayladı.

"Benimle yaptığın şeyi onunla da yapmanı öneririm. Her şey hakkında konuş. Eminim o da benim gördüklerimi görüyordur. Ve bu bebek adımları olabilir, her seferinde biraz, ama sağlıklı." Lane saatine baktı ve sonra gülümsedi. "Zaman doldu."

"Ve dersimi vermem gerekiyor."

"Yani olası nedeni desteklemek için kanıt olarak ihtiyacınız olan şey bu ve sonra bir arama emri alabilirsiniz. Şimdi herkes anladı mı? Bu gecenin en önemli çıkarımı bu." Tori kapının üstündeki saate baktı ve sinsice sınıfın arkasına kaymış olması gereken Braddock'u gördü. Küçük bir gülümsemenin kaçmasına izin verdi.

"Tamam, bir dahaki sefere, ki *biliyorum*, Başkanlar Günü hafta sonundan sonra, okuma ödeviniz Onuncu Bölüm. Yani tamamen tartışmaya hazır olun. Ve bu arada, bu gece ekstra kredi ödevini teslim etmek için son gece, eğer elinizde varsa çıkarken bırakın. Ve herkese iyi tatiller."

Dizüstü bilgisayarına baktı ve öğrencileri sınıftan çıkarken PowerPoint sunumunu kapatmak için tıkladı.

"Profesör Hunter?"

Başını kaldırdığında iki öğrencisinin, Emily ve Olivia'nın, ellerinde ekstra kredi ödevleriyle hazır beklediklerini gördü. İkisini ve kendilerine olan güvenlerini seviyordu. Derse hevesle katılıyorlardı ve dersten sonra gelip biraz sohbet etmekten de hiç çekinmiyorlardı. "Ah, mükemmel," dedi kâğıtları omuz askılı çantasına yerleştirirken.

"Güzel botlar Profesör," diye gözlemledi Emily. "Onları gerçekten beğendim, yeni mi?"

"Aslında öyle, fark ettiğiniz için teşekkürler."

"Profesör Hunter, uzun hafta sonu için eğlenceli bir şeyler yapıyor musunuz?" Olivia sordu.

Profesör Hunter mı? Profesör Lane'in ofisindeki Sasha adındaki kız ona böyle hitap etmişti. Buna hâlâ alışmaya çalışıyordu. Nedenini bilmiyordu ama bunun onu hissettiğinden daha yaşlı gösterdiğini düşünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Eminim bir şeyler yapıyor olacağım."

"Şu dedektifle belki?"

"Affedersiniz?" Tori geniş bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Şu yakışıklı dedektifle çıkıyorsun, değil mi?" Emily sordu. "Hani şu seni o gece arabasına alan? En azından sokakta öyle konuşuluyor."

"Öyle mi şimdi?"

Tori eğleniyordu. Dalgalanan saçları, dar mavi kot pantolonu, yüksek topuklu siyah deri çizmeleri ve açık gri mermer blazer ceketiyile bir üniversite profesörünün alışıldık görüntüsüne sahip değildi. İyi kıyafetleri ve onlar için alışveriş yapmayı severdi. Bu, erkek öğrencilerinin ara sıra uzun uzun bakmasına ve kadınların onaylayan bakışlarına neden olan suçlu bir zevkti. Ve Braddock, bu geceki gibi birden fazla kez, onu yemeğe götürmeden önce gözlemlemek için sınıfının arkasına gizlice girmişti.

"Sanırım *şu* yakışıklı dedektifi kastediyorsunuz?" Tori sinsi bir sırıtışla sessizce sınıfın arka tarafını işaret etti.

İki kız da şaşkınlıkla dönüp baktı. "Evet... ah, özür dilerim, Profesör," dedi Emily biraz utangaç bir sesle.

Tori güldü. "Sanırım bu konuyu bu akşam yemekte onunla konuşmam gerekecek. Öğrencilerimin ona özel bir şeyler planlamasını önerdiğini söyleyeceğim. Teşekkürler kızlar."

Emily ve Olivia koşarak sınıftan çıktılar ve Braddock kürsüye yaklaştı. "İyi akşamlar, Profesör."

Tori, "Öğrencilerimin bana böyle hitap etmesi yeterince kötü, bir de sen etme," dedi ve sınıfın boş olduğunu görünce parmaklarının ucuna kalkıp Braddock'un dudaklarını usulca gagaladı. "Merhaba."

"Ben de merhaba."

"Planınız nedir, Dedektif?"

"Crosslake'deki yeni İtalyan lokantasının güzel olabileceğini düşündüm. Cal iyi olduğunu söyledi, senin için şaşırtıcı derecede çeşitli bir şarap listesi varmış. Biraz uzak ama bir deneyelim derim."

"Şerif Lund ve onun rafine damak zevki öyle diyorsa, iyi olmalı."
"Buralar için yeterince rafine zaten," dedi Braddock kıkırdarak.

Tori yolculuğun bir kısmını Profesör Lane ile yaptığı seansı ve solunda oturan adamı düşünerek geçirdi.

Will Braddock, Shepard County şerif departmanının baş dedektifiydi ve doğrudan Şerif Cal Lund'a bağlıydı. New York'tan nakledilen ve daha önce NYPD'de dedektiflik yapmış olan Braddock, 1.80 boyunda, atletik ve uzun boylu, eski bir üniversite basketbol oyuncusuydu. Ve öğrencileri haklıydı, yakışıklıydı, biraz gri ile beneklenmiş kalın siyah saç yelesi ve şu anda sıkıca kesilmiş sakalı ile sağlam bir şekilde. New York'tan, Manhattan'ın güneyindeki apartman dairesinden ve istediği davayı seçebildiği FBI kariyerinden ayrılıp Minnesota'nın kuzeyindeki kırk bin nüfuslu bir üniversite kasabasına geri dönmesinin nedeni oydu. Ve bu sadece fiziksel bir çekim meselesi değildi, gerçi bunun bir parçası olduğu açıktı. Daha derin bir şey vardı. Profesör Lane haklıydı: Braddock ona daha önce hiçbir erkeğin ulaşamadığı bir şekilde ulaşmıştı.

Doğası gereği, Tori bunun nedenini analiz etmeye çalıştı. Eski zıt kutupların birbirini çekmesi olayı mıydı? Onun yakıcı yoğunluğu karşısında Braddock'un sakin, neredeyse soğukkanlı tavrı mıydı? Belki de onun ne düşündüğünü ve hissettiğini sezme ve kararsız kaldığında doğru şeyi söyleme konusundaki doğuştan gelen yeteneğiydi. Ya da hayatın kaçırdığı bambaşka bir yönü olduğunu nihayet fark etmesini sağlayan kişi o olabilirdi. Belki de bunların hepsiydi.

Crosslake'in birkaç dakika batısındaki küçük Ideal Corners kasabasından geçerken, "Bu akşam ders nasıldı?" diye sordu.

"Gerçekten iyiydi aslında. Bu ders anlatma işine alışmaya başladım. Artık sunumlarda çok daha az tökezliyorum. Öğrenciler de beni biraz tanımaya başladı ve güzel tartışmalar yapıyoruz."

"Yani, hoşuna gidiyor mu?"

"Evet, şimdilik."

"Şimdilik mi?"

"Ve belki şimdi olduğundan daha fazla. Göreceğiz bakalım. Kariyerimde yeni şeyler deneme aşamasındayım. Bu arada, öğrencilerimden birkaçı senin gerçekten yakışıklı olduğunu düşünüyor."

Braddock sırtarak, "Tabii ki öyle düşünüyorlar," diye cevap verdi. "Karşı konulmaz biriyim."

Tori bir kahkaha attı. "Elbette öylesin. Ayrıca sana-" Braddock'un polis telsizinden merkezin sesi duyuldu:

"Kod 4. Crosslake'te olası bir 10-89 vakasıyla ilgili bir komşudan 911 çağırısı. Anchor Point Yolu." 10-89 bir cinayetin koduydu.

Tori Braddock'a baktı. "On dakika uzaklıkta."

"Üzgünüm, Tor," dedi Braddock, yanıp sönen ızgara polis ışıklarını ve sirenini açıp telsiz alıcısına uzanırken. "Merkez. Ben Braddock, yoldayım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"VICTORIA, SENİ VEKİL TAYİN EDİYORUM, YADA, YADA, Y A D A ."

Braddock, tiz siren sesi ve gösterge panelindeki ışıklar yanıp sönerken 16. Otoyolda hızla ilerledi. "66. Bölge yaklaşıyor," dedi gaza biraz daha basarak.

Tori, "Ve işte bir polis kruvazörü kuzeye doğru gidiyor," dedi. "Eminim o da bizim gittiğimiz yere gidiyordur."

"Anlaşıldı," dedi Braddock ışıklardan sola dönerken. Kruvazör şimdi öndeydi ve sola dönüş yapıyordu.

Tori GPS'i işaret ederek, "Orası Anchor Point Yolu," dedi.

Braddock aynı sola dönüşü yaptı, yolun sol tarafındaki beş ya da altı kulübenin yanından geçti ve devriye aracının arkasına yanaştı.

Araba yolunun sonunda bir adam bekliyordu.

Braddock torpido gözünün kilidini açtı, yeni Smith & Wesson 2.0'ını çıkardı ve ardından uzun siyah Maglite'ını aldı.

Tori silahı işaret ederek, "Buradayım," dedi. "Yardım edebilirim. Yardım edebilirim.

biraz eğitim."

Braddock iki kere düşünmedi. "Sende var. Glock şuradaki kutuda ve küçük bir el feneri var."

Tori Glock'u aldı, şarjörü çıkardı ve tekrar takmadan önce kontrol etti. Tahoe'dan indiklerinde ikisi de Crosslake polisinden Şef Gene Larsen ile birlikte duran adamın yanına gittiler.

Larsen, Braddock'a "Çok çabuk oldu," dedi.

Başka bir devriye ekibi yola çıkarken Braddock, "Çağrı telsizden geldiğinde bu tarafa yemeğe gidiyorduk, Şef," diye cevap verdi. "Elimizde ne var?"

"Öğrenelim bakalım." Larsen adama döndü. Yaşlı bir adamdı, üzerinde bir parka vardı ve kapüşonunu başının üzerine kadar çekmişti. "Efendim, bu Will Braddock, Shepard County şerif departmanının baş dedektifi."

"Efendim, bunu siz mi çağırdınız?" Braddock sordu.

"Evet," dedi adam, araba yolundan aşağı bakarak. "Benim evim iki ev aşağıda. Yaklaşık, bilmiyorum, on beş dakika önce, yediği çeyrek geçe. Bir silah sesi duyduğumu sandım."

"Sadece bir tane mi?"

"Evet. İlk başta, hayır, bu olamaz dedim. Birisi yılın bu zamanında ya da bu kadar yakında avlanmaz. Sonra bir aracın uzaklaştığını duyduğumu sandım. Motor kükrüyordu, yani duyabileceğiniz kadar yüksekti. Her şeyde bir tuhafılık olduğunu hissettim. Sanırım bir iki dakika bekledim ve sonra merakım beni ele geçirdi ve gidip kontrol etmem gerektiğine karar verdim. Sesin geldiği yer burası olduğu için bu tarafa doğru yürüdüm. Devenish'in evinin garaj yoluna geldiğimde aşağıda cipin çalıştığını, sürücü kapısının açık olduğunu, farların yandığını ve evin ön kapısının kısmen açık olduğunu gördüm. Dışarısı buz gibi, neden ön kapı açık olsun ki? Bunun biraz tuhaf görüldüğünü düşündüm ve bakmak için yavaşça aşağıya doğru yürüdüm."

"Ve?"

"Antrede ölü yatan bir kadına benzeyen bir şey görecektik kadar aşağı indim. İşte o zaman geri döndüm ve yaşlı bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde evime koştum ve ihbarda bulundum."

"Peki oraya başka kimse inmedi mi?"

"Hayır."

"Evde başka birini gördünüz mü?"

"Hayır, ama çok uzağa bakmadım. Cesedi gördüm ve kaçtım."

Braddock Larsen'e baktı. "Eve gidiyoruz." "Anlaşıldı."

Tori, sola doğru hafifleyen eğimli araba yolundan aşağı doğru yürürken Braddock'un arkasından yakından takip etti. Geçen gün bir santim kar yağmıştı.

gece. Sonuç olarak, eve doğru inen çok sayıda lastik izi vardı.

Braddock arkasına dönüp baktığında onun aşağı inerken özellikle dikkatli olduğunu gördü.

"Ne?" dedi. "Ayakkabı seçimim bu geceyi beklemiyordu."

"Anlıyorum."

Sağa doğru başını salladı. "Karda iki farklı lastik izi var gibi görünüyor."

Braddock, ön kapının otuz metre uzağına park edilmiş siyah bir Land Rover'a ulaştığında başını salladı. Motor hâlâ çalışıyordu, farlar açıktı ve iki katlı heybetli göl evini aydınlatıyordu. O ve Tori hızla kamyoneti boşalttılar. Sonra el fenerinin ışığını açık olan ön kapıya yöneltti. Yaklaştıklarında önce yerde avuç içi açık duran eldivenli bir el, sonra yaklaştıkça bir kol, ardından sarı saçlı bir baş ve son olarak da ön kapıdan belki on-on beş adım içeride yatan, üzerinde hâlâ kışlık paltosu ve bağcıklı botları olan bir kadının tüm vücudunu görebildiler. Braddock kapıyı sonuna kadar açmak için sağ ayakkabısının burnunu kullandı.

Tori içeriye iki adım attı ve kadının cesedinin sol tarafına çömeldi. "Neredeyse iki gözünün ortasından vurulmuş."

"Dikkatli olalım, olur mu?" diye fısıldadı Braddock ve eve girdi. Tori'yle birlikte önce geniş ana katı, sonra üst katları -gazlı şöminenin yandığı büyük bir ebeveyn odası da dâhil olmak üzere bir dizi yatak odası-, ardından da bir bar alanı, bilardo masası ve başka bir misafir yatak odasının bulunduğu bodrum katını hızla temizlemeye koyuldular. Evin içinde başka kimse yoktu.

Dışarı çıktıklarında Şef Larsen onlara bağıırıyordu. "Will, buraya gel!" İkisi de garaj yoluna koştuklarında, yeni gelmiş olan Şerif Lund ile Braddock'un en iyi dedektifi ve Tori'nin en eski arkadaşlarından biri olan Steak'i çılgın bir adamın garaj yolundan aşağı inmesini engellerken buldular.

"Ailem! Karıma ve kızıma ne oldu?" Braddock ve Tori hızlıca bakiştılar. *Kızına mı?*

Cal ve Steak adamın kollarını tutmaya devam ederken Braddock sakince, "Bayım, adınızı öğrenmem gerek," diye sordu.

"Jacob Devenish. Burada neler oluyor? Aileme ne oldu?"

"Bay Devenish, burada, kulübede olması gereken kişi kim?" Braddock sordu.

"Eşim Carrie ve kızımız Savannah. Aileme ne oldu?" Devenish yalvardı. "Ne oldu?"

"Telefonunuzda ailenizin bir fotoğrafı var mı?" Braddock söyledi.

"Evet... evet... Cadillac'ımda," diye yanıtladı Devenish. Cal ve Steak, onu yakından takip etmelerine rağmen Escalade'inden cep telefonunu alabilmesi için kollarını bıraktılar. Cep telefonunun ana ekranının arka planını bir aile fotoğrafı oluşturuyordu. Fotoğrafta kendisi, evin girişinde ölü yatan kadın ve uzun sarı saçlı, yüksek elmacık kemikli kızı vardı.

"Kızınız kaç yaşında?" Tori sordu.

"Savannah on yedi yaşında," dedi Devenish. "Ne oldu?"

Braddock, Şef Larsen'e, "Şef, bir dakika onunla kal," dedi ve Cal, Steak ve Tori'ye başını eğerek onu takip etmelerini söyledi. "Cal, karısı antrede ölü yatıyor, başından vurulmuş. Tori ve ben evi hızla temizledik. Kızından hiçbir iz yok. Annesini öldürüp kaçtı mı? Göreceğiz bakalım. Komşu bir motor sesi duyduğunu söylüyor ama aşağıda rölantide çalışan bir Land Rover var. Garaj yolu dün gecedен beri küreklenmemiş. Karda iki farklı lastik izi görebiliyoruz. İşin içinde başka bir araç olabilir, bu da kaçırılma ihtimalini akla getiriyor. Bence Tori'yi de bu işin içine çekmemiz akıllıca olur."

Cal tereddüt etmeden "Tamamdır," dedi ve sonra Tori'ye baktı. "Victoria, bu vesileyle seni vekil tayin ediyorum, falan, falan, falan."

"Hepsi bu kadar mı?" Tori

sordu. "Bu gece," dedi Cal.

Braddock Tori ve Steak'e döndü. "Siz ikiniz kulübeye gidin ve kıza ne olduğunu anlamaya çalışın."

Steak, Tori'nin yanına koşmadan önce hızlıca lastik eldivenlerini ve bir el fenerini aldı. İkisi de Braddock'un Jacob Devenish'le usulca konuştuğunu duydu. "Bay Devenish, çok üzgünüm..."

Crosslake polisi ve şerif yardımcıları gelmeye devam etti. Steak iki polis memuruna kendilerini takip etmeleri için el salladı. Land Rover'a ulaştıklarında, o ve Tori herkesi bir araya topladı. Tori, "Savannah Devenish adında on yedi yaşında bir kızı arıyoruz," dedi. "Sarı saçlı, mavi gözlü, yüksek elmacık kemikli, zayıf."

"Siz ikiniz evin etrafını ve yakınlardaki ormanı kontrol edin, kızıdan bir iz var mı?" dedi Steak. "Biz içeri gireceğiz, bakalım burada ne olduğına dair bir ipucu bulabilecek miyiz?"

şerif yardımcıları el fenerlerini çıkardılar ve zıt yönlerle gittiler. Tori ve Steak kadının cesedinin etrafından dolaşarak eve girdiler. Steak ona bir çift lastik eldiven verdi, sonra çömelip cesedi inceledi. "Adam, alnının tam ortasından vurulmuş."

"Arkasındaki duvara kan sıçramış. Tetikçi evin içindeymiş ve bunun için yeterince yaklaşmış. Sonra da *bom*."

Steak, "Kız kayıp ve evin içinde olması gerekirdi," dedi.

"On yedi yaşında bir kız bu kadar iyi nişancı olabilir mi?" Tori şüpheyile cevap verdi. "Birkaç dakika önce evi temizledik ama hiçbir şeye o kadar yakından bakmadık. Üst katta birçok ışık açıktı ama bodrumda yoktu."

"Anladım," dedi Steak ve gözlerinin yukarı kaymasına izin verdi. "Ben gidip etrafa bir göz atacağım."

Tori kulübenin ana katına doğıru yürüdü. Etrafı daha iyi algılayabildiğı için ilk fark ettiğı şey buranın ne kadar lüks olduğıuydu. Mutfak aletleri, tezgâhlar ve dolaplar, ahşap zeminler, halılar, kilimler, elektronik eşyalar, ev mobilyaları ve mobilyalar, her şey üst düzeydi. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Burası bir kulübe değildi; daha çok lüks bir ev gibiydi.

Mutfakta, ortadaki adanın üzerinde siyah bir Michael Kors çanta duruyordu. Göz ucuyla baktığında içinde hâlâ bir cüzdan olduğunu gördü.

On iki sandalyeli uzun bir masanın bulunduğu yemek bölümünden geçerek, güneye, göle bakan iki uzun pencerenin arasındaki duvara monte edilmiş yetmiş inçlik düz ekran televizyonun etrafındaki rahat oturma alanına girdi.

Biftek merdivenlerden geri indi. "Bodrumda ne var?"

"Bilardo masası, bar ve büyük ekranlı geniş bir oturma alanının yanı sıra boş bir yatak odası daha var. Verandaya açılan sürgülü kapı kilitliydi. Üst katta ne buldunuz?"

"Ebeveyn yatak odasında bir bavul, ki oldukça büyük bir oda olduğunu söylememe izin verin. Evimin ikinci katının tamamından daha büyük. Bavulun çoğu açılmıştı ve şömine açıktı. Sonra küçük yatak odalarından birinde orta büyüklükte bir bavul daha. Tuvalet malzemeleri koridordaki banyoda tezgâhın üzerine serilmişti. Burada iki kişi varmış gibi görünüyor."

Tori televizyon izleme alanından, fiziksel olarak rahatsız edilmiş gibi görünen tek yer olan büyük taş şöminenin önündeki oturma alanına doğru yürüdü.

Kanepe dikkatini çekti.

Minderlerin hepsi eğri büğrüydü, ortadaki kenarlardan sarkıyordu ve yastıklar yere saçılmıştı. Sağ tarafta bir okul çantası yüzüstü yatıyordu ve içinden bir dizüstü bilgisayar, kitaplar, klasörler ve malzemeler dökülüyordu.

"Hmm," diye mırıldandı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Bir mücadele mi?" Steak cep telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başlayarak sordu.

"Muhtemelen," dedi Tori kanepeye yaklaşırken. Sağ arka köşede, minderle kolçağın arasına sıkışmış, cep telefonuyla senkronize edilen pahalı türden bir kulaklık gördü. Dikkatlice kanepenin sağ minderini çekti. Altında parlak pembe bir kılıf içinde bir cep telefonu vardı.

"Cep telefonu olmadan bir yere giden on yedi yaşında birini tanımıyorum, ya sen?"

"Hayır. Ama eğer bu onun telefonuysa, nerede o?"

"Karımı görmek istiyorum!" Jacob Devenish, Braddock'un kamyonetinin arka koltuğundan yalvardı.

Braddock içini çekti ve yavaşça başını salladı. "Efendim, istemezsiniz. Karınızı bu şekilde görmek istemezsiniz. İstemiyorsunuz işte. Bana Savannah hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"On yedi yaşında. Omuz hizasında sarı saçları var, sana gönderdiğim resimdekinden biraz daha uzun. Mavi gözleri var ve sanırım sizin deyiminizle... sıksa. Dansçı, lisenin dans takımında."

"Kayıp olması için aklınıza gelen herhangi bir sebep var mı? Birinin onu kaçırması için?"

"Sizce böyle mi oldu?"

"Henüz bilmiyorum. Onu henüz bulamadık. Burada ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

Hâlâ şokta olan Devenish yavaşça başını salladı. "Hayır. Birinin Savannah'yı neden kaçırdığını bilmiyorum."

"Peki o sizin tek çocuğunuz mu?" "Evet."

"Okulda herhangi bir sorun yaşadı mı?"

Devenish başını salladı. "Dolabında esrarla yakalandı. Polisin uyuşturucu köpeği kokusunu aldı. Uzaklaştırma cezası aldı. Gerçi bu aylar önceydi, sonbaharda."

"Disiplin sorunları dışında, okulda ya da başka bir yerde başka biriyle sorun yaşadı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı babası, pencereden dışarı amaçsızca bakarak. "Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

Braddock sağına dönüp baktığında Cal ve Gene Larsen'in konuştuklarını gördü. "Birazdan daha fazla konuşacağız." Devenish'le birlikte arka koltukta oturması için bir memurun yanından ayrıldı ve Cal ile Larsen'e yaklaştı. İkisi de iyi arkadaştı, seyreلمiş saçları ve iri göbekleriyle ikiz gibi görünüyorlardı. Cal göbeğinin kışın onu sıcak tuttuğunu, yazın ise suyun yüzeyinde yüzdürdüğünü söylemekten hoşlanırdı. Formda kalmak için her gün spor yapan Braddock, Cal'in formda olmamasını Shepard County'de bol miktarda bulunan bira, tavuk kanadı, acılı yemek ve geyik etinden oluşan düzenli bir diyetle bağlıyordu.

Cal başını Devenish'e doğru eğdi. "Hikâyesi nedir?"

"Günün geç saatlerine kadar sürecektir bir iş toplantısı olduğunu ve karısının buraya daha erken gelmek istediğini söyledi. Biz geldikten kısa bir süre sonra gelmiş."

"Uygun zamanlama," diye mırıldandı Larsen. "Bütün bunlar olup bittikten hemen sonra gelmek. *Son derece* uygun."

Braddock başıyla onaylayarak, "O konuya geleceğiz," dedi. "Önce enerjimizi kızına ne olduğunu bulmak için harcamalıyız. Henüz ondan haber yok."

Etrafta dolaşan, Crosslake'ten gelen yardımcılar ve devriye memurlarının karışımından oluşan üniformalı memurları işaret etti. "Bu yol boyunca, doğu ve batıdaki tüm evleri ve kulübeleri taramamız gerekiyor. Her bir kapıyı kontrol edin, karanlık kulübeleri bile. Gidin."

Memurlar koşarak uzaklaştı.

"Will!" Tori, Steak'le birlikte yaklaşırken seslendi. "Bunu koltuk minderlerinin arasında bulduk." Elinde, plastik bir polis kanıt torbası içinde, beyaz bir prizi olan parlak pembe bir kılıf içinde bir cep telefonu tutuyordu.

Braddock, Tori'yi Devenish'in yanına götürdü. "Bu tanıdık geliyor mu?" Tori sordu.

Devenish burnunu çekti ve gözlerindeki yaşları sildi. "Evet. Bu Savannah'nın telefonu. Nerede o? Kulübede mi?" "Hayır," diye yanıtladı Tori. "Şifreyi biliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Devenish.

"Tamam," dedi Tori ve Braddock'u kamyondan uzaklaştırdı; Steak, Cal ve Larsen de onu takip ediyordu. "Kulübenin içinde ve dışında yaptığımız hızlı aramada da ondan bir iz bulamadık. Kulübede, şöminenin yanındaki kanepede sanki bir boğuşma olmuş gibi görünüyor. Minderler dağılmış, bir kulaklık seti var ve telefon da minderlerden birinin altına gömülmüş. Steak'e de söylediğim gibi, liseli kızlar telefonları olmadan hiçbir yere isteyerek gitmezler. Bir uzantı gibidirler."

"Ama kızdan iz yok?" Cal söyledi.

"Hayır. Amber alarmı vermeliyiz," dedi Tori. "Hemen şimdi."

"Kayıp olduğundan emin miyiz?" Cal sordu.

"Peki hangi bilgilerle?" Larsen sordu. "Aşağıda olanlara bakılırsa, çoktan ölmüş olabilir."

Tori, "Olabilir ama henüz elimizde bir ceset yok ve bunu destekleyen fiziksel bir kanıt da yok," diye karşılık verdi. "Bu yönde bir şey bulana kadar, hayatta olduğunu varsayarak hareket etmek zorundayız. Herkese onun bir ya da iki fotoğrafını dağıtacağız. Daha fazla bilgi edindikçe onları da yayınlayacağız. Zaman işliyor. Saatile göre, en az yarım saattir kayıp. Harekete geçmeliyiz. Hemen!"

Steak ellerini kavuşturup içine üflerken, "Ben başlatırım," dedi.

"Dedektif Braddock! Bu tarafa!" diye seslendi doğudan bir ses. Bu bir şerif yardımcısıydı.

Braddock ve Tori koşarak yola çıktılar ve şerif yardımcısına ulaşmadan önce dört kulübenin yanından geçtiler. Beyaz çorap şapkası ve mavi kışlık ceket giyen yaşlı bir adamla birlikte duruyordu. Elinde tasmalı bir golden retriever vardı.

"Elinizde ne var?" Braddock sordu.

"Bu Bay Drake," diye açıkladı şerif yardımcısı, adamı işaret ederek. "Dedektif Braddock'a bana söylediklerinizi anlatın."

"Buradaki memura da söylediğim gibi, Otto dışarı çıkmak için arka kapıyı tırmalamaya başladığında ben içeride televizyonda hokey maçını izliyordum. Onu dışarı çıkardım ve onunla birlikte ön sahanlığa çıktığımda, bu minibüs kükreyerek evimin önünden geçti, sonra sola dönerek ilçe yoluna girdi ve kuzeye doğru ilerledi. Çok hızlıydı, size söyleyeyim."

"Ne tür bir minibüs?" Braddock sordu.

"Panel tipi. Koyu renkliydi. Sanırım yeni ya da yakın zamanda yıkanmış olabilir. Bence iyi bir parlaklığı vardı."

"Peki ya markası ya da modeli?"

Drake başını salladı. "Bunu size söyleyemem. Minibüslerden pek anlamam. Üzerinde bir burun vardı ve oldukça iyi bir boyuttaydı, uzun. Sanırım bunu fark ettim. Ve büyük bir motoru vardı, çünkü yolda çok hızlı gidiyordu. Ben olsam o kadar hızlı sürmezdim, bunu söyleyebilirim, o kadar yakın ağaçlar ve kar varken ve altında buz olup olmadığını bilemezken. Tüm bunları zor yoldan öğrendim."

Buralarda, size söyleyeyim. Oradaki ilçe yolunda asfalta döndüğünde yüksek bir gıcırta duyuldu."

"Peki bu ne zaman oldu? Bunu ne zaman gördünüz?" Tori sordu.

"Siz polisler gelmeden belki on, on beş dakika önce. Polis memuru soru sormak için aşağı indiğinde ben garaj yolunda durmuş size doğru bakıyordum."

"Hiç silah sesi duydunuz mu?"

Bay Drake başını salladı, çorap şapkasını kaldırdı ve işitme cihazlarını işaret etti. "Kulaklarım pek iyi duymaz ve dediğim gibi hokey maçı vardı. O sırada Otto ile dışarıda olmasaydım hiçbir şey göremezdim."

"Minibüste kimseyi gördün mü, öyle bir şey?" Tori söyledi.

"Hayır, hanımefendi," diye cevapladı Drake. "Tek gördüğüm minibüsün hızla gittiği." tarafından."

Tori Braddock'a döndü. "Zamanlama kesinlikle doğru görünüyor. Sanırım bunu çıkarman gerekiyor. Koyu renkli bir panelvan içinde Savannah Devenish'i arıyoruz."

İkisi de koşarak Cal, Steak ve Şef Larsen'in yanına gittiler. Braddock öğrendiklerini açıkladı. "Bunu kehribar alarmına eklemeliyiz."

"Ben ilgileniyorum," dedi Steak.

Braddock Larsen'e döndü. "Şef, Bay Drake panelvanın 66. Bölge'den sola döndüğünü söylüyor. Hatırladığım kadarıyla buranın kuzeyindeki yol boyunca çok fazla işyeri yok, ama bize bir şeyler verebilecek güvenlik kameraları olup olmadığına bakmamız gerekiyor."

Şef Larsen, "Birkaç adamımı görevlendireceğim," diye cevap verdi ve telsiziyle konuştu.

Braddock Cal'a döndü. "Yollara barikat kurmaya çalışmak hakkında ne düşünüyorsun?"

Cal gözlerini şüpheyle kıstı ve sonra saatine baktı. "Ne kadar oldu? En az yarım saat oldu. Bu ağın ne kadar geniş olacağını bir düşün."

"Eğer bu komşu haklıysa, minibüs 66'dan kuzeye dönmüş. Kasabanın iki mil kuzeyine varınca, sadece 1. Bölge'den sağa ya da sola gidebilirsin. Oradan da, ister doğuya ister batıya gitsinler, İlçe 1'den dönebilecekleri pek çok yol olduğuna katılıyorum."

"Doğru. Yani, doğudaki Emily kasabasına on-on beş dakika var ve oraya varırlarsa her yöne gidebilirler. Batıya gidip Pine River'a ulaşırlarsa da aynı. O kasabadan çıkmak için muhtemelen dörtten fazla yol vardır. Ve bu iki kasaba arasında çok sayıda küçük ilçe otoyolu ve arka yol var. Bir fark yaratmak için bunu zamanında ayarlamak lojistik bir kabus olurdu."

"Tamam, tamam," diye araya girdi Tori. "Ama Cal, tüm kolluk kuvvetlerine koyu renkli panelvanları kenara çekmelerini ve destek çağırımlarını tavsiye etmeliyiz. Olay müdahale ekiplerini alarma geçirin. Bir şey bulursak hızlı hareket etmeye hazır olun."

"Ben hallederim."

Cal ayrıldıktan sonra Braddock ve Tori bir an için durum değerlendirmesi yaptılar.

"Pekâlâ, ne biliyoruz?" diye başladı Tori. "Savannah Devenish burada, kulübedeydi. Onu bulamıyoruz. Annesi vurulup öldürüldü ama o öldürülmedi. Neden öldürülmedi? Neden annesini öldürüp kızı aldılar?"

"Hepsi güzel sorular," diye cevapladı Braddock ve eve doğru yürümeye başladı. Manchester Körfezi ofisinden BCA adli tıp görevlisi Ann Jennison gelmişti ve bir laboratuvar ekibi bir saat içinde orada olacaktı. Jennison antrede Carrie Devenish'i muayene ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock ona şöyle dedi.

Jennison, "Yakın mesafeden vurulmuş diyebilirim," diye cevap verdi. "Ve evin içinden. Bunu iki şeye dayandırıyorum. Birincisi, cesedin yatış şekli: Buruşmuş ve bacakları evin içine doğru açılı. İkincisi, duvarda ve antredeki kapının arkasında kan izleri var, yani içeriden ve dediğim gibi oldukça yakın mesafeden vurulduğuna şüphe yok."

Tori, "Kurbanın yanında bir kan gölü görüyorum," dedi. "Evin başka bir yerinde kan buldunuz mu?"

Jennison başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla hayır. Bu katta hızlıca bir tur attım ve göze çarpan başka bir sızrama yok. Belli ki yapmamız gereken çok şey var."

Braddock, "Kanepenin minderlerinin dağınık olduğu bölgeyi inceleyin," diye rica etti. "Bir şey olmuş olabilir

Orada. Ayrıca Şef Larsen'in aracında bir kanıt çantası var. İçinde bir cep telefonu var."

"Onu nerede buldun?"

"Kanepede," diye cevapladı Tori. "Şifreyi bilip bilmediğini öğrenmek için babasına sorduk ama bilmiyordu. Telefonumla nerede bulunduğumuzu gösteren fotoğraflar çektim. Biftek de öyle."

"Geldiklerinde birilerini çağıracağım."

"Şu anda ona erişmek için yanınızda bir şey var mı?" Braddock sordu.

"Deneyebilirim," dedi Jennison. "Yine de biraz zaman alabilir."

Braddock cesedi işaret ederek, "Yap," dedi. "O öldü. Doğru. Şimdi hâlâ hayatta olma ihtimali olan kıza odaklanmalıyız."

Jennison başıyla onayladı.

Braddock ve Tori evin içine girerek kanepenin etrafındaki alana geri döndüler.

Tori bir notu bitirmekte olan Jennison'a baktı. "Tuhaf olan," diye gözlemledi, "evin içinden vurulmuş olması. Ve cipi garaj yolundaydı, motoru çalışıyordu."

"Sanki araca biniyor, sonra tezgahın üzerinde duran çantasını almak için eve geri dönüyor ve..." Braddock'un sesi kesildi.

"Ve ne?"

Arkasını döndü ve diğer dış kapıları kontrol etmeye başladı. Hatırladığı kadarıyla üç tane daha vardı. Batı tarafındaki kapı hâlâ sürgüyle kilitliydi. Diğerleri evin arka tarafındaki sürgülü cam kapı ve bodrumdaki göle açılan bir başka sürgülü kapıydı. İkisi de kilitliydi.

"Tetikçimiz içeri nasıl girmiş olabilir?" diye sordu üst kata dönerken. "Kilitli olmayan tek kapı ön kapı. Ve eğer kadın dışarı kaçıp sonra geri geliyorsa, katilimiz nasıl oluyor da evin içinde olabiliyor?"

Tori, "Pusuya yatmış olabilir," diye önerdi. "Ya da diğer kapılardan birinden geldi ve arkasından kilitledi."

Braddock başını salladı. "Kendime sorup duruyorum-" "Neden?"

"Evet. Neden mi? Neden bu aile? Hangi nedenle? Ve eğer anneyi vurduysa, neden Savannah'yı da vurmadı?"

"Çünkü bir sebepten dolayı Savannah'yı istiyordu."

"Evet, aklıma iki genel neden geliyor."

"Hangileri?"

"Kaçırılma."

"Diğeri?"

"Başka bir yerde öldürölmek üzere buradan götüröldü."

"Peki neden..." Tori'nin gözleri parladı. "Baba. Babayı düşünöyorsun, değil mi? Ailesini öldürtmüş olabileceğini düşünöyorsun. Ama neden?"

"Şuraya baksana," diye cevap verdi Braddock, devasa, mükemmel döşenmiş eve bakarak. "Göl kenarındaki evimi bir baraka gibi gösteriyor. Rush Gölü, Whitefish göller zincirinin tam ortasında. Zincirdeki gayrimenkullerin değeri düşünöldüğünde burası en az bir milyon beş yüz bin dolar eder."

"Sebepe para mı?"

"Savannah kaçırılmış gibi göstermek. Zamanımızı bunun peşinde koşarak, kaçırma olayını onun yaptığını düşünerek harcıyoruz."

"Onunla hiç konuşmadım. Sana yıkılmış gibi geldi mi?" Tori sordu. "Yıkılmış gibi mi?"

Braddock içini çekti ve şaşkınlıkla başını salladı. "Bilmiyorum. Paramparça olmuş gibi bir görüntü veriyor. Şokta gibi görünöyor. Yani, bu gerçek gibi geliyor. Ama buraya geliş zamanlaması göz ardı edilemeyecek kadar ilginç. Bunu araştırmamız gerekecek."

"Zamanlama öyle olabilir."

"Ya da," diye karşı çıktı Braddock, "karını öldürtecek kadar psikopat olsaydın ve onun öleceğini bile bile buraya gelseydin, harap ve perişan görünmek ve kayıp kızını bulmak için saatlerce kendini hazırlayabilirdin." Bir an düşünödü ve sonra başını salladı. "Onu kutuya koymalı ve bu açıdan çalışmalıyız. Ve geçmişini araştırmaya başlamalıyız, çünkü karısını o öldürmediyse bile biri öldürmüştür. Sebepe aramaya başlamalıyız."

"Will?" Telsizden Cal'ın sesi duyuldu.

"Evet, Cal."

"Crosslake Polisi o panelvanda bir şey bulmuş olabileceklerini düşünüyor."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"BU TAMAMEN PLANLANMIŞTI."

Braddock ve Tori, Gene Larsen ve Cal'ın beklediği Manhattan Beach Resort restoranının önünde durdular.

"İçeri gelin," dedi Larsen ve onları, önünde üç bilgisayar ekranı olan bir masanın başında onları bekleyen bir güvenlik görevlisinin bulunduğu güvenlik odasına götürdü.

Larsen, "Tesis geçen yaz otoparkına park eden arabalarla ilgili bazı hırsızlık sorunları yaşamış," dedi. "Bu yüzden tüm otoparka güvenlik kameraları yerleştirdiler. İki tanesi yola bakıyor ve akşam 7:22'de ne gördüğümüzü sanıyorsunuz?" Güvenlik görevlisine, "Çalıştır" dedi.

Güvenlik görevlisi video görüntülerini çalıştırdı. İki kamera açısında koyu renkli bir panelvanın hızla tesisin önünden geçtiğini gördüler. "Eskiden Manchester Körfezi'ndeki Chevy bayisinde çalışırdım," dedi güvenlik görevlisi. "Bu bir Chevy Express kargo minibüsü."

"Şimdi belki de bir yerlere varıyoruz," dedi Tori.

Braddock, "Yine de hâlâ sekiz topun gerisindeyiz," dedi. "Bu ormanda saklanacak çok yer var."

"O videoda ne gördüğümü biliyor musun?" dedi Tori. "Ne görüyorsun?" Braddock sordu.

"Benim için tekrar oynat," diye talimat verdi. Video tekrar oynatıldı.

"Işığın altına girdiklerinde ve... Dondur."

Video durdu.

"Bakın. Işığın altından geçerken ön kabinde iki gölge var. Bu bana en azından iki kişilik bir ekip olduğunu söylüyor."

Braddock, "Bir adam kızı almak için içeride," dedi. "Kızı aldıktan sonra minibüsün yanında hazır bekleyen ikinci bir adam. İki kişi olsalardı arkada bir adam daha olabilirdi."

"Özellikle de Savannah arkadaysa," dedi Tori. "Bu planlanmıştı ve babayla ilgili teorimize biraz daha fazla inanmamızı sağlıyor."

"Belki de."

Cal ofisten içeri girdi. "Amber Alarmı'nın tamamı şimdi yayınlandı. Bütün eyalette var. Buradaki tüm ilçelerde tam bir basın var. Tüm panelvanlar kenara çekilecek."

Artık ne aradıklarını biliyorlardı.

Cal, "Hâlâ yolda olduklarını ummak zorundayız," dedi.

Tori saatine baktı ve hızlı bir hesaplama yaptı. Braddock'a baktı ve o da yavaşça başını salladı. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu: muhtemelen çok fazla zaman geçmişti.

Yirmi dakika sonra bu endişenin doğruluğu kanıtlanmıştı.

Cal, "Will, minibüsü Emily kasabasının hemen batısında bulmuş olabiliriz," dedi.

"Nerede?" Tori sordu.

"Golf sahasında. Ama bir sorun var." "Ne var?"

"Yanıyor."

Braddock, Tori, Steak ve Cal, Emily kasabasının hemen batısında bulunan golf sahasına koşular. Emily gönüllü itfaiyesinin kamyonetini takip ederek kulüp binasına giden uzun araba yoluna girdiler. Park yerine vardıklarında minibüs sola doğru hızla ilerliyordu.

"Bu bir Chevy Express, hiç şüphesiz," dedi Tori. "Ve siyah gibi görünüyor. Ya da en azından öyleydi."

Braddock, "Bu minibüs, yangın bize bunu söylüyor," dedi. Kamyonetten atladı ve rozetini havaya kaldırarak itfaiyecilere doğru koştu. "Bastığınız yere dikkat edin. Bu minibüs Amber Alarmı'nın bir parçası."

"Şu duyduğumuz kayıp kız için mi?" diye sordu baş itfaiyeci. "Evet. Olay yerini mümkün olduğunca korumamız gerekiyor."

"Elimizden geleni yapacağız."

İtfaiyeciler minibüsün arka tarafındaki yerlerini alırken, Tori ve Braddock hâlâ alev alev yanan minibüse yaklaşıp etrafındaki alanı incelemeye cesaret edebildiler.

"Sağdaki lastik izlerine bakın," dedi Tori. "Bunlar yeni görünüyor."

"Kamyonet," dedi Braddock ve minibüsün diğer tarafına doğru ilerledi. Dün gece kar yağmıştı ve aracın sol tarafında hâlâ taze ve büyük ölçüde bozulmamıştı. Baş itfaiyeciye seslendi. "Arka ve sol taraftan söndürün. Mümkünse diğer tarafını da korumamız gerekiyor."

İtfaiyeci ona başıyla onay verdi.

İtfaiyeciler yangını söndürmek için acele etmediler ve minibüsün etrafındaki zemini bozmamak için ellerinden geleni yaptılar. Söndürüldükten sonra geriye için için yanan, şekli bozulmuş bir hulk kaldı.

"Savannah'yı evden alıyorlar," diye gözlemledi Tori. "İhtiyaç duyarlarsa burada bekleyen bir araç var."

Sürgülü kapı aralıktı. Braddock içeri baktı ve el fenerinin ışığıyla içeriye taradı. "Uzak tarafa bakın."

Minibüsün kargo bölümünün karşı tarafındaki duvarda kırmızı bir benzin bidonunun erimiş kalıntıları duruyordu.

"Eminim bunu bir tür zamanlama cihazıyla patlatmışlardır ya da belki de sadece uzun bir bez parçası yakmışlardır."

"Bu tamamen planlanmış," dedi Tori. "Hem de önceden, çünkü bunu her kim yaptıysa Devenish'lerin buraya geleceğini biliyor olmalıydı. Savannah'nın kulübede ne zaman olacağını ve kaçışın potansiyel bir sorun olabileceğini bilmeleri gerekiyordu. Bu yüzden her ihtimale karşı bir bırakma aracına ihtiyaçları vardı ve o bırakma aracının herhangi bir panelvan olmadığını garanti ederim."

"Ve Crosslake'ten buraya gelmek sadece on ya da on beş dakika."

"Bizden en az kırk beş dakika öndeler," dedi Tori. "Belki bir saat."

Braddock başıyla onayladı. "Jacob Devenish ile uzun bir sohbetin vakti geldi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"SANKI SANA O KADAR GÜVENİYORUM."

Max sık çam ormanını kesen dar otoyol boyunca ilerledi. Kar örtüsü daha kalındı ve iki saat güneyde olduğundan çok daha fazla yolu kaplıyordu. Gösterge panelindeki termometreyi hızlıca kontrol ettiğinde sıcaklığın eksi dört dereceye düştüğünü gördü. "Sıcaklık düşmeye devam ediyor."

Nico arka koltuktan, "Bu bir şey değil," dedi. "Sarışın bana bir keresinde, yaklaşık yirmi yıl önce yılın bu zamanlarında buranın altmış derece olduğunu söylemişti."

Pavi hava durumuyla ilgili konuşmayı duymazdan geldi ve bunun yerine yan aynadan kendilerini takip eden biri olup olmadığını kontrol etti. Yirmi dakikadır arkalarında far görmemişti ve hedeflerine yaklaştıkça daha rahat nefes almaya başlamıştı. "Dönüşün nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

"Bir mil sonra sağda, yoldaki virajdan hemen sonra," dedi Nico. "Sağdaki hendekte büyük sivri kayayı gördüğünde, bir çeyrek mil daha var."

Devasa kaya ortaya çıktı. Kuzeydoğuyu gösteren eğik bir ok başı şeklindeki kaya, Minnesota'nın genellikle Ok Başı Bölgesi olarak anılan bu bölümünün simgesiydi. Aynı zamanda bölgenin simgesi olan şey, özellikle kışın derinliklerinde belli bir ıssızlıktı. Bu ıssızlık, işlerinin tespit edilme riski olmadan yürütülmesini sağlıyordu.

Max, Lincoln Navigator'ı yavaşlattı ve yolun kar ve buz karışımı üzerinde aldatıcı derecede dar olan sağa dönüşü dikkatle tamamladı. Dönüşten sonra yol güneydoğuya doğru sert bir açıyla geri dönüyordu.

sonra sola döndü ve birkaç mütevazı tümsekten geçerek yoldaki bir T'ye ulaştı. T'den sağa döndü, burası göle bakan noktada yer alan geniş eve giden uzun ve kıvrımlı özel araba yoluydu.

Çoğu gece ev ışıklandırılır, iki adam iş yapılırken gizlice araba yolunu izler ve istenmeyen ziyaretçileri geri çevirirdi. Ancak bu gece iş olmayacaktı. Bu gece evin arka tarafında sadece bir ışık yanıyordu ve Navigator yaklaşırken garaj kapısı yavaşça açılmaya başladı. Max aracı sola çevirdi ve ardından açık garaj bölümüne geri döndü.

Üç adam Navigator'dan indi ve kamyonun arkasına geçti. Pavi bagaj kapağını açtı ve bağlı kalan Savannah'nın üzerindeki battaniyeyi aldı. Savannah, cipin arkasında durup kendisine bakan, solukları soğuk havada asılı kalan adamlara bakarak korkuyla sinmişti.

Pavi bıçağını çıkardı ve Savannah'nın yüzüne çok yakın bir yerde şiddetle açarak bir gösteri yaptı. Ayak bileklerinin etrafındaki naylon bağları kesmek için arkaya uzandı. Sonra Max'le birlikte onu Navigator'ın arkasından çıkardılar ve ayağa kaldırarak ayaklarını altına almasını sağladılar. Elleri arkadan bağlıydı, ağzı da koli bandıyla kapatılmıştı.

"Seni birkaç basamak aşağı indireceğiz ve içeride kendi özel odana götüreceğiz. Anlaşıldı mı?" Pavi söyledi.

Savannah cevap vermedi. Onun yerine korkudan gözlerini kocaman açarak önce ona, sonra da diğerlerine baktı, vücudu titriyordu.

Max öne çıktı ve onu kolundan nazikçe kavradı. "Gel Savannah. Odan gerçekten çok güzel. Her şey çok güzel ve yeni. Rahat edeceksin."

Max'in dürtmesiyle, Nico önde yürürken Savannah yavaşça merdivenlere doğru ilerledi.

"Basamaklar oldukça dik, o yüzden yavaşça çıkın, her birini yakalayın, acele etmemize gerek yok," diye uyardı Nico aşağı inerken. En altta sola dönerek evin içine ve bir koridora girdiler. Her iki tarafta da sürgülü kilitleri olan çok sayıda kapı vardı. İleride, koridor hafifçe sağa döndü. Etrafında

köşede, yukarı çıkan bir dizi basamaktan hemen önce, sağda iki kapı daha vardı. Nico bir anahtar çıkarıp sürgüyü açtı ve kapıyı açarak bir yatak odasına girdi.

"Burası rahat bir oda," dedi Max neşeyle. "Sıcacık. Yatak yepyeni, tüm çarşaflar, battaniye ve yastıklar da öyle." Sol tarafı işaret etti. "Şuradaki kapı banyonuza açılıyor." Buzdolabını işaret etti. "Ve orada sizin için içeceklerimiz var. Birçok seçenek var."

Pavi bıçağını tekrar açıp onu çevirirken, "Savannah, kıpırdama," diye emretti. Bileklerinin etrafındaki bağı kesti, sonra onu geri döndürdü ve ağzını kapatan koli bandını yırttı. "Herhangi bir kasaba ya da şehirden çok ama çok uzakta, güvenli bir yerdesin. Kaçış yok. Yardım için yüksek sesle bağlamak sadece nefesinizi boşa harcamak olur. Şansınız yaver giderse, biz sizi taşımadan önce burada kalış süreniz çok kısa olacak."

"Beni taşımak... nereye taşıyacaksınız?" Savannah burnunu çekerek sordu, gözleri nemliydi. "Kimsiniz siz? Neden buradayım?" Öfkesi giderek artıyordu. "Annemi neden öldürdün, seni piç!" diye bağırarak Pavi'ye doğru çılgınca savruldu.

Max, Pavi bir şey yapamadan aralarına atladı. "Sakin ol. Sakin ol Savannah. Bunu yapamayız," dedi yumuşak bir sesle onu omuzlarından tutarken. "Lütfen sakin ol."

Pavi odadan çıkıp koridora çıktı, onu Nico ve ardından Savannah'dan uzaklaşıp kapıyı kapatıp kilitleyen Max izledi.

Üçü de merdivenlerden yukarı çıkıp geniş mutfağa girdiklerinde başka bir adamın beklediğini gördüler. Sarı saçlıydı, kot pantolon ve çeyrek fermuarlı bir kazak giymişti ve sağ kulağında bir kulaklıkla bir fincan kahveyi yudumluyordu. Kulaklık, mutfağın ortasındaki adada duran küçük bir el telsizine takılıydı.

"Burada ne yapıyorsun sarışın?" diye sordu Pavi.

"Crosslake'ten kaçırıldıktan sonra Savannah Devenish için kehribar alarmı verildiğinde buraya geldim. Bana planın onu İkiz Şehirler'e götürmek olduğunu söylemiştin."

"Planlar değişir," diye karşılık verdi Pavi. "Sen buradasın. Ne biliyorsun?"

"Yaklaşık doksan dakika önce yanan bir minibüs buldular. Hâlâ kehribar alarmı var ama kolluk kuvvetlerinin ne aradığına dair güncel bir ayrıntı yok, bu yüzden minibüsü terk ettikten sonra hangi aracı kullandığınızı bilmediklerini varsayıyorum. Yine de tüm eyalet, her polis ve kolluk kuvveti aşağıdaki misafirinizin peşinde, bu yüzden onu sıkı bir kilit altında tutmanızı öneririm." Sarışın homurdandı ve başını salladı. "Yine de daha büyük bir sorunuz olabilir."

"Ne?"

"Onu tam olarak ne zaman ve *nereden* alacağını bana söylemeliydin."

Pavi ona ters ters baktı. "Sanki sana o kadar güveniyorum da."

"Bana biraz daha fazla güvenmeye başlamak isteyebilirsin. Seni biraz beladan kurtarabilirdim. Shepard County'de faaliyet göstereceğinizi bana söylemeliydiniz," diye cevap verdi adam, kahveden küçük bir yudum almadan önce.

"İlçe neden önemli ki?"

Adam başını salladı. "Oyuna kimi getirdiğin yüzünden. O ilçede Will Braddock adında bir adam şerifin baş dedektifi."

"Pfft." Pavi umursamaz bir tavırla el salladı. "Kuzey Minnesota'da bir şerif dedektifi. En iyi ihtimalle beceriksiz bir aptal."

"Evet, biliyorum, burada hepimizin bir avuç saman yığını ve taşralı olduğumuzu düşünüyorsun. Ama Braddock sıradan bir şerif dedektifinden biraz farklı."

"Nasıl farklı?"

"Bir zamanlar NYPD'deydi, önce cinayet masası dedektifiydi, sonra 11 Eylül'den sonra Ortak Terörizm Görev Gücü'ne gitti ve bu adamlar oyun oynamadılar. Tecrübeli, zorlu ve zeki biri. Bir de kız arkadaşı var."

"Kız arkadaşı mı?"

"Adı Tori Hunter." Adam bir dizüstü bilgisayarını çevirdi. Ekranda hem Braddock'un hem de Hunter'ın bir önceki yaza ait bir gazete haberinden alınmış fotoğrafları vardı.

"Hunter altı ya da yedi ay öncesine kadar FBI'da kıdemli özel ajandı. New York City'de görev yapıyordu."

Ofis. Bürodayken kayıp çocukları bulma konusunda uzmanlaşmıştı ve Büro'nun en zorlu vakalar için çağırdığı ajandı. Çok iyi. Bu makalede eski patronu onu fena halde zeki olarak tanımlıyor."

"Bu geçen yazdan kalma," diye gözlemledi Pavi.

"Şu anda Manchester Körfezi'nde yaşıyor ve Braddock'la birlikte oldukları söyleniyor. Bu tür bir dava, on yedi yaşında bir kızın kaçırılması, Hunter'ın ilgi alanına giriyor. Braddock onu getirmezse çok şaşırirım."

Pavi fotoğrafları inceledi ve ardından Braddock ile Hunter'ın çözdüğü bir seri katil soruşturmasını anlatan makaleden bir bölüm okudu.

Sarışın, "Demek istediğim, umduğundan daha fazlasıyla kavgaya tutuşmuş olabilirsin," diye uyardı.

Pavi adama alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman, bundan sonra planladığım şeyden gerçekten hoşlanmayacaksınız."

BÖLÜM ALTI

"BU ADAMI GÖRÜRSENİZ, ÖNCE ATEŞ ETSENİZ İYİ OLUR."

Saat 11:00 itibariyle Braddock, Tori, Cal ve Gene Larsen soruşturmayı Crosslake Polis Departmanına taşıdılar. Braddock, Steak ve ortağı Dedektif Sheryl Eggleston'ı Devenish kulübesinde bırakarak soruşturmayı orada yürütmeye başladı.

Cinayet ve kayıp kız, sadece Manchester Körfezi'ndeki küçük bölgesel televizyon kanalının değil, iki saat güneydeki Twin Cities ve iki saat doğudaki Duluth'un da ilgisini çekmişti. Cal Lund ve Gene Larsen kafa kafaya vermiş, kahve makinesinin etrafında toplanırken hızlı bir açıklama üzerinde çalışıyorlardı.

Braddock bir fincan kahve doldurup Tori'ye uzatırken, "Fazla soru almayın," diye önerdi. "Çünkü hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ama halktan yardım isteyin," dedi Tori. "Kesinlikle çünkü hiçbir şey bilmiyoruz."

"Peki, ama planınız nedir?" Cal, Braddock'a sordu. "Burada dört saatlik bir yolumuz var. Kız şu anda iki yüz mil kadar uzakta olabilir ve her geçen dakika daha da uzaklaşıyor."

"Öyle düşünme Cal," dedi Tori. "Yakınlarda değil ama o kadar uzakta olduğunu da sanmıyorum, en azından henüz değil."

"Bunu sana söyleten nedir?" Larsen sordu.

"O panelvan ve araç bana bunun iyi planlandığını söylüyor. Yoldan çekilmeleri ve bir süre saklanmaları gerektiğini biliyorlar,

Sonra da kontrol araçlarının baskısı dağılınca kaçacaklar. Eğer gerçekten yapmaya çalıştıkları şey kaçmaksa."

"Ne demek istiyorsun?"

Kahvesinden bir yudum almadan önce, "Bunun başka bir bileşeni daha var," dedi. "Bu rastgele bir şey değil. Bu bir fırsat suçu değil. Bir amaca yönelik bir suç."

"Ne amaçla?"

"Henüz bilmiyoruz. Ama Savannah Devenish'in hedef alındığı kesin gibi görünüyor," diye ekledi Braddock iki fincan kahve daha doldururken. "Nedenini öğrenmeye başlamanın zamanı geldi. Babasıyla mı, annesiyle mi yoksa kendisiyle mi ilgili?" İki fincanı aldı ve Tori'ye kendisini Jacob Devenish'in beklediği görüşme odasına kadar takip etmesini işaret etti.

Tam karşısına oturan Braddock, fazladan kahve fincanını Devenish'in önüne koydu ve Devenish ellerini yavaşça fincanın etrafına koyarak yavaş ve dikkatli bir şekilde içti.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu endişeyle.

Braddock başını salladı. "Kızınızın göl kenarındaki evinizden siyah bir Chevy Express panelvanla kaçırıldığını düşünüyoruz. Bir komşunuz minibüsün hızla uzaklaştığını görmüş, kısa bir süre sonra da başka bir komşunuz silah sesi duyduğunu bildirmiş. Daha sonra Chevy Express panelvan minibüsün 66. karayolunda kuzeye doğru gittiğini gösteren güvenlik kamerası görüntülerini bulduk ve aracı yaklaşık kırk beş dakika sonra Emily'nin hemen batısındaki golf sahasında yanarken bulduk. Kaçıranların minibüsü bir araçla değiştirdiklerini ve oradan devam ettiklerini düşünüyoruz. Sonuç olarak, şimdilik izler kayboldu."

"Peki ya karım? Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

Braddock, "Olay yerinde çalışan olay yeri inceleme ekiplerimiz var," dedi. "Memurlar komşularla konuşuyor ve evi araştıran bir adli tıp ekibimiz var. Şu anda odak noktamız kızınızı bulmak."

"Savannah'yı konuşalım," dedi Tori. "Bu sorunun muhtemelen daha önce sorulduğunu biliyorum, ama şimdi düşünmek için biraz zamanınız olduğuna göre, birinin kızınızı kaçırmayı için herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?"

Devenish başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Birinin onu neden alacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, o on yedi yaşında bir lise öğrencisi."

"Bize ondan bahset," dedi

Tori. "Ne gibi?"

"Örneğin, iyi bir öğrenci mi?"

"Ah, evet, yani, şey..." Devenish içini çekti. "O iyi. Pek başarılı bir öğrenci sayılmaz ama sanırım yeterince başarılı. Bazı üniversitelere bakmaya başladığını ifade etti, Carrie ve ben bunun umut verici bir işaret olduğunu düşündük."

"Dedektif Braddock'a Savannah'nın okulda bazı sorunları olduğunu söylemişsiniz."

"Evet." Devenish başını salladı. "Geçen sonbaharda, lise uyuşturucu koklayan köpeklerle evini arattı ve dolabında biraz esrar vardı. Kendisine ait olmadığını iddia etti ama..."

"Onunmuş," dedi Tori. "Onun değil miydi?"

Devenish başını salladı. "Kendinden yaşça büyük bir grup çocukla takılıyordu, partilere gidiyorlardı, içki içiyorlardı, uyuşturucu kullanıyorlardı. Bazıları onun dans takımındaydı. Bu gerçek bir sorundu. Sonra okulundan bir kız kayboldu. Bir partideymiş, gece geç saatlerde ayrılmış ve o zamandan beri kimse onu görmemiş."

"Ne zamandı bu?" Braddock sordu.

"Sanırım Eylül, belki de Ekim başı. Bu kız-"

"Sarah Goring, değil mi?" Tori öne doğru eğilerek sordu. Bu soru Braddock'un da dikkatini çekti.

"Evet, evet, bu o," dedi Devenish başını sallayarak.

"Şehirlere bu dava için gitmiştiniz, değil mi?" Braddock sordu.

"Evet. Cuma gecesi bir partide ortadan kayboldu," dedi Tori. "Eve hiç dönemedi. Şimdiye kadar hiçbir izine rastlanmadı." "Bu Doğru,

Bu Doğru. Carrie..." Devenish'in dudak

titremeye başladı ve gözlerini kapatıp bir nefes verdi.

"Savannah kaybolmadan önce Sarah Goring'in katıldığı partideydi.

Sonra okulda esrar olayı oldu. Karım ve ben Sarah Goring'in kayboluşunu, Savannah'ya bu konuda nihayet ulaşabilmek için kullandık.

risklerini ortadan kaldırdı." "İşe

yaradı mı?" Tori söyledi.

"Öyle görünüyordu. Yani, ondan sonra telefonunu izledik. Biz derken Carrie'yi kastediyorum."

"Savannah telefonunun izlendiğini biliyor muydu?"

"Hayır. En azından ben öyle sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Sanırım kesin olarak bilmiyorum ama Carrie mesajları izlemeye başlamadan önce Savannah'nın mesaj geçmişine baktı ve orada esrar almaktan ve votka içmekten bahsediliyordu. Savannah'nın okulda başı derde girdikten sonra onunla yüzleştik, ceza verdik ve ondan sonra Carrie mesajları izlemeye başladı. Tüm bu esrar ve içki konuşmaları ve mesajlaşmaları durdu. En kötüsü geride kalmış gibi görünüyordu. Ama şimdi, bilmiyorum..."

"Kızınız Sarah Goring'in arkadaşı mıydı?"

"Yakın bir arkadaş olduğunu sanmıyorum ama en azından tanıyorlardı. Cep telefonunda Sarah'nın numarası vardı, bunu biliyorum. Aynı partilere gidiyorlardı, benzer bir kalabalığın içinde koşuyorlardı."

"Tecrübelerime göre, genç bir kızın arkadaşları olan biten her şeyi bilir. Savannah'nın okulda yakın arkadaşları var mı? Konuşabileceğimiz ve konuşmamız gereken arkadaşları?"

"Evet." Devenish onlara iki isim verdi, Bella ve Bailey. "Sanırım bu onun dar sosyal çevresi. Eğer başkaları da varsa, bu ikisi kesin biliyordur. Bu üçü hırsızlar kadar kalın kafalıdır."

"Savannah hiç alışılmadık, tuhaf, garip, etrafta dolaşan ya da onu izleyen birinden bahsetti mi?"

"Hayır."

"Aldığı tuhaf mesajlar var mıydı?"

"Hayır. Ve dediğim gibi, cep telefonunu izliyorduk. Git kendin bak."

"Erkek arkadaşı var mı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

"Peki ya cinsel aktivite?" Tori sordu.

Devenish bir an durdu, sonra yavaşça başını salladı. "Onunla konuştuğumuz şeylerden biri de buydu. Seks yapmıştı. Bunu Carrie'ye itiraf etti. Ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Belki hiçbir şey, belki de her şey," diye yanıtladı Tori. "Annesiyle ilişkisi nasıldı?"

"İlişkisi mi?"

"Evet." Başını salladı. "Anlaşabiliyorlar mıydı? Kavga ederler miydi? Tartıştılar mı? Konuştular mı?"

Sır verdiler mi?"

Devenish başını salladı. "Bence ilişkileri muhtemelen on yedi yaşındaki herhangi bir kızın annesiyle olan ilişkisine çok benziyordu. Yakındılar ama kafa tokuşturmaktan da nasiplerini almışlardı."

"Birlikte çok zaman geçiriyorlar mıydı?"

"Evet, sanırım geçirirlerdi. Yani alışveriş yapmayı seviyorlardı, bunu söyleyebilirim. Ve birlikte televizyon izlerlerdi."

"Ne, *The Bachelor* ya da *The Bachelorette* gibi mi?"

"Evet. Şu ev kadınları bilmem ne programları. İzlerken odada bulunmaya dayanamadığım şeyler."

"Savannah'nın annesinin ölmesini istemesi için bir neden var mı?" Braddock sordu.

"Hayır," dedi Devenish hızla, gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü. "Hayır, hayır, hayır. Hayır. Asla olmaz. Savannah annesini severdi. Hayır. Hayır, bu o ve annesiyle ilgili olamaz, olamaz."

"Savannah hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Olan herhangi bir şey? Onunla ilgili benzersiz bir şey?" Tori sordu.

"Hayır. Aklıma gelen bir şey yok."

"Peki ya Carrie? Birinin onu öldürmek istemesi için bir neden var mı?"

Devenish başını salladı. "Hayır. Satış işindeydi. İş dışında, dansçı anneler ve birkaç başka arkadaştan oluşan bir sosyal çevresi vardı. Oldukça iyi huylu. Birinin ona zarar vermek istemesine yol açacak bir şey yaptığını düşünemiyorum."

"Carrie'yle ya da Savannah'yla olan ilişkisiyle ilgili değilse ve birinin neden Savannah'yı kaçırmak isteyeceği konusunda bize bir fikir veremiyorsan, geriye rastgele bir saldırı kalıyor - ya da sen," dedi Braddock dikkatle. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?" Devenish aniden savunmaya geçerek cevap verdi.

"Gelişinizin zamanlaması ilginçti Bay Devenish," diye üsteledi Braddock. "Tüm o kargaşadan hemen sonra."

"Başından beri plan buydu. Aslında buraya düşündüğümünden daha erken geldim. Minneapolis'teki iş toplantımdan 4:45'te ayrıldım ve doğrudan buraya geldim. Üç tanığım var."

"Tanıkların mı var?" Tori kaşlarını kaldırarak sordu.

Devenish telaşla, "Demek istediğim bu değildi," diye cevap verdi. "Demek istediğim, üç kişiyle bir toplantıyı bitirdim ve sonra buraya gelmek için ayrıldım."

"O isimlere ihtiyacım olacak."

Braddock'un not aldığı isimleri hızlıca verdi. "Onlarla konuşmak isteyeceğim."

"Peki ya para?" Tori sordu. "Sahip olduğun yer sıradan bir göl yeri değil. Muhteşem bir yer. Bunu nasıl karşılayabildin?"

"İş. Tamamen iş. Carrie ve ben oldukça iyi iş yapıyoruz, aslında çok iyi."

"Satış işinde olduğunu söylemiştiniz?" Braddock sordu.

"İlaç satışı. O... o bir satış temsilcisiydi. Şirketinde uzun yıllardır çalışıyordu, sanırım yirmi yılı aşkın süredir. Onu orada çok seviyorlardı."

"Eve ekmek getiren o muydu, yoksa-"

"Hayır," diye cevapladı Devenish. "O

bendim." "Peki işiniz neydi?"

"Emlak komisyonculuğu yapıyorum, konut ve ticari."

"Komisyoncu mu?" Braddock sordu.

"Eskiden inşaat yapardım ama 2008'deki mali krizden hemen önce bu işi bıraktım. O zamandan beri anlaşmaları kolaylaştırıyor ve bir araya getiriyorum. Çoğunlukla satıcılarla eşleştirecek alıcılar buluyorum ve her iki taraftan da komisyon alıyorum. Şirketimin adı JD Brokerage Advisors."

"Bu işi iyi mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Oldukça iyi."

"İşinizle ilgili hiç sorun yaşadınız mı?"

"Zaman zaman, elbette." Devenish bir an düşündü. "Bu bir emlak işi. Fasulye torbası değil. Kavgalar oluyor, bazen büyük kavgalar."

"Son zamanlarda hiç oldu mu?"

"Şey, bir tane vardı."

"Neydi o?" Tori sordu.

"Dayton Grove adında bir projeydi. Son birkaç yıldır bir grup müteahhitle davalık olmuştum. Ben aklandım ve satıcı üç milyon tazminat ödedi ama davayı açan birkaç müteahhit iyi çıkmadı. Stan Milner adlı bir geliştirici beni tehdit etti."

"Nasıl tehdit etti?" Tori söyledi.

"Beni öldürmekle tehdit etti ve duruşmadan sonra adliyeden çıkarken iki haydudu üzerime çullandı ama güvenlik görevlileri araya girdi."

"O zamandan beri bu Milner'dan haber aldınız mı?"

Devenish başını salladı. "Birkaç ay önceki karardan sonra beni arayıp bağırmaya başladığından beri haber almadım. Yüzüne kapattım. Şu anda Dayton Grove'da kendi payına düşeni yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Milner dışında sonuçtan memnun olmayan başka biri var mı?"

"Başka bir adam, Geno Olvecky, bir d a r b e aldı, ama ben hala yıllardır yaptığım gibi onunla iş yapıyorum. Davayla ilgili tüm evraklar benim ve avukatımın ofisinde. İncelemekte özgürsünüz. Erişmeniz için ne gerekiyorsa imzalayacağım."

Braddock vites değiştirdi. "Karınzla ilişkiniz nasıldı?"

"İyiydi."

"İyi mi? Sadece iyi mi?"

"Evleneli... yirmi dört yıl oluyor," diye cevap verdi Devenish iç çekerek, mendile uzanırken gözleri tekrar nemlendi.

"Hiç sorun

yaşamadınız mı?"

"Hayır."

Tori bastırdı. "Hem de hiç."

Devenish başını salladı. "Hayır. Yani çiftlerin yaşadığı olağan tartışmaların ötesinde bir şey yok."

"Peki ya bir ilişki? Hayatında başka bir erkek mi var?"

"Hayır," diye cevapladı Devenish sinirli bir el sallayışla.

"Peki ya sen?" Braddock sordu. "Senin için bir ilişki var mı?"

"Hayır."

"Sen Emin misin?" o bastırılmış. "Sen Zengin, a başarılı bir iş adamı, yakışıklı bir adam, ilk kez olmazdı."

"Hayır."

Braddock kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

Kapı çalındı ve Cal görüldü. "Braddock, Victoria, size bir dakika ihtiyacım var."

"Var mı sen bulundu bir şey üzerinde Savannah?" Devenish dedi, sandalyesinden kalkarak.

"Onu buldunuz mu?"

Cal, Tori ve Braddock için kapıyı açık tutup sonra da kapanmasına izin verirken, "Hayır efendim, üzgünüm," diye cevap verdi.

"Ne oldu?" Tori söyledi.

"Devenish'lerin evine gitmemiz gerekiyor. Savannah'nın üzerinde bir şey bulduk."

"Ve?"

"Sadece görmem gerekiyor."

Devenish kulübesine dönerken Tori, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan Ajan Jodi Falls'u aradı. Falls, Sarah Goring davasında danışmanlık yapması için kendisini çağıran BCA ajanıydı.

Ajana, "Bir bağlantı olduğunu kesin olarak söyleyemem," dedi. "Ama birbirlerini tanıyorlardı ve Savannah'nın babasına göre, Goring'in kaybolduğu gece aynı partideydiler. Bilmek istersiniz diye düşündüm. BCA bir şekilde bu işin içinde olacak, ben de sizi uyarayım dedim. Belki sen de dahil olmak istersin."

Falls, "Sanırım katılacağım," diye cevap verdi.

Devenish'in göl evine vardıklarında olay yeri bandının altından geçtiler. Carrie Devenish'in cesedi olay yerinden kaldırılmıştı ama ev şimdi bir adli tıp faaliyeti kasırgasına dönüşmüştü.

Ann Jennison, "Will, buraya gel," diye seslendi ve onları yemek masasının üzerine yerleştirilmiş bir dizüstü bilgisayara götürdü. Savannah Devenish'in telefonu dizüstü bilgisayara bağlıydı. "Bu daha önce kanepeden çıkardığın cep telefonu. İçine girebildim. Bunu görmem gerek."

"Ne izliyoruz?" Cal sordu.

"Bu QuikSnap," dedi Tori, oturarak. "Bu bir video paylaşım uygulaması. Kısa videolar çekip arkadaşlarınızla paylaşıyorsunuz. Gençler ve üniversite öğrencileri arasında çok popüler. Ben ayrıldığımda Büro'da bu uygulama üzerinde çalışıyorduk."

"Çok popüler," dedi Jennison. "On dört yaşındaki çocuğum buna takmış durumda. Ama Savannah bir video hazırlıyordu ve izlemeniz gerekiyor."

Uzandı ve oynat tuşuna bastı. Lizzo'nun "Good as Hell" şarkısı çalmaya başladı.

Savannah şarkının sözlerine dudak senkronizasyonu yaparak eşlik etti.

"Kesinlikle eğleniyordu," diye mırıldandı Tori. "Bekle. Bu da ne..."

"Hey şimdi!" Braddock eğilerek ağzından kaçırdı.

"Oha! Whoa! Whoa! Whoa!" Tori sandalyesinden sıçrayarak haykırdı.

Kalın siyah sakallı, siyah çorap şapkalı ve tamamen siyah giyinmiş iri bir adam Savannah'nın arkasından belirdi. Ekranda. Savannah onun yansımasını gördü ve arkasını döndü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Braddock.

Adam önce eliyle ağzını kapattı, sonra Savannah'yı kaldırır gibi yapıp yüzüstü kanepeye çarptı. Telefon şimdi kanepenin minderine sırt üstü uzanmış, hâlâ kayıt yapıyordu. Ekranın sol tarafında, Savannah'nın üzerine atlayıp hızla el ve ayak bileklerini bağlayan adamın yüzünün bir kısmını görebiliyorlardı.

"Savannah! Savannah!"

"Kimin sesi bu?" Cal sordu.

"Carrie Devenish'in," dedi Tori usulca. "Bütün bunların nasıl olduğunu şimdi anlıyorum."

Adam koltuktan atladı ve görüntüden çıktı. Bir sonraki ses çok netti. *Bum!*

"Anne! Anne!" Savannah çığlık attı. "Hayır... *Anne!*"

"Tanrım, zavallı kız annesinin öldürüldüğünü görmüş," diye mırıldandı Cal sessizce, dehşet içinde.

Adam tekrar görüntüye girdi ve Savannah'yı koltuktan kaldırdı. Video karardı.

Jennison, "Sadece son kez itilip kakıldığında kaydın durduğunu ve telefonun kanepenin yarıklarına düştüğünü varsayabilirim," dedi.

"Tekrar oynatalım," dedi Tori, Braddock omzunun üzerinden eğilerek tekrar dizüstü bilgisayarın önüne oturdu.

Videoyu iki yerde dondurdu: Adam Savannah'nın arkasında uzakta kaldığında ve sonra yüzünün yarısı görüldüğünde

Üstündeyken sadece kısmi bir profili vardı. Siyah çorap şapkası alnında aşağı doğru çekilmişti. Sakalı kalındı ama sıkıca kesilmişti. Geniş ve kalın kaşları, kaşlarının altında derinlere gömülmüş gözlerinin üzerine oturuyordu.

Braddock, "İri bir adam," diye not etti. "Boynuna ve omuzlarına bakın. Onu bir bez bebek gibi fırlatıp atıyor."

Tori videoyu birkaç kez ileri geri oynattı. "Yüzünün yakından iyi bir fotoğrafını çekemiyorum. Uzaktan oldukça bulanık ve sadece bir anlığına görüntüde. Kanepedeyken sadece kısmi profilini çekebiliyoruz. Kahretsin."

Braddock Cal'a, "Elimizdekini çıkaralım," dedi. "Bu başka bir parça. Belki biri bu adamı görmüştür."

Tori Jennison'a döndü. "Annenin telefonuna baktın mı?"

"Henüz bakmadım. Sanırım hâlâ Land Rover'ın içinde."

"Üzerindeki GPS takibini kontrol et. Sanırım şimdi ne olduğunu biliyorum," dedi Tori, başını sallayan Braddock'a bakarak.

"Ne?" Cal söyledi.

"Buradaki hedef Savannah'ydı. Bu adamın gelip onu kaçırmayı ve gitmesi gerekiyordu," dedi Tori.

"Muhtemelen Carrie Devenish yokken," diye ekledi Braddock. "Buraya geldiğimizde Land Rover çalışıyordu. Carrie antrede vuruldu. Çantası mutfak tezgahının üzerindeydi."

Tori, "Bir sebepten dolayı evden ayrıldı, belki alışverişe gitmek için, belki de buraya çıktıktan sonra yapabileceğiniz gibi," diye açıkladı. "Land Rover'la çıkmış, cep telefonunu almış, o da kamyonette ama..."

Braddock, "Yanlışlıkla çantasını tezgahın üzerinde unutmuş," diye devam etti. "Yolda beş, on dakika gidiyor ve çantasının yanında olmadığını fark ediyor. Geri dönüyor, arabayı geri sürüyor ve eve girdiğinde bir de ne görsün..."

"Godzilla kızını bağlıyor." Tori düşüncesini tamamladı. "Carrie Devenish'in neler düşünmüş olabileceğini hayal edin. Savannah'yı görünce..."

Braddock, "Ve bu adam o noktada yapabileceği tek şeyi yaptı," dedi. "Carrie onun yüzünü görmüştü. Onu teşhis edebilirdi."

Tereddüt etmedi. Hiç tanık olamaz."

"Acımasızca," dedi Cal asık suratla.

"Bundan daha da kötüsü," dedi

Tori. "Daha kötü ne olabilir ki?"

Braddock, "Sadece kısmi bir profilden bile adamın görünüşünü tanıyorum," dedi. "Bu adam profesyonel görünüyor. Bahse girerim profesyoneldir."

Tori başını salladı. "Pişmanlık yok."

"Sana ne gördüğümü söyleyeyim," dedi Braddock uğursuz bir sesle, kaseti yeniden oynatırken. "Bir avcı gibi kızın peşinden gidiyor."

Tori, "Kısa sürede yere serildi," diye mırıldandı.

Braddock, "Yüzünün sadece yarısını görebiliyorsun," dedi. "Ama o yarısı da tamamen iş adamı olduğunu gösteriyor."

"Ve sonra Carrie Devenish eve giriyor," dedi Tori. Hepsi Carrie'nin kızının adını bağıra bağıra söylediğini ve ardından top atışı gibi bir silah sesi duydu. Tori videoyu durdurdu.

"Kızının adını haykırdığını duyuyorsunuz ve adam hemen koltuktan kalkıyor. Hiç tereddüt yok. Tek atış. Carrie Devenish'i hiçbir şey olmamış gibi biçti," dedi Braddock. "Bu size, yoluna çıkan birini bu şekilde indirebileceğini gösterir. Bu adamı görürseniz, önce siz ateş etseniz iyi olur. İkinci bir atış olmayacak."

"Şimdi asıl soru neden?" Tori söyledi. "Neden böyle biri Savannah Devenish'i kaçıırıyordu?"

YEDİNCİ BÖLÜM

"BU HİKAYEYİ ÇOK İYİ BİLİYORUM."

Tori alt kattan gelen sesle irkilerek uyandı. Soluna doğru döndüğünde Braddock'un yatağının boş olduğunu gördü. Braddock çoktan kalkmıştı, bu da Tori'nin kıpırdanmaya başlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Devenish'i sorgulamaları ve Savannah'nın kaçırılma videosunu bulmalarının ardından dava gece yarısından sonra yavaşlamıştı. Amber Alarmı artık çok eyaletli bir alarmdı. Kaçırılma olayı şüphesiz eyaletteki en önemli haber olacak ve ulusal çapta da ilgi çekecekti.

"Siz ikiniz biraz dinlenseniz iyi olur," diye emretti Cal. "Önümüzde uzun günler var."

Birkaç saatlik kısa bir uyku düşüncesiyle saat 03:00'ten hemen sonra yatmışlardı. Saat şimdi 6:45'ti ve pencere perdelerindeki bir aralıktan güneşin doğmayı düşündüğünü anlayabiliyordu. Sonra Braddock'un sesini duydu.

"Bir planın var mıydı?" diye sordu telefonuna, sol elinde iki fincan kahveyle yatak odasına girerken. Tori fincanlardan birini aldı, sonra da şöyle dedi: "Evet, bu dava yüzünden önümüzdeki birkaç gün boyunca bütün gün ve muhtemelen geceleri iş başında olacağımızı sanıyorum, ayrıca yolda da olacağız. Quinn'in bu hafta sonu orada kalmasının sorun olmayacağını biliyorum, orayı çok seviyor ama sizin için her şey yolunda mı?"

"Drew?" Tori bir yudum kahve içmeden önce fısıldadı.

Braddock başıyla onayladı. Kayınbiraderi yolun hemen aşağısında oturuyordu.

"Emin misin? Biliyorum, ama benden çok şey istiyorsun... Tamam, teşekkürler, bu kadar kısa sürede geldiğin için gerçekten minnettarım. Hokey malzemeleri dışında bir şey almak istersen evimin anahtarı sende var, değil mi?... Harika. Quinn uyandığında onu daha sonra arayacağımı söyle... Evet, teşekkürler kardeşim." Braddock aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine koydu.

"Quinn kuzenleriyle mi takılacak?" Tori ayağa kalkıp esnedi ve gerinirken sordu. Quinn'in kuzenleri onun yaşlarındaydı ve yolun hemen aşağısında oturuyorlardı. On bir ve on iki yaşlarındaki oğlanlardan oluşan bir grup olarak sürü halinde koşuyorlardı.

"Tanrım, böyle heybetli olmaktan nefret ediyorum."

Tori başını salladı. "Evet ama ne var biliyor musun? Quinn'in kuzenleriyle takılması kuzenlerini de eğlendiriyor, yani Drew ve Andrea'nın eğlenmesine gerek kalmıyor."

"Biliyorum ama yine de..."

"Kardeşin ve yengen anlayışla karşılar. Ayrıca iyi şaraba bayılırlar, bu yüzden onlara teşekkür etmek için ne alacağımı biliyorum. Tüm bunlar bittiğinde, eminim senin de çocuklara bakarak karşılık verme şansın olacaktır."

Braddock kahvesini içmeden önce başını salladı. "Biz uyurken bir şey oldu mu?"

"Hayır. Devenish'i gece için bir otele yerleştirdik ve Gene Larsen kardeşine ulaştı, kendisi de onunla birlikte olmak için buraya geliyor. Sanırım bir avukat da geliyor."

Tori, Braddock'un yüzündeki dalgın ifadeyi fark etmeden önce başını sallayarak "Anlıyorum," dedi. "Ne oldu?"

"Hızlıca bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?"

"Bu dava. Dün gece sana sormadan seni bu işe soktum. Bu konuda iyi misin?"

"Gerçekten sormana gerek var mı?"

Braddock, "Evet. Evet, var," diye cevap verdi. "FBI'ı bıraktın ve böyle davalardan uzaklaştın. Çok iyi gidiyorsun... bilirsin, terapin ve her şey."

"Sorun değil..."

"Yapmak istediğim son şey her şeyi berbat etmek. Seni bu davaya ben zorladım. Eğer herhangi bir şekilde bunu hissetmiyorsan, anlarım. Sadece söylemen yeterli."

Tori başını salladı. "FBI'dan artık yapamadığım için değil, sadece bunu yapmak artık yeterli gelmediği için ayrıldım. Bir de burada olmak istiyordum."

"Ve hayatını değiştirmek."

"Ve öyleyim, ama bu bir daha asla çalışmayacağım anlamına gelmiyor. Goring olayına atlamıştım, hatırladın mı? Henüz uzun vadede ne yapacağımı bilmiyorum, ama yapana kadar, ihtiyaç duyulduğunda yardım etmeye devam edeceğim."

"Çok fazla teklif aldığımı biliyorum."

Tori yetenekli bir araştırmacıydı, kullanılmayacak kadar yetenekliydi. FBI ve BCA'dan danışmanlık teklifleri almıştı. Yerel bir işadamı olan Kyle Mannion ona, drone ve teknoloji işi üzerine kurulu devasa şirketler topluluğu Mannion Şirketleri'nde bir iş teklif etmişti. Manchester Körfezi'nin hemen kuzeydoğusunda geniş bir şirket kampüsünde binlerce kişi çalışıyordu.

"Aklında ne var bilmiyorum, Tori, ama ben iddiamı ortaya koymak istedim. Benim için çalışmaya gel," diye ilan etmişti bir gün öğle yemeğinde.

"Ne yapıyorsun?" Tori söylemişti.

"Sen söyle. Sen son derece yetenekli bir kadınsın, benim için önemli olan tek şey bu. Gerisini biz hallederiz. Mannion Şirketleri'nin pek çok şeye eli uzanıyor. Eğer şirkette ilgini çeken bir şey bulursan, bunu gerçekleştirebilirim, yeter ki söyle. Bize katılmanı çok isterim."

Sınırlı bir zaman gerektirdiği için kabul ettiği tek iş, üniversitedeki haftada iki derslik yardımcı profesörlük pozisyonuydu. Kimse ona bir teklifi kabul etmesi için baskı yapmıyordu ama ilgi vardı ve itiraf etmeliydi ki bu ilgi hoşuna gidiyordu. Aranmak memnuniyet vericiydi. Yine de acelesi yoktu. Acele etmiyor ve yeni hayatına alışmaya çalışıyordu. Uzun vadeli kariyer yolu bekleyebilirdi, özellikle de şu anda. Daha acil sorunlar vardı.

"Burada kayıp bir kız var. Size yardım etmeden duramam," dedi Braddock'a. "Benden ne isterseniz yapmaya hazırım."

"Öyle mi?"

"Evet. Şimdi, yola çıkmakla ilgili bir şey mi duydum?"

"Sabah 10:00'da Maple Grove Polis Departmanında FBI ve BCA ile bir toplantı için Twin Cities'e gidiyoruz. Bize bir otel odası ayırttım bile."

"O zaman acele etsem iyi olur," dedi Tori. Braddock'a doğru yürüdü, sağ kolunu onun boynuna doladı ve bir öpücük için onu aşağı çekti. "Benim için endişelenmeni istemiyorum." Onu tekrar öptü. "Ama bunu yapman hoşuma gidiyor."

Braddock arabayı sürerken, Tori güncellenmiş bir dava dosyasını incelerken cep telefonu ile konuşuyordu. Savannah Devenish'in telefonundaki arama ve mesaj kayıtlarına bakıyordu.

Braddock telefonu kapatıp başını salladı.

"Jacob Devenish avukat tuttu, değil mi?" Tori başını dosyadan kaldırmadan konuştu.

"Avukat tutmak biraz ağır bir ifade olabilir. Yine de avukatları işin içinde, evet."

"Avukatlar mı?"

"Minneapolis şehir merkezinde bir firma. Avukatlar, ceza hukukunun yabancı topraklarında oynayan şirket tipleri. Gürültü yapıyorlar, engel oluyorlar ama ne yaptıklarını bilmiyorlar ve saat başına beş yüz dolar alıyorlar."

"Sanırım bölge savcısı da işin içinde?" Tori sordu.

"Evet. Artık her şey kitabına göre. Her şey için mahkeme celpleri, falan filan. Jacob Devenish'in dün gece ne söylemiş olursa olsun, bundan sonra işbirliği yapacağının varsayılabilirliğini sanmıyorum."

"Avukatların bu işe karışmasına ne diyorsunuz?"

"Bu kaçınılmazdı. Devenish'in varlığına sahip bir adam her zaman onları gemiye alacaktı. İlerledikçe onun gerçekten

ya da sadece kendini koruduğundan emin olmak istiyor." Konuyu değiştirdi. "Mesaj kayıtlarında ne görüyorsunuz?"

"Liseli bir kızın oldukça normal mesajları. Erkeklerle, şirret kızlarla ve düşmanlarla ilgili mesajlar. Ve tabii ki, bir sürü dans takımı draması."

"Dans takımı draması mı? Anladım."

"En iyi arkadaşlarının Bailey ve Bella olduğu çok açık. Üçünün aktif bir mesaj dizisi var. Ayrıca Bella ile aralarında ayrı bir mesajlaşma var ve sürekli davet etmek istedikleri MJ adında başka bir kızdan bahsediyorlar. Sınıfındaki erkeklerden gelen birkaç mesaj dizisi var, bu da bana babasının düşündüğünden biraz daha sık cinsel olarak aktif olduğunu gösteriyor. Ayrıca annesi ve babası hakkında da birkaç mesaj var."

"Hangileri ne diyor?"

"Kolay manipüle edilebilir olduklarını."

"Dün geceki yorumlarını kızının gerçekten ele avuca sığmaz biri olduğu şeklinde yorumladım."

Tori başını salladı. "Evet. Bunu sayamayacağım kadar çok gördüm. Tamamen kariyer ve para odaklı ebeveynlerin tek çocuğu. Onun her isteğini yerine getirirler ve o da onları nasıl şımartacağını öğrenmiştir. Bir de bakmışsınız ki kontrolden çıkmış bir genç kız olmuş ve diş macununu tüpe geri koyamıyorsunuz."

"Ama mesajlarda endişe verici bir şey görmüyorsunuz?"

"Babasının her zaman yanında olmadığı açık. Dans yarışmalarına gelmediğine dair bir sürü şikâyet, bunun gibi şeyler. Bu konuda açıkça kırgındı. Annesi ikisinden daha etkili olan ebeveyndi ama yine de kariyer odaklı ebeveynlere sahip olduğunuzda bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Daha derine indikçe, belki burada bir şeyler anlamlı hale gelecektir. Carrie'nin cep telefonunu aldık mı? Jacob'ın kayıtlarını da?"

"Onlar üzerinde çalışıyoruz. İşin içine avukatlar da girdiği için, çemberlerden geçmek zorundayız. Bölge savcılığı mahkeme celplerini bir araya getiriyor. Buna sadece cep telefonları değil, ev, işyerleri, her şey dahil."

"Sence onları almakta sorun yaşar mıyız?"

"Hayır, ama tüm bunlar zaman alıyor ve bu da bizde çok fazla olduğunu hissetmediğim bir şey. Bu dava şimdiden elimizden kayıp gidiyormuş gibi geliyor."

Maple Grove, Minneapolis'in yirmi mil kuzeybatısında, 65.000 nüfuslu, gelişmekte olan bir banliyö idi. Manchester Körfezi'nden polis merkezine yolculuk iki saatten biraz az sürüyordu.

Bir konferans odasının dışındaki koridorda onları FBI ajanı Nick Zagaros ve BCA ajanı Jodi Falls karşıladı.

"Uzun bir gece miydi?" Zagaros önce Braddock'a sonra da Tori'ye elini uzatırken "Uzun bir gece mi?" dedi.

"Öyle de denebilir," diye cevap verdi Tori.

Uzun boylu, sırık gibi FBI adamı, "Büro'daki itibarınız sizden önce geliyor, Özel Ajan Hunter," dedi.

"O eski özel ajan," dedi Tori gülümseyerek.

"Evet, bir kez özel ajan olan her zaman özel ajandır. Bu kanında var."

"Doğru," dedi Tori Ajan Falls'u selamlamadan önce.

"Konferans odasında bizi bekleyen birkaç memur ve Maple Grove şefi var. Onlar da devreye girip yardım edecekler," dedi Falls. "Seni tekrar görmek güzel, Will. Bu zor bir olaya benziyor."

"Öyle ve elimizde çalışacak fazla bir şey yok, en azından henüz."

"O halde başlayalım," dedi Zagaros ve herkesin konferans odasına girmesini işaret ederek Maple Grove polis şefi Al Berglund'u Braddock ve Tori'ye tanıttı. Şef Berglund da herkes konferans salonundaki uzun masaya oturmadan önce birliklerini tanıttı.

Braddock brifinge başlarken "İşte geldiğimiz nokta," dedi ve kaçırılma olayını, minibüsün bulunmasını, babayla yapılan görüşmeyi, kaçırılma videosunu ve devam eden arama çalışmalarını özetledi.

"Minibüsten bir şey bulabildiniz mi?" Falls sordu.

Braddock "Adli olarak henüz bir şey yok" dedi. "Birkaç gün önce Duluth'tan çalınmış. Duluth polisi bunu araştırıyor, ancak yangınla birlikte tüm adli kanıtlar büyük olasılıkla yok oldu. soruşturmasını Duluth'ta yürütüyoruz, ben çalışanlarımız bu konuda çalışıyorlar.

Crosslake, ama orada sağlam bir ipucumuz yok. Rush Gölü'ndeki yer Devenish'lerin tatil evi. Günlük yaşamları burada, şehirlerde geçiyor ve biz burada, Maple Grove'da bir ya da iki ipucu bulabileceğimizi düşünüyoruz." Odadaki diğer herkese baktı. "İşte bu noktada FBI, BCA ve Maple Grove polisinin bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Baba hakkında ne düşünüyorsun?" Zagaros sordu. "Geliş saati şüpheli."

"Öyle," diye cevapladı Braddock. "Dün geceki şoku gerçek gibiydi ama o dün geceydi. Bu sabah avukatlarını devreye soktu, göreceğiz."

Tori, "Kızının mesajlarını incelediğimde, kendini ev hayatından çok işine adanmış, mesafeli bir baba olduğu anlaşılıyor," dedi. "Bu onu sevmediği anlamına gelmiyor ama şimdilik bize biraz fikir veriyor."

Braddock başıyla onayladı. "Jacob Devenish aksi kanıtlanana kadar şüpheli bir kişidir. Devenish'in evi de işi gibi Maple Grove'da. Bize Dayton Grove'daki bir emlak projesiyle ilgili olarak yaşadığı sert bir iş anlaşmazlığından bahsetti. Bunu dağıtılan kağıtlarda özetledik ve bu soruşturma hattını takip etmek için konuşulacak kişilerin bir listesi var. Jürinin Devenish lehine karar verdiği ancak Stan Milner adında bir adamın lehine karar vermediği davada tartışmalar ve tehditler yaşanmış. Jacob Devenish'e göre, bu Milner denen adam onu öldürmekle tehdit etmiş ve güvenlik devreye girene kadar bazı haydutlar bunu yapmaya hazırmış, bu yüzden onunla konuşmam gerekiyor. Bu açıdan bakıldığında bir numaralı öncelik o olmalı."

"Ama Devenish'in çocuğunun peşinden gitmek? Karısını öldürmek için mi?" Falls kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Kötü giden bir iş anlaşmasında mı? Aşırı görünüyor."

"Normalde aynı fikirde olurdum," diye başını salladı Tori, "ama Savannah kaçırıldı. Carrie Devenish öldürüldü. Tek gereken bir kişi, belki de kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ya da intikamı bu kadar ileri gidecek kadar çok isteyen öfkeli bir kişi."

Braddock dizüstü bilgisayarını açıp Savannah'nın telefonundan videoyu çekerken, "Bunu görmem gerek," diye ekledi. Oda hâlâ

video devam ederken.

Video sona erdiğinde Tori, Carrie Devenish'in Land Rover'ının evin önünde çalışır halde bulunduğunu, antrede vurulduğunu ve çantasının mutfak tezgahının üzerinde olduğunu anlattı. "Carrie alışverişe gittikten bir süre sonra bu adam Savannah'yı kaçırmak için eve girdi. Carrie Devenish'in hızlı dönüşünün beklenmedik olduğundan şüpheleniyoruz."

"Ama gördüğünüz gibi," diye ekledi Braddock, "Savannah ortaya çıktığında harekete geçmekte tereddüt etmedi."

"Görünüşe göre hedef Savannah'ydı," dedi Tori. "A s ı l soru neden olduğu."

Zagaros bir süre sonra, "Bu görüntülerle ne yapabileceğimizi görmemiz gerek," diye mırıldandı. "Dedektif Braddock, o videoyu bana gönderin. Onu Büro'ya ileteceğim ve bu adamı teşhis edip edemeyeceğimize bakacağım."

"Bu yüz size bir şey çağırıştırıyor mu?" Tori Falls'a sordu.

"Hayır. Ama FBI ile aynı şeyi yapacağız ve ne elde edeceğimize bakacağız."

"Güzel," dedi Braddock. "Devenish'lerin hayatı, işi, ailesi ile ilgili her şey burada gerçekleşti." Zagaros'a baktı. "Hem Jacob hem de Carrie Devenish'le ilgili tüm bu olayları hızla aydınlatmak için Büro'nun kaynaklarının burada harcanmasının daha iyi olacağını düşünüyordum."

"Katılıyorum," dedi Zagaros. "Tüm bunları koordine edebilirim."

"Ve bizim için BCA'da, Sarah Goring davası, sanırım?" Falls sordu.

"Evet," dedi Tori. "Sarah Goring ve Savannah Devenish liseden sınıf arkadaşlarıydı ve Savannah, Goring'in son görüldüğü partideydi."

"İki kayboluşun birbiriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Zagaros sordu. "Babası kızların birbirlerini tanıdıklarını ve benzer şekilde koştuklarını söylüyor.

sosyal ve parti çevreleri," diye yanıtladı Tori. "Goring, Maple Grove'da uyuşturucu ve alkolün olduğu bir lise partisinden ayrıldıktan sonra neredeyse hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Ajan Falls benden davaya bir göz atmamı istedi. O z a m a n l a r onun için gerçekten eşsiz bir içgörüyeye sahip değildim, ama belki de burada bir bağlantı vardır." Ajan Falls'a baktı.

Düşüyor. "İşleyen teori Sarah Goring'in seks tacirleri tarafından kaçırılmış olabileceği yönünde. Seks ticareti kurbanı profiline uyuyor: riskli davranışlar, yoğun uyuşturucu ve alkol kullanımı, istismarcı bir baba ve ilgisiz bir anne."

"Bu Devenish kızıyla uyuyor mu?" Zagaros sorguladı.

"Uyuşturucu kullanımı ve riskli davranış kısmı uyuyor. Tersine, ailesi meşguldü, belki de dikkatleri dağınıktı ama şu ana kadar istismara dair bir kanıt yok. Ancak, o partideydi. Bunun onu bir şekilde hedef haline getirip getirmediğini merak ediyorum. Bu açıdan bakmaya başlamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Tori.

"Bu konuda yardımcı olabiliriz." Falls başını salladı. "Kız ve ailesi hakkında başka ne bilmeliyiz?"

"Tek çocuk," diye yanıtladı Braddock. "Babası iyi bir öğrenci olduğunu söylüyor. Geçen sonbahar okuldaki dolabında esrarla ilgili bir sorun yaşamış."

"Sadece esrar mı?" Falls sordu.

"Şimdiye kadar," dedi Tori. "Babası son birkaç aydır parti, uyuşturucu ve benzeri şeyleri bıraktıktan sonra davranışlarının daha iyi olduğunu söyledi ama durumun gerçekten böyle olup olmadığını doğrulamamız gerekiyor. Öğretmenleri, koçları ve arkadaşlarıyla konuşup babasının bilmediği bir şey bilip bilmediklerini öğrenmeliyiz. Sonuç olarak, Devenish'lerin hayatlarına girmeliyiz. Hepiniz o videoyu gördünüz. Savannah Devenish hedef alındı. Bunun sebebi babası mı, annesi mi yoksa kendisi mi? Bilmiyoruz, o yüzden her şeye bakmamız gerekiyor."

Braddock, "Tori davanın Goring ve Savannah kısmıyla ilgilenecek çünkü bu daha çok onun ilgi alanına giriyor," dedi. "Ben Jacob Devenish'in peşinde olacağım. Bahsettiği davaya ve Stan Milner'a bakmak için onun ofisinden başlayacağım."

Şef Berglund, Devenish'lerin evinin garaj kodunu buldu. Devriye memurlarından ikisi evin kapısının anahtarını buldu, kapıyı açtı, anahtarı yerine koydu ve ardından içeriye girerek evi hızla temizledi.

"Ajan Hunter, siz Koca Jim Hunter'ın kızı mısınız?" Berglund onlar beklerken sordu.

"Evet, benim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi Berglund.

"Garrison'da büyüdüm." "Şaka yapmıyorum," dedi Tori gülümseyerek.

Berglund başını salladı. "Ben lisedeyken onu şerif olarak hatırlıyorum. Babam Garrison'da, Mille Lacs Gölü'nün hemen kıyısında bir yem ve olta dükkânı işletiyordu ve ben de hep orada çalışırdım."

"Ah, sen de o Berglund'lardan birisin. Orayı hatırlıyorum. Babam arada bir tekneyi Mille Lacs'a çekerti ve büyük suda biraz walley avlardık."

"Arada sırada etrafı kontrol ederken buraya da uğardı. Babamla bir fincan kahve eşliğinde sohbet eder ve balıkçılıktan konuşturlardı. Babam balıkçılıktan konuşmayı severdi."

"Bir de bana sor."

"Her zaman adımı hatırlardı, okulun nasıl gittiğini falan sorardı. Bunu tüm kasaba boyunca yapardı. Her dükkân sahibini ismiyle tanırdı. Garrison'da bile neler olup bittiğinin nabzını tutardı. İşimi nasıl yapacağıma dair çok şeyi onu görerek öğrendim. O iyi, çok iyi bir adamdı."

"Bunu söylediğiniz için minnettarım, Şef."

Berglund, "Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin," dedi ve Tori'ye kartvizitini uzattı.

"Olur, Şef. İzin verin sorayım. Sarah Goring davası hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Şef yüzünü buruşturdu. "O dava hakkında ne biliyorsunuz?"

"Oldukça fazla. Ne olduğuna dair pek çok teori var. Bir görüşe göre kız kötü muamele gördüğü bir evden kaçmış. Bir diğeri de ölüp bir yere gömüldüğü. Üçüncüsü ise Ajan Falls'un peşinde olduğu, Sarah'nın seks ticareti için kaçırıldığı. Ben bu değerlendirmeye katılıyorum."

Berglund başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim çünkü bence partide ya da çok yakınında bulunan bir kişi başka birine Sarah'nın tek başına gideceğini haber verdi. Partiye arabayla gitmediği için gece geç saatlerde eve tek başına yürüyordu."

"Bu hikayeyi çok iyi biliyorum," diye yanıtladı Tori.

"Bildiğini tahmin ediyorum."

Devriye memurlarından biri kafasını garaja sokarak, "Temiz," dedi.

Tori evin içine adım attı.

Devenish'ler en hafif tabirle rahat yaşıyorlardı. Ev, üst düzey evlerle dolu bir sitede özel olarak inşa edilmiş yedi bin metrekarelik iki katlı bir evdi. İlk fark ettiği şey evin ne kadar düzenli olduğuydu, hiçbir eşya yerli yerinde değildi. Aile odasındaki kanepenin minderleri mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, üç uzaktan kumanda sehpanın üzerine dizilmiş, dört dergi mükemmel bir şekilde yayılmıştı. Mutfakta ne bir tabak ne de bir kap vardı, sadece yarısı temiz bulaşıklarla dolu bir bulaşık makinesi vardı. Mutfak penceresinin perdeleri arasından bakarak yüzme havuzunu, jakuziyi ve hepsini çevreleyen katmanlı peyzajı gördü. "Güzel," diye mırıldandı.

İkinci kata doğru ilerledi. Savannah'nınki de dahil olmak üzere tüm odalar yine son derece düzenli ve tertipliydi. Tori, Carrie Devenish'e ve kızını temiz bir oda tutmaya ikna etme becerisine yeni yeni saygı duymaya başlamıştı. Ya öyle olacaktı ya da haftada bir iki kez eve temizlikçi kadın gelecekti. Tori'nin deneyimlerine göre, odalarını bu kadar temiz tutan çocuklar, anne ve babalarının kendi alanlarını işgal etmek için fazla zaman harcamayacaklarını düşünürlendi. Ama Tori istila etmek üzereydi.

Kayıp gençleri bulmak söz konusu olduğunda, Tori onları genellikle sırlarını bularak bulurdu. Ve gençler sırlarını genellikle yatak odalarında saklardı. Asıl soru, saklandıkları yeri seçerken ne kadar zeki olduklarıydı. Savannah'nın yazılarını okuyan ve ailesini manipüle etme becerisini gözlemleyen Tori, Savannah'yı IQ skalasında üst sıralara yerleştirdi. Haklıydı da: Savannah'nın saklandığı yeri bulması yarım saatini almıştı.

Şifonyer beyazdı ve yeni görünüyordu, belki de bir ara yatak odası takımından yeni alınmıştı. Tori bütün çekmeceleri açtı. Düzenliydiler, taşmamışlardı ve Savannah'nın giysileri güzelce katlanmıştı.

İçinde bir şey bulamayınca çekmeceleri kapattı ve bir tanesinin çeyrek ila yarım santim kadar dışarıda kaldığını gördü.

diğerlerinden daha fazla. Onu itti ama diğer çekmecelerle aynı hizaya gelmedi. "Acaba..."

Çekmeceyi sonuna kadar çekti ve raylardan çıkardı.

"Vay, vay, vay."

Şifonyerin iç kısmının arka duvarına bantlanmış siyah deri, fermuarlı bir kese vardı. Tori yere uzandı, içine uzandı ve keseyi çekip çıkardı. İçinde bir torba marihuana, bir pipo, bir çakmak ve bir kullan-at telefon buldu.

"Evet, altı aydır temizmiş," diye mırıldandı. "Hayır."

BÖLÜM SEKİZ

"BU SEZGİ Mİ YOKSA GERÇEKLERE Mİ DAYANIYOR?"

Braddock, Zagaros ve diğer FBI özel ajanlarından oluşan bir ekip ilk durakları Jacob Devenish'in ofisi oldu. *Property Brokerage Advisors* yazan beyaz harfler, tek katlı ofis binasının mavi renkli camları ve gümüş rengi çeliği üzerinde ısıll ısıll parlıyordu.

Zagaros, Devenish'in avukatlarından biriyle mahkeme celbini incelerken Braddock da gözleri yaşlı asistanı Janice'in beklediği Devenish'in ofisine doğru hızla ilerledi.

"Savannah'dan haber var mı?" "Hayır, hanımefendi," diye cevapladı Braddock.

Janice gözlerini silerken, "Tanrım, bu çok korkunç," dedi.

Braddock birkaç dakikasını sorular sorarak geçirdi. Etrafta alışılmadık biri var mıydı? Janice'in bildiği herhangi bir iş sorunu var mıydı? Bay Devenish'in ya da karısının tuhaf bir davranışı var mıydı?

Her soruya "Hayır, fark ettiğim bir şey yok," diye cevap verdi.

"Bay Devenish'e yönelik herhangi bir tehdit var mıydı?"

Janice'in gözleri parladı. "Stan Milner ve tüm o Dayton Grove olayları. Dava duruşmadayken oldu bunlar; çok gergin ve stresli bir dönemdi. Tüm bunları kesinlikle hatırlıyorum."

"Dayton Grove dosyası nerede?" Braddock sordu.

Kadın onu duvar boyunca uzanan bir dosya dolabına yönlendirdi. "Elimizdeki her şey bu çekmecelerde." Braddock bir dosya çekmecesinden iki büyük kırmızı halatlı klasör çıkardı ve onları köşedeki küçük konferans masasının üzerine koydu.

Dayton Grove, Maple Grove'un kuzey sınırı ile Dayton'ın güney sınırı arasında kalan bir yerleşim alanıydı. Bu gelişme, en azından kısmen, güneybatıdaki binlerce dönümlük araziye kolay erişim sağlayacak olan Interstate 94 üzerindeki yeni bir otoyol kavşağı tarafından teşvik edilmişti. Braddock çok renkli büyük bir haritayı açarken "Dostum, bu şey muazzam," diye mırıldandı.

Geliştirme, en düşük maliyetli evlerin dört yüz binlerden başladığı ve lüks ve konfor seviyelerinin oradan yükseldiği, farklı masraf seviyelerine sahip beş farklı konut alt bölümünden oluşuyordu. Projenin kapsamı ve genişliği göz önünde bulundurulduğunda, beş farklı ev inşaatçısı getirilmişti.

Braddock dosyadaki bir dizi gazete makalesini hızla taradı. Kavşak, satıcıların beklediği şeydi. Devenish'in şirketi arazinin müteahhitlere satışına aracılık etmek üzere getirilmişti. Tüm projenin dört yıl önce kazılmaya başlanması planlanmıştı.

Sonra işler ters gitti.

Stan Milner'in ekskavatörleri çalışmaları sırasında, uzun zamandan beri çevredeki toprağa sızmış olan yüzlerce gömülü kimyasal madde ve atık varili bulmuşlardı. Variller büyük ölçüde onun arazisindeydi, ancak diğer iki müteahhidin arazisi de bu durumdan etkilenmişti.

İnşaat başlamadan önce iyileştirilmesi gereken seksen dönümlük bir alana yayılmış yeraltı suyu ve toprak kirliliği olduğu kısa sürede tespit edildi. Milner ve diğer geliştiriciler, satıcılara ve Devenish'e karşı açıklama yapmadıkları için dava açtı ve bu da geliştirme üzerindeki tüm çalışmaları durdurdu. Başlangıçta aşırı borçlanmış olan ve şirketini geliştirme işine yatıran Milner 11. Bölüm iflasını ilan etti. Diğerleri daha az zor durumda görünüyordu ancak yine de anlaşmazlık nedeniyle engellendiler ve inşaaata başlayamadılar.

Dava birkaç yıl sürdü. Dört hafta süren duruşmanın ardından jüri kararı Devenish ve şirketini herhangi bir suç işlemekten akladı ve satıcılar tarafından ödenmek ve etkilenen geliştiriciler arasında değişen yüzdelerde paylaştırılmak üzere yalnızca üç milyon tazminat ödenmesine karar verdi. Tazminat

Ancak tazminat, temizlik ya da dava masraflarını karşılamaya yetmeyecektir. Satıcılar için büyük ölçüde, Devenish için ise açık bir kazanç oldu.

"Tüm bunlar bittiğine g ö r e Dayton Grove projesinde inşaat nihayet başladı mı?" Braddock ofise geri döndüğünde Janice'e kafasını uzatıp sordu.

"Bir kısmı başladı. Birkaç hafta önce o bölgeden geçtim ve arazi taşınıyordu. Bir ya da iki örnek evin inşa edildiğini gördüm."

"Bay Devenish'in Milner dışındaki müteahhitlerle herhangi bir sorunu var mıydı?"

Asistan başını salladı. "Elbette, ama Milner gibi değil. Diğer ikisi geçmişte Jacob'la çalışmıştı. Onu dava etmelerine rağmen kirlilikten haberi olmadığına güveniyorlardı. Jacob'ın da dediği gibi, bu sadece iş. Şimdi onlardan biriyle batıda, Buffalo'da yeni bir proje üzerinde çalışıyor."

"Kim o?" "Geno Olvecky." "Ama Milner değil?"

Asistan başını salladı. "Kesinlikle Milner değil."

Milner Home Construction, Maple Grove'un doğusundaki bir sonraki banliyö olan Brooklyn Park'ta, gri taş ve mavi camdan yapılmış tek katlı ofis binalarından oluşan bir labirentin içinde yer alıyordu.

"Tahmin etmeliydim. O Devenish denen kızı haberlerde gördüğüm anda anlamalıydim," dedi iri yarı ve huysuz Stan Milner, Braddock ve Zagaros kimliklerini ve rozetlerini gösterip neden orada olduklarını açıkladıklarında.

Milner en az Braddock'un altı-dördü kadar uzun boyluydu ama çok daha fazla ağırlık taşıyordu. Yavaş ve aksak yürüyüşüyle onları boş bir küp çiftliğinden geçirip dağınık arka ofisine götürdü.

"Burası çok sessiz," diye kasıtlı olarak dürttü Braddock, zaten çabuk sinirlenen biri olduğunu bildiği Milner'ı heyecanlandırmak istiyordu.

"Ve Jacob Devenish bunun en büyük nedenlerinden biri," diye acı acı cevap verdi Milner. "Satıcılar ve onların sahtekâr sözcüsü." Öfkeyle başını salladı. "Ve Geno da, o kaypak herif, o da biliyordu. O eski gübre fabrikasının orada olduğunu bilmemelerine imkân yok. İmkânı yok."

"Geno mu?" Braddock sordu.

"Geno Olvecky. Projenin bir diğerk geliştiricisi. Son dakikada, biz bu işi kapatmadan önce, iki parselimizi yeniden yapılandırmak istedi. Elli bin dolar karşılığında kabul ettim."

"Ve sonunda daha kirli bir araziye sahip oldunuz." "Hepsi bana kazık attı ama iyi kazık attı."

"Ne kadar kötü?"

Milner gözlerini Braddock'a dikti. "Önümüzdeki dört ay içinde çukurlar kazmaya, temeller atmaya ve evler inşa etmeye başlamazsam mahvolurum. Arazimin bir bölümünü satmak ve her şeyi alacaklılarıma devretmek zorunda kalacağım. Tüm bunlara rağmen yine de beş parasız kalacağım."

"Kızgın olmalısın." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen ödeşmek istiyorsundur?" Braddock bunu önerdi.

Milner bu soru karşısında homurdandı. "Dün gece yaklaşık on beş kişiyle birlikte Lejyon'da olduğumu göreceksiniz."

Zagaros notlar alarak, "Ne kadar güzel ve kullanışlı değıl mi?" diye mırıldandı. "Elbette parasını ödeyebilirdin-"

"Dışarıda hiç çalışan görüyor musun?" Milner bağırdı. "İnşaat becerisi olmayan hemen hemen herkesi işten çıkarmak zorunda kaldım. Karısını öldürmek ve kızını almak için adam tutacak kaynağım yok."

Braddock, "Görünüşe göre bunu düşünmüşsün," dedi. "Onu öldürmekle tehdit ettin, değıl mi?"

"Evet, mahkemenin hemen dışında. Onu sıkıştırdım. Onu dövmeğe çok yaklaştım. Onu dövmediğim için pişmanlık duymadığım tek bir gün bile olmadı."

"Ve orada birkaç haydutun vardı?" "Bunu sana Devenish mi söyledi?"

Braddock başını salladı. "Yalan mı söyledi?"

"Bahsettiğı 'haydutlar' benim iki oğlumdu. Onlar büyük çocuklar." Arkasındaki duvarda asılı bir fotoğrafı işaret etti. "Steven ve Ricky, solda. Bugün Dayton Grove'da son temizliğı denetliyorlar."

"Onlarla konuşmamız gerekecek," dedi Zagaros.

"Siz bilirsiniz ama dün gece benimle birlikteydiler."

Milner'ın kendisi gibi iki oğlu da açık tenliydi, saçları sık kesilmişti ve sarı-kızıl sakalları vardı. Diğer oğlu ise daha genç ve zayıftı, sık kesilmiş kızıl saçları vardı. Hiçbiri Savannah'nın telefonundaki fotoğrafla eşleşmiyordu. Braddock bir klasörün içine uzandı ve aradıkları adamın fotoğraflarını çıkardı.

"Bu adamı daha önce gördünüz mü?"

Milner sandalyesinde öne doğru eğildi ve fotoğrafları inceledi. Bir an için kaşlarını çattı. "Hımm."

"Ne?"

"Yüzünün daha yakından bir görüntüsü var mı?"

Braddock öne doğru eğilerek, "Şu anda elimizdeki tek şey bu," dedi. "Bu adamı tanıyor musun?"

Milner başını sallamadan önce fotoğrafa bir kez daha uzun uzun baktı. "Hani bir fotoğrafa bakarsınız ve bir şeyler tetiklenir ya?" dedi, şimdi tüm tavrından sıyrılarak.

"Elbette."

"Buradan anladığım bu, ama yapamam... Onu bir yerlerde görmüşüm gibi hissediyorum."

"Belki de senin için çalıştığım içindir?" Zagaros bunu önerdi.

"Doğru, benim için çalışan birini hatırlayamıyorum. Kayıtlarımı, mali durumumu inceleyin, kalan alışanlarımla konuşun, iştenden çıkarmak zorunda kaldıklarımla konuşun, her neyse," diye cevap verdi Milner. "Burada ya da evimde istediğin her şeye bakabilirsin. Keyfinize bakın."

"Bunu yapacağız."

Milner sandalyesine otururken el sallayarak, "Buyurun," diye cevap verdi.

"Peki ya fotoğraftaki adam?" Braddock bir kopyasını masanın üzerine bıraktı. "Kendinize bir iyilik yapın Bay Milner. Bunun üzerinde iyice düşünün. On yedi yaşımda bir kız bulmamıza yardım edin."

Otoparkta, Zagaros Braddock'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Yeterince kızgın," dedi Braddock.

Zagaros başını salladı. "Onu daha derinlemesine araştıracağız."

"Ben daha çok fotoğrafı takip etmekle ilgileniyorum. Verdiği tepkide bunu gördüm, fotoğraf onu etkiledi. Bu konuda ona geri dönmemiz gerekiyor. Telefonları da dahil olmak üzere tüm kayıtları için arama emri çıkarmayı düşünüyorum. Kiminle konuştuğuna bakalım. Üzerinde biraz baskı oluşturalım."

"Tamamdır. Bir sonraki hamlen ne olacak?"

"Dayton Grove'daki oğullarıyla konuşmak. Sonra da şu Geno Olvecky denen adamın izini sürmeliyiz. Sürekli adını duyuyoruz."

Tori, Savannah'nın odasında deri çantayı bulduktan sonra Falls'u aradı.

"Tencere, ocak, hepsi babasının bildiğinden daha fazla şey yaşadığını gösteriyor ki mesajlarını incelerken gördüğüm kadarıyla bu o kadar da şaşırtıcı değil," diye rapor verdi. "Savannah onun pek ortalıkta olmadığından yakınıyordu."

"Telefon ve uyuşturucuyla, uyuşturucu sattığını mı düşünüyorsun?" Falls sordu. "Bu belaya yol açabilir."

Tori şüpheliydi. "Bu miktar satıcılık için yeterli değil. Yine de onun ve bir ya da iki kişinin kafayı bulması için yeterli. Hatırladığım kadarıyla Sarah Goring de aynı şeyleri yapıyordu."

"Evet," diye onayladı Falls. "Ama çok daha büyük ölçüde. Yatak odasında ve okuldaki dolabında ot bulduk. Ayrıca biraz kokain ve eroin de bulduk. Uyuşturucu satıyor ya da fazladan para kazanmak için bir tür kuryelik yapıyor olabilir. Cep telefonu kayıtlarında, satın aldığı kişiye ait olduğunu düşündüğümüz üç farklı kullan-at numarasına yapılan aramalar bulduk."

"Brülörlerin izini sürebildiniz mi?"

Falls, "Hayır. Bir brülörle zor," dedi. "Tüm çabalarımıza rağmen satıcının kimliğini tespit edemedik. Ne düşünüyorsun, Tori?"

"Aynı liseden iki kız olduğunu düşünüyorum. Kayboluşları çok farklı görünüyor, ta ki Carrie'yi çıkarana kadar."

Devenish'in cinayeti. Göl evine hiç dönmemiş olsaydı, o adam Savannah ile birlikte oradan çıkmış olacaktı..."

"İz bırakmadan," diye onayladı Falls.

"Evet. Tıpkı Sarah Goring gibi."

"Belki," diye cevap verdi Falls, hâlâ tam olarak ikna olmamıştı.

"Sarah Goring, Savannah Devenish'ten çok farklı bir kızdı ama."

"Görünüşte evet, ama gerçekten o kadar farklılar mı?"

"Bu sezgi mi yoksa gerçeklere mi dayanıyor?" Falls sordu.

"Belki her ikisinden de biraz. Yeni başlayanlar için, ikisi de aynı liseye gidiyor," dedi Tori. "İkisi de kendi tarzlarında çekici. Savannah paralı bir şekilde, Sarah ise daha kaba işçi sınıfı yarı gotik bir anlamda. İkisi de parti ortamına düşkün, uyuşturucu kullanan, cinsel olarak aktif, bazı risklerden kaçınmayan ve denetimsiz kişilerdi. Savannah için, ot ve kullan-at telefon bana kimsenin dizginleri gerçekten geri çekmediğini söylüyor. Sonuç olarak, o yaştaki bir kız için derin sularda yüzüyordu. Sarah Goring'in kaybolduğu gece aynı partide olmalarını aklım almıyor. Burada bir çeşit bağlantı var. Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki... bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Ne yapmamızı istiyorsun?"

Tori, "Kullan-at telefon ve uyuşturucu meselesi üzerinde çalışın," dedi. "Kullan-at telefonların izini sürmenin zor, hatta imkânsız olduğunu biliyorum ama belki Sarah'ya verdiği telefonla Savannah'nın arasında bir bağlantı bulabilirsin. O telefonda kiminle konuştuğunu bulup bulamayacağımıza bakmamız gerek. Liseye gidip arkadaşlarıyla konuşacağım, bakalım bir şey biliyorlar mı?"

Falls, "Bence Hennepin İlçesi Narkotik Birimi ile bağlantı kurmalıyız," diye önerdi. "Bakalım bu şekilde biraz ilgi çekebilecek miyiz? Bu dava bazı şeyleri sarsmak için yeterli profile sahip."

"Katılıyorum," dedi Tori. "O lisedeki öğrencilere hizmet veren satıcılar kim? Biri ya da birden fazla kişi bu işi yapıyor. Bir şekilde bu ağa girmemiz gerekiyor. İşim bittiğinde seninle temasa geçeceğim."

Falls'la görüşmesini tamamladıktan sonra Tori yarım saatini Devenish'in evindeki ofisini inceleyerek ve masasındaki belgeleri toplayarak geçirdi

Çekmeceleri karıştırıyor ve daha uzun süre bakmak istediklerini bir yığının içine koyuyordu.

"Şef, bunları merkeze götürebilir miyiz?"

"Elbette. Liseyi önceden aradım. Konuşmak istediğiniz herkesi ayarladılar."

"Bana bir iki dakika daha verin," dedi Tori, *Savannah* etiketli bir dosya çekmecesini karıştırırken. İçinde tıbbi, mali, eğitim, dans, vergi ve evlat edinme kayıtlarının bulunduğu birkaç kahverengi açılabilir klasör vardı.

"Evlat edinme mi?" diye mırıldandı. *Bunu bize neden söylemedin?* Braddock'un Jacob'ın dürüstlüğüne dair şüpheleri Tori'nin başlangıçta sahip olduğundan daha güçlüydü. Onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Savannah'nın lisesinde Tori işe öğretmenlerle başladı. Hepsi Savannah'nın kim olduğunu biliyordu ama büyük banliyö liselerinde sıkça karşılaştığı gibi, onu notları ve sınıf oturma planında nerede oturduğu dışında pek tanımıyorlardı. Daha kıdemli öğretmenlerden birinin açıkladığı gibi, "Yirmi yıl önce olsaydı, muhtemelen onu iyi tanırdım. Ama şimdi sınıf başına kırk beş çocuğum var, günde üç yüzden fazla öğrencim oluyor. Hiçbirini gerçekten tanıma fırsatım olmuyor. Bu biraz üzücü."

Dans koçları Eva ve Heather McIntyre kardeşler biraz daha renk kattılar.

"Savannah özünde iyi bir çocuk ama *tamamen* şımarık bir çocuk. Ve size söyleyeyim, biraz tavırlı olabiliyor," diyor Eva.

"Ama onu iyi bir gününde yakalarsanız, ona koçluk yapabilir, onunla çalışabilir, tekniğini geliştirebilirsiniz," diye ekledi Heather. "Yeteneği vardı. Ama bazen sadece boynunu sıkmak istediğin zamanlar oluyordu."

"Ama Tanrı korusun, kızlara koçluk yapmaya ve onları sorumlu tutmaya çalışıyorsun," dedi Eva. "Tanrım, bunu yaparsan aileler bize mesaj atar."

"Çok değil," dedi Heather. "Ancak her zaman küçük bir avuç... zor olabilen ağır yatırım yapan ebeveynler diyelim. I

Bence bu sadece dans için değil, her faaliyet için geçerli."

"Eski 80/20 kuralı, sorunlarınızın yüzde seksenine yüzde yirmisi neden olur."

"Doğru," diye başını salladı Heather.

Tori başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, hanımlar, koçluk yapmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, zaman ayırmak ve baskı, ve tabii ki fazla para almıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi Eva küçük bir sırıtışla.

"Nasıl yapıyorsunuz? *Neden* yapıyorsunuz?"

"Bu soruyu kendimize her zaman soruyoruz," dedi Eva alaycı bir kahkahayla. "Sonra bu kızların çıkıp bir performans sergilediğini, bir yarışma kazandığını görüyorsunuz ve o anda her şeye değdiğini düşünöyorsunuz. Gülümsemeler, heyecan, tezahüratlar. Bu ve..."

"Biz dansı çok seviyoruz," diye ekledi Heather.

"Savannah'nın bildiğiniz herhangi bir sorunu var mıydı?"

"Yani geçen sonbahar dolabındaki esrar olayı dışında mı?" Eva, "Evet," dedi.

"Evet."

Kız kardeşler başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar. "Gördüğümüz kadarıyla hayır. Genelde takımdaki kızlarla iyi geçinirdi. Bella ve Bailey'e yakındı; o üçü çok sıkı fıkıydı."

"Peki ya ev hayatı?"

"Annesi Carrie'yi tanırdık," diye cevap verdi Eva sessizce. "Aslında bize karşı oldukça iyiydi, hiç de sorunlu annelerden biri değildi. Destekleyiciydi ve yıl sonunda bizim için her zaman güzel bir hediyesi olurdu."

"Evet," diye ekledi Heather. "Sanırım Savannah'yı sorumlu tutmaya, onu çalıştırmaya çalışmamızı takdir ediyordu. Sanırım annesinin bu konuda bazı zorlukları vardı."

"Peki ya babası?"

Kadınlar bir bakış daha atıp omuz silkti. "Onunla tanıştığımı hiç hatırlamıyorum," dedi Eva.

"Ben de," diye ekledi Heather.

"Sanırım babalar dansa pek karışmıyor."

Eva gülümseyerek, "Ah, şaşırsınız," dedi. "Kızlarının yarışmasını izlemekten hoşlanırlar ve sonra da gidip bir soğutucu bulurlar.

içinde bira olan park yeri."

Tori, Savannah'nın en iyi iki arkadaşını günün sonuna sakladı. Bella Wright ve Bailey Bergen. Onları bir odaya topladı ve kendini tanıttı.

"Savannah'dan haber var mı?" diye sordu zaten buğulu gözlü olan Bella, elinde bir avuç mendille. "Ona ne oldu?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz," dedi Tori. Savannah'nın kızlarla olan geçmişini metodik bir şekilde gözden geçirdi: ilk ne zaman tanışmışlardı, ne kadar süredir arkadaşlıklar ve birlikte dans ediyorlardı. "Onu takip eden biriyle herhangi bir sorun yaşad mı? Onu takip eden? Onu rahatsız eden?"

"Hayır," diye yanıtladı Bella ve Bailey'ye baktı. "Sana bir şey söyledi mi?"

Bailey sadece başını salladı.

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Dün okulda, günün sonunda. Ondan sonra onunla konuşmadım ama dün gece kuzeye giderken mesajlaştık," dedi Bella. "Uzun bir hafta sonu için bugün okula gitmeyecekmiş. Bir çeşit 'aile' inzivası."

"Peki ya sen, Bailey?"

"Aynı. Dün ben de onunla biraz mesajlaştım. Ama sonra ailemle yemeğe çıktım ve annemle babam telefonumu evde bırakmam gerektiğini söylediler."

Tori başını salladı. Mesajlarda gördüklerine dayanarak ikisi de doğruyu söylemişti.

"Bella, aileni geri çekme yorumun için tırnak işareti kullanmışsın," dedi. "Neden?"

Bella başını salladı. "Savannah benimle bu şekilde alay etti. Sanki bir aile olarak bağ kurmaları bir şakaymış gibi."

"Ev hayatı nasıldı?"

Kızların ikisi de şaşkınlıkla Tori'ye baktı. "Ne demek istiyorsun?" Bella sordu.

"İyi miydi? Kötü müydü? Ailesiyle iyi anlaşıyor muydu? Kavga ettiler mi? Katı mıydılar?"

Bailey bir kahkaha attı.

"Neden gülüyorsun?" dedi Tori.

"Benim ailem gerçekten çok katıdır," diye yanıtladı

Bailey. "Orası kesin," diye yineledi Bella.

"Ama Savannah'nın ailesi? Katı olmaya çalıştılar ama Savannah onları başından savdı. Ne zaman isterse onlardan istediğini alıyordu."

"Bailey!" Bella itiraz etti.

"Bildiğimiz her şeyi ona söylememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Bu doğru," dedi Tori. "Arkadaşınız kayıp kızlar. Eğer onu bulacaksak bildiklerinizi bilmem gerekiyor. Herhangi bir şey, en ufak bir şey bile büyük fark yaratabilir. Bana daha fazlasını anlatabilir misiniz? Ailesinden hiç şikâyet etti mi?"

"Nasıl şikâyet ederdi?" Bailey söyledi.

"Ona nasıl davrandıklarından mı? Mutlu bir ev miydi? Mutsuz bir ev mi? Anne ve baba mutlu muydu? Bunun gibi şeyler."

Bella başını salladı. "Bailey'nin dediği gibi, Savannah ailesini biraz ihmal etti. Sanırım ikisi de çok çalışıyordu. Onun evine giderdik ve evi biz yönetirdik, bu da güzeldi çünkü onun evi..."

"Gerçekten güzel," dedi Tori, onları yönlendirirken.

"Evet. Ailesi pek ortalıkta olmazdı ya da eve geç gelirdi, genellikle bizim eve gittiğimiz saatlerde."

"Annesi her zaman çok iyi biriydi," dedi Bailey. "Carrie..." Gözleri yaşarmaya başladı. "Özür dilerim."

"Önemli değil."

"Carrie havalı bir anne gibiydi," dedi.

"Kesinlikle," diye onayladı Bella. "Gerçekten... hoştu," diye ekledi, gözleri yine sulanmıştı.

"Peki ya babası?" Tori bir mendil kutusu uzatarak sordu.

"Onu pek görmedik."

"En azından son zamanlarda," dedi Bailey. "Eskiden onu daha çok görürdük, sence de öyle değil mi?" Bella'ya baktı.

Bella başını salladı. "Dans buluşmalarına gelirdi ama son zamanlarda onu pek gördüğümü hatırlamıyorum. Çok çalıştığını ve bununla ilgili bazı sorunları olduğunu biliyorum ya da en azından Savannah öyle söyledi. Yasal bir dava ya da dikkatini dağıtan bir şey."

"Evlatlık olduğunu biliyor muydunuz?" Tori onlara sordu. Ofisinde bulunduğu dosya hakkında Jacob Devenish'e ya da avukatlarına henüz soru sormamıştı ve babasıyla yüzleşmeden önce Savannah'nın bu konudaki hislerini öğrenmek istiyordu.

"Evet," dedi Bailey.

"Hı-hı," diye ekledi Bella. "Sanırım bu konuda çuvallayan ben oldum. Annemle babamın konuşmalarına kulak misafiri oldum ve üç ya da dört yıl önce okulda Savannah'ya bu konuyu sordum ve yüzü bomboş kaldı."

Tori başını salladı. "Ona henüz söylememişler." "Doğru." Bella başını salladı.

"Bu konuda başka bir şey söyledi mi? Evlat edinilmek hakkında? Ailesine kızgın falan değil miydi?"

"Hayır," dedi Bella. "Ben ağzımdan kaçırdıktan sonra eve gidip ailesine sormuş ve onlar da ona her şeyi anlatmışlar. Bana, ona söylemek için doğru zamanı beklediklerini söylediler. Sanırım işlerin kendisi için iyi gittiğini anladı. Ne zaman ne isterse hemen hemen onu elde etti."

"Sana bunlardan bahsedip bahsetmediğini sorayım," dedi Tori ve Savannah'nın yatak odasında bulunduğu bir dizi fotoğrafı çıkardı. "Bunu şifonyerinin çekmecelerinden birinin arkasına saklanmış olarak buldum."

İki kızın da gözleri fal taşı gibi açıldı. "BEN... BEN..."
Bella başladı.

"Bıraktığını sanıyordum," dedi Bailey. "Yani, cidden, okulda başı belaya girdikten sonra ot içmeyi bırakacağını düşünmüştüm. Biliyorum, bıraktım."

"Bundan emin misin?" Tori resmi işaret ederek bastırdı. "Çünkü bu bana bırakmış gibi görünmüyor."

"Savannah benim arkadaşım," dedi Bailey. "Ama kuralların kendisi için geçerli olduğunu düşünmüyor gibiydi. Bu da onu eğlenceli biri yapıyordu. Hiçbir şeyden korkmazdı. Ama düşündüm ki..."

"Bırakmadı," dedi Bella ve Bailey'e baktı. "Daha geçen hafta onunla birlikte sigara içtim."

"Öyle mi yaptın?" Bailey'nin sesi şok olmuş gibiydi.

Bella başını salladı. "Dediğin gibi, ailen çok katı. Biz de sana göz kulak oluyorduk. Başını onlarla derde sokmak istemedik ya da kim bilir seni bir daha ne zaman görecektik. Ama kafayı b u l m a k istedik. Bunu her zaman yapmıyoruz ama bazen yapıyoruz."

"Savannah'yla ayrı mesajlaşmanızın nedeni bu m u y d u ?" Tori sordu. "Ve MJ başka bir kız değildi, değil mi? Şunu ima ediyordun..."

"Evet." Bella başını salladı. "Ailesinin mesajlarını izlediğinden oldukça emindi, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldık. MJ, Mary Jane, marihuana."

"Anlıyorum." Tori öne doğru oturmadan önce başını salladı. "Bella, otu kim aldı?"

"Savannah aldı. Satın aldığı biri vardı. Her zaman parası vardı."

"Kimden?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Hadi ya?"

"Bilmiyorum. Anlayabildi işte."

"Onu bu telefonu kullanırken gördün mü hiç?" Tori yakıcının fotoğrafını göstererek sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Bella. "Onun evinde kafayı bulmadık. O sadece ot getirirdi ve biz de ormana park edip içerdik."

"Kaynağını bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi Bella. "Sadece her zaman vardı." "Hiç sormadın mı?"

"Sordum. Sadece bir kaynağı olduğunu söyledi. Savannah'yı anlamalısın. Her şeyi büyötmeyi severdi. Mesela ot için gizli bir kaynağı vardı. Bize bira getirebilecek birini tanıyordu. Sanki sadece onun bağlantısı varmış gibi. Her şeyi o yapıyordu."

"Bella haklı," dedi Bailey. "Savannah... neydi o kelime, narsist mi? Evet, bu yönden narsistti. İlgi odağı olmaya ihtiyacı vardı."

"Ottan başka bir şey yaptığı oldu mu hiç?" Tori sordu.

İkisi de başını salladı. "Hayır, hayır, hayır," dedi Bella ısrarla. "Sadece ot. Okulda bundan daha fazlasını yapan bazı çocuklar var."

"Sarah Goring gibi mi?" Tori sordu.

Bella ve Bailey başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar. "Savannah o... kalabalığın içindeydi," diye belirtti Bella. "Çok sert bir grup."

"Yine de onların yaptığını yapmadığından emin misiniz?"

"Yapmıyordu," dedi Bella. "Öyle olsaydı sana söylerdim, bilirdim. Yapmıyordu. Yemin ederim yapmıyordu."

"Savannah Sarah Goring'i tanıyordu. Siz ikiniz onu tanıyor muydunuz?" İki kız da başını salladı.

"Bizden bir yaş büyüktü," dedi Bella. "Yani, kim olduğunu biliyordum ama onu gerçekten tanı mıyordum. Arkadaş falan değildik."

"Bella'nın dediği gibi, o çok farklı bir grupta çalışıyordu," diye ekledi Bailey. "Ama Savannah onu tanıyordu." Bella'ya baktı, o da başıyla onayladı.

"Ne kadar iyi?"

"Bizden daha iyi," dedi Bailey. "Yani, Savannah düzenli olarak ot içip son sınıfların partilerine gittiğinde, bunlar Sarah Goring'in de katıldığı partilerdi. Savannah'nın Sarah'nın kaybolduğu partide olduğunu biliyorum. İkimize de orada olduğunu söyledi."

"Bu doğru," diye kabul etti Bella. "Ondan sonra köpek okula geldi ve dolapları koklamaya başladı. Savannah'nın başı esrar yüzünden o zaman derde girdi."

"Peki kızlar," dedi Tori, "Savannah dışında okulda uyuşturucu bağlantısı olan başka kim var?"

Braddock ve Zagaros, Milner'ın oğullarıyla konuşup onlardan işe yarar bir şey öğrenemedikten sonra, akşamın erken saatlerinde Geno Olvecky'yi Twin Cities'in batısındaki Minnetonka Gölü'ndeki evinde buldular. Saat altıdan hemen sonra ön kapıya yaklaştıklarında hafif bir kar yağışı başlamıştı.

"Bu gece ne kadar yaşacak?" Braddock sordu.

"Toz halinde. Belki bir iki santim," diye yanıtladı Zagaros kapı ziline basarken. "Sadece yolları biraz kirletecek kadar."

"Sizin için ne yapabilirim?" Olvecky elinde bir içkiyle kapıyı açarken şöyle dedi.

Zagaros kimliğini göstererek, "Jacob Devenish, karısının öldürölmesi ve kayıp kızı hakkında size bazı sorular sormak istiyorduk," dedi.

"Her şeyi duydum. Jacob için çok üzüldüm," dedi Olvecky başını sallayarak ve kapıyı açarak onları içeri, geniş ve açık fuayeye aldı.

"Geno, neler oluyor?" Uzun siyah saçlı çekici bir kadın ikinci kattaki podyumdan aşağı seslendi.

"Bu beyler polis memuru canım. Crosslake'teki Devenish olayı için buradalar. Beyler, bu benim karım Stella."

"Aman Tanrım," dedi Stella. "O zavallı ailenin başına gelenler çok korkunç. Geno, neden seninle konuşmak istiyorlar?"

Olvecky sakince, "Sanırım Jacob ve ben birlikte iş meselelerine karıştığımız için," dedi. "Endişelenme canım. Çalışma odasında bu misafirlerle biraz sohbet edeceğim."

Elini salladı ve onları evin arka tarafına, içinde ateş yanan geniş bir çalışma odasına götürdü. Göle bakan uzak pencerenin yanında süslü bir yazar masası duruyordu. Tavandan tabana kitaplıklar kitaplar, fotoğraflar ve hatıralarla doluydu ve lüks mobilyalar uzun bir İran halısı üzerinde şöminenin etrafına dizilmişti. Olvecky herkesin oturmasını işaret ederken kitaplığa gitti ve bir bölümü açarak arkasındaki küçük ıslak barı ortaya çıkardı.

Bardağına buz küpleri attı ve içkisini tazeledi. "Ne gibi sorularınız var?"

"Anladığımız kadarıyla Devenish ile karmaşık bir davaya karışmışsınız. Bu sizi mali açıdan biraz zora sokmuş," dedi Zagaros.

Olvecky gülümseyerek yerine oturdu ve viskisinden bir yudum aldı. "Etrafına bir bak. Para açısından sıkıntıda gibi mi görünüyorum?"

"Olmaması gerektiği kadar zengin yaşayan pek çok insan gördüm. Faturalarını başkasına ödetmenin bir yolunu bulurlar."

Olvecky başını sallayarak, "Sanırım yeterince doğru," diye onayladı. "Dayton Grove gelişiminden bahsediyorsunuz. Tüm bu karmaşanın mali açıdan biraz sıkıntı yarattığı kesin."

"Peşine düşmek için yeterli mi?"

"Direkt konuya giriyorsun, değil mi?" Olvecky başını sallamadan önce hafifçe cevap verdi. "Şimdi neden Jacob'ın peşine düşeyim ki? Şu anda onunla Buffalo'da başka bir geliştirme üzerinde iş yapıyorum. O ve ben birkaç yıldır birlikte çalışıyoruz ve Dayton Grove ile yaşadığımız küçük pürüz dışında, ikimiz için de çok kârlı oldu. Stella ve ben daha birkaç hafta önce akşam yemeği için onların evindeydik. Jacob ve ben iyiyiz."

"Onu dava ettin," dedi Braddock.

"Bu bir iş. Eğer Jacob o gübre fabrikasının orada olduğunu bilmiyorsa, bilmesi gerekirdi. Dava açtım çünkü ifşa edilmediği için zarar gördüm. Benim durumumda olan her işadama aynı şeyi yapardı. Jacob bunu anladı."

"Anladınız mı?"

"Neyi?"

"Gübre fabrikasını biliyor muydun?"

Olvecky bir kahkaha attı. "Stan Milner'la konuşuyor olmalısın."

Braddock ve Zagaros cevap vermediler.

"Eminim konuşmuşsunuzdur, çünkü Stan Jacob'ı tehdit etti. Bugün haberlerde tüm bunları duyduğumda aklıma gelen ilk kişi Stan oldu."

Zagaros, "*Senin* fabrikadan haberin olduğunu düşünüyor," dedi. "Arazi parsellerini yeniden bölüştürmesi için ona bu yüzden elli bin dolar ödediğini düşünüyor."

"Eminim öyle demiştir." Olvecky başını salladı. "Şey, yeniden yapılandırılan arsa fazladan üç ev inşa etmeme izin verdi, bu yüzden paraya değdi. Hâlâ da öyle." İçkisinden bir yudum aldı. "Stan ile olan anlaşmazlığımın bununla ne ilgisi var?"

"Devenish'in peşine düşmesi için onu daha istekli hale getirebilir."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Stan dengesiz ve... yeterince kötü biri."

"Peki dün gece neredeydin?" Braddock sordu.

"Ah, nihayet konuyla ilgili bir soru. Saat altıya kadar ofisimdeydim. Saat yedide buradan hemen aşağıdaki Wayzata Bay Steakhouse'da bir iş yemeği yedim. Dokuz buçuk, belki on gibi evdeydim. Gerekirse Stella sizin için saati teyit edebilir."

Braddock Savannah'nın telefonundan adamın iki fotoğrafını çıkardı. "Peki ya bu adam? Onu daha önce hiç gördün mü?"

Olvecky fotoğrafları inceledi, içkisinden bir yudum aldı ve sonunda başını salladı. "Hayır. Gördüğümü söyleyemem. Kim bu adam?"

"Şüpheli bir kişi," dedi Braddock. "Stan Milner onu tanıdık bulmuş gibi görünüyordu."

"Gerçekten mi? Daha iyi bir fotoğrafı var mı? Yüzünün tamamını gösteren fotoğraf çok uzaktan çekilmiş, yakından çekilen ise sadece kısmi bir profil."

"Hayır, üzgünüm," dedi Zagaros.

"Onu daha önce hiç görmediğinize emin misiniz?" Braddock sordu.

Olvecky resimlere tekrar bakarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Daha önce hiç görmedim.

adam." Braddock'a doğru baktı. "Öyle olsaydı, sanırım hatırlardım, Dedektif."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü hatırlamanız *gereken* birine benziyor. Anlarsınız ya? Böyle bir adam görürseniz, karşıdan karşıya geçebilirsiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

BÖLÜM DOKUZ

"POLİSTE RESMİN VAR."

"Bugün Perşembe gecesi patron. Burası bir üniversite şehri," dedi Nico, Dodge Caravan'ın ikinci sırasındaki tek boş koltukta oturan Pavi'ye dönüp bakarak, hazırlıkları tamamlanmıştı. "Son bir aydır onu izliyoruz. Perşembe geceleri, Cuma geceleri, Cumartesi geceleri dışarı çıkıyor... Dışarı çıkacak. Pek çok öğrenci dışarı çıkar. Ev partileri başlayacaktır, her zaman olduğu gibi."

"Peki ya polis? Bu toplantıları izlemiyor mu?"

"Biraz, ama çok değil. Etrafta dolaşan bir birim olabilir ama onları pek görmedik. Kampüsün kuzeyindeki eski mahallelerdeki ev partilerini çok büyük olmadıkları, çocuklar çok gürültü yapmadıkları ve en önemlisi bir yere gitmedikleri sürece durdurmuyorlar. Öğrenciler tüm bunları çözmüş durumda," diyor Nico. "Sanki burada bir anlayış var. Partilere yürüyerek giderlerse, fazla gürültü yapmazlarsa ve özel mülke zarar vermezlerse polisin eğlenmelerine izin vereceğine dair yazılı olmayan kurallar var."

"Peki ya reşit olmayanların içki içmesi?"

"Yine, eğer insanlar yeterince sağduyulu olurlarsa, polis bunu uygulamaz. Endişelenmeleri gereken başka şeyler var. Ayrıca, barların bulunduğu kampüsün güneybatısındaki alışveriş merkezi bölgesini korumaya ve devriye gezmeye odaklanmış görünüyorlar. Partilerin olduğu yer orası değil ve o da partilere gidecek."

"Ama bu gece?" Pavi siyah deri eldivenlerini çekiştirerek sordu. "Bu gece olmalı."

"Bu gece. Evet," diye onayladı Max sürücü koltuğundan.

"Sadece sabır gerekiyor," dedi Nico bir esnemeyi bastırırken. "Her zaman sabır."

"Ama etrafta polis var, değil mi?" Pavi, sağa dönerek alışveriş merkezi bölgesine doğru ilerleyen bir ekip arabasını işaret ederek, "Evet," dedi.

"Evet," dedi Max. "Ve ne zaman ihtiyacımız olursa," cep telefonunu kaldırdı, "dikkatlerini yeterince dağıtacağız."

Central Minnesota Eyalet Üniversitesi kampüsünün hemen güneyinde yer alan dört katlı modern apartman, aynı bloktaki benzer büyüklükteki dört yeni apartmandan biriydi. Öğrenciler bölgeye, apartmanları ve çevredeki mağaza, restoran ve barları inşa eden Mannion ailesine atfen Mannionville adını vermişlerdi.

"Nerede o?" Pavi söyledi.

"Dördüncü katta, ortada, girişteki tentenin hemen üstünde," diye açıkladı Nico. "Sağdaki resimli pencerenin ışığı yanıyor. Orası onun apartman dairesi."

Pavi gergin, Max dikkatli ve Nico rahat bir şekilde binayı ve özellikle de dördüncü kattaki daireyi izlemeye devam etti. Yarım saat sonra Max oturduğu yerden doğruldu. "Dairenin ışıkları az önce söndü."

Nico saatini kontrol ederek, "Biraz erken," dedi. Saat 19:30'du.

"Yemek yemek için yürüyor olabilirler," dedi Max. "Bunu geçen hafta da yapmışlardı, hatırladın mı? O ve arkadaşları partiye gitmeden önce o Meksika lokantasına gitmişlerdi."

Nico, "Onu yalnız olduğu ya da yanında sadece bir arkadaşının bulunduğu bir yere götürmeliyiz," dedi.

"Arkadaşları umurumda değil," dedi Pavi. "Sadece o önemli."

"Birden fazla öldürmektense sadece birini öldürmek daha iyidir, öyle değil mi?" dedi Nico.

"Birden fazla öldürmek daha iyi olabilir," diye yanıtladı Pavi, gözleri kısılmıştı. "Polisin endişelenmesi için daha fazla kurban ve belki de aldığımız kişiye daha az odaklanma."

Birkaç dakika sonra, hedeflerinin ve iki arkadaşının apartmanın önünden çıktığını gördüler. Üç adam da

şimdi koltuklarının ucundaydı.

"Bu tekerlekli bavullar da neyin nesi?" Pavi sordu.

Max minibüsü çalıştırırken endişeyle, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bilmiyorum."

Üç kız caddenin karşısındaki Honda Accord'a doğru dikkatsizce yürüdüler. Bavullarının saplarını aşağı indirip bagaja yerleştirdikten sonra arabaya bindiler.

"Yürümüyorlar, Nico," diye öfkeyle homurdandı Pavi. "Her şeyin yürümekle ilgili olduğunu söylemiştin..."

"Evet, evet," diye cevap verdi Nico. "Ne oluyor Max?"

"Bilmiyorum," dedi Max, Honda Lake Drive'ı hafif yokuştan aşağı H-4 kavşağına doğru sürerken takip etmeye konsantre olarak.

"İki arkadaşı nereli?" Pavi sinirli bir şekilde sordu.

"Sarışın olan Edina'dan, kızıl saçlı olan da Golden Valley'den, ikisi de Minneapolis'in batısındaki banliyölerden," dedi Max.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Nico ve Max'e baktı. "Hem de hiç. Bu planın bir parçası değildi."

Max minivanı sola, otoyol giriş rampasına çevirdi ve H-4'e girerek güneye doğru ilerledi, Honda Accord'un arkasına düşerek birkaç araba boyu geride durdu.

Manchester Körfezi'nin güneyinde, otoyol uzun ve hareketsiz çiftlik tarlalarının arasından geçerken karanlığa bürünmüş, hafif kar taneleri yolun üzerinde uçuşmaya başlamıştı. Manchester Körfezi'nin on dakika güneyinde Max, Honda Accord'un yanında sol şeride çekerek Pavi ve Nico'ya sağlarındaki arabaya dikkatlice bakma şansı verdi.

"Hepsi kemerlerini bağlamış," dedi Nico. "Onları hendeğe sürebiliriz."

"Onu çıkarmak ne kadar sürer?" Max sordu.

"En az otuz saniye, belki de bir dakika sürer," diye yanıtladı Nico.

"Bu çok uzun bir süre," diye dikiz aynasını kontrol etti Max.

"Arkamızda çok uzakta olmayan farlar var. Büyük bir boşluğa ihtiyacımız var."

Pavi yağın karı inceleyerek, "Hava bize siper sağlayacaktır," dedi. "Bir yer bul."

On beş dakika sonra bir yer bulmuş gibi görünüyordardı. Sık bir ormanlık alan kuzey ve güney şeritlerini ayırıyordu ve dikiz aynasında farlar görünmüyordu. Üçü de maskelerini yüzlerine indirdi.

Max hızlanarak sol şeride geçti. Minivanın motoru kükreyerek arabanın sağ tarafına yanaştı ve sonra öne geçti. Ama tam Honda'yı hendeğe itmek için direksiyonu kıracakken, sağdan bir dizi far otoyola yaklaştı.

"Bekle," dedi Nico, arkasına bakarak. Farlar arkalarındaki otoyola döndü. "Misafirimiz var."

"Hayır, yap şunu," diye bağırdı Pavi sabırsızca. "Hemen yap!"

"Hayır Pav," dedi Nico sakince, patronuna dönerek. "Çok fazla göz var. Çok tehlikeli."

Max gazı kesti ve geri çekilerek Accord'un tekrar önlerine geçmesine izin verdi.

Yarım saat sonra St. Cloud şehrine yaklaştılar.

"Çıkıyorlar," dedi Max.

Accord otoyoldan sağa döndü ve St. Cloud Eyalet Üniversitesi'ne giden tabelaları takip etmeden önce St. Cloud şehir merkezine girdi.

Girdikleri yaşlı evlerin bulunduğu mahalle karanlıktı ve sokak aydınlatması sınırlıydı. Accord loş ışıklı bir kavşaktan geçerken üç adam da etrafa bakıp hesap yapıyordu. Sağa sinyal verdi ve sadece tek bir penceresi yanan ve verandasının ışığı yanmayan iki katlı bir eve yaklaşıırken yavaşladı.

Tek kelime etmeden üçü de yüz maskelerini tekrar indirdi.

Bagaj açılırken kızlardan biri -aradıkları kız değil- dışarı fırladı.

"Geldiğimizi görmeyecekler."

Max gaza bastı. Pavi sürgülü kapının kolunu çekerek kapıyı açtı ve minibüsten atlamaya hazırlandı. Nico'nun eli yolcu tarafındaki kapının kolundaydı. Kapıyı çekerken sola baktı. "Hayır! Dur. Max, devam et."

Bir devriye aracı bir blok ilerideki caddeye dönmüştü.

"Kahretsin!" Pavi kapıyı kapatırken homurdandı. Max'e ters ters baktı. Bu gece için plan yapmak onun göreviydi. Başarısız olmuştu.

Nico ve Max maskelerini hızla kafalarına geri geçirdiler. Max arabayı Accord'un yanından geçirdi ve park etmek için kenara çekmeden önce bir blok daha ilerledi. İki kız arabaya binerken Pavi dönüp arkasına baktı. Bir tane daha almışlardı. Accord kaldırımdan uzaklaştı ve hızlı bir U dönüşü yaparak geldiği yöne doğru geri gitti.

Max kendi U dönüşünü yaptı ve onu takip etti. Sonraki bir saat boyunca Accord'un İkiz Şehirlerin batı banliyölerinin güneydoğusuna doğru ilerleyişini izlediler ve sonunda Edina Country Club'ın karşısındaki Edina yerleşim bölgesine girdiler. St. Cloud'un aksine, bu bölge iyi aydınlatılmıştı ve trafik sürekli olmasa da, bulundukları cadde çok kullanılan bir arterdi.

Accord sola dönerek iki katlı bir eve giden bir araba yoluna girdi. Max evin yanından geçip bir sonraki sola saptı, hızlı bir U dönüşü yaptı ve köşeye yakın kaldırıma geri dönüp park etti. Sağa baktıklarında dört kızın bavullarını Accord'dan çıkardıklarını ve hemen başka bir arabanın, Chevy Suburban'ın arkasına istiflediklerini gördüler. Bir dakika sonra, bir adam ve bir kadın, garaj yolundan geri geri çıkarak otoyola doğru ilerleyen Suburban'da onlara katıldı.

On beş dakika sonra, Suburban Bloomington'ın doğusunda Interstate 494'ten çıkarken varış noktası belli oldu.

"Terminal İki'ye gidiyorlar," diye bildirdi Nico. "Uluslararası havaalanına. Bu kızlar bir yolculuğa çıkıyorlar."

Max, Suburban'ı terminalin park rampasına kadar takip etti, üçüncü kata çıktı ve orada bir park yerine çekti. Bir sonraki sıraya park etti. Hepsi dönüp altı kişinin araçtan inişini ve bavullarını hızla taşıyışını izledi.

Nico silahını koltuğun altına yerleştirip minibüsten çıkarken, "Ben takip edeceğim," dedi. Yolcu grubu hava yoluna girerken o belki kırk adım geride kaldı.

Pavi minibüsün arkasında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Bundan nasıl haberimiz olmadı?"

Max'in patronuna verecek bir cevabı yoktu. Onun yerine telefonunu çıkardı ve internette arama yapmaya başladı. On dakika sonra Nico telefonuyla hararetli bir şekilde konuşarak minibüse geri döndü. Minibüse geri binmeden önce telefonu kapattı.

"Nereye gidiyorlar?" Pavi sordu.

"Las Vegas'a," dedi Nico. "Sun Country Havayolları'nın masasında check-in yaptılar. Las Vegas'a giden uçak bu gece kalkan tek Sun Country uçağı."

"Ne kadar süre kalacaklarını öğrenmeliyiz," dedi Pavi.

"Sanırım sadece birkaç gün," dedi Max telefonunu kaldırarak. "Bugün Başkanlar Günü hafta sonu. Yarın üniversitede ders yok. Pazartesi günü ders var."

"O zaman ilgileniriz. Ancak daha acil bir sorununuz olabilir Pavi," dedi Nico.

"Ne?" Pavi sordu.

"Resminiz polisin elinde."

ONUNCU BÖLÜM

"POLİSİN KAPIMI KARARTMASI İÇİN BEN NE YAPTIM?"

Tori masadan kalktı ve kollarını iki yana açtı, başını arkaya yasladı ve yavaşça önce saat yönünde, sonra saat yönünün tersine hareket ettirerek kaslarını gevşetti, boynundaki gerginliği atmaya çalıştı.

Devenish'in evinden ayrıldıktan sonra, Şef Berglund adamlarına ev ofisteki dosya ve belgeleri kendisi ve Braddock'un incelemesi için Maple Grove istasyonuna getirmelerini söyledi. Dosyalardaki belgeler çoğunlukla gelir ve düzenli ev kayıtları ve faturalarla ilgiliydi.

Gelir açısından Jacob son birkaç yıldır yaptığı işlerden vergilerden sonra yılda yaklaşık bir milyon dolar kazanıyordu. Carrie Devenish ilaç satış temsilcisi olarak çalışıyordu ve son tam vergi yılında yaklaşık üç yüz bin dolar kazanmıştı.

Ve aile parayı harcadı.

Maple Grove'daki evin ipoteği 825.000 dolardı, göl kenarındaki evin ipoteğinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca tatil amacıyla Florida, Marco Island'da bir ev vardı. Normal harcamalar tarafında, Visa ve American Express faturaları ayda yirmi bin doları rahatlıkla aşıyordu.

Tori dosyaları bir kenara bıraktı ve bir kez daha saatine baktı. Saat sekizi biraz geçiyordu ve Braddock'un onu henüz almamış olmasına biraz sinirlenmişti. Braddock'u bekletmeye hakkı vardı ama bunun tersi söz konusu olamazdı.

Savannah'nın evlat edinilmesiyle ilgili kayıtları içeren bir sonraki dosyaya geçmeden önce şişedeki sudan bir yudum aldı. O yapmadı

Devenish'in onlara kızının evlatlık olduğunu söylemeyi neden ihmal ettiğini henüz bilmiyordu ama bunun sadece Devenish'in bir dikkatsizliği olmadığından şüpheleniyordu. Dosyanın kendisi çok kalın ya da ayrıntılı değildi. Daha çok evlat edinme için harcanan paranın kayıtlarını içeriyordu.

Savannah henüz bir yaşındayken Rusya'nın St Petersburg kentindeki bir yetimhaneden evlat edinilmişti. Tori'nin yıllar boyunca inceleme fırsatı bulduğu diğer yabancı ülkelerden evlat edinmelerin aksine, Devenish'lerin kızlarıyla bağ kurmak için Rusya'da fazla zaman geçirmeleri gerekmemişti. Görünüşe göre bunun yerine hızlı bir şekilde gerçekleşmesi için çok para harcamışlardı. Dosyada iki kişi adı vardı, biri 212 New York City alan kodlu, yani Manhattan, diğeri de Rus kodlu,

+7 812, hızlı bir Google aramasına dayanarak St. Petersburg olabileceğini düşündü.

Telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Ajan Falls." "Yine mi aradınız?"

"Hennepin İlçe Narkotik'e ulaştınız mı?"

"Sabah ilk iş onlarla buluşacağım. Elinizde ne var?"

Tori, Falls'a isimleri vererek, "Lisede ot bağlantıları olabilecek birkaç öğrenci var," diye cevap verdi. "Bunları Savannah'nın arkadaşlarıyla konuşurken öğrendim, eğer bu çocuklarla sohbet edersen isimlerini bu işin dışında tutmaya çalış."

"Bunu yapabilirim."

Tori lobideki kapının açıldığını ve ardından o tanıdık sesi duydu. Braddock telefonla konuşuyordu ve masaya yaklaştığında Cal ve Steak'le konuştuğu anlaşılıyordu. "Evet, bir şey çıkarsa beni arayın. Aksi takdirde otele yerleşeceğiz." Telefonu kapattı. "Merhaba."

"Kim o?" Falls telefonda sordu.

Tori, "Braddock az önce içeri girdi," diye cevap verdi ve sonra Braddock'a, "Ben BCA'dan Ajan Falls."

"Siz ikiniz Goring davasını mı tartışıyorsunuz?" Braddock sordu. "Bir bakıma," dedi Tori. "Elinizde ne var?"

"Fazla değil, en azından henüz değil. Jacob Devenish'in iş bağlantılarıyla görüşüyordum, özellikle de bir baltaya sahip olabilecek bazılarıyla.

Onunla uğraşmak için. Bir adam, Stan Milner adında bir asabi, ona bakıyoruz, ve Geno Olvecky adında bir başkası, onunla iş yapıyor. Ajan Falls, bu isimleri BCA sistemlerinde aratırsanız ve bir şey çıkarsa iyi olur. FBI da aynı şeyi yapıyor."

"Olvecky ve Milner," diye onayladı Falls. "Onları kontrol edeceğim ve sabah temasa geçeceğim." Telefonu kapattı.

Braddock bir sandalyeye oturdu ve telefonunu masanın üzerine koydu. Yüzünü ovuşturdu. "Uzun bir gündü."

"Bildiklerimiz hakkında konuşalım," diye önerdi Tori.

Braddock Devenish'in ofisine yaptığı ziyaretten, Dayton Grove belgelerinden, Stan Milner'dan ve Olvecky ile yaptıkları görüşmeden bahsetti.

"Milner elinden gelse Jacob Devenish'in kafasını koparır. Belli ki şiddete eğilimi var. Bunu gerçekten yapar mı? Henüz bilmiyorum. Mali durumu o kadar istikrarsız ki bu noktada kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünüyor olabilir."

"Yine de, bundan çıkış rampası nerede olurdu?"

Braddock, "İnanın bana, ben de kendime aynı soruyu soruyorum," dedi. "Belki de artık umurunda değildir ve sadece kan istiyordur. Biz bir cevap alana kadar Zagaros'un peşinde FBI elemanları var ve onu araştırmaya devam ediyorlar."

"Savannah'nın telefonundaki fotoğrafla ilgili bir şey mi söylediniz?"

"Milner yüzün bir şekilde aklına geldiğini ama nereden geldiğini hatırlayamadığını söyledi. Ona düşünmesi için biraz zaman vereceğiz ve yarın ilk iş olarak yanına birini vereceğiz. Eğer onu araştırmamızı istemiyorsa, fotoğraftaki adamı teşhis etmek için elinden geleni yapmalı."

"Peki ya oğulları?"

"Savannah kayıp, Carrie Devenish öldürüldü. Belki oğullarını da bu işin içine çekebiliriz, böylece Milner'ı oğullarının yeterince yasal tehlike altında olduğuna inandırıp çözümlerini sağlayabiliriz. Tabii eğer çözülecek bir şeyi varsa."

"Peki ya Olvecky?"

"İşte o adam tam bir baş belasıydı."

Belki de Braddock'un söyleyiş tarzından kaynaklanıyordu ama Tori onun sesinde bir şüphe sezmişti.

"Şüphencilik seziyorum," dedi. "Neden?"

Braddock, "Bilmiyorum," diye cevap verdi ve Milner'ın Olvecky hakkındaki şüphelerini açıkladı. "Milner onun Dayton Grove sahasındaki kirlilikten haberdar olduğunu düşünüyor ve biliyor musunuz? Bence haklı."

"Neden?"

"Olvecky tüm bu olanlardan etkilenmemiş. O arazide potansiyel bir sorun olduğunu biliyordu ve Milner'ın en kötüsünü üstlenmesini sağladı. Olvecky'nin parseli etkilendi ama aynı derecede değil. Bunu atlattı ve inşaatına devam ediyor. Ayrıca Devenish ile Buffalo'da başka bir anlaşma yapıyor. Ama yine de onda bir tuhaflık vardı."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Braddock dudaklarını büzerek başını kaldırdı. "Tam olarak anlayamıyorum ama bir şeyler doğru değildi. Şimdi, Devenish'le ilgili bir şey miydi, yoksa adam sadece biraz... kirli mi? Ben onun sadece biraz kirli olduğunu düşünüyorum. Onunla bir anlaşma yapsaydınız, baştan beri kandırılıp kandırılmadığınızı merak ederdiniz gibi geliyor."

Tori başını salladı. "Saçmalık dedektörüne güveniyorum. Konuşarak hallet."

"Şöyle bir şey var. Çoğu zaman polis ya da Büro ortaya çıktığında insanlar gergin olur. Saklayacak tek bir şeyi olmayan insanlar bile. Rozeti gördüklerinde o ürpertiye yaşarlar."

"O 'oh olsun' anı."

Braddock başını salladı. "Aynen öyle. Polisin kapıma dayanması için ben ne yaptım?"

"Doğru, biraz korku ya da endişe."

"Kesinlikle, ama bu adam değil. Bu adam elinde viskiyle kapıyı açıyor ve sanki bir partiye gelmişiz gibi bakıyor. Ofisinde kendine bir tane daha dolduruyor ve bizimle golf sahasında on dolarlık Nassau'sunu hallediyormuş gibi konuşuyor."

"Sanki bunu daha önce yaşamış gibi mi?"

Braddock başıyla onayladı. "Evet, aynen öyle."

"FBI ya da BCA, eğer varsa bunu ortaya çıkarmalı."

"Bütün bunların sebebi ne, Tori? Muhtemelen Milner'ı istemiyordur.

geliyor sonra Onu. O yapmadı görünüyor aşırı
sinirli ile

Devenish, bu kesin. Bu sadece bir işti ve daha fazlasını yapıyorlar."

"Onun adını Jodi Falls'a vermişsin. Büro onu araştırıyor.

Eğer bir pislik varsa, onu bulacaklardır."

Braddock başını salladı. "Günün hakkında konuşalım. O esrarı ve kullan-at telefonu bulduğunu biliyorum. Arkadaşlarından başka bir şey çıktı mı?"

Tori arkasına yaslandı. "Fazla bir şey yok, sadece Falls'un lisedeki ot salgınıyla ilgili takip etmesi gereken birkaç isim var."

"Ot salgını mı?"

"Belki biraz abartmış olabilirim. Savannah'nın Bella ve Bailey adındaki iki kızla arası iyiydi, bundan eminim." Üçü arasındaki ilişkiyi, esrar içmesini ve ev hayatı hakkında bildiklerini anlatmaya devam etti. "Falls uyuşturucu üzerinde çalışıyor çünkü Sarah Goring uyuşturucuya çok düşküdü."

"Bu vakaların bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Orada bir şey var," dedi Tori. "Aynı okul, aynı parti, bazı benzer davranışlar. Görmezden gelinemeyecek kadar çok ortak unsur var."

"Ve uyuşturucu konusu."

"Bu şekilde tespit edilmiş olabilirler. Teoriye göre Sarah Goring seks tacirleri tarafından kaçırıldı. Belki Savannah da."

"Bunu kabul edebilirim," dedi Braddock. "Seks tacirleri acımasız bir gruptur. Yollarına çıkan insanları öldürecek kadar acımasızlar."

"Carrie Devenish gibi mi?"

"Carrie Devenish gibi. Devam et," dedi. "Bunu planlıyorum."

Tori kendisini en çok rahatsız eden şeyi paylaşmak için dosyalarına döndü.

"Başka ne garip biliyor musun?" "Ne?"

"Jacob Devenish'in bize kızının evlatlık olduğunu söylememiş olması." Dosyayı havaya kaldırdı ve Bailey ve Bella ile bu konu hakkında yaptığı konuşmayı aktardı.

"Ha?" Braddock durakladı. "Ne zaman evlat edinilmiş?" "On altı yıl önce."

"On yedi yaşında. Yani bir yaşındayken mi?"

"Evet. Rusya, St. Petersburg'daki bir yetimhaneden. Dosyasına göre hasta olan annesi tarafından terk edilmiş. İlginçtir, doğum adı Svetlana'ymış." Tori bu ismi en iyi Rus aksanıyla söyledi. "Ailesi muhtemelen Amerikanlaştırmak için Savannah olarak değiştirmiş. New York'ta bir komisyoncu varmış, Gilbert adında bir adam, görünüşe göre evlat edinmeyi kolaylaştırmış. Görünüşe göre bu işi çabucak halletmek için epeyce bir para el değiştirmiş."

Braddock başını salladı. "Başka bir deyişle, normal bir Rus evlat edinmesi. En azından Amerikalıların Rus çocukları evlat edinebildiği zamanlarda, Putin buna bir son vermeden önce." Dosyaya hızlıca bir göz attı. "Eminim Jacob'ın neden bundan bahsetmediğini biliyorumdur."

"Neden?"

"Zaman ve uygunluk. On altı yıl önce evlat edinilmiş. Artık bir yetişkin, ya da neredeyse öyle. Ayrıca, dosyada terk edildiği yazıyor. Bir yetimhanede. Hasta ve büyük olasılıkla çok fakir bir anne tarafından, açlık çeken ve ekonomik olarak yoksun bir ülkede."

"Rusya o kadar da kötü
değil." "O kadar da iyi
değil."

"Yine de..."

"Şimdiye kadar ondan herhangi bir konuda tüm hikayeyi alıp almadığımı sorguluyorum, bu yüzden adamı savunmak bana düşmez, ama dürüst olmak gerekirse, bize söylememiş olmasının o kadar da garip olduğunu düşünmüyorum. Çok uzun zaman önceydi."

"Bu doğru, ama..."

"Ebeveynler etrafta dolaşıp herkese çocuklarının evlatlık olduğunu söylemezler."

"Hayır, söylemezler."

"Çocuk onların çocuğudur, ebeveynin uyguladığı bir niteleme yoktur. Genellikle 'Bu Julie, benim evlatlık kızım' demezler. Bazen çocuğun ırkının ebeveynlerinininkiyle uyuşmadığı açıktır, bu nedenle doğal olarak evlat edinildikleri sonucuna varırsınız. Diğer zamanlarda ise, size söylemedikleri sürece asla bilemezsiniz. Savannah'nın ailesinin kısa bir süre öncesine kadar ona evlatlık olduğunu söylememesinin bir nedeni de bu. Jacob'a gelince, o hiçbir şey söylemedi çünkü evlat edinme onun için konuyla ilgili bir konu bile değildi

artık. Savannah onun kızı, doğal ya da evlatlık. Muhtemelen yarın onunla konuşacağız ve emin olmak için bunu kesinlikle sormalıyız..."

"Planlıyorum."

"Güzel, ama Savannah'nın kullan-at telefon aracılığıyla tedarikçisinin kim olduğunu ve Sarah Goring davasıyla olası bağlantısını araştırmak, on altı yıl öncesine ait şeyleri eşelemekten ziyade asıl önemli olan ve bize onu bulma konusunda en iyi şans vereren şey. Okuldaki en iyi iki arkadaşının kaynağının kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır."

"Ama o kaynağın önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," dedi Tori. "Savannah sırları olan bir kıza benziyor. Ve bu genellikle tek seferlik bir şey değildir. Bir sır tutarsan, daha fazlasını da tutarsın."

"Bunu duydum," dedi Braddock. "Sence bu Bailey ve Bella'nın verecek daha çok şeyleri var mı?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Tori. "Görüştüğünüz Olvecky denen adamın aksine, yeterince korkutulmuşlar. Onlardan alabileceğim her şeyi aldığımı eminim. Yine de bu Goring olayı olası bir şey. Göz ardı edilemeyecek kadar çok ortak nokta var."

"Bunun üzerinde durmalıyız."

"Katılıyorum." Tori dosyayı Braddock'tan geri alırken cevap verdi. Jacob Devenish'in onlara evlat edinme olayından bahsetmemesi ona hâlâ biraz tuhaf geliyordu ama aynı zamanda Braddock haklıydı, bu uzun zaman önceydi ve Savannah neredeyse bir yetişkindi. Yine de bundan hiç bahsetmemiş olması garipti. Boynunu tekrar döndürürken tüm bunları düşündü.

"Sert boyun mu?"

"Evet," diye mırıldandı gözlerini kapatarak. "Dediğin gibi, uzun bir gündü."

"Bak ne diyeceğim. Gidip bir pizza alalım, otele gidelim ve bir şeyler atıştıralım. Ondan sonra, eğer bana doğru gülümsersen, belki boynunu ovarım."

Steak kahve fincanını doldurduktan sonra ön adli tıp raporlarını okumak üzere masasına döndü. Oturduğu sırada masa telefonu çaldı. "Dedektif Williams."

"Dedektif, benim adım Joe Stansky. Minneapolis'te özel dedektiflik yapıyorum. Sizinle müvekkilim Carrie Devenish hakkında konuşmak istiyordum."

"Müvekkilin mi?"

Pizzayı afiyetle yemişler ve bavullarını en azından minimal düzeyde açmışlardı. Tori şimdi yatakta yüzüstü yatıyordu, Braddock bacaklarının üzerine hafifçe oturmuş, öne doğru eğilmiş ve boynu ile sırtının üst kısmındaki çıplak deriyi tedavi edici bir şekilde ovuyordu.

"İşte burası dar," diye mırıldandı Tori.

"Biraz sıkı," diye cevap verdi Tori, ellerinin Tori'nin sıkı omuzlarının ve kollarının pürüzsüz derisi üzerinde gezinmesine izin vererek. Bir fitness fanatığı olan Tori, Minnesota'ya geri döndüğünden beri yoğun triatlon antrenmanlarını azaltmıştı. Yine de sıkı fiziksel egzersizlerin yanı sıra zihni ve bedeni için yoga yapmaya zaman buluyordu.

"İyi hissettiriyor," diye mırıldandı. "Quinn'i aradın mı?"

"Evet."

"Ee?"

"O iyi ve iyi vakit geçiriyor. Bu onun için rutin bir şey." "O zaman senin için biraz daha kolay oluyor."

"Evet," dedi Braddock parmaklarını Tori'nin sırtının her iki yanında gezdirip ovuşturduktan sonra hafifçe kaşıyarak. Tori dönüp ona baktı ve onu aşağı çekip öpmeden önce ellerinin kaslı gövdesinde gezinmesine izin verdi. "Biliyor musun, kıyafetlerimizin geri kalanını çıkarabiliriz," diye fısıldadı.

"Zaten neredeyse yarı yarıya soyunmuş durumdayız." Braddock'un komodinin üzerindeki telefonu çaldı.

Ekrana baktı ve bir iç çekti. "Biftek, bu gerçekten iyi olsa iyi olur," diye mırıldandı eğilip telefonu alırken. "Hey, dostum, ne oldu?... Bekle, bekle, dedin ki

Ne?" Braddock Şimdi dođrulmuŐ, gözlerini kocaman açmıştı.
"Birdenbire seni mi aradı? Tamam. Onu beklemeye mi aldın?...
BuluŐmak mı istiyor?" Saatine baktı. "Tamam, ona yarım saat söyle."

"Ne oldu?" Tori sordu, Şimdi o da oturuyordu.

"Giyinmemiz gerek," dedi Braddock yataktan atlayarak.

"Şimdi mi?" Tori saatini kontrol ederek sordu. Saat 22:00'yi biraz geçiyordu.

"Steak Şehirdeki  zel bir dedektifle telefonda konuşuyor.
MüŐterisi Carrie Devenish, ya da sanırım  yleydi. Kocasını araştırmak
için tutulmuŐ. Jacob Devenish'in bir ilişkisi varmış."

"Kiminle?"

"Stella Olvecky."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"HÂLÂ HAYATTA OLDUĞUNU NE SÖYLÜYOR?"

Özel dedektif Joe Stansky'nin ofisi Minnetonka'da, Maple Grove'daki otellerinden arabayla on beş dakika uzaklıkta bulunuyordu.

Stansky onları üç katlı kahverengi tuğla binanın önündeki otoparkta karşıladı ve ikinci kattaki ofisine götürdü.

"Bir zamanlar sen de mi çalışıyordun?" Tori sordu.

"O kadar belli mi?" Stansky alaycı bir sırıtışla cevap verdi. "Bloomington Polisi. Son on yıлымda dedektiflik yaptım. Emekli maaşımla emekli oldum, altı ay boyunca çok sıkıldım ve burada kendi küçük dükkanımı açtım. Üç yıldır bu işi yapıyorum, biraz para kazanıyorum ve meşgul oluyorum. Bu da bizi Bayan Devenish'e getiriyor."

"Sizi ne zaman işe aldı?" Braddock sordu.

"Üç hafta önce."

"Kocasını araştırmak için mi?" Tori söyledi.

"Evet." Stansky başını salladı. "Kocasının bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu." "Şüphelenmesine ne sebep oldu?"

"Her zamanki şeyler. En azından son bir yıldır, iş yerinde normalden çok daha fazla gece geç saatlere kadar kaldığını söyledi. Evde çok mesafeli ve ona karşı ilgisiz görünüyordu. Gün içinde ve hatta bazı geceler çok sayıda cevapsız telefon görüşmesi oluyordu. Ara sıra cep telefonundaki yer belirleyiciyi kapatıyordu. Tüm klasik uyarı işaretleri vardı."

"Görmesi için birini tutmak istedi..."

"Eğer şüpheleri gerçekten doğruysa. Biliyordu ama emin olmak istiyordu; kanıt istiyordu."

"Sence aklında bir sonraki adım var mıydı?" Tori sordu.

"Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece boşanmak için bir dava hazırladığını varsayabilirim. Toparlayabildiğim kadarıyla çiftin biraz parası varmış. Kadının güzel bir Land Rover'ı vardı. Adam da yüklü bir Escalade kullanıyor. Maple Grove'daki evi gördüm. Crosslake'de bir göl evi ve Florida'da bir tatil evi olduğunu biliyorum. Bir dolardan fazla paraları var."

"Evlerini ve göl evlerini gördüm," dedi Tori. "Aynı fikirdeyim, çekten çeke yaşıyorlarmış gibi görünmüyordu."

Stansky, "Adam çok çalışıyor, hakkını vermeliyim," dedi. "Her halükarda onu takip etmeye başladım. Neler olup bittiğini anlamam bir haftadan az sürdü."

Bir dosya klasörü açtı ve bir fotoğraf çıkardı.

"Bu St. Louis Park'ta bir apartman, buradan yaklaşık beş mil uzakta. Binaya ikinci kez gittiğinde, biriyle buluşacağı yerin burası olduğunu anladım. Onu ilk kez takip ettiğimde gündüz vakti oradaydı. Aşağı yukarı doksan dakika kaldıktan sonra ayrıldı ve ben de onu takip etmeye devam ettim. İkinci gidişinde gitmesine izin verdim ve bekledim. On beş dakika sonra," Stansky başka bir fotoğraf çıkardı, "Stella Olvecký binadan yürüyerek çıktı."

Braddock onu hemen tanıdı. "Bu o mu?" Tori sordu.

"Bu o."

"Devenish bir sonraki sefer o yöne doğru yola çıktığında, arabayı onun önüne sürdüm ve hazırlık yapabildim. Binaya girişini izledim ve otuz saniye sonra," üçüncü bir fotoğraf çıkardı, "bu birimin ışıkları yandı."

"Peki sonra ne oldu?"

"Stella Olvecký on beş dakika sonra ortaya çıktı." Stansky, Stella Olvecký'nin apartmana girerken çekilmiş birkaç fotoğrafını ortaya koydu. "Çok güzel bir kadın. Ayrıca onu evine kadar takip ettiğimde çok daha yaşlı ve daha az çekici bir adamla evli olduğunu fark ettim." Stansky, Geno Olvecký'nin bir fotoğrafını ortaya koydu. Ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı.

ve öyle görünüyordu. Stella yirmi yaş değilse bile en az on beş yaş daha gençti. "Bu adam kapsama alanını tamamen aştı."

Tori, "Sanırım bu durum devam ediyor," dedi.

Stansky başını salladı. "Bu son fotoğraf seti Salı gecesinden. Henüz bulamadığım tek şey ikisini bir fotoğrafta bir araya getirip anlaşılmayı mühürlemek. Bu işi bitirir. Bunu nasıl yapabileceğimi düşünüyordum."

"Carrie Devenish tüm bunları biliyor muydu?" Braddock söyledi. "Ona fotoğrafları gösterdin mi?"

Stansky başını salladı. "Bir hafta önce ona gelişimimi gösterdim. İlginçtir, kocasıyla birlikte Olvecky'leri bir hafta önce akşam yemeği için evlerine davet ettiklerini söyledi. Düşündüğünde, birbirlerini gerçekten tanıdıklarını düşünmediği kocası ve Stella'nın birbirlerinin varlığında alışılmadık derecede rahat göründüklerini söyledi."

"Siz ya da memurlarınızdan biri benimle Olvecky'nin evinde buluşabilir mi, Şef?" Braddock, Interstate 394'te batıya doğru hızla ilerlerken Wayzata polis şefine sordu. "Beş dakika içinde orada oluruz, en fazla on... Evet, muhtemelen bizden önce orada olursunuz."

Tori aynı anda telefonundan Steak'e, "Devenish'e göz kulak ol," dedi. "Gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

"Onu tutukluyor muyuz?"

"Cal'a haber verin. Bölge savcısına haber verin," diye öneride bulundu Braddock. "Burada kısa süre içinde öğreneceğimiz şeylere bağlı olarak hızlı hareket etmemiz gerekebilir. Onu sıkıştırmanın zamanı geldi. Açık sözlü olmaktan çok uzak."

"Açık sözlü değil mi? Açık konuşmak gerekirse, o lanet olası bir yalancı," dedi Tori öfkeyle.

"O da var."

Tori telefonu kapattı. "Ona bir ilişki olup olmadığını sordunuz ve teyit için takip ettiniz ve o da *kesin* bir dille

-İnkâr etti," dedi acı bir şekilde. "Orospu çocuğu." "O

ilk değildi ve son da olmayacak."

"Kahretsin, Braddock, **bahsettiğimiz** onun kızı, onun *Kızım!* Bunu bize yirmi dört saat önce söylemeliydi."

"Evet, şey... son yirmi dört saat onun hiç de ideal olmayan bir baba ve şimdi de hiç de ideal olmayan bir koca olduğunu ortaya çıkardı."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?"

Braddock, Tori'nin ateşini biraz daha körüklemek için, "Belki de bunun konuyla ilgili olmadığını düşündü," dedi. Öfkeli bir Tori korkutucu olabilirdi ve şu anda da öyle olmasını istiyordu.

"Sevgilisinin kocasıyla milyonlarca dolarlık bir davaya karışmış olması konuyla ilgili değil mi?" Tori yemi yutarak kükredi. "Braddock sezgilerine bir yenisini daha ekleyelim. Geno Olvecky hakkında bazı şüpheler duymakta haklıydın. Hem de çok haklısın."

"Evet, bütün o 'dava sadece işti' lafları şimdi çok boş geliyor, değil mi? Yine de bir dava yüzünden kızgın olmaktan bunu yapmaya kadar uzun bir yol var. Devenish'in kızını almak? Karısını öldürmek?"

Tori, "O kadar da uzak değil ve artık bu sadece iş değil," dedi. "Bir iş anlaşmasında kazık yiyor ve aynı zamanda onu bu konuda kazıklayan adam..."

Braddock yüzünü buruşturarak, "Karısını beceriyor," diye bitirdi. "Böyle söyleyince..."

"Umarım hâlâ vaktimiz vardır," dedi Tori.

Bir dakika boyunca sessizlik içinde yol aldılar, Braddock batıya giden üç şeridin ortasına geçerken trafik sağa doğru ilerliyordu.

"Jacob Devenish olabilir, biliyorsun," diye önerdi. "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın? Kaybedecek bir ton şeyi var, *bir ton*. Ya takip edildiğini fark ettiyse? Ya da fark etmediyse bile, ya karısına yarısını vermektense ayrılmak istediğine karar verdiyse? Tüm bunları Olvecky yapmış gibi göstererek düzenler. Zamanla tüm parasını alabilir, Stella'ya saldırabilir ve Olvecky'nin tüm parasına da sahip olabilir. Tam bir ikili."

Tori yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Carrie Devenish dün gece Savannah kaçırıldığında dükkâna gitmek için evden ayrılmıştı. Tesadüfen geri döndü. Orada olmaması gerekiyordu."

"Olanların buna benzediğini kabul ediyorum. Ama belki de orada olması gerekiyordu. Jacob onun market alışverişine gittiğini nereden bilsin?"

"O zaman neden Savannah'yı da öldürmedi?"

Tori karşı çıktı. "Hâlâ hayatta olduğu ne malum?" Braddock söyledi.

"Telefonundaki video."

"O zaman hayattaydı, tabii. Kaçırılma gibi görünmesi için öyle olması gerekiyordu. Peki ya şimdi? Ondan hiçbir iz yok. Fidyeye yok, kaçırılmalardan hiç haber yok. Devenish iyi bir baba değil, kendi de kabul ediyor. Mesajlar ve Savannah'nın arkadaşları bunu doğruluyor. Eğer karısını öldürüyorsa, neden evlatlık kızını da öldürmesin? Bunu bir düşünün."

Braddock'un Jacob Devenish hakkındaki karşı teorisinin basit bir mantığı vardı. Karısını öldürün ve cinayeti saptırmak için kızını kaçırılmış gibi gösterin. Katiller cesedi ormanda asla bulunamayacak bir yere gömsün. Sonra da olay yerine polisle aynı anda gelerek mükemmel bir mazeret sunacaktı.

Tori, "Demek istediğini kabul ediyorum," dedi. "Ama yine de doğru gelmiyor." "Gerçeklere çok mu dayanıyor?"

"Buna sezgi diyebilirsiniz. Burada başka bir şey var."

Braddock otoyoldan çıktı ve Olvecky'nin evine doğru ilerledi. Garaj yolunun girişinde bir polis panosunun ışığı yanıp sönmeye başladı. Braddock eve doğru hızla ilerlerken Wayzata polis şefi de arkalarına düştü.

Tori ve Braddock hızla kamyonundan inip ön kapıya doğru yürüdüler, polis şefi de hemen arkalarındaydı. Tori ön sahanlığa adımını attığında Stella Olvecky ön kapıyı açtı ve Braddock'u tanıdı.

"Dedektif Braddock, bu saatte ne var?"

"Kocanız evde mi? Onunla konuşmamız gerek," diye sordu Tori ve Stella'yı da arkasına alarak eve doğru yürüdü. "Şimdi!"

"Burada değil. On beş, yirmi dakika önce çıktı." "Bu saatte mi?" Braddock kaşlarını kaldırarak sordu.

Tori Stella'ya sertçe çıkıştı. "Kocan Jacob Devenish ile bir ilişki yaşadığını biliyor muydu?"

Stella'nın gözleri büyüdü. "Ben... ben... ne yaptığınızı bilmiyorum."

"*Hayır!* Hayır, hayır, sakın inkâr etmeye kalkma," diye bağırdı Tori, aniden dehşete kapılan Stella'yı antrenin duvarına yaslayarak. "Öyle olduğunu biliyoruz. Carrie Devenish özel bir dedektif tuttu. Elinde ikinizin, St. Louis Park'taki dairenizin, küçük aşk yuvanızın fotoğrafları var."

Stella gözlerini kapadı ve içini çekti. "Şey, ben-" "Kocanız biliyor mu?"

"Ben... Ben..." diye geçiştirdi. "Ben-"

"Şu lanet soruya cevap ver!" Tori Stella'nın yüzüne birkaç santim yaklaşarak tersledi. "*Şimdi!*"

"Bilmiyorum!" Stella çığlık attı. "Hiç sanmıyorum."

"Neden? Neden öyle düşünmüyorsun?" Tori bir adım geri çekilerek daha sakın bir sesle konuştu.

"Çünkü şüphesiz çok kızacaktır. Çok kızacak."

"Yani?"

"Öfkelendiğinde, işler... çirkinleşir," dedi Stella, ağlamaya başlayarak. "Çok, çok çirkin."

"Şimdi bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın," dedi Tori.

"Nerede o?" Braddock sordu. "Az önce gitti demiştin."

"Sanırım Dayton Grove bölgesinde. Hemen oraya gitmesi gerektiğini söyledi."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Planlı mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana işinden bahsetmez. Tek bildiğim çalışma odasındaydı, kapı kapalıydı, bir telefon görüşmesi yapıyordu. Sonra aniden gitmesi gerekti. Oraya gideceğini söyledi ve gitti."

Braddock Wayzata şefine döndü. "Onu karakolunuza götürün. Dayton Grove'a gidiyoruz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"BİRKAÇ GÜNÜNÜZ YOK."

Geno Olvecky iki katlı modelin sergilendiği salonun arka kapısını açarak Pavi, Nico ve Max'i içeri aldı.

"Güzel model, Geno," dedi Pavi, altı bin metre kareyi aşan geniş yerleşim planına bakarak. "Tabelada ellili yıllardan başlayan evler mi gördüm? Büyük para. Bizim de pay almamız gerektiğini düşünüyorum."

"Evet, evet, evet. Ayakkabılarını çıkar. Arkadan gelmekte ısrar ettiğin için çamurla doldular."

"Sadece güvende olmak ve bu karlı gecede gözden uzak kalmak için."

"Evet, evet," diye tekrarladı Geno el sallayarak ve iki basamak çıkıp açık mutfığa girerek yemek alanındaki uzun masaya oturdu.

"Ve şu girdiğimiz masaların olduğu showroom da sonunda garaj olacak, değil mi?"

"Satın almak mı istiyorsunuz?" Olvecky alaycı bir tavırla konuştu. "Dinle, bu kadar yeter. Carrie Devenish nasıl olur da ölür! Çocuğu almak yetmedi, karısını da öldürmek zorunda mıydın?"

"Sana yaptıklarını düşününce, onaylayabileceğini düşündüm," dedi Pavi, masanın karşısındaki koltuğa, Nico da onun sağına oturarak. Max evin içinde dolanıyordu. "Küçük bir takdir ifadesi yerinde olabilir."

"Takdir mi? Bunun ne tür bir dikkat çektiğini biliyor musun? Çocuğu alırsanız, bu bir kaçırılma olur; Jacob'dan çok kıza odaklanılır. Kimse *bana* bakmıyor. Ama

Şimdi de çocuğunu alıp karısını öldürüyorsunuz ve birdenbire ona gerçekten kimin göz koyduğunu merak etmeye başlıyor."

"Kaçınılamazdı."

"Tek istediğinin çocuk olduğunu söylemiştin. Basit bir kaçırma. O pislik herifin Stella'yı çivilediğini bile bile, onunla ve karısıyla birlikte o akşam yemeği partisinin rezilliğine katlandım. Ama akşam yemeğinde neşeliyim, Buffalo'da onunla hâlâ iş yapıyorum, hepsi senin için. Sana istediğin saç örneğini aldım, bedenlerini kontrol etmek için çocukların şifonyer çekmecelerini karıştırırken kendimi sapık gibi hissettim ve hatta dün gece kulübelerine gittiklerini öğrendim ve sana bunun ipucunu verdim."

"Sen üzerine düşeni yaptın. Ve paranı aldın. Anlaşmamız maddi açıdan senin için iyi oldu, değil mi?" Pavi makul bir şekilde sordu. "Yani, evler altmış beşlerden başlıyor."

Olvecky telaşla, "Çocuğu almak zorundaydın," diye ısrar etti. "Nedenini sormadım. Nedenini bilmek istemedim. Sebeplerinin ne olduğu umurumda değildi. Çocuk umurumda bile değil."

"Anlıyorum-"

"Kızını aldıktan sonra Jacob yıkılacak ve ben de ilişkisini karısının üzerine yıkıp onu ve Stella'yı ezeceğim. Onu sokağa atarım ve Jacob'ın karısı onu temizleyiciye götürür. Benim istediğim de buydu. Bu yüzden tüm bu saçmalıklara katlandım, kızı alabilecek pozisyona gelebilmen için."

"Geno-"

"Carrie'nin *ölmemesi* gerekiyordu! Bu benim için hiçbir şey ifade etmedi."

Pavi sakince, "Geno, siz Amerikalıların hıçkırık dediği şeyi yaşadık," dedi. "Sadece kötü şans. Bu gece de başka bir sorun yaşadık. Birkaç gün daha sürecek."

"Birkaç gününüz yok," dedi Olvecky endişeyle.

"Sakin ol Geno," dedi Pavi ceketinin cebine uzanıp ayağa kalkmadan önce silahının kabzasını yoklarken. "Bu kadar üzülme. Her şey kontrolümüz altında."

"Sakin olmak mı? Sinirlenmemek mi? Her şey kontrol altında mı? Cidden mi? Sana söylediğim gibi, polis resmini ele geçirdi, dostum. FBI işin içinde, Minnesota BCA, ve bu dedektif kim gösterdi yukarı dan

Manchester Bay de şaşırtıcı derecede zeki görünüyordu. Elinde fotoğrafınız olan kişi o." Olvecky ceketinin cebine uzandı ve polisin kendisine bıraktığı fotoğrafların kopyalarını ona uzattı. "Bu sensin!"

Pavi iki fotoğrafa uzun uzun baktı ve sonra onları Nico'ya uzattı. "Peki bunları sana gösterdiklerinde ne dedin?" dedi Geno'nun yanından geçip verandaya açılan sürgülü kapıdan dışarı bakarken.

"Fotoğraflardaki yüzü tanımadığımı söyledim. Polis de bana inandı ama bu sadece bir süre için geçerli."

"Yakında gitmiş olacağız," dedi Pavi, sağına, oturmakta olan Olvecky'ye bakarak.

"Seni tanımadığımı söyledim ama biri tanıdı," dedi Olvecky sertçe.

"Kimi?"

"Stan Milner. Sizi daha önce gördüğünü sandığını ama nerede gördüğünü hatırlayamadığını söyledi."

"Öyleyse endişelenecek ne var?" Pavi elini silahından çekerek mutfak adasına doğru yürüdü ve kollarını kavuşturdu.

Olvecky, "Polis bu projeye ilgili anlaşmazlığı soruyordu," diye cevap verdi. "Milner'ın elinde bir sonraki proje var. Bu konuda ona kazık attım. Ve bu konuda hâlâ kızgın ve şüphesiz hâlâ düşünüyor."

"Yine mi, yani?"

"*Sizi* tanımasının nedeni iki ay önce adamlarınızla birlikte buraya gelmeniz. Milner benim inşaat karavanımdan sıcağı sıcağına çıkıyordu ve sen de içeri giriyordun. Stan Milner bir moron, ama er ya da geç iki kere ikiye toplayacak ve yüzünü nerede gördüğünü hatırlayacaktır, özellikle de buralarda çok uzun süre takılırsan."

"O kadar basit değil Geno," diye uyardı Nico.

"Hepimizin hesap verdiği adam burada işimizin henüz bitmediğini söylüyor," diye ekledi Pavi.

"Ona burada olmanız gerektiğini söyleyin," diye karşılık verdi Olvecky hararetle. "Burada ne kadar uzun kalırsan Pavi, her şey o kadar riske girer. Her şeyi. Bunu ona söyle. Tehlikede olan çok para var. Eğer burada kalırsan, her şeyi mahvedebilirsin."

"Bu sefer umurunda değil," dedi Nico sakince, yüzü sakın olan Pavi'ye bakarak.

"Onu ikna et," diye homurdandı Olvecky. "Polis zaten beni görmeye geldi. Bana Jacob Devenish'in Stella ile olan ilişkisi hakkında soru sormamalarına şaşırdım. Muhtemelen Devenish narsist bir pislik olduğu içindir, ilk içgüdüsü her zaman kendi kıcını korumaktır. Muhtemelen kendi kızı da dahil olmak üzere başka hiç kimse umurunda değil. Ama bunun ortaya çıkması an meselesi ve ortaya çıktığında ben de ifşa olacağım."

"Yani?" Nico, gözleri Olvecky'ye kilitlenmiş olan Pavi'ye soldan bakarak sordu.

"Yani? Bir nedenim varmiş gibi görünüyorum. Suçlu gibi görünüyorum. Eğer bu iş yatarsa, benim işim biter ve sen de bitersin."

"Bu ne anlama geliyor?" Nico ihtiyatla sordu. "Bunun için tek başıma batmayacağım."

"Geno, keşke bunu sylemeseydin." Nico gözlerini Pavi'ye çevirdi. Olvecky bunu fark etti ve döndü. "Hayır! Pavi-"
Boom! Boom! Bum!

Olvecky'nin vücudu sandalyede geriye doğru yığıldı, şişkin gözleri şok içinde bakıyordu, ağzı açıktı, göğsüne isabet eden üç kurşun yüzünden nefes nefese kalmıştı. Pavi ne çıktı ve silahın namlusunu Olvecky'nin alnına dayadı. Sonra tetiği çekerek işini bitirdi.

"Daha ne kadar bekleyeceğini merak ediyordum," dedi Nico bir süre sonra ayağa kalkarken.

"Geno haklıydı. Açığa ıktı ve artık ona ihtiyacımız yok," dedi Pavi, Olvecky'nin ceplerini karıştırıp ona iş için verdikleri cep telefonunu çıkarırken. "Artık polis peşinde olduğu için bize sadece zarar verebilir."

Max silahını çekmiş halde mutfağa daldı. "Az önce farları gördüm. Sanırım biri geliyor."

Zemin aydınlatması Olvecky İnşaat tabelasını ve örnek evi parlak bir şekilde aydınlatıyor, iki katlı lüks evi zifiri karanlıkta, hafif kar tanelerinin uçuştığı bir ortamda çarpıcı bir şekilde gösteriyordu.

"Şu kapıdan dönün... tam şuradan." Tori işaret etti. "Yarı açık. Garaj yolunda park etmiş bir BMW görüyorum."

Braddock sola döndü ve dikkatlice kapıdan geçerek BMW'nin yanına park etti. Evin içi loş bir şekilde aydınlatılmıştı. "Eğer burada biriyle buluşacaksa, diğer araçlar nerede?"

"Belki henüz gelmemişlerdir ya da çoktan gitmişlerdir," dedi Tori kapısını açarken. Soğuk, karlı gece havasına adım atarak eve doğru ilerledi.

Braddock, ev bir modelden satılık bir modele dönüştürüldüğünde, evin geniş üç arabalık garajı olacak olan yerin sol ön tarafındaki dar kapıya gitti. Dar kapı, konut modellerinin yanı sıra alıcılara sunulan seçeneklerin ve kaplamaların sergilendiği bir showroom'a açılıyordu.

Tori kaldırımında yürüdü, ön kapının sağındaki pencereden içeri baktı ve sonra durdu. Silahını çekti ve hızla bir el ateş etti.

Braddock silahın sürgüsünün tıklamasıyla başını sola çevirdi. Tori başını öne doğru eğdi. Braddock pencereden baktı ve Geno Olvecky'nin mutfak masasındaki sandalyeye yığılmış olduğunu, alnında bir kurşun deliği olduğunu ve arkasındaki duvarda belirgin bir kan sıçraması olduğunu gördü.

Braddock galerinin kapısının tokmağını çevirerek kapıyı açık buldu ve içeri itti. Tori onu takip etmek için acele etti. Braddock silahını kaldırmış, Olvecky'ye doğru ilerlerken odaları dikkatle tarıyordu. Tori de onu takip ediyordu ama sonra durdu. Sağında, galerinin arka tarafına açılan sürgülü bir kapı vardı. Yerdeki bir şey onu oraya çekti.

"Vücudu sıcak," diye mırıldandı Braddock, Olvecky'yi kontrol ederken, elinin tersiyle ölü adamın derisini hissediyordu. "Yara hâlâ sızıntı yapıyor."

Tori sürgülü kapının önündeki toprak ve çamurun üzerine çömelmiş, parmağıyla kapıya vuruyordu. "Bu taze." Yukarıya ve kapıdan dışarıya baktı.

sağında bir hareket gördüğünü düşünmüş. Sonra bir motor çalıştı ve bir aracın içinde tepe lambalarının yandığını gördü.

"Arkada biri var!" diye bağırdı. Kapıyı açıp verandaya doğru bir adım attığında, bir adamın kendisine doğru döndüğünü gördü. *Hay aksi!* "Silah! Yere yat! Yere yat!" diye bağırdı, bir yandan da sola, peyzajlı taş duvarın arkasına daldı.

Boom! Bum! Bum!

Taş duvar ve ev silah ateşiyle vuruldu. Evin arka camları kırıldı ve camlar aşağıya yağdı.

Tori motor gürültüsünü ve tekerleklerin döndüğünü duydu. Yuvarlandı, tek dizinin üzerine kalktı ve ateş etti.

Bang! Bang! Bang!

Bang! Bam! Bam!

Bum! Bum! Bum!

Braddock tepeden ateş ediyordu. Araç hızla uzaklaşırken, atışları araca çarptı.

"İyi misin?" Braddock pencereden dışarı tırmanırken bağırdı.

"Evet, evet," diye cevap verdi, kendini yukarı iterek. "Hadi gidelim!"

İkisi de evin etrafında koşup Tahoe'ya atladılar. Braddock arabayı hızla döndürdü ve kükreyerek kapıdan geri döndü. "Neredeler? Onları görebiliyor musun?"

"Şu taraftalar." Tori sol tarafı işaret etti. "Sanırım orası doğu. Buralarda hiç ışık yok. Hiçbir şey göremiyorum!"

"Ben hiç far görmüyorum."

"Karanlıkta gidiyorlar," diye haykırdı Tori. "Parlak ışıklarını yak."

Braddock öyle yaptı. "Bu karla daha da kötüleşiyor."

"Onlar Geliyorlar! Onlar Geliyorum!" Nico haykırdı
itibaren arka koltukta.

Pavi yüzünü öne döndü. "Bizi buradan çıkar."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Max öne doğru eğilip karanlıkta önüne bakarken. Kar görüşünü kısıtlıyordu ama önündeki yolu biliyordu.

Asfalt yol az ileride bir yerdeydi ve minibüse engebeli zeminde cesaret edebildiği kadar güç verdi.

"İşte orada!" Pavi yanından geçen başka bir arabayı işaret etti. "Onu takip et."

Max hafif eğimli yoldan yukarı çıktı, hafifçe fren yaptı ve sertçe sağa döndü.

Braddock, aralıklı olarak yanıp sönen kırmızı fren lambalarının olduğu yöne doğru engebeli virajlı yolu takip etti.

Tori cep telefonunu çıkardı ve Siri'ye söyledi: "Şef Berglund'u ara."

"Maple Grove şefi mi?" diye sordu Braddock.

Berglund cevap verirken Tori, "Evet, yardıma ihtiyacımız var," diye yanıtladı. Telefonun hoparlörünü açtı. "Şef, ben Tori Hunter. Dayton Grove'a, Olvecky Homes modeline memur göndermeniz gerekiyor. Orada bir ceset var. Merhumun adı Geno Olvecky. Olası şüphelilerin peşindeyiz." Braddock'a, "İşte, yine titriyorlar." dedi. Doğuyu işaret etti ve sonra gösterge paneline baktı. "Bunların hiçbiri GPS'te yok."

Braddock engebeli yolu takip etmeye çalıştı, çukur üstüne çukura çarptı ve bu da Tahoe'yu her yöne savurdu. "Oh adamım..." "D i k k a t et!" Tori frene basarken haykırdı ve direksiyonu sertçe sola kırdı, savruldu ve park halindeki bir Caterpillar hafriyat makinesine çarpmaktan son anda kurtuldu.

"Çok yakındı," dedi. "Kahretsin! Şimdi onları yine kaybettim. Bu kar yağışı yüzünden hiçbir şey göremiyorsun."

"Tori! Tori!" Berglund'un sesi duyuldu.

"Evet, Şef. Hâlâ buradayım," diye cevap verdi Tori. "Şüphelileri Dayton Grove sitesi boyunca takip etmeye çalışıyoruz. Doğu tarafında ışıklarla ilerliyorlar ve biz burada karda ve karanlıkta hiçbir şey göremiyoruz." Önce önüne, sonra sağına baktı. "İşte orada! Orada, orada, orada! Güneye giden şu farları görüyor musun?" GPS ekranını ve kuzey-güney yolunu işaret etti. "Bu yol olmalı. Troy Lane'e doğru gidiyorlar, Şef."

"Sağa döndükten hemen sonra fren lambalarının titreşimini tekrar gördüm. Dayan." Braddock gaza bastı ve daha düz gibi görünen toprak yolda ilerlemeye başladı.

"Oha!" Tahoe ani bir tümsekten havalanırken Tori bağırdı, ön taraf sertçe yere çarptı, arka taraf savruldu.

"Tanrım," diye bağırdı Braddock, Tahoe hafif bir eğimle yukarı çıkarken onu sabitleyerek. "İşte yol." Sağa sertçe döndü, şimdi güneye doğru gidiyordu ve polis lambasını yakarak hızlandı. "Bu nereye gidiyor?"

"Onları görüyor musun?" Pavi koltuğunda dönerek sordu. "Şimdi görüyorum!" Nico cevap verdi.

"Yanıp sönen polis ışıkları."

Max gaza bastı ve önlerindeki küçük arabanın etrafından dolanarak onu geçti ve sonra tekrar yola çıktı. Bir süre sonra yoldaki bir T'ye yaklaştılar.

"Sola mı sağa mı?" Pavi sordu.

"Sol," dedi Max hızla sola dönerken, kuyruk kısmı yağlı yolda kaydı ve neredeyse onları yolun öbür tarafındaki hendeğe çekiyordu. Kontrolü yeniden ele alarak ilerledi ve hızla GPS haritasına baktı.

Pavi de haritayı kontrol ediyordu. "Sağa dön."

Max yavaşladı ve direksiyonu sertçe sağa kırdı.

"Döndüler," dedi Braddock. "Sola döndüler. Sola döndüler! Dostum, nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de," diye haykırdı Tori, Braddock yoldaki bir T'ye yaklaşıp sola dönmek için yavaşlarken önüne bakarak. "Bu yol çiftlik tarlalarının içinden geçiyor gibi görünüyor."

Dönüşten sonra Braddock birkaç saniye hızlanarak ilerledi. "İlerisi karanlık. Hiç ışık görmüyorum, Tor."

Tori önce önüne, sonra da bir sokak tabelasını geçerken sağına baktı. Sağına dönüp baktığında, güneyde uzakta aniden yanan arka lambaları gördü. "Sağa gittiler! Sağa gittiler! Az önce geçtiğimiz sapağa girdiler." Navigasyon ekranına baktı. "Bu... Lawndale."

Braddock sert bir fren yaptı, savruldu ve sonra direksiyonu sola kırdı, arka taraf savruldu. İleri doğru hızlandı. Uzakta bir dizi ışık seçebiliyordu.

"Lawndale'deler mi?" Berglund sordu. "Öyle mi demiştiniz?" "Evet, öyle düşünüyoruz, Şef."

"Ne tür bir araç?"

"Bilmiyoruz. Şu anda arka lambaları takip ediyoruz. Sanırım SUV ya da kamyon, ama bunun ötesinde..."

"Peşinde olduğunuz adamlar olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Olvecky'nin sitesindeki evde bize ateş ettiler ve şimdi de kışımızı tekmeliyorlar. Asıl soru, nerede oldukları?" Tori dokunmatik ekranda harita üzerinde çalışmayı denedi ve sonunda haritayı bölgenin daha geniş bir görüntüsüne indirgedi. "Deniyor olmalılar..."

"Ne?" Braddock GPS'e hızlıca bir göz atarak sordu.

"Buraya doğru geliyorlar." Tori haritayı işaret etti. "Eyaletlerarası 94. Öyle olmalı."

"Tori, telsizle departmanımı aradım. Lawndale'in güneyindeyseniz, sanırım 30. İlçe Yolu'na çıkacaksınız."

"Geç şu lanet ışığı," diye bağırdı Pavi.

"Işığın bir önemi yok," dedi Max, Dodge minivanı County Road 30 kavşağından sarı ışıktaki geçirirken, direksiyonu sertçe sola kırdı ve kaygan yolda geniş bir dönüş yaptı, tekrar düzleşmeden önce uzak taraftaki kar setine sürtündü.

"*Git! Git, git, git!*"

"Artık nerede olduğumu biliyorum," dedi Max. "Neredeler?"

"Yarım mil geride, belki daha fazla. Yanıp sönen ışığın güneye doğru hızla geldiğini görebiliyorum," dedi Nico.

Önlerinde iki sola dönüş şeridi olan bir sonraki önemli kavşak vardı. Soldaki boştu, sağdakinde ise iki cip vardı. Max şanslıydı. Şeride girdiğinde yeşil ok yanıp söndü, iki SUV'un arasından hızla geçip I-94'e inen giriş rampası için sağa dönüş şeridine geçmeden önce sertçe sola döndü.

Braddock kavşağa ulaştığında hafifçe yavaşladı, sola dönüp iyi aydınlatılmış yolda hızlanarak ilerlerken yanıp sönen ışıklarının ve şimdi de sireninin trafiği durdurmasına izin verdi. "İşte şimdi konuşuyoruz."

"Sanırım onları ileride görüyorum," diye haykırdı Tori, öne doğru eğilip gözlerini kısarak. "Koyu renkli... Bir tür minivan, sanırım, muhtemelen siyah, sola dönüş şeridine sert bir şekilde saptı."

"Yapmak mı?" Braddock sordu.

"Söyleyemem," diye cevapladı Tori. "Tek seçebildiğim koyu renk."

Sola dönüyorlar."

"Eyaletler arası yol," diye seslendi Berglund'un sesi. "Öyle olmalı. I-94'e doğru gidiyorlar."

Braddock bir sonraki kavşak için yavaşladı, yine ışığının ve sireninin trafiği açmasına izin verdi. Sola döndüğünde doğudan gelen, ışıkları yanıp sönen bir devriye aracı gördü. "Otoyola dönüp dönmediklerini biliyor muyuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Tori. "En iyi tahmin."

Braddock sağa dönüp üç şeritli otoyolla birleşen uzun, kıvrımlı giriş rampasından hızla aşağı inerken, "Eyaletlerarası o zaman," dedi. "İleride hızlı giden bir araç görüyorum. Sol şeride sert bir şekilde saptı. Uçuyor."

"Şef, 94'te güneye doğru gidiyoruz. Eyalet devriyesine ihtiyacımız var." Berglund, "İlgileniyorum," diye cevap verdi.

Braddock hızla ilerlerken hız göstergesi seksen üçü gösteriyordu. Yol koşulları göz önüne alındığında daha hızlı gitmeye cesaret edemedi. "Lanet olsun!"

Otoyol sola doğru kıvrılıyor. Şu anda onları göremiyorum. Arazi onları engelliyor."

"Ben de," diye yanıtladı Tori, öne doğru oturmuş, elleri gösterge panelinde, araştırıyordu.

Braddock hafif trafikte sol şeritte ilerliyordu.

"Sanırım onları görüyorum - orta şeritteler," diye haykırdı Tori. "Bekle... Kahretsin, sağa dönerken onları yine kaybettim." On saniyeden az bir süre sonra, aynı virajı sağa döndüklerinde, bir çıkış ve üst geçit göründü. "İnmelerine imkân yok, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtladı Braddock, telaşla önlerini tarayarak. "Yine de onları göremiyorum. Sen görüyor musun?"

"Hayır," diye bağırdı Tori. "Hayır, üst geçit görüşümü engelliyor ve sonra... ondan sonra bir eğim var, yukarı çıkıp onu aşmış olmalılar."

"Kahretsin," diye homurdandı Braddock. "Yol bir mil ileride ayrılıyor, 694 doğu ya da 494 güney. Onları hemen görmeliyiz yoksa tahmin yürütürüz."

Tori umutsuzca önüne baktı, herhangi bir kamyon ya da minibüs görmeye çalışıyordu. Hafif kar yağışı nedeniyle hiçbir şey seçemeyecek kadar trafik vardı.

"Güneyde yükselen 494'e giden uzun rampayı görebiliyorum. Üzerinde hiç araç yok."

"694?"

"O rampa doğuya dönmeden önce otoyolun altına iniyor."

Braddock hızla bölünmüş yola yaklaşıyordu. "Burada hiçbir şey yok." I-694'ten sola saptı.

Tori, "Şef, Maple Grove ayrımından itibaren 494 güney ve 694 doğuda eyalet devriyesine ihtiyacımız var," diye bağırdı. "Hız yapan koyu renkli bir minivan arıyoruz, belki de siyah."

Rampadan çıkıp 694 doğu yolunun üç şeridine girdiklerinde ileride sınırlı bir trafik vardı. Braddock sol şeritte kaldı ve Tori'yle birlikte bir minivan ararken hızlandı.

Brooklyn Park şehir sınırları tabelasını geçtiler, orta ve sağ şeritteki araçların yanından uçarak geçtiler. Birkaç kamyonet ve daha açık renkli SUV geçmelerine rağmen koyu renkli minivan yoktu.

Brooklyn Center şehir sınırları tabelasını geçtiklerinde, şimdi Maple Grove'un birkaç mil doğusunda, Braddock gazı azaltmaya başladı. "Ya yanlış yola saptık ya da Maple Grove veya Brooklyn Park'ta indiler ve biz de onları görmedik."

Tori üzüntüyle, "Şef, onları kaybettik," diye rapor verdi.

"Hâlâ oradalar mı?" Pavi koltuğunda tekrar dönerek sordu.

Bunca zamandır arka koltukta tünemiş olan Nico arkasına bakıyordu. "Hayır. Sanırım 694'ten doğuya gitmiş olmalılar. Arkamda hiçbir şey yok. Yanıp sönen ışık yok."

Max gazı kesti ve frene hafifçe bastı, saatte doksan beş milden hız sabitleyiciyi altmış beşe getirene kadar yavaşladı, sonra otoyoldan bir sonraki çıkışa yöneldi. Rampanın tepesinde sola döndü, otoyolun karşısına geçti ve hemen sola dönerek 494 numaralı kuzey eyaletler arası karayoluna giriş rampasını kullandı. "Bütün bunlardan sonra kuzeye giderken kimsenin bizi aradığını sanmıyorum," dedi. "İyi olmalıyız."

"Geno ateşliydi," dedi Pavi. "Düşündüğünden bile daha ateşli. Polis gece on birden sonra şantiyeye geldiğinde onunla çok ilgileniyordu. Hem de çok fazla."

"Şimdi ne yapacağız?" Nico sordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"BU BİZİ DAHA DA YAKINLAŞTIRAN BİR AKSILIK."

Tori ve Braddock kovalamacanın ardından model eve döndüklerinde Maple Grove polisi olay yerindeydi ve özellikle Şef Berglund'un onlara soracak soruları vardı. Çok geçmeden Zagaros ve FBI ajanlarından oluşan ekibi de olay yerine geldi ve kendi sorularını sordular. Falls ve ekibi bir özet için daha sonra onlara ulaştı.

Müfettişler evin içinde Geno Olvecky'nin cesedinin etrafında dolanıyor, fotoğraflar çekiyor, mutfakta, sergi salonunda ve arka verandada metodik olarak değerlendirme yapıyor ve kanıt topluyorlardı. Polis yeterince geniş bir alanı kordon altına almıştı, öyle ki medya kamyonları yolun oldukça aşağısında ve hareketin uğultusundan uzaktaydı.

Tori Tahoe'nun ön koltuğunda dinleniyor, ısınmaya çalışıyor, marketten aldığı kahvesini sessizce yudumluyor ve son birkaç saat içinde olanları düşünüyordu. Kışlık ceketinin sağ kolunun üst kısmında bir kurşun deliği nedeniyle yırtık vardı. Deliği fark ettikten sonra Braddock'u da benzer bir şekilde kontrol etti, ancak sadece ceketinin çeşitli ceplerine girmiş olan kırılmış pencere camı parçaları buldu.

Braddock onun solunda oturmuş, telefonuyla konuşuyor, Cal ve Steak'i son iki saatteki çarpıcı olaylar hakkında bilgilendiriyordu. Görüşmesini sonlandırdı ve tiksintiyle cep telefonunu gösterge paneline fırlattı. "Bir saattir bunu kafamda evirip çeviriyorum ve sanırım tüm bunların nasıl tetiklenmiş olabileceğini biliyorum."

"Savannah'nın telefonundaki resimler, değil mi?" Tori söyledi.

Başını salladı. "Diğerlerinin yanı sıra Milner'a, oğullarına ve Olvecky'ye de gösterdim."

"Ve Stan Milner adamın tanıdık geldiğini söyledi, değil mi?"

"Tanıdı ama Olvecky tanımadı. Onu tanımadığını söyledi."

"Ama açıkça tanıdı."

"Kahretsin!" Braddock arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Bu adamları aradı ve bir sorunumuz olduğunu söyledi. Poliste fotoğrafın var."

"Ve bir buluşma ayarladılar," diye ekledi Tori. "Sorunu tartışmak için." "Sorun Geno Olvecky'ydi. Ve bu adamlar, ki içlerinden biri Dün gece Carrie Devenish'i öldüren adam olduğunu varsayarsak, sorunu ortadan kaldırmış oluruz." Hayal kırıklığı içinde direksiyona vurdu. "Onunla ilgili bir şeyler olduğunu sezmiştim. Sadece bunun ağırlığını kavrayamadım."

"Onunla görüştüğünüzde orada değildim ama nasıl bilebilirdiniz ki ? *Bu* sonucu dört saat sonra görmüş olamazsınız."

"Jacob Devenish dün gece bizimle açık konuşsaydı, bize ilişkiyi anlatsaydı, Olvecky'ye çok daha fazla ağırlık verebilir ve bir yere varabilirdik." Braddock başını salladı. "Acaba bize söylememesinin nedeni bir şekilde bu işe bulaşmış olması mıydı?"

"Hâlâ tüm bunların arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsun?" Tori kuşkuyla sordu.

"Bilmiyorum." Evi işaret etti. "Oradaki karmaşa, Olvecky'nin öldürülmesi, onu ortadan kaldırmıyor - en azından şimdilik." İç çekti. "Kafamın içindeki o sese güvenmeliydim. Şimdi bildiklerimize göre, Olvecky'nin büyük bir nedeni vardı."

"Bir şeylerin yanlış gittiğini sezmekte haklıydın. İçgöryn çok yerindeydi," dedi Tori. "Olvecky'nin bu işte bir rolü var."

"Biraz mı?"

"Savannah'yı kaçırma nedeni bu ilişki olabilir." "Çok açık görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Kahvesinden bir yudum almadan önce, "Sadece tüm bu olayın beyni oysa," dedi. "Ama o zaman akla bir soru geliyor. Eğer işin beyni, patronu oysa, onu az önce öldürenler kim? Eğer bu onun anlaşmasıysa, neden birdenbire ölen kişi o oldu?"

"Devam et."

"Bence umut etmemiz gereken şey bunun onun anlaşması *olmadığı*. Olvecky'nin bu işte bir oyuncu olduğunu, zincirin bir halkası olduğunu ama kararları onun vermediğini ummalıyız."

"Doğru." Braddock onun ne demek istediğini anlamıştı. "Çünkü bu onun anlaşmasıysa, o zaman..."

"Savannah öldü. Yaşayan bir tanığınız olamaz ve o da öyle olacaktı. Eğer bu Olvecky'nin anlaşmasıysa, bu adamlar onunla birlikte batma riskine değmeyeceğine karar verdiler. Henüz yapmadılarsa, onu öldürüp kefaletle serbest kalacaklar. Ancak bu Olvecky'nin anlaşması değil de başka bir şeyse, onu geri almak için hâlâ bir şansımız var."

Braddock kahvesinden hızlıca bir yudum almadan önce, "Kahretsin," dedi. "Bunu enine boyuna düşündün, değil mi?"

"Burada oturup kafamda tekrar tekrar düşündüm, bir anlam çıkarmaya çalıştım ve bu biraz mantıklı geldi. Olvecky öldürüldü çünkü bir tür yarım kalmış işti. Birisi için bir şey yaptı ve bunun için para aldı."

"Ve biz zaten onu görmeye gittiğimiz için..."

"Risk çok fazla geldi. Ya da belki de her zaman, ona ihtiyaç duydukları şeyi yaptıktan sonra bu noktaya geleceklerini düşündüler. Artık ona ihtiyaçları kalmadığında onu öldürüp işlerini bitireceklerdi."

Braddock başıyla onayladı. "Ve bunu düşündüğünüzde..."

"Haklıydılar, çünkü biz geliyorduk ve onu öldürdüler."

Biz ona ulaşmadan hemen önce," diye tahmin etti Tori.

"Birine ne faydası olduğunu bulmamız gerek. Bunu bulursak Savannah'yla ilgili bir ipucu elde ederiz."

"Doğru. Bence Olvecky hâlâ en iyi ipucumuz. O konuşamıyor ama karısı konuşabiliyor. İşleri ve mali durumu hâlâ konuşabilir. Devenish konuşabilir. Bu bizi daha da yaklaştıran bir aksilik."

Braddock, "Ve bize bu konuda gerçekten yardımcı olabilecek insanları görüyorum," dedi ve eve doğru işaret etti. "Hadi gidelim."

Modele geri döndüler ve Zagaros ile Falls'u evin karanlık oturma odasında, soruşturma faaliyetlerinin uğultusundan uzakta özel bir sohbet için kendilerine katılmaya çağırdılar.

Tori, Braddock ile ne konuştuklarını açıkladı. "Elimizden gelen her kaynağı, olabildiğince hızlı bir şekilde

Olvecky'yi araştırıyoruz. İşini, mali durumunu ve özel hayatını her yönüyle araştırıyoruz. Savannah Devenish kaçırıldıktan ve biz kapısına geldikten yirmi yedi saat sonra ölmesi tesadüf olamaz. Belli ki tüm bunlarda bir rolü var. Bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Braddock Zagaros'a baktı. "Daha önce onunla konuşurken burnuma pis kokular geldi."

"Milner olayı," dedi Zagaros. "O adamı kandırdı. Olvecky kirliydi."

"İnsanlar genellikle sadece bir kez kirli olmazlar. Eğer orada kirliyse, başka yerlerde de kirliydi," dedi Braddock.

Tori başıyla onayladı. "Böyle bir adam, başka ne bulabiliriz?"

"Araştırıyoruz," dedi Zagaros.

"Biri Milner'ı bir kez daha ziyaret etsin. O ve Olvecky aynı işle uğraşıyorlardı. Milner adamı bir şekilde tanıdığını ya da bir şekilde tanıdık geldiğini söyledi, belki de..."

"Milner adamı buralarda dolaşırken görmüş."

"Aslında..." Braddock aniden endişelenerek Zagaros'a baktı. "Olvecky'ye Milner'ın adamı tanıdığını söyledik. Biz..."

Zagaros cep telefonuna uzanarak, "Milner'ı uyar," diye sözlerini tamamladı. "Zaten peşinde adamlarımız var. Onları tüm bu olanlar hakkında bilgilendireceğim."

"Ve Stella Olvecky. O ne biliyor?" Braddock ekledi. "Sorgulanması gerekiyor - agresif bir şekilde."

Tori dikkatini Falls'a çevirdi. "Bakalım BCA Geno Olvecky hakkında ne biliyor."

"Bu işin Sarah Goring kısmını şimdi bırakmamı mı istiyorsun?" Falls sordu.

"Hayır, hiç de değil," dedi Tori. "Bütün yumurtalarımızı tek bir sepete koymayalım. O hâlâ ocakta kalmaya değer. Olvecky yeni bir ipucu ama eskileri de araştırmaya devam edin."

"Bu arada, biz tüm bunları yaparken, siz ikiniz ne yapacaksınız?" Zagaros sordu.

"Farklı bir oyuncuya daha uzun süre bakacağız."

"Kimmiş o?" Zagaros sordu.

"Jacob Devenish," dedi Tori.

"Yalan söylüyordu," diye ekledi Braddock. "Nedenini öğrenmenin zamanı geldi."

Savannah odasında yere oturmuş, elinde bir şişe elma suyu tutuyordu, yatağının battaniyesi son yirmi dört saatin çoğunda olduğu gibi boynuna kadar çekilmişti.

Düz ekran televizyon sol tarafındaki duvarda, küçük şifonyerin üzerinde duruyordu. Bir film yüksek sesle oynuyordu ama o buna pek dikkat etmedi. Filmin tek gerçek amacı son beş saattir havalandırmadan ve duvarlardan yayılan sesleri bastırmaktı. Sesler Savannah'ya bu yerde neler olduğu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Alçıpan duvarlar kâğıt inceliğindeydi. Akşamın ilk raundu başladığında Savannah yatağın üzerinde oturuyordu, sonunda ılık makarna ve peyniri karıştırarak kadar acıkmıştı. Yan odaya bir ziyaretçinin geldiğini ve bir adamla bir kadının konuştuklarını duydu. Sonra, o daha ne olduğunu anlamadan, yatak yaylarının gıcırdama sesleri, ardından duvara hızlı ve ritmik bir vuruş ve en sonunda, tüm bunların ardından duyulabilir bir inilti geldi.

Birkaç saat sonra gecenin ikinci ziyaretçisi yan odaya geldi. Bu kez Savannah sol kulağını havalandırmaya dayayarak dinledi.

Mırıltılı bir konuşma vardı. Adamla kadın arasında konuşulan bütün kelimeleri ayırt edemiyordu ama özellikle kadının zoraki de olsa yaptığı hafif şakalaşmanın ötesinde, konuştukları şeyin seks olduğunu anlayacak kadar şey biliyordu. Kadının, adamın *bu sefer* ne yapmak istediğini sorduğunu net bir şekilde duydu. Çok geçmeden yataktan gelen gıcırdama sesleri, duvara çarpma sesleri, bu kez çok ağır nefes alıp vermeler ve sonunda adamdan gelen ve sonun geldiğine işaret eden yüksek sesli bir inleme duyuldu. Birkaç dakika sonra ikisi arasında biraz daha konuşma oldu. Savannah havalandırmadan kalktı ve gidip yatağına geri oturdu. Seslerin yeniden başladığını duyunca dehşete kapıldı,

ve bu adamların parasını ödedikleri süre içinde istedikleri kadar şey yapabileceklerini fark etti.

Korkunçtu.

Sürekli kendi kapısına bakıyor, korkuyla odasına bir erkeğin girip girmeyeceğini merak ediyordu.

Geleceği böyle mi olacaktı?

O sırada **televizyonda** oynayan süper kahraman filminin sesini açtı, yataktan battaniye ve yastığı aldı ve odanın diğer tarafında yere oturdu. Vücudu titreyerek yorganı başına, yastığı da yüzüne çekti ve bağırmaya başladı. *Durdur şunu, lütfen durdur şunu.* Bu bitmek bilmeyen kâbustan uyanmak için her şeyini verebilirdi.

Bir süre sonra artık çılgılık atamayacak kadar bitkin düşmüştü. Duvara yaslandı, gözleri kapalıydı, kalbinin hızla çarptığını hissetmesine rağmen normal nefes almaya çalışıyordu. Yanaklarından yavaşça süzülen gözyaşlarını sağ elinin tersiyle sildi.

Film sona ermişti. Gözlerini kırıştıtararak açtı ve jeneriğin akmaya başladığını gördü. Hareket etmek istemeyerek gözlerini tekrar kapattı ve çalan müziği dinledi.

"İçeride biri mi var?"

Gözlerini tekrar açtı ve televizyona baktı. Hâlâ jenerik dönüyordu.

"Alo?" Kadının sesi odanın diğer tarafındaki havalandırmadan geliyordu.

Savannah yerde sürünerek duvara yaklaştı ve "Merhaba?" diye ciyaktı.

"Merhaba. Merhaba," diye cevap verdi ses. "Adın ne senin?" Ses biraz tiz ve uzaktan geliyordu ve kadının Savannah'nın çıkaramadığı bir aksanı vardı.

"Savannah."

"Merhaba, ben Ming. Yenisin, değil mi?"

"Evet... Sanırım."

"Seni buraya ne zaman getirdiler?"

"Dün gece," diye cevap verdi Savannah gözleri tekrar dolduğunda.
"Annemi öldürdüler."

"Oh... oh hayır," dedi Ming. "Ah, çok üzgünüm. Çok... çok
üzgünüm." "Korkunçtu."

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi. On yedi ve iki ay," diye cevap verdi Savannah,
gözyaşlarını silerken burnunu çekiyordu.

"Nerelisin?" "Minnesota."

"Minne... sota? Orası neresi?"

"Minnesota nerede?"

"Evet."

"Birleşik Devletler'de bir eyalet. Bizim olduğumuz yer... en
azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Sen nerelisin?"

"Güney Kore."

"Ne zamandır buradasın?"

"Bu evde mi? Haftalar oldu, ama taşınıyoruz." "Ne zamandır...
bunu yapıyorsun..."

Ming cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Artık
bilmiyorum bile. Çok uzun zaman oldu."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir, sanırım."

Savannah anahtarın kilide girme sesiyle hemen sağına baktı. Kapı
pat diye açıldı. O n a yemek getiren adam havalandırmanın yanında
yerde oturduğunu gördü.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey... hiçbir şey. Hiçbir şey.

Hiçbir şey!" "Oradan uzaklaş. *Hemen!*"

Savannah battaniyesini kaptı ve yatağa atladı. Adam kapıyı
çarparak kapattı ve kilitledi. Bir an sonra yandaki kapının açıldığını ve
adamın Ming'e bağırdığını duydu.

"Dmitri, özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Savannah yüksek sesli bir şapırtı duydu, sonra biri bir şeye çarptı
ve bir takırtı koptu.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" Ming'in çığlığını duydu. "Hayır... hayır..."

Duvara arpan bir gümbürtü onu yatağa geri yatırdı. "Olamaz," diye fısıldadı panikle, tekrar kapıya baktı, birinin içeri girmesini bekliyordu.

Ve sonra Ming ığlık attı, "Hayır! Hayır! Dmitri, hayır! Özür dilerim. Özür dilerim. Bana bir daha vurma! Vurma bana! Vurma bana!"

Savannah bir tokat sesi daha duydu, sonra bir tane daha, sonra bir gümbürtü daha ve daha fazla acı ığlığı.

"Dmitri, lütfen yapma, lütfen yapma..."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"DİKKATLİ BİR OPERASYON."

Braddock ve Tori Maple Grove'daki otellerine geri döndüler, birkaç saat uyudular, hızlı bir duş aldılar ve sabah 6:30'da Manchester Bay'e dönmek üzere yola çıktılar.

"Devenish'in avukatı müvekkilinin yirmi dört saat bekletilmesinden hiç memnun değil."

Braddock çoktan bayılmış bir halde, "Çok kötü," dedi.

"Ben de öyle demiştim," diye karşılık verdi Cal. "Sadece G. Walter Brennan'ın gözle görülür ve işitsel olarak tedirgin olduğunu bilmeni istedim."

"Yalancı piç o tutuşu hak etti," diye homurdandı Tori.

Braddock, "Bize ilişkiden bahsetmemesi için aklıma tek bir neden geliyor, o da kızının çoktan öldüğünü biliyor olması," dedi.

"Bunu gerçekten yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Cal sordu.

"Neymiş o?" Yıllarca kaçırılan çocukları araştırmaktan sertleşmiş olan Tori söze girdi. "Mal varlığını korumak için karısını ve kızını öldürmek mi? *Lütfen*."

Braddock, "Belki de pastoral Manchester Körfezi'nde değil, Cal," diye ekledi. "Pastoral ne demek?"

Braddock ve Tori sabah 8:30'da hükümet merkezine vardılar ve sorguyu tek yönlü camın arkasından izlemeyi planlayan Cal ve Steak ile hızla yeniden toplandılar. İçeri girmeden önce Braddock, Milner'i takip eden Zagaros'tan bir telefon aldı.

"Tam düşündüğün gibi, Will. Dayton Grove'daki adamı Olvecky'nin inşaat karavanına girerken görmüş. Olvecky'nin öldürülmesi onu tetikledi."

"Bir adı var mıydı?"

"Hayır. Onunla hiç konuşmadım. Sadece onu karavandan çıkarken gördüm." "Devenish karavanda mıydı?"

"Hayır. Sadece Olvecky. Bu daha sonra gelmediği anlamına gelmez ama Milner onu görmediğini söyledi."

Steak, Devenish ve avukatını saat dokuzdan hemen sonra sorgu odasına getirdi.

"Nasıl oynamak istersiniz?" Tori Braddock'a sordu.

"Kafa kafaya. Yüzüne sertçe."

Avukat hemen söze girdi. "Müvekkilimi yirmi dört saat bekletmek için hiçbir nedeniniz yok. Karısı vahşice öldürüldü ve kızı hâlâ kayıp. Bu beni aşar-"

Braddock, "Her neyse, Avukat Bey," diye bağırarak avukatın sözünü kesti. "Size bir şey söyleyeyim. Müvekkiliniz soruları yanıtlamaya başlamazsa, gözaltı süresi uzayacak. Hafta sonu tatilindeyiz. Eğer onu tekrar deliğe tıkarsam, belki Salı günü yargıç karşısına çıkarsınız."

"Müvekkilimin bir şey yaptığına dair kanıtınız yok-"

"Bize ilişkisinden bahsetmedi. Çarşamba gecesi ona defalarca sorduk, bir ilişkisi olup olmadığını, evlilikle ilgili herhangi bir sorun olup olmadığını. Hepsini inkar etti. Yalan söyledi."

"Bize söylemediği başka ne var?" Tori suçladı. "Sadece ilişkisi ya da işle ilgili saçmalıkları değil; kızının evlatlık olduğunu bile söylemedi. Belki de haber yapmaya değer bir gerçektir. Devenish'e baktı. "Bunu bize neden söylemedin?"

Devenish, "Bunların hiçbirisiyle benim bir ilgim yok," diye ağzından kaçırdı. "Ben yapmadım-"

"Jacob, bırak ben halledeyim..."

"Jacob," dedi Tori, bir dosya çıkararak, "bize bildiklerini, bildiğin her şeyi kesinlikle anlatmak istiyorsun ve bunu şimdi yapmalısın, özellikle de olanlarla bir ilgin yoksa."

"Çünkü şu anda sana inanmıyoruz. Hem de hiçbir konuda!" Braddock, Savannah'yı kaçıran adamın fotoğrafını çıkararak iddialı konuştu. "Otuz altı saattir bu işin içindeyiz. En iyi ipucumuz, dostun Geno Olvecky, karının katilinin bu fotoğrafını ona gösterdikten yaklaşık dört saat sonra öldü. Ve Stan Milner - hatırlarsanız onunla konuşmamı önermiştiniz - fotoğraftaki adamın tanıdık geldiğini düşündü."

"Yani?" diye sordu avukat.

"Bu sabah Stan Milner bu adamı tam olarak nerede gördüğünü hatırladı. Dayton Grove'da, bir inşaat karavanından çıkarken. Braddock Devenish'i göstererek, "Aracılık ettiğin emlak anlaşması ve anlaşıldığı kadarıyla pek çok tartışma ve acı duygudan yoksun değildi," dedi. Eliyle resmi işaret etti. "Kızınızı kaçıran adam bu. Belki de sen istediğin için. Sonra da Geno Olvecky'yi öldürdü, böylece olayı seninle ilişkilendiremeyiz."

"Ve tabii ki buna ilişkiyi de ekleyin," diye belirtti Tori, daha fazla fotoğraf ortaya koyarak. "Stella dün gece onunla yüzleştığımızda bunu itiraf etti. Ve elbette, karın tarafından tutulan ve seni şehirde takip eden özel dedektiften her türlü ayrıntıyı aldık. İlişkini biliyordu Jacob. Geçen gece aklından çıkan ilişkiyi."

"Stella ile yüzleştikten bir saat sonra ne olacak?" Braddock söyledi. "Kocasını öldü. *Öldü!* Başından ve göğsünden vurulmuş."

"Muhtemelen bu adam tarafından," diye ekledi Tori, Savannah'nın telefonundaki adamın fotoğrafını göstererek. "Genel zaman çizelgesini doğru anlayalım diye söylüyorum. Karınız birkaç hafta önce bir özel dedektif tutuyor. Adam ilişkiye dair kanıtlar buluyor ve sonra birdenbire karın ölüyor ve kızın kayboluyor."

"Peki ilişki yaşadığınız kadın? Onun kocası da öldü. Onun tüm parasını alacak. Sen de kendi paranı alacaksın. Hesabı sen yap Jacob. Bütün yollar sana çıkıyor."

Avukat Devenish'e döndü. "Tek kelime etmemeni tavsiye ederim."

Braddock, "Gördüğünüz gibi, buradaki oyun bu değil," diye araya girdi. "Affedersiniz Dedektif, müvekkilime tavsiyede bulunuyorum..."

"Çok kötü," diye karşılık verdi Braddock. "Müvekkilinize çok kötü danışmanlık yapıyorsunuz." Devenish'e baktı. "Jacob, sana boktan tavsiyeler veriyor. Eminim G. Walt sizin için vergilerinizi halledebilir, sizi şirketleştirebilir, son emlak projenizle ilgili olarak yerel planlama komisyonunda size danışmanlık yapabilir ya da Dayton Grove projesinde masum olduğunuza dair bir jüriyi ikna edebilir ama size söylüyorum, ceza hukuku hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Jacob..."

"Sana burada bir can simidi atıyoruz. Bunu sadece bir kez yapacağız."

"Dedektif, sizi uyarıyorum-"

"Ne düşündüğümüzü biliyor musun?" Tori, Devenish'in üzerine gitmeden önce avukatın sözünü keserek ekledi. "Bize ilişkinizden bahsetmediğinizi düşünüyoruz çünkü ne fark ederdi ki? Karın ve kızın ölmüştü. Sonra da her şey olup bittikten hemen sonra olay yerine gidip kendine güzel bir mazeret uydurdun."

Devenish başını kaldırdı. "Sence..."

"Jacob..." diye ısrar etti avukat.

"Kapa çenenin Walter," diye hırladı Devenish. Braddock ve Tori'ye baktı ve ilk kez biraz insanlık gösterdi. "Gerçekten Savannah'nın öldüğünü mü düşünüyorsunuz? Gerçekten gittiğini mi düşünüyorsunuz? Onu geri getirmek için hiç umut yok mu?"

Tori ve Braddock hızlıca sorgulayan bir bakış attılar. Devenish'in tüm duruşu ve ifadesi değişmişti. Bu meşru muydu yoksa rol mü yapıyordu?

Tori, "Kaçırılan çocukları bulma konusunda çok deneyimim var," dedi. "FBI için yaptığım iş buydu. Kaçırılmadan hemen sonraki dakikalar ve saatler en kritik zamanlardır. Savannah'nın göl evinizden alındıktan sonraki saatlerde hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak, bize ilişkiyi hemen anlatmış olsaydınız, bence onu şimdiye kadar geri almış olma şansımız yüksekti. Doğrudan Geno Olvecky'nin üzerine giderdik. Cinayete suç ortaklığı zaten masadayken, çılgına dönerdi ve biz de onu geri alırdık ya da tam olarak kimi arayacağımızı bilirdik."

"Ama şimdi?" Devenish sordu, içindeki hava neredeyse gözle görülür bir şekilde dışarı sızıyordu.

Tori başını salladı. "Dün gece büyük bir aksilik oldu. Başladığımız noktaya geri döndük ve o da sensin."

Braddock tekrar, "Her şey dönüp dolaşıp sana geliyor," dedi. "Oldukça ilgi çekici bir hikâye, yakında bir jüri de dinleyebilir."

Devenish sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç çekti. Tek bir damla gözyaşı yavaşça sağ yanağından aşağı süzüldü.

Braddock inanamıyordu. "Bunların bizimle ilgili olduğunu nasıl düşünmezsin? Cidden mi? Hadi ama dostum. İlişki, evlat edinme. Tüm bu Dayton Grove işi de mi senin tarafında kirli?"

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Dayton Grove'daki çevre sorunlarından haberim yoktu. Sana evlat edinme olayını anlatmadım çünkü çok uzun zaman önceydi ve..." Yüzünü buruşturdu. "Şey, bunu biraz kaygan bir şekilde yaptık."

"Siz mi? Kaygan mı? *Hayır*," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Braddock. "Anla işte." "Dedektif!" diye tekrar uyardı avukat. "İtiraz ediyorum."

Braddock gülerek, "Oh, lütfen," diye cevap verdi. "Mahkemede değilsiniz, Avukat Bey. Onu burada istediğim kadar sıkıştırabilirim."

"Nasıl kaypak?" Tori görevine devam ederek sordu.

"Sıranın başına atladık. Amerika'da evlat edinmek çok zor ve uzun sürdüğü için Çin ya da Güney Amerika'dan evlat edinmeyi düşünüyorduk. Ne Carrie ne de ben bir şey istediğimizde sabırlı insanlar değiliz. Evlat edinmek istiyorduk ve hemen evlat edinmek istiyorduk ve sıramızı beklemek istemiyorduk. Bir iş arkadaşım beni New York'ta kullandığı bir adamla tanıştırdı. Eğer istekliysen her şeyin yapılabileceğini söyledi..."

"Parasını öde," diye bitirdi Tori.

"Petersburg'da Amerikalı ebeveynlerle evlat edinme ayarlamayı seven bir yetimhane biliyordu..."

"Para."

"Evet." Devenish başını salladı. "New York'taki komisyoncuya bir miktar para ödeyerek sıranın başına geçtim. Ona bir bavul dolusu para teslim ettim, o da payına düşeni aldı ve geri kalanını her şeyin gerçekleşmesi için yol boyunca kimin tadına bakması gerekiyorsa ona dağıttı. Parayı getirdiğim andan itibaren

Bir haftadan kısa bir süre sonra yetimhaneye terk edilmiş küçük, güzel bir kız çocuğumuz oldu. Bundan daha fazlası değil."

Braddock ve Tori sorgulamalarına kısa bir ara vererek birbirlerine sessiz bir anlayışla baktılar. Tori için, Braddock'un Devenish'in evlat edinme olayını neden açıklamadığı konusunda haklı çıkması bir rahatlama anıydı.

"İlişki," diye yeniden başladı Braddock.

"Bize bundan nasıl bahsetmezsin?" Tori bastırdı.

"Biliyordum... nasıl görüneceğini," dedi Devenish sonunda, sandalyesinde öne doğru çöktü, burnunu çekti ve sonra elinin tersiyle burnunu sildi. "Sana anlatırsam karımı öldürttüğümü düşüneceğini anladım ve... paniğe kapıldım."

"Kendi çıkarlarını kızınıninkinin önüne koyuyorsun," dedi Braddock şaşkınlıkla. "O daha on yedi yaşında, göt herif! Onun neler yaşadığını hiç düşündün mü? Annesinin öldürüldüğünü görmüş. Bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı..."

Devenish başını salladı. "Düşünmüyordum."

"Boktan bir baba olmaktan bahsediyorsun." "Bu kadar yeter!" diye bağırdı avukat.

Braddock, "Kapa çenenin," diye karşılık vererek onu başından savdı. "Karınızın ilişkiden haberdar olduğunu tespit ettik. Geno Olvecky bunu biliyor muydu?"

"Bildiğini sanmıyorum."

"Neden?" Tori sordu. "Neden böyle düşündünüz?"

"Çünkü üç yılı aşkın bir süredir devam ediyor. Stella ve ben en az dört kez ev değiştirdik. St. Louis Park'takine sadece birkaç aydır gidiyorduk. Sanırım Carrie bunu anladı çünkü muhtemelen ben saklamakta tembellik ettim."

"Neden karınızı terk etmediniz?" Tori sordu.

"Dürüstçe mi?" Devenish ona bakarak sordu. "Jacob..." diye uyardı avukatı.

"Dürüstlük ferahlatıcı bir değişiklik olurdu," diye kışkırttı Tori.

"Bunu düşündüm, aklımdan geçirdim ve hatta birkaç kez bir avukatla görüştüm. Sonunda boşanmak istemediğime karar verdim."

"Neden istemedin?"

Devenish doğrudan, "Birincisi, ona yarısını vermek istemedim," diye cevap verdi. "Sadece istemedim."

Avukat müvekkilinin koluna uzandı. "Jacob..."

"Walter, dur artık. Burada yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bunu mahvetmekten bıktım." Braddock ve Tori'ye baktı. "Pek çok açıdan karımı hâlâ seviyordum. Carrie iyi bir anneydi ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü haklısınız Dedektif Braddock, ben kötü ve dikkatsiz bir baba oldum. İşime, işime ve işimden çok para kazanmaya odaklanmıştım. Ama... aynı zamanda bundan yoruluyordum."

"Neyden yoruluyordun? İşten mi?"

"Evet. Dayton Grove davası beni çok yordu. Stres, risk, baskı. Diğerlerinin yanı sıra Geno da bana dava açtı. Biriktirdiğim iyi bir miktar para var, bu yüzden işi benim için çalışan birkaç adama satmayı düşünüyordum. Stella ile ilişkiyi bitirmeyi ve haftada seksen-doksan saat çalışmazsam Carrie ile aramızdaki ilişkiyi yeniden canlandırmayı düşünüyordum."

Tori kuşkuyla, "Elbette düşünüyordun," dedi.

"Bana ister inanın, ister inanmayın," dedi Devenish. "Ama Stella'yı sevmediğimden ve onun da beni sevmediğinden eminim. Bu sadece seksti. Sana soğuk geldiğini biliyorum, ama benim için işe yaradı, en azından bir süre için. Yaygara yok, karışıklık yok, gerçek bir romantizm yok, duygular yok, sadece haftada birkaç kez seks. Onun için de öyleydi. Sor ona. Ona asla bir 'biz' olmayacağını söyledim ve o da anladı. Seks yapmak istiyordu ama Geno ile değil."

"Sonsuza dek mutlu olmak için seni istemedi mi?"

"Artık buna inandığını sanmıyorum. İlk kez çok gençken evlendi. Adam bir çatı ustasıydı. Yakışıklıydı ama sınırlı bir kazanç potansiyeli vardı. Stella ondan boşandı ve Geno'ya tutundu çünkü adamın parası vardı ve Stella da bunun sağlayabileceği yaşam tarzını istiyordu. Ancak, size söyleyeceği gibi, Geno da gerçek bir ödül değildi."

"Bununla ne demek istedi?"

"Kötü biri olabilir. Geno dost canlısı ve iyi kalpli görünebilirdi, bu yüz ifadesini kolayca takınabilirdi, ama ben bunu gördüm,

tam bir pislik olabilir."

"Ne fark eder. Dışarıda sen de dahil olmak üzere bir sürü dangalak koca var," diye cevap verdi Tori.

Kapı çalındı. Steak odaya girdi ve ona bir kâğıt uzattı. "Bekliyor," diye kulağına fısıldadı. "Acil olduğunu söyledi. Nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı açıkladım ama yine de onu dışarı çıkarmamı söyledi."

Tori başını salladı ve "İzninizle" dedi.

Steak onun yerine oturdu ve not defterini açtı.

Braddock Devenish'e baktı. "Yani Olvecky kötü bir kocaydı. Sen de ilgisiz bir kocaydın. Bunların hiçbirisi kızını bulmama yardımcı olmuyor, Jacob."

Devenish, "Stella da tüm işlerinin meşru olduğunu düşünmüyordu," dedi. "Geno birkaç yıl önce biraz para sıkıntısına girdi ve sonra Dayton Grove meseleleri sorunlarını daha da artırdı. Bir süre para sıkıntısı çektiğini söyledi. Sanırım onu terk etmeyi düşünmüştü."

"Para azaldığı için mi?" "Evet."

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız," diye takıldı Braddock. "Yani, para sıkıştı, ama o zaman diyorsun ki..."

"O kadar da sıkı değildi," diye bitirdi Steak.

"Doğru," diye yanıtladı Devenish başını sallayarak. "Stella bunun nereden geldiğini merak etti. Bana bilip bilmediğimi sordu."

"Peki biliyor muydun?"

"Hayır," diye başını sallayarak cevap verdi. "Geno bir şeylerin içindeyse şaşırmayacağını söyledi."

"Yasal olmayan bir şey mi?" "Evet."

"Onunla çalışırken, parasının lekeli olabileceği düşüncesi sizi duraksatmadı mı?"

"Bana her ödeme yaptığında, para Wayzata'daki bir bankadan havale yoluyla gelirdi," diye cevap verdi Devenish. "O para ödendiği zaman iyiydi. Şimdi, Geno'nun işin kolayına kaçtığını, bazı yanlış insanlarla yatağa girdiğini, işlerin üstesinden gelebileceğini düşündüğünü görebiliyorum."

onları. Ama her neye bulaşmış olabilirse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Bize her şeyi anlatma kısmını hatırlıyor musun?" Braddock söyledi. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

"Tahmin et o zaman."

Devenish arkasına yaslandı ve bir süre düşündü. "Geno emlak işindeydi. Kirli parayı temizlemek için gayrimenkulü kullanmanın pek çok yolu vardır."

Tori sorgu odasından çıktı ve Cal başını koridora **u z a t t ı**.
"Victoria, Will'in ofisine git. Beşinci hat."

Tori kısa bir süre durup kahve fincanını doldurduktan sonra Braddock'un ofisine girdi. Kapıyı kapattı, büyük ama düzenli masasının arkasına oturdu ve beşinci hatta geçti. "Ajan Falls, ne var ne yok?"

"Durugörü
yeteneğiniz var."

"Nasıl yani?"

"İstediğiniz gibi Goring davasıyla ilgili bilgileri araştırıyordum ve Geno Olvecky için bir sistem araması yaptım. Eski bir dava dosyasında Olvecky'nin adına bakıyorum."

"Eyalet zaten onu araştırıyor muydu?" Tori şaşırmış bir halde masa sandalyesine geri oturarak sordu. "Neden?"

"Bir seks ticareti soruşturması."

"Daha fazlasını anlat," dedi Tori, şimdi çok ilgileniyordu.

Ajan Falls, iki yıl önce BCA'nın Minnesota'daki bir seks ticareti çetesine önemli ölçüde karıştığından şüphelenilen iki adamı araştırdığını açıkladı. Kaçakçılığı yapılan kadınlar Asyalı, Doğu Avrupalı ve Rusların yanı sıra Amerikalılardan oluşuyordu.

Falls, "Bu üst düzey bir operasyondur, Tori," diye ekledi. "Dosyayı okurken ve soruşturma ekibiyle konuşurken, o zamanlar söyleyebilecekleri en iyi şey, çetenin otel odalarında ya da benzeri bir yerde faaliyet göstermediğiydi. Çok gizliydi, çok seçiciydi ve parası olan ve gizlilik isteyen belirli bir müşteri kitlesine hitap ediyorlardı."

"Olvecky nasıl dahil oldu? Ve BCA bu gruptan nasıl haberdar oldu?"

"Biraz tesadüfen. Müfettişler bu servisi kullanan bir müşteriyi yakaladı. Bir dolandırıcılık planında başı belaya girmiş, bir anlaşma yapmak istiyordu ve kızlar için arayabileceğiniz bu numaradan bahsetti. Bu servisi birkaç kez kullandığını söyledi. Bir keresinde Avrupalı olduğunu düşündüğü bir kızla birlikteymiş. Kızı tarif ederken yüksek elmacık kemikleri, aşırı ısırtığı, çok soluk bir teni ve belirgin bir aksanı olduğunu söyledi. Onu gerçek bir afet olarak tanımlamıştı. Bu adam kesinlikle kötü görünümlü biri değildi. Bunun için para ödemek zorunda kalacak değildi ya. Bu hizmetin çok iyi olduğunu söyledi. İkinci seferinde kızı Koreli ya da Japon olarak tarif etti. Genç, çok çekici, bakımlı."

"Telekız gibi mi?"

"Evet. Bu sabah müfettişlerden biriyle konuştum ve kadınların çekici ve bakımlı olduklarını, iş yapmaları için kendilerine verilen odaların rahat ve temiz olduğunu söyledi. Çok çekici giyinmişler, 'çekici gece kıyafetleri' tabirini kullandı ama bu operasyon için sıkı kontroller olduğu da açıktı."

"Bu John bunu nereden biliyordu?"

"Bir panelvan minibüse bindirilmiş, penceresi yok, dışarıyı görmesi mümkün değil. Minibüse cep telefonu sokmak da yasaktı; telefonunuzu arabanızda bırakmak zorundaydınız."

"Bu ihtiyatlı bir davranış."

"Gerçekten de öyle. BCA'nın bu konudaki soruşturma raporunu inceliyorum. Notlara göre John'umuz min i b ü s t e oldukça rahat olduğunu söylemiş; alkol ve diğer içecekler mevcutmuş vs. O ve üç adam daha vardı. Uzun bir süre arabayla gezdirilmişler ve çok güzel bir eve götürülmüşler. Bir keresinde ziyaret yereldi, Twin Cities'de bir yerdeydi, ancak muhtemelen şehrin kenarında olduğunu söyledi. Götürüldüğü evin yakınında başka bir ev görmemiş. İkinci seferinde ise Duluth'a gitmesi gerekmiş, orada minibüs onu almış ve bir saatten fazla bir süre içinde bulundukları yere götürmüştü."

"Nerede olduğuna dair bir fikri var mıydı?"

"Hayır," diye cevap verdi Falls. "Göl kenarında bir yerde olduğunu düşündüğü çok güzel bir kulübe olduğunu söyledi. Kıştı, geceydi, yani

tam olarak emin olamıyordu. Gördüğü hiçbir tanımlayıcı işaret ya da yol yoktu. Geldi, iki bin dolarını ödedi ve Asyalı kızla iki saat geçirdi."

"Dikkatli bir operasyon."

"Gerçekten de çok dikkatliydi. Ancak seks ticareti Minnesota için gerçek bir kara leke. Bu yüzden BCA soruşturmayı ilerletti. Müşteriye başka bir gece ayarlamak için numarayı arattılar, ancak alınma zamanı geldiğinde gelmediler. Sivil bir memurla bir kez daha denedik ama karşı taraftaki kadın onun için hiçbir şey ayarlamadı. Birkaç gün sonra farklı bir memurla tekrar denedik. Olmadı. Dördüncü kez denediğimizde numara kapalıydı."

"Çıkmaz sokağa girmişsiniz gibi görünüyor," dedi Tori.

"Doğru," diye yanıtladı Falls. "Ama müfettişler yerel barlarda, lüks restoranlarda ve daha iyi otellerde bağlantılar kurmaya, özellikle de kapıcılarla ve barmenlerle sohbet etmeye devam ettiler. O dünyada her zaman böyle bir şeyi nasıl ayarlayacağını bilen birileri vardır, özellikle de şehir dışından gelen bir gezgin için. Sonunda Minneapolis'teki bir et lokantasında çalışan bir barmen, araştırmacılarımızı şehirdeki emlakçılardan Wade Reid adında birine yönlendirdi. Reid barmene numarayı en seçkin müşteriler arasında dolaşması için vermiş."

"Dur tahmin edeyim, sende zaten olan numara."

"Evet. Reid barmene bu numaranın gizli arkadaşlık ayarlayan bir grup için olduğunu söylemiş."

"Reid bu hizmeti kullandı mı?"

Falls, "Emin değilim," diye cevap verdi. "Olabilir. Ama bir başka düşünce de..."

Tori anladı. "Emlak işinden dolayı burayı işleten insanları tanıyordu."

"Doğru. BCA müfettişleri onu bir süre takip ettiler ve Nikolai Andrasko adında, ABD Pasaport Kontrol'ün Çek Cumhuriyeti'nden geldiğini söylediği bir adamla düzenli olarak haftalık toplantılar yaptığını gözlemlediler. Raporlar Andrasko'nun altı yıldır Avrupa'nın çeşitli yerlerinden Amerika Birleşik Devletleri'ne gelip gittiğini gösteriyordu. Her zaman New York'a giden bir uçakla geliyordu.

City, Miami, Boston ya da Philadelphia, ama bir şekilde buraya gelmiş."

"İkiz Şehirlere uçuş yok mu?" Tori sordu.

"Hayır. En azından dosyada belirtilmemiş."

"Elinizde bu adamın bir resmi var mı?"

"Var. Size tüm bunların bir kopyasını göndereceğim," dedi Falls.

"Eğer sizi doğru anladıysam, kadınları onun taşıdığını düşünüyorsunuz. New York, Miami, Boston, Philadelphia'nın hepsinde liman var," dedi Tori. "Bu Andrasko denen adam kadınları gemilerle taşıyor, onları bu yolla ülkeye sokuyor ve sonra Minnesota'ya götürüyordu."

"Ve kim bilir başka nerelere. Bunun gibi adamların her yerde operasyonları var. Ayrıca Tokyo ve Seul'den birkaç kez Los Angeles'a uçmuş."

"Tamam. Anlıyorum," dedi Tori. "Ama Olvecky'nin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Falls, "Emlakçımız Reid ve Andrasko her hafta bu restoranda buluşurlardı," diye cevap verdi. "Buluştukları üçüncü hafta, içeride bekleyen bir adamımız vardı, tezgahta oturmuş, gözlem yapıyordu. Bu vesileyle Olvecky içeri girdi ve ikisiyle de görüştü. Bir hafta sonra Olvecky tekrar geldi, ama bu sefer Reid gittikten sonra ve sadece Andrasko ile konuşarak zaman geçirdi."

"Peki BCA daha sonra ne yaptı?" Tori

sordu. "Sonunda hiçbir şey," dedi Falls.

"Hiçbir şey mi? Neden?"

"Çünkü bir hafta sonra Wade Reid kafası neredeyse kesilmiş halde ölü bulundu. Andrasko'ya gelince, onu takip etmek zordu. Çok kaypaktı. Reid öldürüldükten sonra BCA Andrasko'nun izini tamamen kaybetti. O zamandan beri bu isimde bir pasaport geri gelmedi. İki yıl oldu."

"O zaman yeni bir kimlik," dedi

Tori. "Büyük olasılıkla."

"BCA gerçekten Olvecky ile konuştu mu?"

"Evet," diye yanıtladı Falls.

"Ve?"

"Bakmak istedikleri bazı evler hakkında Reid ve Andrasko ile görüştüğünü söyledi. İkinci seferinde bazı seçeneklerle geri dönmüş. Sonra onlardan bir daha haber alamadığını iddia ediyor. Andrasko'ya ulaşması için kendisine verilen telefon numarasını bize verdi ama çıkmaz sokaktı, muhtemelen kullan-at telefondur. Bu olaydan sonra dosya kapandı ve ben bu sabah onu bilgisayarıma bağlayana kadar kimse Geno Olvecky'nin adını ağzına almadı. Artık yeni arkadaşlarım var. Bulacağımız her şeyle ilgilenenlerdir."

Braddock, Falls'un açıklamasının sonunu duymak için ofise girdi ve kaşlarını kaldırarak Tori'ye baktı.

"Bir saniye bekle," dedi Tori ve onu hızlandırdı.

Braddock, "Bu emlak meselesi ilginç olabilir," dedi. "Sen gittikten sonra Jacob Devenish bana Stella Olvecky ile yaptığı bir konuşmadan bahsetti. Stella, Geno'nun belki de yasal olmayan ya da en azından rapor edilmeyen bir yerden para aldığını düşündüğünü söyledi. Devenish, Geno'nun bu parayı nereden bulmuş olabileceğini bilmediğini, ancak genellikle kara para aklamak için kullanılan gayrimenkullerinden olabileceğini tahmin ettiğini söyledi. Şimdi buna bir de seks ticareti şüphesi eklendi."

"Nakit para işi diye bir şey varsa o da budur." Tori başını salladı. "Ve Jodi, bu operasyonun çok dikkatli olduğunu söylemiştin. İnsanları panelvanlarla açıklanmayan yerlere götürüyorlar, doğru mu?"

"Evet."

Braddock, "O zaman bu bana araştırmam için bir yol daha veriyor," dedi. "FBI'a geri döneceğim ve Olvecky'nin geniş mülk portföyünün neye benzediğini görmeye çalışacağım."

"Bu arada, Tori," dedi Ajan Falls, "aramamın diğer nedeni de bu. Lisedeki çocuklar için bir ya da iki satıcı bulmuş olabiliriz. Hennepin İlçe Narkotik'i aradık, onlara ne aradığımızı söyledik ve topladığımız isimleri verdik. Maple Grove, Plymouth, Minnetonka ve diğer batı banliyö kasabalarında torbacılık yaptığını bildikleri bazı kişileri izliyorlar ve haklarında dava açıyorlar. Biz konuşurken onlar harekete geçiyorlar. Biz de bu işe dahil olacağız ve Savannah Devenish ve Goring davası hakkında getirdikleri kişileri sorgulayacağız. Sen de katılmak ister misin?"

"Bu davalardan herhangi birinde bizim için bir şey bulurlarsa uyuşturucu suçlamalarının daha az zaman alabileceği fikri mi?"

"Hennepin İlçesi bu konuda bizimle birlikte çalışacak, evet. Elbette tedarik zinciriyle daha çok ilgileniyorlar ama Devenish ve Goring davalarıyla ilgili bilgi karşılığında zaman takası yapmaya da hazırlar."

"Karşılıklı çıkarlar, bizim ve onların." "Doğru."

Tori Braddock'a baktı ve sessizce sordu, "İzin verir misin? Şehirlere geri dönmem gerekecek."

"Git," dedi Braddock. "Ben mülk konusunu halledeceğim; sen de git bunu hallet."

"Agents Falls," dedi Tori, "ne zaman ve nerede?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"KENDİNİ HER ŞEY VE BİR TORBA CIPS SANAN BİR ADAM."

Braddock, sabahı Stella Olvecky ile geçirmiş olan ve şimdi topladıkları iş belgelerini incelemeye başlayan Zagaros'u kontrol etti.

"Bizimle işbirliği yapıyor, Will," dedi. "Davayı şimdiden çok iyi gören iyi bir savunma avukatı var. Olvecky'nin evine, ofisine ve bankasına gidiyoruz."

Braddock, BCA ajanlarından öğrendiklerini paylaştı ve Tori'nin nelerin peşinde olduğunu ekledi.

"Bildiğim iyi oldu, Olvecky'nin kayıtlarını incelerken bunu aklımızda tutacağız."

Braddock ve Steak öğle yemeği sipariş ettiler ve kendi mülk kayıtlarını araştırmaya başladılar. Braddock, "Özellikle buralarda nelere sahip olabileceğiyle ilgileniyorum," dedi. "Ya da kuzeyimizde," diye ekledi ve Ajan Falls'un müşterinin kendisini almak için Duluth'a yaptığı yolculuk hakkında söylediklerini aktardı. "Bu şebeke çok temkinli ve müşterilerini tarıyor gibi görünüyor. Bana üst düzey bir telekız operasyonu gibi geldi. Minibüsler, alkol, güzel yerler, birkaç saat için iki bin dolar."

Steak, "Biraz hesap yaparsan bunun ne kadar kârlı olduğunu görebilirsin," diye onayladı.

"Olvecky'nin adının böyle bir şey için yararlı olabilecek herhangi bir mülk veya işletmeyle bağlantılı olup olmadığına bakmalıyız."

Steak, "Koridorda yürüyüp ilçe mal müdürüne gideceğim," dedi. "Önce düşük asılı meyveyi vur. Shepard İlçesi."

"Belki de sonunda yeterli bir dedektif olabilirsiniz."

Braddock bilgisayarının başına oturdu ve Olvecky'nin adını ve adamın sahip olduğunu bildiği diğer ticari kuruluşları kullanarak her ilçenin emlak kayıtlarını arama işlemine başladı. Kırk beş dakika sonra Steak geri döndü.

"Bir şey var mı?"

Steak başını salladı. "Shepard County'de yok."

"O zaman bana yardım et," dedi Braddock, elindeki ilçe listesinin yarısına bir çizgi çekerek. "Kırmızı çizginin altındakileri sen al."

Yarım saat sonra Steak, Olvecky'nin kuzeydeki Cass County'de, Walker kasabası yakınlarında iki kayıta görüldüğünü buldu. Açıklamalara ve Google Haritalar'da yaptıkları aramaya göre her iki mülk de uygun görünmüyordu. Kulübeler makul büyüklükteydi ve kasabanın hemen batısındaki küçük göllerin üzerindeydi. Braddock yine de Şerif Corbin Hansen'i arayarak yardımcılarının gidip hızlıca bir göz atmasını istedi.

Bir saat sonra Hansen aradı.

"Üzgünüm Will," dedi ve her iki kulübenin de kış için tamamen kapalı olduğunu açıkladı.

"Bundan nasıl emin oldular?" Braddock sordu.

Hansen, "Birincisi, araba yolları sürülmemişti," diye cevap verdi. "İkincisi, yardımcım kabinlerden birindeki tuvaleti görebildiğini ve oturağın yukarıda olduğunu söyledi. Orada bir şey olduğunu söyleyebilirdi..."

"Tuvaletlerde antifriz var."

"Doğru. Burası tamamen kışa hazır. Aylardır kimse oraya gitmemiş. Eğer bu adam onları kiraya veriyorsa, sadece yaz sezonunda kiraliyordur."

İki saat sonra Braddock ve Steak bir mola verdiler ve gazlı içecek almak için kafeteryaya doğru yürüdüler. Bir saat sonra Braddock, Superior County için ilçe değerlendirme web sitesine başladı. Arama bölümüne *Olvecky* yazdı ve arama sonucu geldiğinde sodasının pipetinden uzun bir yudum aldı.

"Hey şimdi."

"Ne?" Steak dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak sordu. "Superior County," dedi Braddock.

Steak oraya doğru yürüdü ve Braddock'un omzunun üzerinden baktı. Aramada ortaya çıkan isim Stella Olvecky idi.

Braddock listelenen mülklere bakarken "Iron Range Property Enterprises," diye mırıldandı. Üç mülk için hızlı bir uydu haritası araması yaptı, hepsi de göllerin üzerindeydi ve hepsi de metrekare ve havadan görünüşe göre, düşündüğü daha üst düzey aralığın içindeydi. Zagaros'u aramak için telefonuna uzandı. "Nick, Stella Olvecky'ye sorman gereken bir şey var..."

Tori saat 15:30'da Brooklyn Park'taki Hennepin County şerifinin cezai soruşturma ofisine ulaştığında, on farklı satıcı gözaltındaydı ve sorgulanıyordu. Bunlardan altısı lise ve üniversite öğrencilerine uyuşturucu sattıkları için özellikle ilgi çekiyordu. Falls, Tori'yi sorgu odalarından birinin gözlem kabinine çekti.

"Elimizde ne var?" Tori, Ajan Falls'a sordu.

Falls, "Üç vakada onları lisedeki öğrenciler teşhis etti," dedi. "Altı vakada, hepsi videoya yakalanmış gizli kontrollü satın almalar vardı, yani bu adamlar enselendi. Bu sadece pazarlık yapacakları bir şey olup olmadığına dair bir soru."

"Ne kadar ceza alacaklar?"

"Altı kişiden dördünün sabıkası var, iki vakada birden fazla sabıka var, bu yüzden daha fazla süreye bakıyorlar."

"Altı kişi, bu biraz zaman alacak," diye belirtti Tori.

"Belki de almaz," dedi Falls ve ona bir dosya uzattı. "Senin buraya gelmeni beklerken, toplanan tüm kanıtları, çekilen fotoğrafları ve benzerlerini gözden geçirdim. Bu dosya LT adıyla tanınan bir satıcıya ait."

"LT MI?"

"Küçük Tony Mercer. Sanırım Tony Junior. Her neyse, evinde yakalanmış ve bakın dolabında ne bulmuşlar." Falls ona tıpkı Tori'nin Savannah'nın yatak odasında bulduğuna benzer bir kullan-at telefonun fotoğrafını gösterdi.

"İlginç," dedi Tori. "LT, LT, L... T. Bunu daha önce bir yerde görmüştüm." Gözlerini kocaman açarak Falls'a baktı. "Sarah Goring. Yatak odasında yapışkan bir not vardı ve üzerinde..."

"Üzerinde LT yazıyordu," diye bitirdi Falls sırtarak. "Evet. Bir abajurun üzerine yapıştırılmıştı."

"Adamımız bu," dedi Tori. "Avukatı nerede?" "Avukat istemedi," dedi Falls.

"Ne istedi?"

"Bu onun ilk suçu. Evinde mallarla yakalandı ve şimdiden işbirliği yapmaya başladı. Sanırım fazla hapis yatmadan kurtulacağını düşünüyor."

Tori onu tek yönlü aynadan izlerken, "Sanırım onu bu fikirden vazgeçirmeye başlasak iyi olur," dedi. Onu değerlendirmek ve ölçüp biçmek için bir an ayırdı. Küçük Tony Mercer bir trol değildi. Belki bir metre boyundaydı, formda görünüyordu ve görünüşü için biraz para harcadığı belliydi: güzel bir saat, desenli uzun kollu mavi bir gömlek ve saçları da bakımlıydı. Kendini seviyordu, belki de biraz fazla. Tori Ajan Falls'a baktı; uzun bacaklı, esmer, yaklaşık beş-on yaşlarında, uzun saçlarını sıkı bir topuz yapmış ve çok az makyaj yapmıştı. Tori'nin kendisi de saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

"Böyle bir adama bakınca ne görüyorsun?" diye sordu.

Falls sırttı. "Kendini her şey ve bir torba cips sanan bir adam."

Tori başını salladı. "Bence içeri girmeden önce bir dakika durup biraz süslenmeliyiz. Özenti oyuncuya bakacak küçük bir şey verelim."

Falls gülümseyerek onu takip etti. "Neden, Ajan Hunter, bu zavallı masum adamla bir oyun oynamaya mı niyetlisiniz?"

"Hayır, asla," dedi Tori alaycı bir kafa sallayışla. "Bakalım avukat istemeden önce ne alabileceğiz."

Baker adında bir Hennepin İlçesi müfettişi LT'yi çoktan sorguya çekmişti. "Bu onun ilk suçu. Zulası beklediğimizden biraz daha azdı ama dağıtım için fazlasıyla yeterliydi. Ve çok çeşitliydi: ot, opioidler, mantarlar ve çok az miktarda eroin ve kokain. Onu kontrollü bir şekilde kameraya aldık. O burada küçük bir balık, ama bizi merdivenden yukarı çıkarırsa

Acil tedarikçisinin ötesinde ya da sizin için değerli bir şeyi varsa, anlayabiliriz. Ona tekrar saldırıcaktım ama onun yerine senin kaçmana izin vermekten mutluluk duyarım."

Tori, "Bakalım onu korkutabilecek miyiz," dedi ve görüşme odasının kapısını açtı.

Tori, Falls ve Baker masanın bir tarafına oturdular. LT diğer tarafa oturdu, sol bileği masanın ortasındaki metal halkaya kelepçeliydi. Yine de gözlerinin iki kadının üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Siz ikiniz uyuşturucu polislerine benzemiyorsunuz," dedi gülümseyerek. "Ahlak polisi misiniz? Beni istediğiniz zaman tutuklayabilirsiniz."

Tori yüksek sesle güldü. Bu adam kendini beğenmişin tekiydi. Ukala adamlar genellikle manipüle edilebilirdi.

"Biz uyuşturucu polisi değiliz, haklısın," dedi Falls parlak bir gülümsemeyle, uzun, düz saçları artık omuzlarının altından aşağı dökülüyor ve ona neredeyse Cher benzeri bir görünüm veriyordu. "Ben BCA'da çalışan bir ajanım. Ajan Hunter bize danışmanlık yapıyor. Eskiden FBI'da çalışıyordu."

"FBI, ha?" LT sordu. "Hiç öyle görünmüyorsun tatlım."

"Gerçekten mi?" Tori kaşlarını kaldırarak sordu. "Bir FBI özel ajanının nasıl görünmesi gerekir?"

"Takım elbise, kravat, stil yok, kitaba göre, sıkıcı."

"Yakında anlayacağın gibi *tatlım*," dedi Tori kıkırdayarak, "sıkıcı değilim ama FBI'a insanlara yardım etmek için girdim. Eğer sen bana yardım edersen, belki ben de sana yardım edebilirim."

Falls, "Anladığımız kadarıyla narkotikçiler seni oldukça iyi bir mendeneye almışlar," dedi. "Ellerinde kullan-at telefonun var, evinde bir zula kullan-at telefon buldular, ayrıca ot, hap, mantar, eroin, kokain ve sağ üst köşesinde küçük kırmızı yıldız işaretleri olan bir sürü plastik poşet buldular. Satarken seni filme almışlar. Orada biraz zaman geçireceksin. Bir arkadaş işine yarayabilir."

"Ve sen benim arkadaşım mı olacaksın?" LT küçümseyici bir gülümsemeyle "Ne karşılığında?" dedi. "Ne karşılığında?"

Tori masanın üzerine bir fotoğraf koydu. Savannah'nın odasında bulunduğu kullan-at telefonun ve uyuşturucunun fotoğrafıydı. "Şunu söyleyebilirim ki

ticaret aletlerine benziyor. Telefon, kırmızı yıldız işaretli küçük şalvar."

"Ne demek istiyorsun?" "Bu bir evet mi?"

"Evet, yani?"

"Bunu da buldum, birkaç ay önce," diye ekledi Falls. "Üzerinde baş harfleriniz ve bir numara olan yapışkan not. Onun sen olduğunu düşünüyorum."

"Muhtemelen. Tekrar soruyorum, ne demek istiyorsun? Sanırım burada bir tanesine ulaşacaksın?"

Tori onun gözlerinin içine baktı. "Savannah Devenish'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi LT hızlıca -çok hızlıca.

Falls, Savannah'nın bir fotoğrafını ona doğru kaydırıldı. "Emin misin, LT?" "Onu hiç görmedim."

"Peki ya bu kız?" Falls, bakması için Sarah Goring'in bir fotoğrafını çıkardı.

Tori, Küçük Tony'nin gözlerinin sadece yarım saniyeliğine şiştiğini gördü. Gözlerini kapatmaya çalıştı ama artık çok geçti. "Hayır. Onu daha önce hiç görmedim."

"Yapma bunu, LT," dedi Tori. "Bunu yapma."

"Ne?"

"Yalan söylüyorsun," dedi, ama şimdi hınzır bir sırıtışla. "Yalan söyleyen bir yalancısın. Ve yalan söyleyen bir yalancı olarak kendini çok ama çok kötü bir duruma sokuyorsun ve sana yardım etmemizi daha da zorlaştırıyorsun. Size ait olduğunu söylediğiniz telefon ve çantanın fotoğrafını gördünüz mü? Onları dün Savannah Devenish'in yatak odasında buldum."

"Ya şu yapışkan not?" Falls ekledi. "O da Ekim ayında Sarah Goring'in yatak odasındaydı."

"İş yaptığınız iki kız kaçırıldı ve ortak noktaları ne?" Tori ilmiği sıkılaştırarak söyledi. "Sen."

"Hey, ben sadece onlara sattım."

Falls genişçe gülümseyerek, "Demek şimdi onları hatırlıyorsun," dedi. Tori, "Ve sen ottan daha fazlasını sattın, LT," diye belirtti.

"Gördüğümüz kadarıyla"

Dairenizde gerçek bir eczane işletiyormuşsunuz. Sarah ottan fazlasını yapıyordu, değil mi?"

Küçük Tony savunmaya
geçercesine başını salladı. "Bu bir
evet mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tori yine sırıttı, mükemmel dişlerini göstererek LT'yi gözlerinin içine bakmaya zorladı. Şimdi biraz sersemlemişti. "Peki LT, o kızlara nasıl uyuşturucu sattın?" diye sordu. "Süreç nasıldı? Sarah Goring ile başlayalım, madem onu bu kadar iyi hatırlıyorsun."

"Biliyorsun, ona verdiğim küçük telefonda beni arardı. Buluşur ve değiş tokuş yapardık."

"Ne sıklıkla?" Tori sordu.

"Ona satardım... sık sık. Bazen haftada birkaç kez." "Bu alışılmadık bir şey mi?"

"O kadar sık mı? Sanırım. Yani kafayı bulmaya çok ihtiyacı vardı... çok istiyordu."

"İhtiyacı mı vardı?" Falls sordu.

Tori devam etti. "Bunun nedenini ona hiç sordun mu? Neden buna *ihtiyaç duyduğunu*?" diye sordu, arkasına yaslandı, sağ kolunu sandalyesinin arkasına attı, kendini ve onu bir sonraki kurulum için rahatlatı.

Omuzlarını silkti. "Dökül
bakalım," dedi Falls.

"Evet, biraz konuştuk." "Ne
hakkında?" dedi Tori. "Bir
şeyler."

"Beni burada milyonlarca soru sormaya zorlama," diye uyardı Tori. "Bu beni sinirlendiriyor ve daha az yardımcı olmamı sağlıyor. Ona neden bu kadar sık satın aldığını sordun mu?"

Tony başıyla onayladı.

"Peki o ne dedi?"

"Babası hakkında konuştuğunu hatırlıyorum," dedi. "Nasıl bir pislik olduğunu, onu taciz ettiğini ve annesini dövdüğünü. Evde olmaktan hoşlanmıyormuş, vesaire vesaire. Acıklı bir hikayeydi ama gerçekten umurumda değildi. Kafasının iyi olmasının ona iyi geldiğini sanıyordum. Bana para kazandırıyor. Ben sadece cebime biraz para koymaya çalışıyordum."

"Elbette," dedi Tori, onun mali durumuyla ilgilenmeden. "Babasının alingan olduğunu hiç söyledi mi?"

LT omuz silktilti.

"Tony!" Tori parmaklarını şıklattı. "Bu bir evet mi?"

Başını salladı. "Evet."

Tori'nin hafızası şimdi aşırı hızda çalışıyor, Goring davasıyla ilgili gerçekleri hatırlıyordu. Hatırladığı tek şey Sarah'nın bir işi olmadığıydı. *Uyuşturucu almak için para nereden geliyordu?* Birden aklına finansmanın nasıl işlediğine dair bir fikir geldi. "Peki ya sen, LT? Hiç biraz... bilirsin...? Belki de parası yoktu, o yüzden..." Elini yuvarlayarak işaret etti. "Biliyorsun... ot ve kokain için takas yaptı. Belki, sadece... belki..."

LT yere baktı ve bu sırada her şeyi ele verdi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Falls.

"Kaç kez?" Tori söyledi. "Kaç tane vardı, LT?" Küçük Tony içini çekti. "Birkaç kez."

"İki kereden fazla mı?" Tori retorik olarak sordu. "Sanırım iki kattan fazlaydı. İki kereden fazlaydı, değil mi?"

Adam sadece başını salladı.

"Yani ona seks karşılığında uyuşturucu aldırıyordunuz, doğru mu?" "Her zaman değil," dedi savunmacı bir tavırla.

"Ama kesinlikle bazı zamanlar, değil mi?" Falls söyledi. "Evet."

Tori, "Tabii ki kızın reşit olmaması gibi küçük bir sorun var," dedi. "Reşit olmayan biriyle pazarlık yapıyordunuz ve ödeme olarak seks alıyordunuz. Oof, hiç iyi değil."

LT gözlerini kapadı ve iç çekti, şimdi işlerin ne kadar kötüye gittiğini anlıyordu. Tori onun avukata gitmesini istemiyordu, en azından şimdilik, bu yüzden daha güvenli bir alana yöneldi. "Kaynağın kim?" diye sordu, Baker'a bakarak takip edip etmediğini sordu.

LT dedektifi işaret ederek, "O biliyor," diye cevap verdi.

"Ajan Falls ve ben bilmiyoruz. Bize bundan bahset."

"Mikael adında bir adamdan ikmal yapıyorum. Ya da en azından ben öyle yaptım." "Ne demek istiyorsun?" Falls sordu.

"Demek istediğim, beni bir haftadır aramadı. Bu adama söylediğim gibi," diye tekrar Baker'ı işaret etti, "bir haftadır

ona ulaşamıyorum. Yapabilseydim, kendime yardım etmek için onu buraya bağlardım, ama adam cevap vermiyor. Sanki izini kaybettirmiş gibi."

Tori bunun ilginç olduğunu düşündü ve Falls'la bilmiş bir bakış paylaştı. Bu cevap onlara bir şey, belki de her şeyi anlatıyordu. "Yani bu adam Michael değil de Mikael miydi? Avrupalıların telaffuz ettiği türden mi?"

"Nereli olduğundan emin değilim ama muhtemelen buralardan değildir."

"Neden buralardan değil?" Falls sordu. "Bir aksanı var gibi."

"Ne tür bir aksan?"

Küçük Tony omuz silkti. "Amerikan değil. Doğu yakası gibi bir şey değil."

"İngiliz mi?" Falls sordu.

"Hayır, öyle değil. Daha çok... gırtlaktan geliyordu."

"Guttural" mı? Çekçe, Almanca, Rusça, Macarca belki?" Tori Nikolai Andrasko'yu düşünerek sordu.

"Sana söyleyemem. Tek bildiğim bir aksanı olduğu."

"Peki bu aksanlı Mikael ile işler nasıl gitti?" Tori söyledi. "Onu arardım, bir buluşma ayarlardık ve parasını öderdim."

"Hepsi bu mu?" Falls şüpheyle başını sallayarak sordu. "Hadi ama. Bence bundan daha fazlası vardı."

Tori devam etti. "Mikael başka ne iş yapıyor? Sadece uyuşturucu değildi."

Küçük Tony omuz silkti. "Bilmiyorum. Hiç sormadım. Neden umurumda olsun ki? Onun için sattım. Başka hiçbir şey umurumda değildi."

Tori, "Bilmediğinden ya da umursamadığından bir şekilde şüpheliyim," diye cevap verdi. "Aslında, her ikisini de önemseydiğinden eminim."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Tori kıkırdadı ve ona "*Gerçekten mi?*" der gibi baktı. "LT, uyuşturucu satış zincirinin neresinde olduğunu biliyorsun, değil mi? En alttasın. Sen bir sokak satıcısıydın. Köşede durman ya da kamyonetinden satış yapman fark etmez, sen busun. Bunun anlamı, uyuşturucu ve sattığınız diğer şeyleri karşılamak için bu Mikael'e tekme atmanızdır. Ve eğer oral seks kabul ediyorsan

Ürün için başka ne olursa olsun, onu başka bir yerde telafi etmelisin. Ve eğer bunu Sarah ile yapıyor olsaydınız..."

"Bunu başkalarıyla da yapıyordun," dedi Falls. "Karşılaştırmalı alışveriş falan."

LT başını sallayarak "Hayır, hayır, hayır," diye cevap verdi. "Sadece o vardı."

Tori, "Şu anda sana başka kimlerin alternatif yollarla ödeme yaptığı umurumda değil," dedi. "Ama parayı bulmak zorundasın. Özellikle de kullan-at telefonlar dağıtırken ve tedbirli olmak, kendini korumak için başka adımlar atarken - bunların hiçbirisi işe yaramadı. Bunların hepsi kâr marjınızı tüketiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mikael'le ya da onunla iş yapan başka biriyle müşterileriniz hakkında hiç konuştunuz mu?"

Küçük Tony başka tarafa baktı ve gözlerini kapadı.

Bu adamı poker masasına oturtmalıyım, diye düşündü Tori. *Her şeyi ele veriyor.* "Mikael hiç müşterilerini sordu mu Tony? Örneğin senden hiç keşif yapmanı istedi mi? Kızlar için gözcülük yapmanı?"

Tony birden gözle görülür bir şekilde paniklemişti ve alnında kalın bir ter damlası oluşmaya başlamıştı. Bu soruların geleceğini tahmin etmemişti. "Uh... uh..."

Tori onu yakalamıştı. "Yaptın, değil mi? Seni orospu çocuğu. Bu adamı kızlarla besledin."

"Onun kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok."

"On dakika önce hatırlayamadığın kızın kayboluşundan mı bahsediyorsun?" Falls suçladı. "Evet, buna inanmıyorum."

Tori ayağa kalktı ve masanın üzerine eğildi. "Aslında, bence bu olayda senin de *parmağın* var, LT. Bu Mikael çekici kızlar arıyordu, ki Sarah da öyleydi. Sarah gibi uyuşturucu bağımlısı kızlar istiyordu," diye bastırdı.

"Hı-hı. Hayır." Küçük Tony başını salladı. "Hı-hı."

"Saçmalık. Sen sadece bir satıcı değil, aynı zamanda bir yetenek avcısıydın. Kız bulmak için para alıyordun. Sana çekici, uyuşturucu bağımlısı, istismara uğramış kızları bulman talimatı verilmişti ve eğer birini bulursan bunu Mikael'e söyleyecek ve ikramiye alacaktın. Sarah da o kızlardan biriydi. Senin tarafından yetiştirildi. Senin tarafından ayarlandı."

"Hayır." Tony yine başını salladı. "Hayır, hayır, hayır."

"Evet, öyleydi!" Tori masaya vurarak homurdandı. "Olan buydu."

"Bu hiç iyi değil, LT," dedi Falls. "Bize yardım etmezsen bu senin için büyük bir sorun olacak."

"Belki de buraya bir avukat getirmeliyim," dedi.

"Bunu kesinlikle yapabiliriz," diye kabul etti Tori. "Ama bu size yardım etmek için bazı seçeneklerimizi ortadan kaldırabilir."

Baker araya girerek, "Uyuşturucu suçlamasıyla zaten hapis yatacaksın, Teğmen," dedi. "Buna dayanarak, anlaşma yapmamız için bir neden göremiyorum..."

"Tabii konuşmaya başlamazsan, hem de hemen," dedi Tori. "Çünkü hakkında soru soracağım bir sonraki kız Savannah Devenish. Eğer şimdi konuşursan sana yardım edebilirim. İşin içine bir avukat sokarsan her şey zaman alır ve bu da bende çok olan bir şey değil."

"Tamam, tamam. Ama bak, ben Savannah'ya hiçbir şey yapmadım. Seks ya da onun gibi bir şey yoktu. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Ona sadece ot sattım."

"Orada ne vardı?"

LT başını salladı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp sol bileğini tiksintiyle sertçe çekti. "Bu bok neden benim başıma geliyor?"

"Çünkü sen suç dolu bir hayat yaşıyorsun, salak herif," diye alaycı bir şekilde açıkladı Tori masanın kenarına gelip oturmadan önce. "Şimdi, Savannah'yla ne oldu? Sorularım seni harekete geçirmeden konuşmaya başlardım."

"Tamam," dedi LT iç çekerek. "Mikael bana bu Savannah denen kızın ot yüzünden okulda başının derde girdiğini ama yine de ot içmeyi sevdiğini söyledi. Bana onu müşteri olarak kazanmamı söyledi. Fiyat konusunda endişelenmememi, ucuza satmamı, sadece onu müşteri olarak çekmemi söyledi..."

Ara vermiş olabilirim. Bir saat içinde arayacağım, Tori'nin mesajında yazan tek şey buydu.

Saatler 21:00'e yaklaşırken Braddock, Olvecky'nin iş ve mülk kayıtlarını gün boyu araştırdıkları notları karşılaştırmak için Zagaros ile bir video konferans görüşmesi yaptı. FBI Stella Olvecky'yi sorguluyordu.

Zagaros, "İlişkiyi hemen kabul ediyor ve hikayesi daha önce Devenish'ten aldığınız bilgilerle oldukça paralellik gösteriyor," diye rapor verdi. "Kaçırılma olayıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve biz de onun üzerinde çok çalıştık. Bence bu olay onu gerçekten dehşete düşürdü. Öte yandan kocasının ölümü? Kocaları öldürüldükten bir gün sonra daha çok yıkılmış dul kadınla konuştum diyelim. Geno'nun özleneceğini sanmıyorum."

"Gerçekten onun yasını tutuyor, ha?" Braddock alaycı bir tavırla sordu.

"Evet, çok ama çok yıkılmış durumda. Bugün siyah bile giymedi," dedi Zagaros gülerek. "Kendini özgür hissettiğini söyleyebilirim."

"Peki ya işleri?" Braddock Geno'ya dönerek sordu.

"Olvecky'nin holdinglerinin çoğu burada, İkiz Şehirler'de. Kayıtlarında eskiye oranla çok daha az şey var... Görünüşe göre kurak bir dönem geçirmiş. Son birkaç yıl daha iyiydi ama geçen gün gördüğümüz yaşam tarzına göre yasal geliri hala az görünüyor. Sonra bankasına gittik."

"Ve?"

"Üç büyük kasada 3.4 milyon k ü s u r dolar nakit para var."

"Vay canına," dedi Braddock. "Peki Stella bunların ne olduğunu biliyor muydu?"

"Hiçbir şey. Gerçi bunun bulunmasından dolayı biraz heyecanlı olduğunu tahmin edebilirsiniz. Ama tüm bu nakit paranın nereden geldiğini araştırmak için antenlerimizi kaldırdık," diye ekledi Zagaros. "Ve bunu Iron Range Property Enterprises listesinde bulmuş olabilirsiniz - Stella'nın adına olan ve o devasa göl mülklerinin sahibi olan şirket. Bu konuda ilginç olan neydi biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Ofisinde bununla ilgili bir şey yok, ama evinde bununla ilgili bir dosya bulduk. Dosya, şöminenin yanındaki çalışma odasında, etiketsiz bir dolabın içindeydi. Büyük ölçüde kayıt dışı bir girişimdi."

"Paramparça olmuş dul eşimiz isim sahibi olmak hakkında ne söyledi?"

"Bu konuda pek bir şey bilmiyordu. Geno birkaç yıl önce ondan belgeleri imzalamasını istemiş, o da imzalamış. Görünüşe göre bunu ona ilk kez yaptırmıyordu, en azından ona göre. Geno bazı

İş dünyasında bir rolü olduğuna dair büyük bir açıklama yaptı ama hiçbir iş toplantısına katılmadı. Şirketin ne yaptığını ya da neye sahip olduğunu bilmiyor."

"Peki siz ona inanıyor musunuz?"

"Bu konuda, evet," dedi Zagaros. "Ne buldun?"

"Bu şirket adı altında üç mülk buldum," dedi Braddock. "Biri Towson yakınlarındaki Vermilion Gölü'nde, diğeri Ruhle yakınlarındaki Winn Gölü'nde ve üçüncüsü de Duluth'un kuzeyindeki Island Gölü'nde. Hızlı bir uydu haritası araştırmasına dayanarak, bu yerlerin hepsi ormanın içinde, büyük parseller üzerinde ve yakınlarda başka birkaç ev veya kulübenin bulunduğu göllerde yer alıyor. İzole edilmişler. Yani Stella'nın bu mülklerin ne için kullanıldığına dair hiçbir fikri yok muydu?"

"Hayır. Dediğim gibi, bazı formları imzaladığını iddia ediyor, ama bunun ötesinde şirket hakkında hiçbir fikri yok. Yaşamak istediği gibi yaşayabildiği sürece Olvecky'nin ne yaptığını gerçekten umursadığını sanmıyorum," diye ekledi Zagaros. "Örneğin bize yıllarca ayrı yatak odaları olduğunu söyledi. Temelde, gerektiğinde eşi olarak rolünü yerine getirdiği ve ara sıra onunla yattığı sürece hayatını istediği gibi yaşayabileceği bir anlaşmaları olduğunu söyledi. Kendi banka hesabı varmış ve onunla istediği gibi hareket ediyormuş. İş hakkında çok az şey bildiğini söylediğinde ona inanıyoruz."

"Ve bu nakit. Nereden geldiğine dair gerçek bir kayıt yok mu? Kuzeydeki evlerden gelip gelmediğini bilmenin bir yolu yok mu?"

"Hayır. Evlerin ipotek ve vergi ödemeleri yapılmış ama vergi beyannamelerinde kira geliri yok. Aslında, Iron Range Property Enterprises iki yıllık varlığında ihmal edilebilir bir gerçek gelir gösteriyor."

"Ha?"

"Ne?"

Braddock notlarını karıştırarak Falls'un daha önce sözünü ettiği emlakçı Wade Reid'le ilgili bölüme geldi. Zagaros'a Geno Olvecky ile yolları kesişen BCA soruşturmasından bahsetti.

"Olvecky, Wade Reid'in ölümüyle aynı zamanda bu işe bulaşmış gibi görünüyor. Reid, Twin Cities'de emlakçılık yapan bir adamdı. BCA onu soruşturuyordu ve öldüğünde soruşturma durdu. Bu olayların yaşandığı sırada Olvecky, Iron Range Property Enterprises'ı kurmuş ve kuzeyde hacizden üç yer satın almıştı, bing, bing, bing. Teori, Reid'in seks ticareti yapan bir şebekeye yüksek kaliteli mülkler sağladığı yönündeydi. Reid bir sorumluluk haline geldi, peki ne yaptılar?"

"Onu değiştirdiler ve Olvecky'ye bu şirketi kurdurdular. Şimdi de Olvecky'yi buzladılar. Acaba sırada kim var?"

"Başka bir günün sorunu. Şu anda, Jacob Devenish'in bana Stella ile yaptığı bir konuşmayı anlattığı zamanı düşünüyorum. Stella, Geno'nun belki de yasal olmayan bir yerden gelen parası olduğunu düşündüğünü söyledi. Kiralık kasalarda 3.4 milyon dolar nakit para olması yasadışılığı düşündürüyor. Devenish, Olvecky'nin gayrimenkulleri kara para aklamak için kullanmış olabileceğini düşündü. Belki de bu kara para aklama değil de..."

"Seks ticareti işini yürütmesi için ona kira ödüyorlardı."

"BCA bu seks ticareti grubunun dikkatli çalıştığını söyledi. İnsanları panelvan minibüslerle açıklanmayan yerlere götürüyorlarmış. Bir keresinde bir adam Duluth'a gidip bir saat daha minibüse binmek zorunda kaldığını söyledi. Bu göl yerlerine bakmamız gerekiyor."

"Oturuyor musun?" Tori Braddock'a sordu.

Küçük Tony, Savannah'yı esrar satmak için ıssız bir yere çekmekle görevlendirilmişti. İşleyicisi Mikael ve diğer iki adam onu bekliyor olacaktı. Tori, "Bu emri veren adamın Nikolai Andrasko olduğunu düşünüyoruz," diye açıkladı. "LT onu BCA fotoğraflarından teşhis etti. Maxim adında başka bir adamdan da bahsetti."

"Maxim mi?"

"Evet. LT ile birlikte çalışan bir ressamımız var, ona bir şeyler göstermek için."

"Peki ya Savannah'nın telefonundaki videodaki canavarımız?"

"Onu teşhis edemedi ama yine de orada olabileceğini düşünüyorum," diye cevapladı Tori. "LT'ye Savannah'ya yaklaşması, ona düşük bir fiyata esrar teklif etmesi ve yeni siparişler için ona kullan-at telefonunu vermesi talimatı verildi. Sonra bir dahaki sefere onu yoldan uzak bir yere çekip satışı yapacaktı. Savannah, hakkını yemeyelim, bunu kabul etmedi. Kalabalık olan halka açık yerlerde ısrar etti. İki kez telefonla satın aldı. Her ikisinde de bu Nikolai, Maxim ve LT'nin göremediği diğerleri bir panelvanda bekliyordu ama orası harekete geçmek için fazla halka açık bir yerdi. Sonra, yaklaşık on gün önce, Mikael LT'ye bunu unutmasını söyledi. O zamandan beri kendisine ulaşamıyor."

"Onu Rush Gölü'ndeki ailesinin yanına götürmeye karar verdikleri için mi?" Braddock bunu önerdi. "Uyuyor."

"Ne ile?"

"Devenish'ler birkaç hafta önce Olvecky'lerle bir akşam yemeği partisi verdiler. Bahse girerim Devenish'ler göle yaptıkları tatil gezisinden bahsetmişlerdir. Olvecky bu bilgiyi bu adamlarla paylaşıyor ve onlar da onu oradan kaçırmaya karar veriyorlar."

"Zamanlama uyuyor," diye kabul etti Tori.

"Peki ya Sarah Goring? Bu LT ona da mı tuzak kurdu?"

"Onu kendi idarecisi için yetiştirdi. İki vaka arasında bir bağlantı var, ancak bir kopukluk da var."

"Nedir o?"

"Sarah seks ticareti kurbanı profiline uyuyor. Savannah uymuyor. Biraz ot içmeyi seviyordu elbette ama kafayı bulmamıştı. Cinsel olarak aktifti ama Goring gibi istismar edilmiyordu. Goring'i hedef olarak görüyorum ama düşündüğümde Savannah'yı görmüyorum."

"LT nedenini açıkladı mı?"

"Bilmiyordu. Savannah'ya yaklaşması, onu müşteri olarak kazanması ve sonra ona tuzak kurması emredilmişti. Beş bin dolar ön ödeme almış ve kızı kaçırdıklarında on bin dolar daha alacağı söylenmiş."

"On bin mi?"

"Evet. Sarah Goring'le ilgilendiğini ve ona tuzak kurduğunu itiraf ediyor. Mikael'e onun hedef alınmaya hazır olduğunu söyledi. Ama Savannah'yla birlikte,

sadece ona yaklaşması söylendi. Tımarlama yok denecek kadar azdı. Sadece ona tuzak kurdu. Neden fark var? Bu işte bir iş var ama henüz ne olduğunu bilmiyorum."

"BCA bu Mikael'in peşinde mi?"

"Arayacaklar, ama sanki şehri terk etmiş gibi hissediyorum." "Bu gece orada mı kalacaksın?"

"Hayır. Eve dönmeye hazırlanıyordum."

"İyi fikir," dedi Braddock. "Bu şebekenin faaliyet gösterdiği evlerle ilgili bir ipucum olabilir." Iron Range Property Enterprises ve Zagaros'un Stella Olvecky ile olan ilişkileri hakkında bulduklarını anlattı. "Superior County'de lüks göl evleri diyebileceğim evler buldum. Bunlardan ikisinin Duluth'un bir saat dışında olduğunu söyleyebilirim. Üçüncüsü, Towson yakınlarındaki, muhtemelen bir buçuk saat uzaklıkta. Sabah erkenden harekete geçiyoruz."

"O zaman oraya geri dönsem iyi olacak," dedi Tori. "Seni bekleyeyim mi?"

"Biraz dinlen. Ben bu gece evimde kalacağım. Sabah yola çıkacağım."

ON ALTINCI BÖLÜM

"ONDAN NARSİST BİR ETKİ ALIYORUM AMA PSİKOPATİK BİR ETKİ DEĞİL."

Tori sabah 5:00'te Braddock'un evine vardığında hava karanlıktı ama ana katın ışıkları yanıyordu. Onu mutfakta kahve doldururken ve termosunu doldururken buldu. Tost, iki muz ve bir torba enerji barı hazırdı ve hızla Ruhle'ye doğru yola koyuldular.

"Neden Ruhle'ye gidiyoruz?" Braddock Tahoe'yu Manchester Körfezi'nin kuzeydoğusundaki 210 numaralı otoyola sokarken Tori sordu.

"Arabayla iki saatten biraz fazla sürüyor ve Ruhle ile Duluth'taki Island Lake ve Vermilion Gölü'ndeki Towson yakınlarındaki yer arasında hemen hemen aynı mesafe var."

Kuzey Minnesota'daki otoyollarda ve ilçe yollarında trafik çok azdı. Koşullar, küçük "bir kavşak, bir bar ve bir benzin istasyonu" kasabalarını kesen ağaçlarla kaplı yollar boyunca rahat bir hız koşusu yapılmasını sağlıyordu.

"Quinn nasıl?" Tori sordu.

"Dün gece onunla birkaç kez konuştum. Çocuklarla çok eğleniyor. Ayrıca, bir dava ortaya çıktığında ve her şeyi yapmam gerektiğinde ne yapacağımı biliyor."

"Anlıyorum. Ben de tıpkı onun gibiydim."

Braddock başını salladı. "Bunu neden daha sık hatırlamadığımı bilmiyorum."

"Babamla birlikte birçok kez dışarıda görevdeydi, sorumlu olması gerekiyordu ve evde olamıyordu. Bu o l d u ğ u n d a ,

Özellikle küçükken, Jessie ve ben Katy Anderson'ın evine giderdik." Katy Anderson, Tori ve Jessie'nin çocukken en iyi arkadaşıydı. Annesi Gail, onların bakıcısıydı. Babalarının işi nedeniyle burası onlar için ikinci bir evdi. "Gail'in günlerce bize baktığı zamanlar olurdu. Annemiz gibiydi ve Katy'nin evinde çok eğlenirdik. Babamın bu konuda kendini kötü hissettiğini hep bilirdik. Her zaman gönlümüzü alırdı, tıpkı senin Quinn'le yaptığın gibi."

Braddock başını salladı. "Onunla gurur duyuyordum. Sorduğu ilk soru kayıp kızı bulma şansımızın olup olmadığıydı."

"Polis oğlu polis. Anlıyor. Tıpkı Jessie ve benim gibi."

"Muhtemelen haklısın," diye cevap verdi Braddock. "İyi bir kalbi var, annesinin kalbi."

"Seninki de öyle," dedi Tori. "Onda senden çok şey var. Görüyorum ki

O.

"Nasıl?"

"Tavırları. On bir yaşına göre akli başında, tıpkı Sen. Tıpkı senin gibi çok gülümsüyor." "Öyle mi?"

"Bunu fark etmedin mi?"

Braddock omuz silkti. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Tabii ki düşünmedin," diye cevap verdi Tori sırtarak. "Doğal olduğu için fark etmiyorsun. İnsanların doğal olarak sana yöneldiği, gerçekten kolay bir tavrın var."

"Gerçekten hiç fark etmedim."

"Ben fark ettim. Quinn'de de var."

"Başka bir şey var mı, Madam Freud?"

"Quinn çok analitiktir. Bir sorunu inceleme şekli, sorular sorması ve cevap vermeden ya da bir sonuca varmadan önce düşünmesi. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum, tıpkı sizin gibi problemi irdeliyor."

"Hımm."

"O harika bir çocuk. Onunla gurur duymalısınız."

"Gurur duyuyorum," diye yanıtladı Braddock. "Dün gece bir şey sordu." "Neymiş o?"

"Bu akşamki hokey maçına gidip gidemeyeceğimizi. Alexandria ile 7:15'te oynuyorlar."

Tori saatini kontrol etti. "Senin için uygun olabilir."

"Senin de gelip gelemeyeceğini sordu."

"Ben mi?"

"Evet," diye yanıtladı Braddock. "Buna şaşırmış gibisin."

Tori tereddütle, "Şaşırdım mı bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ben biraz... şey... Bence bunu sorması çok hoş."

Braddock Güldü, ama sonra döndü Ciddi. "Hey, Bayan Gözlemci, Quinn sizden gerçekten hoşlanıyor. Umarım *bunu* görürsünüz."

"Hep

endişeleniyorum...

" "Ne hakkında?"

"Biliyorsun... geçen yaz ne oldu. O hastane yatağında yatıyordun çünkü beni kurtardın. Bazen merak ediyorum, acaba..."

"Ne?"

"Benden çekiniyor."

Braddock başını salladı. "Belki ilk başta biraz, sadece yeni biri olduğun için. Geçen yaza gelince, benim seni kurtardığımı kadar senin de beni kurtardığını biliyor."

"Bunu nereden biliyor?"

"Kız kardeşinin soruşturması ve o evde olanlar hakkında ona gerçeği anlatmamı istedi. Sana ne olduğunu."

"Öyle mi yaptı?" Tori koltuğunda dönüp ona bakarak sordu. "Evet."

"Neden bana söylemedin?"

Braddock omuzlarını silkti. "Doğru zaman geldiğinde söyleyeceğimi düşündüm. Demek istediğim, sen ve ben de orada olanlar hakkında pek konuşmadık, o yüzden bu konuyu durup dururken açmak istemedim."

"Yani şimdi mi?"

"Quinn hakkında konuştuğumuz ve sen de olanları gündeme getirdiğin için, bu konuyu açmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

"Anlıyorum," diye cevap verdi sessizce. "Neden şimdi? Quinn bunu neden şimdi sordu? Bunca ay sonra."

Braddock, "Okuldaki çocuklardan kendisine pek de doğru gelmeyen bazı şeyler duymuş," diye cevap verdi. "Sizin de çok iyi gözlemlediğiniz gibi, olayları analiz etme ve düşünme eğilimindedir. Kendi başına düşünür ve aynı fikirde değilse kalabalığa uymak zorunda değildir. Okulda bu konu açıldıktan birkaç hafta sonra, onunla Twin Cities'deki hokey turnuvasından eve dönüyorduk ve bana ne olduğunu sordu."

"Sen de ona anlattın mı?"

"Anlattım. Elbette ona daha sterilize edilmiş bir versiyonunu anlattım. Ona kaçırıldığını söyledim. Kyle Mannion'la birlikte nerede olduğunu bulduğumuzu, o evin demir kapısını kırdığımızı, çatışmaya girdiğimizi ve seni kurtarmayı başardığımızı anlattım. Ona kız kardeşinin ve diğer pek çok kadının kaybolması vakasını çözdüğümüzü söyledim."

"Ona şunu söylemedin..."

Braddock başını salladı. "Ona kulübenin altındaki odada olanlar hakkında hiçbir şey söylemedim. Ona senin ve tüfekteki yeteneğin sayesinde hâlâ burada olduğumu söyledim."

"Ama sen de en başta benim yüzümden oradaydın." "Evet, birbirimizi kurtardık."

Tori şaşırılmış bir halde başını salladı. "Açıklaman bittiğinde Quinn ne dedi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Braddock temkinli bir ses tonuyla sordu. Tori endişeyle, "Evet," diye cevap verdi. Bu çok önemliydi.

"Dedi ki," diye yanıtladı Braddock muzip bir sırıtışla, "'Baba, Tori'ye bulaşmayacaksın."

"Etmedi!"

Braddock gülümsedi. "Evet. *Aynen* böyle söyledi." "Buna inanamıyorum."

"İnan. Yerinizde olsam genç adam üzerinde iyi bir izlenim bırakıp bırakmadığınız konusunda endişelenmezdim. Etkilediniz."

Tori bakışlarını yanından geçen ağaçlara çevirdi ve Braddock'un söylediklerini düşündü.

Bir saatten biraz fazla süren yolculuklarının sonunda, 466 nüfuslu Goodland Kasabası'nda yavaşladıklarında, konuşmaları tekrar

davaya. "Jacob Devenish hakkında ne düşünüyorsun?" Braddock sordu.

"O tamamen bencil, zengin bir pislik. Yine de oradan karısını öldürmesi ve kızını kaçırmasına geçmekte zorlanıyorum. Ondan narsist bir hava alıyorum ama psikopat bir hava alamıyorum. Ya sen?"

Braddock bir an için düşündü. "Sanırım muhtemelen haklısın. Yapmam gerekse bile onu temize çıkarmaya hazır değilim. O ahmağın biraz daha kıvranması gerekiyor."

"Suçlu olduğunu düşündüğün için mi, yoksa..."

"Çünkü ne?"

"Ona kişisel olarak karşı çıkıyorsunuz. Sizin *kurallarınızı* ihlal ediyor." Braddock bir kaşını kaldırdı.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." "Ne?"

"*Lütfen.*" Sırtıma sırası Tori'deydi. "Bana Quinn'in hokey takımındaki babadan bahsetmiştin. Hani şu küçük, sevimli karısının üzerinde koşturduğundan kesinlikle emin olduğun babadan."

"Yeeesss," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Braddock. "Kesinlikle bu tonda."

"Evet, evet, bence o bir pislik çünkü karısının üzerinde dolaşıyor. Bu doğru değil. Karısı çok tatlı biri ve o da..."

"Jacob Devenish'ten bahsederken de aynı küçümseme tonunu kullanıyorsun," dedi Tori. "Sende gerçekten çekici bulduğum şeylerden biri de bu. Ahlak kuralların."

"Yargılayıcı olmamaya çalışıyorum ama bu konuda... Bunu onaylayamam."

"Ben de."

"Jacob Devenish tam bir pislik. Bu olay boyunca sadece kendini düşündü. Ben bekâr bir babayım. Savannah'yı bulursak o da bekâr bir baba olacak. Kendini geliştirmesi gerekecek. Henüz bunu yapabileceğine dair bir kanıt görmedim."

"Dün pişman görünüyordu. Eğer ona inanacak olursak, bazı şeyleri değiştirmeyi düşünüyor."

Braddock onaylamaz bir tavırla homurdandı. "Evet, her neyse. Pek çok insan olası bir cinayete karşı karşıya kaldıklarında pişmanlık duyar.

suçlamalar. Ve kızı - onun neler yaşadığını ancak hayal edebilirim."

"Bu bana kız kardeşimi hatırlatıyor," dedi Tori.

"Ah, Tanrım, özür dilerim. Bunu söylerken senin için ne anlama geldiğini düşünmemiştim bile."

"Yanlış bir şey söylemedin," dedi Tori, güven verici bir şekilde kolunu okşayarak. "Ama bu dava bana Jessie'yi ve geçen yaz yaşadıklarımı düşündürüyor; elim kolum bağlı, ağzım bantlı, arabanın bagajında kapana kısılmış, hayal edebileceğin kadar umutsuz bir duyguydu. Savannah'nın kaçırıldığı o videoyu gördük. Korkusunu ve ıstırabını gördük ve duyduk. Çalıştığım her davada, kendime hep kurbanın ne düşünmüş olabileceğini sordum. Ne kadar büyük bir korku yaşamış olmalı. Ve sonra, o arabanın bagajındayken, ben de bunu yaşadım. Boğulmakta olan ya da çıkış yolu olmayan bir yangında mahsur kalan birinin yaşadığı duyguyla aynı olduğunu hayal ediyorum. Son yaklaşıyor, yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Aklından neler geçti?"

"Her şey. Beni kaçırın kimdi? Bana ne yapacaktı? Neler olacaktı? Beni öldürmeden önce ne kadar korkunç olacaktı? Yani, özellikle de bu. Tüm o kurbanların yaşadıklarını yaşadığımı biliyordum. Her bir adımını. Amaç da buydu. Hepsini yaşamamı istiyordu. Özellikle de beni yakaladığını ve dövdüğünü. Yirmi yıl boyunca bunu istemiş, hatta hayal etmişti. Korkunç ötesiydi."

"Kendine ne söyledin?"

Tori bir an düşündü, sanki kendini o anlara geri götürüyordu, o bodrumda bağlıydı, büyük bıçak onun seyir zevki için bileniyordu ve ona olacakların ağır çekim görselleştirmesini sağlıyordu. İşte o anda, ne yaptığını bilerek önemli bir karar vermişti. "Yalvarmanın değersiz olduğunu biliyordum. Savaşmaya karar verdim."

"Sen sıradan bir kurban değildin. Becerilerin ve baskı altında düşünme yeteneğin vardı."

"Vardı," diye yanıtladı. "Ve ona bakabiliyor, onu görebiliyor ve onun *hakkında* bildiklerimi düşünebiliyordum. İşte o anlarda, dehşet içinde

Onunla savaşmaya kararlıydım. Elimden geldiğince zaman kazanmaya. Zaman kazanmak ve kurtulmanın bir yolunu bulmak için ne kadar fiziksel şiddete maruz kalmam gerekiyorsa o kadarını sineye çektim."

Braddock başını salladı. Orada neler olduğunu biliyordu. "Ama sen neler yaşadın..."

Tori, "Diğerkurbanların yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi," dedi. "Korkunçtu, tüyler ürperticiydi ve hala sık sık aklıma geliyor. Ama ben yaşadım. Hayatta kaldım. Yaptığım şeyi yaparak kendime küçük bir pencere açtım ve sonra sen bir şekilde ortaya çıktın. O zaman ölmeme izin vermem *mümkün* değildi. Asla."

"Savannah'nın şu anda yaşadığı da bu."

"Eğer yaşıyorsa, evet. İşin tuhafı, umarım bu seks kaçakçılığıyla ilgilidir. Eğer mesele buysa, o zaman hayatta olduğuna bahse girerim. Bu adamlara faydası var."

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldılar ve sonra Braddock, "O geceyi ne sıklıkla düşünüyorsun?" diye sordu.

"İlk başta, ondan sonra her gece," diye yanıtladı Tori. "Sonra bu konuda biraz yardım aldım ve..."

"Diğerkher şey."

Başını salladı. "Şimdi bunu çok daha az düşünüyorum ve genellikle sadece istediğimde. Artık o kadar... istemsiz değil. Ayrıca, artık düşünecek başka şeylerim, başka iyi şeylerim var."

"Artık bir destek köpeğinin var," diye espri yaptı Braddock.

Tori şakacı bir şekilde onun sakallı yüzünü okşadı. "Evet, biraz da kaşınıyor."

Hibbing kasabasının güney eteklerine ulaştıklarında Braddock Tahoe'yu 37. Otoyol'da doğuya çevirdi. Radyodaki hava raporunda Minnesota'nın orta ve kuzey kesimlerinde yoğun bir kar fırtınasının yaklaşmakta olduğundan bahsediliyordu. Tahminlere göre fırtına Pazar gecesi kuzey Minnesota'ya ulaşacak ve Pazartesi sonu ya da Salı başına kadar eyaleti terk etmeyecekti. Tahminler yirmi inç kadar kar, şiddetli rüzgar ve kar fırtınası olacağı yönündeydi.

"Bir kar fırtınası. Yirmi santim kar, harika," diye inledi Tori.

"Ne? Sen hiç poyraz görmedin mi?"

"Evet, evet," diye karşılık verdi Tori. "Şubat'ın ortasındayız. Elimizdekilerin üzerine yirmi santim kar yağması demek, tüm kar bittiğinde Nisan ortası olacak demek."

"Yılın bu zamanında biriktiği kadar hızlı eriyebilir."

"Sadece... burada kışlar uzun geçer."

"Yine de geri döndün."

"Ama şimdi neden gittiğimi biliyorum," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Belki de bu dava bittiğinde bir haftalığına, hatta sadece uzun bir hafta sonu için buradan ayrılmayı düşünmeliyiz?" Braddock bunu önerdi. "Sıcak bir yere gider ve şemsiyeli içkiler içeriz."

"Bunu konuşabiliriz."

Hibbing'den yirmi dakika doğuya, Ruhle kasabasına doğru gittiler. İkisi de sessizleşti ve düşüncelere daldı, vites değiştirip Savannah'ı bulmak üzere olabilecekleri ihtimalini düşünürken çalışma moduna geçmeye başladılar.

Ruhle'de onları polis merkezinde şef Jerry Lamp karşıladı. "Bu kısa saçlı sarışın adam Superior County şerif yardımcısı Eric Stiglitch." Stiglitch, çelik yeleklerini giymiş ve omuzlarına Colt M4 karabina tüfeklerini asmış olan diğer üç yardımcısını tanıttı.

Tanışma faslı bittikten sonra Lamp, "Az önce Cal Lund ve Superior Bölgesi Şerifi Stauffer ile konuştum. Şu anda arama emrinin çıktısını alıyorum. Söylesene, bunun hikâyesi nedir?" diye sordu silahının şarjörünü rahatça çıkarıp kontrol ettikten sonra geri takarken. "Cidden kayıp kızı bu evde bulacağımızı mı düşünüyorsun?"

Tori, Olvecky ve onun seks ticaretiyle olası ilişkisi hakkında şüphelendiklerini açıklayarak, "Belki de birçok kayıp kız," diye cevap verdi. "Bu Minnesota'da bir sorun ve iyi bir şekilde değil."

Stiglitch de aynı fikirdeydi. "Bu konuda ilçede yürüttüğümüz soruşturmayı ben yönetiyorum. Dün gece bu çağrı geldiğinde oldukça ilgimi çekti."

"Şimdiye kadar ne buldunuz?" Tori sordu.

"Pek bir şey değil," diye yanıtladı Stiglitch. "Ben Mesabi ofisinde çalışıyorum. Yaklaşık bir yıl önce Hibbing'de küçük bir şebeke çöktük. Bazı eski daireleri ve daha sonra şehrin kenarındaki bir otelin odalarını kullanıyorlardı. Sekiz kadın bulduk ve gösteriyi yöneten iki adamı tutukladık ama hepsi bu kadar. Daha fazlası olduğundan şüpheleniyoruz ama henüz bulamadık, bu yüzden haklı olmanızı çok isterim."

"Peki bu yer ne kadar uzakta?" Braddock sordu.

Stiglitch, "Kulübeye ulaşmak sadece birkaç dakika sürer," diye rapor verdi. "Bölgeyi biliyorum. Dar yollar, kulübeler ve evler, dik bahçeleri ve göllere inen tepeleriyle ağaçların derinliklerinde yer alıyor. Şerif Yardımcısı Wold şu anda birkaç kulübe ötede etrafı gözlüyor. Orada bir ya da iki araç olduğunu ama bunun dışında her şeyin sakın olduğunu söylüyor."

"Hadi gidelim. Bu kızlar bizi bekliyor olabilir," dedi Tori.

Braddock iki tarafı ormanla kaplı dar ve dolambaçlı yoldan dönerken Tori ağır ve gergin bir nefes verdi. Beş araca liderlik eden Stiglitch, Birch Landing'e sola dönmek için yavaşladı ve çakar lambasını devre dışı bıraktı.

"Şerif Yardımcısı Wold her şeyin hâlâ sakın olduğunu söylüyor," diye telsizden bildirdi Stiglitch dönüşte geçtikleri sırada.

Polis cipleri, lastiklerinin altındaki kar yığınının dikkat ederek yolda ilerlemeye devam etti. Sağa doğru bir viraja geldiklerinde, hedef mülk görünür hale geldi.

Stiglitch hafifçe sola dönerken Braddock, "İşte orada," diye mırıldandı, fren yapmadı, bunun yerine yoğun olgun ağaçların arasından oyulmuş bir araba yolunun şeridinden aşağı doğru zum yaparak hafif bir tozlu kar bulutu savurdu. Beyaz çamdan dış cephesi ve etrafını saran güvertesiyle iki katlı büyük kulübe ileride sağda görüldü. Braddock sondan ikinci kulübenin yanından geçerken, başka bir Explorer garaj yolundan çıktı ve Stiglitch'in adamı Wold da arkalarından geldi.

Stiglitch kulübeyi geçip arkaya doğru sürdü. Lamp'le birlikte adamları evin önünde patinaj yaparak durdular. Braddock arkadan dolaşmaya devam etti ve Stiglitch'in biriminden elli adım geride durdu. Wold elinde bir koçbaşıyla Explorer'dan çıkmış, hazır bekliyordu.

Braddock ve Tori Tahoe'dan atladılar. Stiglitch *hazır* olduklarını söylercesine onlara baktı. Tori ve Braddock başlarıyla onayladılar.

"Gidin," dedi Stiglitch. Wold öne atıldı, Stiglitch hemen arkasındaydı, Braddock ve Tori de onu takip ediyordu. Aynı anda diğer şerif yardımcıları da ön kapıya doğru hızla yaklaştılar. Wold basamakları tırmandı, ayaklarını yere bastı ve koçbaşını geriye, sürgünün hemen solundaki kapıya doğru savurdu. Gürültülü bir çatırtıyla kapı içeriye doğru çöktü. Stiglitch öne atıldı, onu koçu bırakmış olan Wold izledi, ikisi de seslendi: "Polis!" Braddock ve Tori çömelerek ve silahlarını kaldırarak onları takip etti.

İçeri girdiklerinde Braddock sola mutfığa doğru bir adım atarken Tori sağa doğru bir adım atarak tuvalet ve çamaşır odası olan kendi alanını temizledi.

"Temizleyin! Temizle! Temizle! Temiz!" diye seslenen diğer memurlar eve girip odaları kontrol ettiler.

Tori kapalı bir kapı fark etti. Dikkatlice açtı ve sonra köşeden baktı. Önünde bodruma inen basamaklar vardı.

"Braddock."

Braddock dönüp kapının açık olduğunu ve aşağı inen basamakları gördü. Silahını kaldırdı ve şimdi el fenerini çıkarmıştı, ellerini birleştirdi ve hızla kapıya doğru ilerledi, sonra da merdivenlerden aşağı indi, el fenerinin ışını önündeki yolu aydınlatıyordu.

En altta kendini uzun, düz bir koridorda buldu. Her iki tarafta da dört kapı vardı. Yüzünde şaşkın bir ifade olan Tori'ye baktı. Bekledikleri şey bu değildi.

Braddock soldaki ilk kapıdan geçti ve sırtını duvara dayadı. Braddock kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açarken Tori de pozisyonunu aldı. Silahını kaldırıp içeri girmeden önce hızlı ve dikkatli bir şekilde içeriye baktı. Oda boştu. Hızlı bir taramada orta boy bir şilte ve bazanın yanı sıra

kısa şifonyer. Sol tarafta banyoya açılan dar bir kapı daha vardı. Bir iki askı dışında dolap gibi o da boştu. "Temiz."

Braddock koridorun karşısındaki kapıyı açarken, "Bir koku alıyorsun," diye mırıldandı.

"Evet, dezenfektan."

Koridorda oda oda ilerlediler ve üst kata çıkmadan önce diğer yedi odanın her birini temizlediler.

Wold, "Boş, bütün ev boş," diye rapor verdi. Pelüş mobilyalarla dolu oturma odasının ortasında duruyordu, birkaç tabureli sağlam bir barın yanı sıra hepsi de düz ekran televizyonlar için üç braket dışında boş olan bir duvara doğru açılı duruyordu. "Burada kimse yok."

Braddock, "Mobilyaları bırakmışlar ama televizyonları almışlar," diye düşündü. "Tuhaf."

"Nakliye kamyonunu yedekleyecek zamanları yoktu," dedi Tori. "Bir arabaya ya da minibüse sıkıştırabilecekleri eşyaları alıp kaçmışlar."

Stiglitch, "Görünüşe göre aceleyle de gitmişler," diye ekledi. "Üst katta, yatak odalarında açık bırakılmış şifonyer çekmeceleri var. Tüm battaniyeler, çarşaflar ve yastıklar gitmiş ve temizlik solüsyonu kokusu var. Burası silinmiş."

Wold, "Mutfakta da aynı şey var," dedi.

"Ve bodrumda da," dedi Tori, merdivenlere doğru geri adım atarak. "Aşağıdaki düzenek... biraz ürkütücü. Bizi takip edin."

Tori ve Braddock herkesi alt kata ve merdivenin dibindeki ilk odaya götürdüler. "Sekiz yatak odası var. Hepsi aynı. Yatak, şifonyer ve banyo." Braddock yatağın altını kontrol etti. "Geride bir şey bırakılmış." Eldivenli eliyle bir kadın tangası çıkardı ve kanıt torbasına atmadan önce parmağında kısa bir süre döndürdü.

Diğer odalara da göz attılar. Hepsi aynıydı. Şilteler yeni görünüyordu. Banyolar derli toplu, lavabolar, klozetler, tuvaletler ve duşlar temizdi.

Braddock, "Buradaki yapıya bakınca, bunun... orijinal bodrum düzeni olmadığını tahmin ediyorum," dedi.

bir köşeyi döndü. Penceresiz bir kapıya gitti, sürgüyü çevirdi ve göle inen kayalığa bakan çimento döşeli bir verandaya çıktı.

Tori dışarı çıkıp evi incelerken, "İşte bu çok tuhaf görünüyor," diye mırıldandı.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Braddock.

Normalde, bu evin sahip olduğu gibi ince işçiliğe sahip lüks bir kulübede göl manzaralı büyük pencereler olurdu. Bunun yerine, güvertenin altındaki dış duvarın üst kısmı boyunca dört küçük, dar dikdörtgen pencere uzanıyordu. Dış cephe kaplaması evin geri kalanıyla aynı olsa da, pencerelerin altında sanki resimli pencereler söküldükten sonra yamanmış gibi daha yeni dış cephe kaplaması parçaları olduğu açıktı.

"Harika bir manzaraya yazık olmuş."

Verandada masa ya da sandalye yoktu, sadece içi kum dolu küçük bir kova ve birkaç sigara izmariti vardı.

"Burası da ne böyle?" Lamp sordu.

Tori çorap şapkasını çıkardı. "Burası üst düzey bir genelev olarak işletilmiyorsa kışlık şapkamı yerim. Sekiz yatak odasında kraliçe boy yataklar var. Tüm odalar temiz ve iyi durumda. Burası güzel bir kulübe, iyi döşenmiş, üst katta yüksek kaliteli kaplamalar ve mobilyalar ve bir de bar var."

Braddock, "Tüm bunların nasıl işlediğini görebilirsiniz," diye düşündü.

"Müşteriler bu ücra yere götürülüyor," dedi Tori. "Üst kattaki oturma odasında oturuyorlar. Barda kokteyller servis ediliyor, televizyonlarda maçlar oynanıyor ve son mali düzenlemeler yapılıyor. Sonra kadınlar getiriliyor ve erkeklerin seçmesi için etrafta dolaştırılıyor. Her erkek seçimini yapar ve sevgilisi onu eğlence için aşağıya götürür."

"Dışarıda içinde sönmüş sigaralar olan alüminyum bir kum kovası var. Birçoğunun üzerinde ruj izleri var," dedi Braddock. "Kadınlar kesinlikle buradaydı. Ve çalışıyorlardı."

"Hepsi de burnumuzun dibinde," diye mırıldandı Wold.

"Kimsenin ne olup bittiğinden haberi olmadan işleri sessizce yürütmek kolaydır," dedi Braddock. "Kışın ortasında burada neler olduğunu kim bilebilir ki?" Tori'ye baktı. "Bu Tori'nin söylediklerine uyuyor."

BCA sana yakaladıkları müşteriden bahsetmişti. Duluth'tan bir saatlik mesafede olduğunu söyledi."

Tori, "Evet ama burada her kim varsa az önce gitmiş gibi görünüyor," dedi. "Onları yine kaçırdık."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"YARIN SABAHIN BU GECEDEN FARKI YOK."

Winn Gölü'ndeki evde birkaç saat geçirdikten sonra ekip Ruhle'ye geri döndü, Cal'ı aradı ve Duluth'ta bulunan Şerif Keith Stauffer ile görüştü.

Cal, Jerry Lamp'in ofisindeki hoparlörden, "Vermilion ve Island Göllerindeki evler de Winn Gölündekiyle hemen hemen aynı şekilde düzenlenmiş," diye bildirdi. "Alt katta yataklı ve banyolu odalar, kapılar dışarıdan kilitli."

"Sıkı bir operasyon olduğu belli," dedi Tori. "Kadınlar üzerinde sıkı bir kontrol uyguluyorlar. Aslında o odalara kilitlenmiş köleler. Eğer para alıyorsa bile çok az, ama bu operasyonu yürüten adamlar onlardan cömertçe para kazanıyor olmalılar."

"Ne kadar?" Stauffer sordu.

"Söylemesi zor," diye yanıtladı Tori. "BCA'dan, yakaladıkları bir müşterinin iki saat için iki bin dolar ödediğini söylediğini biliyoruz. Eğer her yerde altı ila sekiz odaları varsa, gecede yirmi beş ila otuz bin dolar kazandıklarını söyleyebilirim. Günde kaç ziyaretçileri olduğuna bağlı olarak belki daha fazla."

"Zarfin arkasından küçük bir hesap yapalım. Bir yıl boyunca toplayın, altı ila yedi kadın, gecede yirmi beş ila otuz bin dolar, çoğu gece çalışıyor, bu muhtemelen ev başına dokuz ila on milyon artı civarındadır," dedi Braddock. "Üç eviniz var, bildiğimiz en az üç ev var ve yılda otuz milyon dolar civarından bahsediyoruz. Ve kim bilir başka nerelerde faaliyet gösteriyorlardır."

"Ve hepsi nakit," dedi Tori.

"FBI'in d n bankasında bulunduğu 3,4 milyon dolara bakılırsa Geno Olvecky bu paranın bir kısmını alıyordu. Belki karısı bize söyleyebilir?" Şerif Yardımcısı Wold  nerdi. "Ne de olsa kocasının yerleriydi."

Braddock yüzünü buruşturdu. "BCA müfettişlerinden anladığım kadarıyla kocasının operasyonları hakkında pek bir şey bilmiyor. Son birkaç gündür spot ışıklarının altında. Hem BCA hem de FBI Geno Olvecky'yi araştırıyor ama bu    evi ve o kadar parayı bulmaktan başka bir şey ortaya çıkmadı."

Lamp, "Evin güvenliğini sağladık," dedi. "Adli tıp ekibi gelene kadar yardımcılarımı orada g revlendireceğim."

Braddock gün öğleden sonraya doğru ilerlerken saatine baktı. "Sanırım burada işimiz bitti," dedi. "İrtibatta kalacağız, şef. Yardımcıları Stiglitch ve Wold, yardımınız için teşekkürler."

Tahoe'nun içine girdikten sonra saatini tekrar kontrol etti. "Acele ederseniz ma a yetişebiliriz," dedi Tori.

"Acele edeceğiz."

Natalia yatağın üzerinde çırılçıplak uzanmış, kısa da olsa bir normallik anı yaşıyor, Pavi'nin ihtiyaçlarını karşılamak için iki saat önce odaya çağrılmış olan seks sonrası son sigarasını bitiriyordu.

Pavi pantolonunu giydi, tişörtünü çekti ve ardından Rolex'ini takıp sabitledi. Kapısı çalındı ve Dmitri göründü. "Onu şimdi almalıyım, değil mi?"

Natalia yataktan kalktı ve ipek bornozunu giydi. Pavi ona yüz dolar uzattı. Natalia parayı aldı, yumuşak bir teşekkür etti ve koşarak kapıdan  ıktı.

Pavi büyük boy yatağına oturdu ve masmavi bir gökyüzünün altında karla kaplı göle baktı. Televizyonu açtı ve bir haber kanalına geçti, birkaç dakika izledikten sonra

susturdu. Komodine uzanıp kendine bir Stoli daha doldurdu ve komodinin üzerindeki kullan-at telefon çaldığında tam yudumluyordu. Arayan adamı Blondie'ydi.

"Sarışın, ne biliyorsun?"

"Braddock ve Hunter bütün evlere taşındı." Sarışın soruşturmanın genel durumu hakkında öğrendiklerini de ekledi. "Nico'nun ya da en azından takma adı olan Nikolai Andrasko'nun kimliğini kesin olarak tespit ettiler. Max ve Mikael de ellerinde olabilir. Ateşle oynamayın. Benim tavsiyem ortalık sakinleşene kadar buradan tamamen çekilmeniz."

"Her şey mi?" Pavi sordu.

"Evet. Olvecky'nin bu olaydaki rolünün peşindeler. Evleri arandı. Braddock üçünün de aynı anda harekete geçmesi için koordinasyonu sağladı. Olvecky'yi senin Twin Cities'deki eski operasyonlarına bağladılar. Kokuyu aldılar ve peşinden gitmeye devam edecekler."

"Yine de burada değiller, doğru mu?"

"Hayır," diye yanıtladı sarışın. "Ama bunun ne kadar süreceği konusunda endişeliyim. Bir süre ortadan kaybolmalı, ortalığın sakinleşmesini beklemeli, yeni yerler için keşif yapmalı ve yetkililer başka önceliklere geçtikten sonra tekrar başlamalısınız."

Pavi içini çekti. "Tamam."

"Telefonunu yakınında tut. Başka bir şey duyarsam sana haber veririm."

Pavi telefonu kapattı, yataktan kaydı ve dolaba gitti. İçinde uydu telefonu olan çantayı çıkardı ve patronu aradı.

"Pavi!"

"Alo, Anatoly."

"Olvecky öldü, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Pavi. "Olvecky sadece beni tanımıyordu, senin adını da biliyordu."

"Akıllıca davrandın dostum."

"Polis buradaki operasyonun peşinde. Elleri benim, Nico'nun ve muhtemelen Max ve Mikael'in de fotoğrafları var." Polisin bunlara nasıl sahip olduğunu açıkladı. "Buradan ayrıldıktan sonra Amerika'ya dönmem uzun zaman alacak, tabii dönebilirim."

"Şimdi oradaki işimiz ne olacak?"

"Olvecky'nin adına olan evleri kapattım. Aslında bugün polis Olvecky ile birlikte sahip olduğumuz üç evi aradı."

"Peki ya karısı? O ne biliyor?"

"Bize zarar verebilecek bir şey bildiğini sanmıyorum ama şu anda bundan emin olamam."

"Öğrensen iyi olur. Bu işi yarım bırakma, Pavi. Özellikle de bu sefer."

"Anlaşıldı."

"Şu anki konumunuz güvenli mi?"

"Şimdilik. Ama burayı da kapatacağız ve kadınları bu gece dışarı çıkaracağız. Burayı tamamen karanlığa gömüp emniyet güçlerinin ilgisinin azalmasına izin vermeliyiz."

"Yukarıdaki arkadaşımızın önerisi bu mu?"

"Evet."

"Bu onun mali çıkarına değil."

"Hayır, değil."

"Sence haklı mı?"

"Polisin tahmin etmediğimiz yetenekleri var. Şu anda burada sadece risk görüyorum."

"Peki kadınları nereye götürüyorsunuz?"

"Nico dün temizlediğimiz üç yerdeki kadınları batıya, Montana'ya gönderdi. Buradaki kadınlar Güney Carolina'daki Myrtle Beach'e gidecek. Orada güvenilir bir adamımız var."

"Nico ve Max'i dışarı çıkarmamız gerekiyor mu?"

"Evet. Burayı çok seviyorlar ama bir süreliğine ABD'den ayrılmalari en iyisi olabilir. Eğer geri dönmek isterlerse, yeniden yeni kimlikler edinmeleri gerekir."

"Ya Savannah?"

"Odalardan birinde, içeride kilitli. Çok korkmuş durumda."

"Zamanı geldiğinde bu işe yarayacaktır."

"Geçen gece odalar arasındaki havalandırma deliklerinden buradaki diğer kadınlardan biriyle konuşuyordu."

"Peki bu konuda ne yaptınız?" "Kadın bunu bir daha yapmayacak."

"Bundan daha fazlasını yap, Pavi. Kimse bilmemeli. *Hiç kimse.*"

"Bunu göreceğim."

Pavi telefonu kapattı ve Nico'yu aradı. "Evet, patron."

"Zaman çizelgesini hızlandırıyorum. Kadınları bu gece buradan göndermeye hazır olun."

"Bu gece mi?"

"Evet. Yaklaşan kar fırtınasını atlatmak istiyoruz. Ve Dmitri'ye cezalandırdığı kişiyle ilgilenmemiz gerektiğini söyle. Savannah'yla konuşanla."

Manchester Körfezi'ne dönüş yolu sorunsuzdu. Yol boyunca buldukları radyo istasyonlarının hepsi kar fırtınasından ve bunun eyaletin kuzeyini birkaç günlüğüne kapatacağından bahsediyordu.

"Bu bir snownami olacak!" Tori açıkladı. "Meteoroloji uzmanları çektiğimiz sefalet karşısında kendilerinden geçecekler."

Braddock güldü. "Kar kıyameti olacak. Acaba fırtınaya bir isim verecekler mi, bilirsiniz, kasırga gibi."

"Bu kadar abartıya bakılırsa, sen de öyle düşünüyorsun."

"Sen sadece izle. Tüm bu histerinin sonunda hafif bir kar serpintisiyle karşılaşacağız."

Tori güldü. "Muhtemelen."

"Biz ihtiyaç bazı müzik." Braddock aldı dışarı onunhücre telefona taktı ve şöyle dedi: "Siri, Braddock'un kolay dinleme karışımını çal." "Bekle? Kolay dinleme karışımı mı?" Tori kaşlarını kaldırarak sordu. Bu yeni bir şeydi. Braddock bir Bruce Springsteen, Foo Fighters, Tom Petty, Billy Joel Long Island klasik rockçısıydı ve Minnesota'lı olduğunu kanıtlamak için araya biraz Kenny Chesney, Keith Urban ve Garth Brooks da katmıştı. "Kendini doğrulamaya mı çalışıyorsun?"

metroseksüel kartı falan mı?"

"Dur, dur, dur. Önce bu çalma listesini dinle, sonra bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

Journey'den "When You Love a Woman" ilk şarkıydı. "İyi bir ilk seçim," diye onayladı Tori. "Bu Journey'in değeri bilinmemiş bir şarkısı."

"Steve Perry ve Journey ayrıldığında, müzikte üzücü bir gündü, size söyleyeyim. Steve Perry ortadan kayboldu ve Neal Schon ile Jonathan Cain ne kadar iyi olurlarsa olsunlar grup bir daha eskisi gibi olmadı."

Müzik kısık sesle çalarken davaya geri döndüler.

"Her zaman bir adım geride kalmış gibi görünüyoruz," diye yakındı Tori. "Geno Olvecky konusunda bir adım gerideyiz. Bugün bu evlerde de bir adım gerideyiz. Perşembe gecesi Olvecky'yi duman ettikten sonra evlere tahliye emri göndermişler gibi görünüyor."

Braddock, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye onayladı. "Adli tıp ekiplerinin pek bir şey bulacağını sanmıyorum. Her yer dezenfektan kokuyordu ve tezgahların hepsi silinmişti. Aceleyle gitmişler ama görünüşe göre temizlik için yeterli zamanları olmuş."

"İç çamaşırı vardı."

"Bu bize ne kazandıracak?" Braddock sordu. "Avrupa ya da Asya'dan kayıp bir kadının DNA'sı. Herhangi bir eşleşme olma ihtimali milyarda bir."

Tori, "Bu dava ve Sarah Goring davası hakkında düşündükçe Sarah'nın bu dünyaya kaçırıldığını daha çok düşünüyorum," dedi. "Savannah da bunun içine sürüklenmiş olabilir ama..." Sesi kesildi.

"Ama ne?"

"Burada bir şeyi kaçırıyoruz."

"Haklı olduğumu hissediyorum, ama ne?" Braddock sordu. "Neyi kaçırıyoruz?"

"Dönüp dolaşıp aklıma takılan soru şu: Neden Savannah? Yani, tabii ki Sarah Goring'le bir dereceye kadar arkadaştı. Aynı partilere falan gidiyorlardı. Aralarında bir bağ var ama bu *bağ* o mu?"

"Meseleyi anlıyorum. Basit bir cevap vermek gerekirse, Savannah'nın kaçırılmasının tek nedeni Olvecky'nin karısıyla ilişkisi olan adamdan intikam almak istemesi olabilir. Bu yüzden o evlerde çalışan adamlara onu kaçirttı."

"Evet, ama şimdi o öldü. O buradaki makinenin bir dişlisiydi. Evler için bir isim. FBI'nın bulduğu tüm o nakit para bize yeterince iyi bir mali pay aldığını ve bunun onun için değerli olduğunu söylüyor, ama bir yük haline geldiği anda onu öldürdüler."

Braddock, "Belki de Savannah'yı almanın getireceği tepkiyi tahmin etmemişlerdir," diye önerdi.

Tori aynı fikirde olmamak için burnunu kırıştırdı. "Onu Çarşamba günü aldılar ve Perşembe gecesi Olvecky'yi mi öldürdüler? Sadece bir gün içinde mi bu kararı verdiler? Düşündüğünde bu mantıklı geliyor mu?"

Braddock içini çekti. "Hayır. Olvecky'nin onları bir şekilde açıkta bıraktığı için öldürülmüş olması en mantıklısı."

"Evet, yani Olvecky'nin şovu değildi, ama bu yine de şu soruyu akla getiriyor: Başlangıçta Savannah'ya neden ihtiyaçları vardı? Neden onu kaçırdılar ve sonra da işi yürütmek için onlara ev sağlayan adamı öldürdüler? Mantıklı bir bağlantı kurmaya çalışıyorum. Neden o?"

Commodores'un "Easy" şarkısı çalarken Braddock, "Henüz bilmiyorum," dedi.

Tori, Braddock'la birlikte nakarata eşlik ederken, "Bu şarkıya *bayılıyorum*," diye mırıldandı.

"Tam bir müzik dehası," dedi Braddock. "Mükemmel bir şarkı."

Commodore'lar uzaklaşırken Braddock Olvecky, Devenish'ler ve Savannah hakkında daha fazla düşündü. "Biliyor musun, bence bu davada Jacob Devenish ve Geno Olvecky arasındaki bir tartışmadan daha fazlası olduğu konusunda haklısın."

Tori, "Sanki aralarındaki anlaşmazlık tüm bu olayların içinde gevşek bir iplik gibi," dedi.

"Ya da uygun bir dikkat dağıtıcı. Onların anlaşmazlığı, ilişki, tüm bunlar dikkati asıl konudan uzaklaştırıyor, yani..."

"Savannah," diye bitirdi Tori, başıyla onaylayarak. Braddock'a döndü. "Bu *sadece* Savannah'yla mı ilgili? Diğer tüm saçmalıkları bir kenara bırakırsak, bu sadece onunla mı ilgili, başka bir şeyle değil mi?"

"Olvecky'ler ve Devenish'lerin aile içi sorunlarını bir kenara bıraktığınızda, birilerinin onu kaçırmak için büyük çaba sarf ettiği açık."

"Kaçırılması yüksek riskliydi," diye yanıtladı Tori. "Bu LT bize Savannah'yı almak için sabırsızlandıklarını ve onu cezbetmesini istediklerini söyledi. Onlar

ona çok odaklanmışlardı. LT bu işi halledemeyince, onu kendi evinden kaçırmak için Crosslake'e gittiler." Bir dakika boyunca sessizce düşündü. "Başka neyimiz var biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Bu olaydaki diğer oyuncuların genişleyen listesinde kesin bir Doğu Avrupa, hatta belki de... Rus tadı ya da etkisi diyebilirim. Nikolai Andrasko diye biri var. Nikolai bir Rus ismi, gerçi BCA'nın elindeki bilgilere göre Çek de olabilir ama fotoğrafa bakınca Rus diyebilirsiniz. LT bize Maxim ismini de verdi ve bu da kulağa Rusça gelen bir isim. Mikael Avrupalı ve belki de Rus olabilir. Ve bir de fotoğraftaki adamımız var." Tori fotoğrafı kaldırdı. "Rus olmasa bile en azından Slav bir görünüşü var. Ve..."

"Ne?"

Tori arka koltuktan çantasına uzandı; çantasında bir dava dosyası ve not defterleri vardı. Dosyayı çıkardı.

"Neye bakıyorsun?"

"Savannah'nın evlat edinme evrakları," diye yanıtladı Tori.

"Rusya'nın St. Petersburg kentinden evlat edinilmiş. Ulitsa Mira adlı bir yetimhaneden."

Billy Joel'in "She's Always a Woman" şarkısı başlarken Braddock başını salladı. "İyi bir zevkin var, Braddock."

Ona baktı. "Her konuda."

"Metroseksüel kartıyla ilgili önceki açıklamamı geri çekiyorum. Tamamen yersizdi," dedi evlat edinme dosyasında ne varsa karıştırırken.

Braddock, "Tüm evrakların bu kadar olması şaşırtıcı," dedi.

"Jacob Devenish bunun tam olarak sorunsuz denebilecek bir şey olmadığını söyledi."

"Lafı dolandırmayalım. Cehennem gibi çarpıktı," dedi Braddock. "Dayton Grove davasında jürinin ne dediği umurumda değil, Devenish'in çevre sorunları hakkında en azından bir şeyler bildiğine, ancak sorumluluktan kaçınmak ve milyonlarını cebe indirmek için yeterince örtbas ettiğine bahse girerim."

"Onu

onaylamıyorsunuz." "Ve sen etmiyorsun."

Tori, Braddock ayısını dürtecek şekilde omuzlarını devirerek "Eh," diye cevap verdi. "Eh? Gerçekten mi? Saf değilim, bunun her zaman olduğunu biliyorum, ama ben satın alarak ön sıralara geçenlerden, kuralların kendileri için geçerli olmadığını düşünenlerden nefret ederim. İşte Jacob Devenish böyle biri. Ben kendiminkini aldım, canın cehenneme. Satın alabilirim, bu da beni senden daha iyi yapar. Her şey benimle ilgili, diğerlerinin canı cehenneme. Bu beni çok sinirlendiriyor."

"Bitti mi?"

Braddock homurdandı. "Şimdilik."

"Onaylamaman bir yana, evlat edinme meselesi, kurallara uygun olup olmadığına bakılmaksızın aniden gündeme geldi. Meşruiyet eksikliği muhtemelen evrak eksikliğini, ebeveynlerin uygunluğu, yerleştirmenin uygunluğu, mali yeterlilik, çocukla bağ kurma, prosedür, geçmiş kontrolleri, uygunluk, bir evlat edinmede bulabileceğiniz tüm olağan adımlar ve izinlerle ilgili olağan belgeleri açıklıyor."

"Evet, parayı ödedik ve işte çocuk."

"Doğru. Böylece, New York'taki Edwin Gilbert'in kolaylaştırıcı olarak hizmet ettiği birkaç imzalı birkaç sayfamız var. Büyük bir pay almış, parayı etrafa saçmış ve evlat edinme işini halletmiş."

"Orası Rusya," dedi Braddock. "Her şeyin bir bedeli var, nakit, el altından. Doksanlı yılların Rusya'sı buydu, bugünün Rusya'sı da böyle."

"Doğru, ama aynı zamanda Savannah hakkında, geçmişi hakkında, gerçekten nereden geldiği hakkında, ailesi hakkında bilgi sahibi olmamıza da engel oluyor."

"Bunu kabul ediyorum."

"Yine de şu Gilbert denen adamı araştırıp hikâyesinin ne olduğunu öğreneceğim."

"

Telefonunu çıkardı ve aramaya başladı. Birkaç dakika sürdü. Gilbert'in işiyle ilgili bağlantılar bularak aramayı daraltmak için dakikalar harcadı. "Web sitesinde oldukça yasal görünüyor. Görünüşe göre Rus evlat edinme işinden daha geniş bir yabancı evlat edinme işine geçmiş. Web sitesi işinden, başarısından ve merhum Bay Gilbert tarafından kurulduktan sonraki bağlantılarından bahsediyor..."

"Merhum Bay Gilbert mı?" Braddock kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Evet. Bu web sitesinde kısa bir ölüm ilanı var. Geçen yıl 19 Aralık'ta öldüğü yazıyor." Tori, Edwin Gilbert ve New York City için yeni bir arama yaptı. "Ah... aman Tanrım."

"Ne?"

"Eğer bu aynı Edwin Gilbert ise, bu *New York Times* makalesi onun Brooklyn'de bir barın arkasındaki ara sokakta bulunduğunu söylüyor. Makale kısa, soyulmuş gibi görüldüğünü söylüyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, onunla ilgili başka bir şey bulamadım. İş dünyasının web sitesinde ölümü hakkında bir şey yazmıyor, sadece vefat ettiği yazıyor ama tarihler uyuşuyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Braddock, başına geleceklerden korkarak.

"Bu gerçek olamaz," dedi Tori, sesi aniden öfkeyle yükselmişti. "Öldürüldü mü? İki ay önce mi? Kahretsin, sana evlat edinme olayına bakmam gerektiğini söylemiştim, ama sen bunu görmezden geldin. Hayır, on altı yıl önceydi Tor, kullan-at telefona, okuldaki arkadaşlarına, ot kaynağına, Goring davasına bak..."

Braddock yüzünü acıyla buruşturarak, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Biliyorum." "Çocuk Kaçırma 101: Bir çocuk evlat edinildiğinde..."

"Doğuran ebeveyn," diye bitirdi sözlerini, gözle görülür şekilde sinirlenmiş kız arkadaşına bakarak. Bu, kız arkadaşının sinirlenmesini istemediği bir andı.

"Bunu araştırmalıydım. Önemli olduğunu düşünmüştüm, bir şey olduğunu hissedebilirdim."

"Bu benim suçum," dedi Braddock, tamamen kılıcını çekerek. "Onu reddettim. Elimde değildi. Hatta biraz da alay ettim. Bu senin suçun değil. Benim suçum."

"Kahretsin, Braddock!"

İçini çekti. "Üzgünüm, Tori. Sadece... üzgünüm."

Tori derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Birdenbire öfkelenmişti ama bu *sadece* Braddock'un hatası değildi. "Ben de büyük bir kıyım. Sadece istediğim ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmalıydım. Ve bu on altı yıl önceydi, ki bu uzun bir süre. Ve... kim bilir, belki de Gilbert'ın öldürülmesinin hiçbir şeyle ilgisi yoktur. Yine de ısrar etmeliydim. Geri adım atmalıydım..."

"Yapabilirdim, yapabilirdim, yapmalıydım," dedi Braddock. "Olvecky'nin ve ilişkisinin üzerine gittik, ki bu da anahtar gibi görünüyordu, özellikle de o öldüğünde ve biz o adamların peşine düştüğümüzde ve sonra seks ticareti açıları var, evlerde bulduklarımız bir şekilde bununla bağlantılı ve bu tüm enerjimizi emdi..." Uzun bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Siktir!"

"Bu işe girmeliyiz."

"Evet, öyle. Ve başlamak için iyi bir yer biliyorum," dedi Braddock, telefonuna uzanarak. "Bakalım Joe Quinn'e ulaşabilecek miyim?"

"Joe Quinn. NYPD'nin dedektif şefini mi kastediyorsun?" "Evet."

"Dedektifler şefini öylece arayabilir misin?" Tori sordu. Braddock sadece başını salladı. "Onu iyi tanırım."

"Bir dakika. Joe Quinn mi?" Tori alaycı bir kahkaha attı. "Jim Quinn'le akraba olamaz, değil mi?"

"Ağabeyi."

Birinci Sınıf Dedektif Jim Quinn, Braddock'un akıl hocası ve ortağıydı. 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi'nin Güney Kulesi'nde ölmüştü. Braddock ondan sadece birkaç dakika önce çıkmayı başarmıştı, çünkü binanın boşaltılması için çalışıyorlardı. Ve Braddock'un oğlu Quinn James Braddock'a onun adı verilmişti.

Ağabey Joe üçüncü zil sesinde telefonu açtı.

"Will Braddock, yaşadığım ve nefes aldığım gibi," dedi gürültülü bir şekilde. "Nasılsın dostum?"

"Harikayım Joe, aile nasıl?"

İki adam birkaç dakika birbirleriyle sohbet etti, Joe Quinn'in nasıl olduğu hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

"Hokey oynuyor, bayıldım," dedi birkaç dakika sonra. "Peki, beni arama şerefini neye borçluyum?"

"Gerçekten ama *gerçekten* yardımınıza ihtiyacım var." Braddock, Tori'yi hızlıca tanıttı ve ardından mevcut davalarını, durumunu, evlat edinme olayını nasıl gözden kaçırdıklarını ama birdenbire bunun uğraştıkları şeyde bir faktör olabileceğini düşündüklerini anlattı. "Joe, Edwin Gilbert cinayetinin tesadüf olmadığını düşünüyorum. Şimdi bunun bir şekilde bizim davamızla bağlantılı olabileceğine dair içimizde bir şüphe var. Ben de senin

Davayla ilgilenen dedektiflere ulaşıp beni aramalarını sağlayabilirim. Belki birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Bunu yapabilirim. Birkaç arama yapmam gerekecek."

Braddock, "Mümkün olan en kısa sürede gerçekten yardımcı olur," diye ısrar etti. "Bu işte çuvalladığımı hissediyorum ve penceremiz yakında kapanıyor."

"Seni anlıyorum dostum. İlgileniyorum."

Joe Quinn hızla hareket etti. On beş dakika sonra Braddock, Gilbert davasının başındaki Dedektif Hector Menendez'den bir telefon aldı. "Dedektif Braddock, bir Cumartesi gecesi D'nin şefinden telefon almak pek sık rastlanan bir şey değildir."

"Öyle olduğunu sanmıyorum, Dedektif. Ve eğer Cumartesi akşamınızı ihlal ettiysem, kesinlikle özür dilerim."

"Sorun değil, özellikle de eskiden burada çalışan biri için. Şef Quinn bunun Edwin Gilbert davasıyla ilgili olduğunu söyledi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dava hâlâ açık bir cinayet davası mı?"

Menendez ayrıntıları vermeden önce "Evet," dedi. "Barın arkasındaki ara sokakta boğazı kesilmiş, cepleri boşaltılmış, cüzdanı kayıp, saati ve cep telefonu çalınmış halde bulundu. Kesinlikle bir soyguna benziyordu."

"Benziyor muydu?" Tori, Menendez'in ses tonunu yakalayarak sordu.

"Evet, hanımefendi. Tek sorun, bulunduğu yerde çok fazla kan olmamasıydı. Birini boynundan keserseniz, genellikle yeterli miktarda olur ama orada yoktu. Ayrıca gömleğinde ve takım elbisesinde olay yerinde bulunan kanla uyuşmayan bazı lekeler vardı. Sahnelenmiş gibi görünüyordu."

Braddock, "Başka bir yerde öldürülmüş," dedi. "Öyle olduğundan şüpheleniyoruz."

"Evinde ve ofisinde ne buldunuz?"

"Aslında hiçbir şey," dedi Menendez. "Merak ettiğiniz buysa, her iki yer de yağmalanmamıştı. Cinayetin başka bir yerde işlendiği konusunda haklıysak, bunun gerçekleştiği gerçek yeri bulamadık. Dava açık ama çok soğuk. Elinizde ne var?"

Braddock ve Tori davalarını açıkladılar. "Dedektif, burada olan biten her şey ve Gilbert'in iki ay önce öldürülmüş olması

Daha önce görünürde hiçbir neden yokken, bu iki durumun birbiriyle bağlantılı olma ihtimalinin güçlü olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Dosyalarına erişmek için mümkün olan en kısa sürede ofisine gideceğiz. Savannah Devenish ile ilgili ne bulacağımıza bakacağız. Elinizdekileri bana gönderebilir misiniz, ben de aynısını yapacağım?"

"Tamamdır."

Menendez imzayı attı. Braddock Steak'i aradı ve ellerindeki bilgileri Menendez'e iletmesini istedi. Tori kendi telefonunu çıkardı. "Bakalım Büro'yu bu işe dahil edebilecek miyiz? Manhattan ofisini."

"Tracy Sheets mi?"

Tori başıyla onayladı. Tracy Sheets onun yakın arkadaşı ve New York FBI saha ofisinden bir ajan arkadaşıydı. Geçen yaz davaya yardım etmişti ve özellikle evrak işlerinde ve bürokratik engelleri aşmada usta bir ajandı. Telefonu kulağına götürdü. "Trace? Selam, ben Tori. Nasılsın kızım?"

Tori eski Büro arkadaşıyla biraz sohbet ederken Braddock dikkatinin başka yöne kaymasına izin verdi. Beş dakika sonra Tori telefonu hoparlöre verdi.

"Trace, sana Braddock'la birlikte üzerinde çalıştığımız ve yardımına ihtiyacım olan bir davayla ilgili bir dosya göndereceğim." Olayı anlattı, Braddock da bazı yorumlar ekledi. "Svetlana olarak doğmuş ama..."

Sheets, "Annem ve babam bunu Savannah'ya Amerikanlaştırdı," diye belirtiyor.

"Her şeyde el altından yapılan yasadışı işlerin pis kokusu var. Petersburg'daki Ulitsa Mira yetimhanesinden evlat edinilmiş. Evlat edinme işlemini bir haftadan kısa bir sürede ve büyük paralar karşılığında ayarlayan Amerikalı bağlantı New York'ta öldürüldü. Rus olmasa da muhtemelen Doğu Avrupalı olduğunu düşündüğümüz kişiler olaya karıştı. Savannah'nın kaçırılma nedenini açıklamaya çalışıyoruz ve şimdi bunun evlat edinilmesiyle ilgili olabileceğini düşünüyoruz. Size evlat edinme dosyasını verirsem, araştırabilir misiniz?"

Sheets, "Deneyebilirim," diye cevap verdi. "Kocacığım ve ben şu anda arkadaşlarımızla yemeğe gidiyoruz. Yarın, en geç pazartesi günü bu konuyu araştırmaya çalışabilirim."

Tori yüzünü buruşturdu ama anladı. "Yapabileceğin her şeyi yaparım." "Yarın görüşelim," dedi Tracy.

"Hey, denemeye değer," dedi Braddock. "Tüm açılardan oynarız ve ne olacağını görürüz."

Gösterge panelindeki saat altıyı geçiyordu ve kilometre tabelası Manchester Körfezi'ne yirmi mil mesafede olduklarını gösteriyordu. Braddock umutla, "Belki de maç öncesine yetişebiliriz," dedi.

"Bir içki çok iyi giderdi," dedi Tori.

"Bunu duydum," dedi. "Evlat edinme konusunda çuvalladım. Özür dilerim." "Sanki beş dakikamı ayırıp bu konuyu araştıramamışım gibi.

Perşembe günü kendim, ne düşünürsen düşün. Bu benim de suçum."

Braddock üzüntüyle, "Maçtan sonra bu konuya geri dönsek iyi olacak gibi geliyor," diye mırıldandı.

"Hayır," dedi Tori cevap olarak. "Menendez arayana ya da Tracy bize bir şeyler getirene kadar yapabileceğimiz başka bir şey yok. O yetimhaneyle temasa geçmemiz gerekiyor. O da bu gece olmayacak. Bir şey çıkarsa cep telefonun çalacaktır."

Braddock başını salladı. "Tamam."

Manchester Bay Civic Center'ın karşısındaki Ray's Pub'da hızlıca bir bira içmeyi başardılar. Braddock hokeyci babalara katılırken, Tori de hokey oynayan bir oğulları olan eski lise arkadaşları Mickey ve Mike Webb ile on beş dakika geçirdi. Maç sonrası bira içmek için Ray'in yerindeydiler. Mickey, "Çok kötü oldu, Lizzy ve Corinne yarım saat kadar önce kocalarıyla buradaydı," dedi.

Tori birasından uzun bir yudum almadan önce, "Hay aksi," dedi. "İkisiyle de bir ya da iki haftadır konuşmadım, hatta seninle bile."

Mickey kıkırdarak, "Hokey sezonundayız, hepimiz kafası kesilmiş tavuklar gibi koşturup duruyoruz," diye cevap verdi. "Salı gününden itibaren bir hafta boyunca var mıyız?"

"Bunu biliyorsun, kızım."

Tori'nin Manchester Körfezi'ne geri döndüğünde yaptığı ilk şeylerden biri, yerel bir restoranda büyük bir akşam yemeği planlamak olmuştu.

eski lise kız arkadaşları. O kadar çok eğleniyorlardı ki bu artık her ay yapılan ve Tori'nin dört gözle beklediği bir randevuydu.

Braddock, Tori'yi kucaklamadan önce Mickey ve Mike'ı selamlarken "Oyun zamanı," dedi.

Quinn babasını ve Tori'yi tribünde görünce gülümsedi. "Çok uzun boylu," diye gözlemledi Tori gülerek. "O sadece kuleler diğer çocuklara göre."

Quinn yaşına göre uzun boyluydu ve babasının 1.80'lik boyunu geçmese de ona yetişecek gibiydi. Savunma yapmayı ve pakı buza doğru sürmeyi seviyordu ve kendine güveni artıyordu. Quinn'i bir yaz kampında izlediğinde lise koçunun ilgisini çeken şey boyu ve buz üzerindeki becerileriydi. Braddock'a şöyle demişti: "Oğlunun iyi bir defansif oyunu ve gerçekten iyi hücum içgüdüleri var. Oynamayı seviyor mu?"

"O ve kuzenlerinin tek konuştuğu şey bu. Burada pistte değillerse, bütün kış gölde buzun üzerindeler. Siz hokeyciler onlara pist faresi diyorsunuz."

Koç gülümsedi. "Onu oynatmaya devam edin. Sizin boyunuza ulaşırsa, ileride onun için bazı şeyler olabilir."

"O daha on bir yaşında, Koç," demişti Braddock. "Bunun için biraz erken değil mi?"

Koç geniş bir gülümsemeyle, "Tamamen çok erken," diye cevap verdi. "Oynamaya devam etsin."

Bu geceki maçın bitimine bir dakikadan az bir süre kala Quinn pakı kendi kalesinin arkasından alıp buza doğru döndüğünde skor ikiye çıkmıştı.

"İşte gidiyor," diye haykırdı Braddock.

"Yürü be Quinn!" Tori tezahürat yaptı.

Quinn pakı buzun sağ tarafına doğru koşturdu. Mavi çizgiyi geçip hücum bölgesine girdiğinde pakı arka eline kaydırды, bir adım attı ve rakip defans oyuncusunun bir adım gerisine geçti. Sol omzunu alçalttı ve defans oyuncularının etrafından dolanarak kalenin önüne kadar gitti ve pakı kalecinin bacaklarının arasından geçirmeye çalıştı. Kaleci kurtarışı yaptı ama topun ribaundu hemen ön tarafa geldi ve Quinn'in kuzeni Peter topu ağlara göndererek takımını 3-2 ö n e geçirdi.

"Evet!" Braddock bağırdı ve Tori tezahürat yaptı. Yakınlarda oturan diğer tüm ebeveynler de beşlik çaktı. Gol son otuz saniye boyunca devam etti ve Manchester Bay Squirt A takımı Alexandria'daki ezeli rakiplerini yendi.

Maçtan sonra aileler lobide mutlu bir şekilde dolaşıyordu. Quinn soyunma odasından çıktığında yüzünde kilometrelerce genişlikte bir gülümseme vardı. Doğruca babasının yanına gitti ve ona beşlik çaktı.

"Güzel hareket, dostum."

"Harika oynadı Quinn," dedi Tori gülümseyerek ve elini havaya kaldırarak. "Harikaydı."

"Teşekkürler, Tori," dedi Quinn, ona bir beşlik çaktı ve sonra onu şaşırtacak şekilde yandan sarıldı. Babasına baktı. "Sonny'nin mi?"

"Pizza istediğini mi söylüyorsun?"

Quinn, "Büyük bir galibiyetti baba," diye cevap verdi. "Hadi gel."

"Evet, hadi baba," diye takıldı Tori. "Belki biraz da galeta."

"Pizza olsun o zaman. Almak için ararım."

Üçü mutfak masasına oturup devasa sucuklu ve sosisli pizzayı mideye indirirken bir yandan da maçtan ve Quinn'in son birkaç gündür neler yaptığından konuştular. Saat 10:30'da Braddock, "Tamam dostum. Geç oldu. Hemen duşa gir ve sonra da yat."

"Tamamdır," diye cevap verdi Quinn ve sonra Tori'ye doğru yürüyüp ona bir beşlik daha çaktı. "Maçıma geldiğin için teşekkürler."

"Geldiğime sevindim. O tatlı hareketi görmem gerekti."

"İyi geceler," dedi Quinn ve üst kata çıktı.

Braddock mutfağın ortasındaki adaya yerleştirilmiş içecek buzdolabına gidip iki bira daha aldı ve masaya geri dönerek Tori'nin yanına oturdu.

"Eğlenceliydi," dedi Tori, şişesini onunkiyile tokuşturarak.

"O anı yaşadığını görmek için orada olduğuma sevindim," diye cevap verdi ve uzun bir içki aldı.

"O maçlara gitmeyi neden sevdiğini anlayabiliyorum." "Baban da senin futbol maçlarına gider miydi?"

Tori başını salladı. "Fırsat buldukça. O da senin gibiydi: görev çağırdığında, görev çağırırdı. Ama olabildiğince oradaydı. Kızlarının büyük bir hayranıydı. Ne zaman orada olduğunu bilirdiniz. Sesi duyulurdu diyelim."

"Ama orada olmadığında anlardınız."

"Evet. Özellikle de biz büyüdüğümüzde. Önemli bir işi olduğunu biliyorduk. Ama orada olmak isteyip istemediğini asla ama asla sorgulamadık. İstedikini biliyorduk. Quinn de bunu biliyor."

Braddock başını salladı ve uzun bir yudum daha alarak birasını bitirdi.

"Geç oldu," dedi Tori saatine bakarak. "Artık gitmeliyim..."

"Bu gece olmaz," diye cevap verdi Braddock ve uzun sağ koluyla onu hızla kendine çekerek neredeyse sandalyesinden kaldırıp kucağına oturttu. Onu usulca öptü. "Bu gece kalıyorsun."

"Ama Quinn..."

Braddock, "Sanırım bu gece senin hakkında ne hissettiğini ifade etti," diye yanıtladı. "Maçında olman hoşuna gitti, burada olman hoşuna gitti. Yarın sabah da bu geceden farklı olmayacak."

"Emin misin?"

"Evet."

Tori eğildi, onu dudaklarından öptü ve fısıldadı, "O zaman beni yatağa götürseniz iyi olur, Dedektif Braddock. Güzel bir gece geçirdim. Kutlama havasındayım."

Tori Braddock'u derinden öptü ve sağ eliyle yüzünü kavradı. Sonra yavaşça dudaklarını çekti ve tatmin olmuş bir nefes verdi. "Hmm."

"Buna çok ihtiyacım vardı," dedi Braddock, Tori onun üzerine uzanırken parmaklarını sırtının yumuşak derisinde hafifçe aşağı yukarı gezdirerek.

"Zihni temizliyor, değil mi?"

"Kesinlikle rahatlatıyor."

Tori başını sallayarak çenesini ellerinin üzerine koydu ve Braddock'un sıcak bedenine yaslandı.

Braddock sağ eliyle Tori'nin dağınık saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdı.

"Neden sırtıyorsun?"

"Yüzündeki yumuşak ifadeyi görmek hoşuma gidiyor," dedi. "Çok... neredeyse dinginsin."

"Şey, daha yeni biriyle yattım."

"Ha!" Onu alnından hafifçe öptü. "Ama sadece o değil. Geçen yaz seninle ilk kez bir araya geldiğimizde, bunu yaptığımızda... sonrasında bu kadar konuşkan ve rahat değildin."

"Nasıl biriydim?"

"Böyle değildin - sarılmak, dokunmak, gülümsemek, yastık sohbeti -Bu kesin," diye yanıtladı Braddock. "Duvar bir süreliğine yıkıldı ve sen o anı yaşadın, ama o an bittiğinde..."

"Yine kapattım."

"Evet."

"O zamanlar, senin yatağında yatmak ve bir dakikalığına bile olsa bunu gerçekliğim olarak hayal etmek ne kadar güzel olsa da, her şey... çok imkansız görünüyordu."

"Peki ya şimdi?"

Tori eğilip onu tekrar öpmeden önce, "Şimdi pek çok şey mümkün görünüyor," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"BU ADAM SANA NEDEN ÖYLE VURDU?"

Savannah gözleri kapalı oturuyor, yavaşça nefes almaya ve sakinleşmeye çalışıyordu. Yarım saat önce odada volta atıyor, kıpır kıpır oluyor ve ellerini birbirine sürtüyordu. Bir saat önce midesi bulandığı için banyoda battaniyeye sarınmıştı. Tüm bunlara rağmen birkaç saat boyunca ağlamamayı başarmıştı ve bunu küçük bir kişisel zafer olarak görüyordu.

Neredeyse iki gündür bu odada kapalı kalmak onu biraz çıldırtıyordu. Herhalde hapishane böyle bir yer, diye düşündü birden fazla kez. Saatlerce bir hücrede tıkılıp kalmak, oysa hapishanede mahkumlar hücrelerinden çıkarılırdı. Böyle bir şey olmamıştı ve zamanı takip etmekte zorlanmaya başlamıştı. Belki de olması gereken buydu, diye düşündü.

Odasının dış duvarının üst kısmında dar, dikdörtgen bir pencere vardı. Dışarı bakmayı denemek için şifonyerin üzerine çıkmıştı ama boyu yetmemişti. Pencerenin genişliği sadece bir metre, boyu ise bir buçuk metre kadardı. Camı bir şekilde kırabilse bile, o kadar zayıf olmasına rağmen pencereden geçmesi mümkün değildi.

Kimse onunla konuşmuyordu. Arada sırada birileri ona yemek getiriyordu ama tek kelime etmiyorlardı. Bir şey söyleyen tek kişi Dmitri'ydi - adını biliyordu çünkü onu Ming'le konuşurken yakalamış ve sonra Ming'in onu döverken bağırdığını duymuştu.

Annesini vuran o korkunç canavar henüz geri dönmemişti.

Bir de kendine tekrar tekrar sorduğu sorular vardı.

Neden ben?

Ben ne yaptım?

Neden

buradayım?

Ve en kötüsü, *ne yapmaya zorlanacağım?*

Sağlık dersinde, bir ev ödevi seks ticareti hakkında bir makale okumasını gerektirmişti. İnsan ticaretine maruz kalan kadınların yaşadıkları dehşet vericiydi. Son iki gecedir duyduklarını dinledikçe o makaleyi düşünmeden edemiyordu. Bu konuyu düşünmekten kaçınabildiği tek an, annesinin öldürüldüğü kâbusun aklına geldiği andı.

Kulağını kapıya dayadı ve koridorda herhangi bir ses duymadı, ancak başının üzerinde ayak sesleri duyabiliyordu; orada bir hareketlilik vardı. Köşeye ve havalandırma deliğine doğru koştu.

"Ming?" dedi sessizce. "İyi misin?"

Yanıt gelmedi. Savannah havalandırmaya fısıldamadan önce birkaç dakika sessizce bekledi, "Benimle konuştuğun için sana kızdıkları için çok üzgünüm. Nedenini bilmiyorum. Umarım iyisindir."

Birkaç dakika daha bekledi ama Ming hiç cevap vermedi.

Onu pek suçlayamazdı.

Endişeli ama ne yapacağını bilemez bir halde buzdolabından bir şişe su aldı ve gidip yatağa oturdu. Su içmeden önce çapraz bacaklarının üzerine bir battaniye çekti.

"Herkes kalksın! Herkes kalksın!" diye hırıltılı bir ses koridorda bağırdı.

Savannah irkilerek suyu üzerine döktü.

"Hemen toparlanın! Yarım saat içinde gidiyorsunuz."

Savannah koridordaki kargaşayı, kalın aksanlı adamın herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle tekrarladığı emirleri duydu.

"Toparlanın! *Toparlanın!*"

Yarım saat içinde gitmek de ne demekti? Toplanmak mı? Neyi toplamak?

Dolaba baktı ama bavul yoktu. Zaten üzerindeki kıyafetler dışında hiçbir şeyi yoktu. Şifonyerdeki iç çamaşırı dışındaki giysileri görmezden gelmişti.

Koridorda daha fazla kargaşa vardı. "Siz ikiniz Oleg'le birliktesiniz. Sen ve sen Dmitri'ylesiniz."

Ming'in odasının kapısının açıldığını duydu. "Toparlanın! Dmitri sizi almak için aşağıda olacak!" Ming'in cevap verdiğini duymadı ama kendisine emredileni yaptığını varsaydı. Bir dayak daha atılmadı.

"Gidelim! Gidelim! Gidelim! Gidelim!" diye bağırdı ses.

Savannah ne yapacağını bilmiyordu. Bir şey yapması gerekiyor muydu? Öğrenmek için kapıyı yumruklamayı düşündü ama sonra dün gece Ming'e ne olduğunu hatırladı. Son iki günde anladığı bir şey varsa, o da sana ne söylenirse onu yaptığıydı.

Kimse sana bir şey yapmanı söylemedi, diye düşündü yine çılgınca odada volta atarken.

"Gidelim! Gidelim! Gidelim! Daha hızlı! Daha hızlı! Toparlanın!"

Savannah gidip yatağına uzandı ve başının üzerine bir yastık çekti.

Bu neden bana oluyor? Durdur şunu!

Yarım saat sonra koridor sessizdi. Ev hareketsizdi. Savannah kulağını kapıya dayadı ama hiçbir şey duymadı. Havalandırmaya gitti ve dinledi. Sessizdi, bir mırıltı bile yoktu. Kafası tamamen karışmış bir halde duvara yaslandı.

Neden hâlâ buradayım?

Minibüs rölantide giderken Elena ve Natalia arkasındaki koltukta sessizce oturuyorlardı. Dmitri onları içeri kilitlemiş ve eve geri dönmüştü. Natalia gözcülük yaparken, Elena Ming'in morluklarını inceledi.

"Bunlar acıtmış gibi görünüyor."

Ming uysalca başını salladı, tek kelime etmedi.

"Kıpırdamadan otur," dedi Elena. Kendi sırt çantasından biraz merhem çıkardı ve işaret parmağıyla Ming'in gözlerinin altındaki morluklara ve sonra da ağzının etrafına hafifçe sürdü. Sonra ona küçük bir tüp krem uzattı. "Bu sende kalsın. Mümkünse birkaç saatte bir sür." Ming'in çenesini avuçladı. "Ne kadar güzel bir yüz."

Bir zamanlar öyleydi. Şimdi, Ming tüm bunlardan kaçamadığı sürece bir daha asla öyle olacağından emin değildi. Bu soru ona ne kadar zamandır bu hayatın içinde sıkışıp kaldığını düşündürdü. Yıllar olmuştu, Ming bundan emindi.

Her şey Sung olarak tanıdığı adamın Seul'de iyi bir garsonluk işi bulmasına yardımcı olabileceğini söylemesiyle başlamıştı. "İngilizce konuşuyorsun, turistlerle iyi anlaşırsın."

Bir hafta sonra şehre varmış ve Sung onu Kang ile tanıştırmış. İki gece sonra, gecenin köründe, Kang onu zorla devasa kargo gemisine bindirdi ve ambarda bir bölmeye soktu. Ambarda birkaç Koreli ve Avrupa'dan gelmiş gibi görünen başka kadınlar da vardı. Gün ışığını bir sonraki görüşünde Amerika Birleşik Devletleri'ndeydi. Gemiden inerken uzakta bir tabela okuduğunu hatırlıyordu: *Los Angeles Limanı'na hoş geldiniz.*

Kang onu Nico'ya teslim etmiş, o da onu diğer üç kadınla birlikte bir yarı römorktaki gizli bir bölmeye koymuştu. Bir daha temiz hava soluduğunda soğuk ve karlı bir yerdeydi. O gece seks işçiliğine zorlandı ve o zamandan beri her gece, kışın soğuşundan yazın sıcaklığına kadar devam etti.

Bir süre için bu hayatta ne kadar süredir sıkışıp kaldığının çetelesini tutmuştu ama iki yüz günden sonra bir yerlerde saymayı unutmuştu. Artık hepsi birbirine karışmıştı. Zaman zaman yer değiştiriyordu ama onun dışında her şey aynıydı ve görebildiği bir çıkış yolu yoktu.

Kaç adam vardı? Panelvan yoldaki her çatlağı, tümseği, çukuru ve tümseği emerken, daha kaç tane olacak diye merak etti. İnce yünün altına büzüldü

Battaniyeye sarınmış, bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, biraz vücut sıcaklığı yaratmaya çalışıyordu. Üzerinde siyah kapüşonlu sweatshirt'ü, siyah kot pantolonu, yırtık pırtık beyaz tenis ayakkabıları ve ayak bileği çorapları vardı. Bunlar sahip olduğu en sıcak tutan giysilerdi. Oturduğu koltuğun önünde yerde, içinde çoğunlukla iş için giydiği kıyafetlerin bulunduğu kirli turuncu tekerlekli bavulu duruyordu. Lacivert sırt çantasında ise tuvalet malzemeleri, hâlâ sahip olduğu birkaç kişisel eşyası ve bir şekilde biriktirmeyi başardığı belki bin Amerikan doları vardı.

Arka kompartıman ısıtılıyordu ama yine de titriyordu. Belki de tüm vücudunda hissettiği ağrı ve halsizlikten kaynaklanıyordu. Dmitri odaya girmiş ve onu duvara fırlatmadan önce yumruklayıp tekmelemişti. Onu kanlar içinde bırakmıştı ve biliyordu ki hasar görmüştü.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyordu. Sol tarafındaki karnında bıçak saplanır gibi bir ağrı vardı ve sırtının alt kısmında bir şey yerinden çıkmış gibiydi. Bu sabah aynada yüzündeki hasarı kontrol etmişti. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki morluklar oldukça fazlaydı, morluklar şimdiden sarı ve mor tonlara bürünmüştü. Çenesi ağrıyordu ve ağzının arkasındaki bir dişin kırıldığından emindi. Isırdığında, ısırdığı doğru hissetmiyordu. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdiğinde ya da nefes aldığı anda, çenesinin yan tarafına ani bir ağrı saplanıyordu.

Minibüs ilerlerken gözlerini kapadı ve küçük nefesler almaya çalıştı, kaburgalarını genişletmek istemiyordu - çok acıyordu. Anlamadığı şey ise neden bu kadar kötü dövüldüğüydü. Adamlar arada bir onları tokatlıyor, bir duvara itiyorlardı, sadece işlerin nasıl yürüdüğünü ve ne yapmaları gerektiğini anladıklarından emin olmak için. Genellikle kendilerine söyleneni yaparlarsa ve istenileni yerine getirirlerse, odalarında yalnız bırakılırlardı. Dayak yemiş bir seks işçisinden para kazanamazdınız. Ara sıra Nico, Max ya da Pavi dedikleri canavarla ilgilenmeleri için üst kata çağırılıyorlardı.

Kurallardan biri de birbirleriyle konuşmamaları gerektiği idi. Bu gerçekçi değildi ve erkekler genellikle asgari düzeyde tutulduğu sürece başka bir şekilde baktılar ve hiçbir şey olmadı.

işlerin aksamasına neden oluyordu. Bu yüzden bazen havalandırma deliklerinden sessizce sohbet ediyor, birbirlerini kontrol ediyor, isimleri öğreniyorlardı.

Ming yeni kıza sadece kim olduğunu soruyordu. Tıpkı Elena geldiğinde ona yaptığı gibi, ne kadar zaman önce olursa olsun. Savannah adındaki kızda Dmitri'nin böyle tepki vermesine neden olacak kadar önemli olan şey neydi? Bir dayak daha yememek için son gün boyunca kızın sesini duymazdan gelmiş, cevap vermemişti.

Minibüse bindirildiklerinde Ming'e ilk sıradaki koltuğa oturması emredildi. Elena ve Natalia onun arkasındaydı ve sadece ara sıra ve dikkatlice birbirlerine fısıldayarak sessizce yol aldılar. Ön kabinin arkasında, ön camdan dışarıyı görmelerini engellemek için boydan boya çekilmiş bir kumaş bölme vardı. Nereye gittiklerini bilmelerine asla izin verilmiyordu. Kabin ile arkadaki koltuklar arasında da pleksiglas bir kalkan vardı. Sürücünün açık bıraktığı küçük bir sürgülü pencere vardı. Onları göremese de duyabiliyordu ve konuştuklarını duyarsa durmaları için bağıırıyordu.

Yolculuk birkaç saat sürdükten sonra panelvan yavaşlayarak durdu. Dmitri kabinden indi ve birkaç saniye sonra Ming sol arkasında bir itiş kakış duydu. Adam benzin musluğunu takıyordu. Yüzünü buruşturdu ve iki büklüm oldu. Karnının alt kısmı yine zonklamaya başlamıştı.

Beş dakika sonra sürgülü kapı açıldı. "Kimin banyoya ihtiyacı var?"

"Benim var," diye mırıldandı Ming sessizce.

Dmitri, Natalia ve Elena'ya baktı. "İkinizin de tuvalete gitmesi gerekiyor mu?"

"Evet, lütfen," diye yanıtladı Elena.

Natalia başını salladı.

Ming tekrar konuştu. "Dmitri, lütfen, ihtiyacım var-"

Dmitri içeri atladı ve ona bir tokat attı. "Kapa çeneni!" diye homurdandı, elini tekrar vurmak için kaldırdı. Ming sinerek arkasını döndü.

Elena Basamaklı ileri itibaren ve geri

Tezgah, okşama Ming onun yanından geçerken, adımını atmadan önce sempatik bir şekilde omzuna vurdu.

minibüsten dışarı çıktı.

Ming başını açık kapıya çevirdi. Dmitri kapıyı çarparak kapatmadan önce ona ters ters baktı. Bir saniye sonra kapının kilitlenme sesini duydu.

Adamın ona bakışında bir şeyler vardı. Daha önce de ona kötü davranmış, tokat atmıştı ama bu hep göstermelik, bir mesaj vermek içindi.

Bu farklıydı.

Kızlar bir gün oradaydı ve ertesi gün gitmişlerdi. Mesaj göndermenin başka bir yolu. Ming bunu hissetmişti. Bunu biliyordu. Başı beladaydı, gerçekten beladaydı.

Ayağa kalkarak perdenin arkasından baktı. Sağında, Dmitri'nin Elena'yı kolundan tutmuş benzin istasyonunun içine götürdüğünü görebiliyordu. Pleksiglasın içindeki küçük dikdörtgen boşluğu değerlendirdi.

"Ming, ne yapıyorsun?" Natalia endişeyle sordu.

Ming sırt çantasına uzandı ve perdenin arkasından tekrar baktı. Dmitri'nin içeride, dükkânın arka tarafında, tuvaletlere gitmesi gereken bir koridora baktığını görebiliyordu. Perdeyi çekip açtı. Bunu başarabileceğine karar verdi.

"Ming..." Natalia arkadan seslendi. "Hayır... Hayır..."

Ming sırt çantasını pleksiglastaki boşluktan içeri soktu ve ardından kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarıp onu da içeri itti. Kaldıraç olarak bank koltuğunu kullanarak ayaklarını yerleştirdi ve ardından kollarını boşluktan geçirerek sol eliyle direksiyon simidine ulaşana kadar ilerledi. Sırtını ve karnını kavuran acıyı görmezden gelerek vücudunu sağa doğru çevirdi, böylece diğer eliyle de direksiyona ulaşabildi, sonra direksiyonu kavradı ve iki eliyle kendini yolun geri kalanına çekti.

Sürücü koltuğuna doğru çabalayarak, sürücü tarafındaki kapı kolundaki düğmelere, biri kilidi açana kadar bastı. Kapıyı iterek açtı, arkaya uzanıp sırt çantasını ve eşofmanını aldı, sonra da dışarı atladı.

Minibüsün arkasına doğru ilerlerken, nefesi üzerinde kalın bir bulut gibi süzülürken acı soğuk vücudunda bir şok etkisi yarattı. Sweatshirt'ünü üzerine geçirdi ama soğuğun sert ısırığını hâlâ hissedebiliyordu.

soğuk hava. Kaputu kafasına geçirerek hızla seçeneklerini gözden geçirdi. Minibüsün arkasından markete baktığında Dmitri'nin hâlâ içeride olduğunu görebiliyordu ama park yerine bakmıyordu. Dükkân binasının arkasında açık araziye benzeyen şeylerden başka bir şey yoktu. Diğer tarafa dönerek iki şeritli otoyolun karşısına baktı ve birkaç ev ve bina görebildi.

Sırt çantasını omuzlarına attı ve sol tarafı zonklayarak otoyol boyunca koşmaya başladı.

Minibüse dönerlerken Dmitri de minik Elena'nın arkasından yürüyordu. Anahtarlığa bastı ve kapı kilitlerinin açılma sesini duymamasının garip olduğunu düşündü. Tekrar denedi ama yine bir şey olmadı. Kolu denedi ve kilit açıldı. Kapıyı çekerek açtı.

Kız gitmişti.

"Nerede o? Nerede!" Dmitri Natalia'ya bağırdı.

Natalia ona baktı, gözlerinde korku vardı, donup kalmıştı. "*Nerede!*"

"O... camdan içeri girdi." "Ne kadar zaman önce?"

"Birkaç dakika önce."

Dmitri sürgülü kapıyı çarparak kapattı ve çılgınca etrafı araştırdı. Bakkal iki şeritli otoyolun kuzey tarafında tek başına duruyordu. Otoyolun karşısına, güneye ve otoyolun dışındaki en yakın sokak girişine baktı. Bir hareket gördüğünü sandı ama emin olamadı.

Ming otoyol boyunca koştu. Caddeye ulaştığında hızla arkasına baktı ve Dmitri'nin Elena'yla birlikte dükkândan çıktığını ve onu minibüse doğru götürmekte olduğunu gördü. Başını çevirdiğinde ayağı buzlu yolda kaydı ve düşmeye başladı. Kadın

elleriyle kendini desteklemeye çalıştı ama elleri altından kaydı. Yüzü yola çarptı ve sırt çantası başının arkasına doldu.

"Oh," diye inledi.

Sersemlemiş bir halde kendini yukarı itti ve koşmaya başladı, buzlu yolda daha kısa adımlar atarak caddenin sol tarafına geçti. Çıplak bir kaldırım parçası bulduğunda durdu ve arkasına baktı. Dmitri şimdi otoyoldan dışarı bakıyordu. Dört adım daha koştu ve tekrar arkasına baktı. Şimdi minibüse atlıyordu.

Solunda geniş bir müstakil garajı olan bir ev vardı. Kısa araba yoluna girdi ve yavaşladı. Şimdi ne olacaktı?

Garaj tam önündeydi ve ev de sağındaydı. Ming sağa döndü ve evin arkasına saklandı. Bir arka kapı vardı. Kapı kolunu denedi ve sonra kapıyı çaldı. Pencereden içeri baktı ve kapıyı tekrar tekrar yumrukladı. Ev karanlıktı, içeride tek bir ışık bile yanmıyordu. Evde kimse yoktu.

Minibüsün evin uzak tarafındaki sokakta gümbür gümbür ilerlediğini, farların ışığında etrafın aydınlandığını duydu.

Saklanmam gerek.

Merdivenlerin demir parmaklıklarına tırmandı ve çitle ev arasındaki dar boşluğa indi. Çömelerek, çitin örtüsünü kullanarak evin arka tarafına doğru ilerledi.

Dmitri sokakta hızla ilerlerken uzun farlarını yakarak etrafı taradı. Görünürde kimse yoktu. Sağda büyük bir bina, bir banka ve solda ışıkları yanmayan küçük bir ev vardı. Dört yol ağzına ulaştı ve pozisyonunu koruyarak etrafı araştırdı.

Bir yerlerde saklanıyordu. Arabayı yavaşça sürerek ilerlerken etrafına bakmaya devam etti. Dolunay vardı ve kar örtüsü, toz haline gelmiş gibi görünen kar yağışı nedeniyle bembeyazdı.

Günün erken saatlerindeki sağanak yağışlar. Bol miktarda ışık vardı, belki de çok fazla.

Uzandı ve farlarını kapattı.

Ming'in elleri donuyordu. Onları avuçladı ve kazağının kollarını üzerlerine doğru çekmeden önce içlerine üfledi. Sweatshirt'ü ve kot pantolonu soğuk havayla baş edemiyordu. *Bir yere girmem lazım.* Evin sonuna doğru ilerledi.

Minibüs yavaşça önünden geçerek sağındaki sokaktan aşağı iniyordu. Minibüs uzaklaşıp gözden kaybolana kadar bekledi ve kırk beş derecelik bir açıyla sola, caddenin karşısına ve küçük bir tuğla ofis binasının arkasına doğru koştu. Kapı kilitliydi. Binanın arkasından dolanarak park alanının sonuna ve küçük bir çam ağacı kümesine doğru koştu. Elli metre ileride başka bir cadde ve ardından tren rayları vardı. Tren raylarının diğer tarafında, uzakta başka bir bina gördü. Binanın içindeki ışıklar yanıyordu ve insanlar dışarıdaki tek ışığın altında sigara içiyorlardı.

Zonklayan sol tarafını ovuşturarak dik durdu, sırtını esnetmeye çalıştı ve sağına, minibüsü en son gördüğü sokağa baktı. Evler ve sık ağaçlar nedeniyle sokağın kendisini göremiyordu ama içeriye sızan herhangi bir far ışığı da görmüyordu.

Önüne baktığında, binaya en az iki yüz metre olduğunu hesapladı. İlk elli metre karların arasından geçecekti. Yirmi beş metre ileride, yolun ve rayların yarısında bir ladin ağacı vardı. Oraya doğru yola koyuldu, baldır derinliğindeki kara basıyordu, bu da yürüyüşü yavaşlatıyordu, ancak zaman zaman, hafifliği göz önüne alındığında, üstündeki gevrek donmuş kabuk boyunca ilerleyebiliyordu. Ağaca vardığında, yola ulaşmak için yirmi ila yirmi beş metre daha gitmesi gerekiyordu. Yolu geçtikten sonra, tren raylarının üzerinden geçmek için eğimi tırmanması gerekecekti.

Koştı.

Minibüsü yavaşlattı, endişeyle önce sola, sonra sağa baktı, dikiz aynasını da kontrol etti. Görünüşe göre tren rayları ilerideydi ve yol sola dönüyordu. Dönmeye başladığında bir hareketlilik yakaladı ve minibüsün farlarını tekrar yaktı.

Ming karda ilerlerken dizlerini yüksekte tutmaya çalışıyordu. Neredeyse yola varmak üzereydi ki tekrar ayağı takıldı ve bu kez sağ tarafının üzerine düştü. Kendini yukarı iterken bir motor sesi duydu ve sağına baktı.

Minibüs.

Kız kendini yukarı itti ve koşmaya başladı.
Dmitri gaza bastı.

Ming kollarını kavuşturdu, homurdanarak, nefes nefese, var gücüyle koşuyordu.

Minibüs geliyordu.

Yolu koşarak geçip tren raylarına giden yokuşu tırmanırken minibüsün kendisine doğru geldiğini duyabiliyor ve hissedebiliyordu.

Kar ve buzla kaplı dik yokuşu tırmanırken, minibüsün ışıklarının parıltısı gittikçe artıyordu. Sağ eliyle rayların çelik korkuluklarını kavradı ve kendini yukarı çekti, ardından sol eliyle uzandı ve kendini yukarı çekmeyi başardı

İleri atılıp rayların üzerine daldı ve minibüs yokuş yukarı çıkarken onu yendi.

Yokuşun diğer tarafından takla atarak aşağı indi ve sol tarafının üzerine küçük bir kar birikintisine düştü, bıçak gibi saplanan acıyla çığlık attı.

Arkasına dönüp baktığında minibüsün yolda döndüğünü, kontrolden çıkmış gibi görüldüğünü, farların bir girdap içinde savrulduğunu gördü.

Sol tarafını tutarak ayağa kalktı ve tekrar koşmaya başladı. Sağa saptı, ladin ağaçlarından oluşan küçük bir gruptaki daha seyrek karların arasından koşarak bara benzeyen binanın arkasına giden yıpranmış bir patikaya geldi.

Artık zorlanıyordu, ayakları koşmaktan çok sürünüyordu, yan ve sırtındaki bıçak gibi ağrı onu yavaşlatıyordu. Yaklaştıkça sola baktı. Dmitri minibüsün kontrolünü tekrar ele geçirmişti ve tren raylarına paralel gidiyordu; sağa dönüp rayları geçebileceği yeri görebiliyordu.

Dmitri sert bir şekilde sağa döndü, yine savruldu ve tren raylarının üzerinden geçti. Sağa baktı ve şimdi kızın koştuğunu görebiliyordu. Ve sonra nereye gittiğini gördü.

Elli metre kalmıştı. Minibüsün sağa döndüğünü, tren raylarını keserek barın önündeki caddeye çıktığını görebiliyordu. Otuz metre... yirmi metre... on metre... İki kişi, iki adam, arkada durmuş sigara içiyorlardı.

Kollarını salladı. "Yardım edin! Yardım edin! Lütfen bana yardım edin!" diye yalvardı yere düşerken.

Dmitri yavaşladı ve sağına bakarak seçeneklerini değerlendirdi. Barın önünde en az on beş araç vardı, bu da içeride en az bir o kadar, hatta daha fazla insan olduğu anlamına geliyordu.

Elini direksiyona vurdu. "Kahretsin!"

Barın yanından geçip hızla otoyola geri döndü ve güneye doğru sürdü. Kasabanın bir mil dışında, güneyden kasabaya doğru gelen yanıp sönen ışıklar gördü.

Dmitri sadece önüne baktı.

Masanın kenarında oturan ve kendisini Şerif Kent olarak tanıtan nazik adam, "Peki Ming, bu geceye kadar tarif ettiğin evde miydin?" diye sordu.

"Evet," diye uysalca cevap verdi Ming. Koşarak gittiği barın ofisindeki masanın önündeki sandalyeye tünemişti.

"Peki tatlım, bütün bu morlukları sana kim yaptı?" Şerif Kent sordu.

"Dmitri adında bir adam. Sana bahsettiğim minibüsü kullanıyordu." "Ve bu minibüs, beyaz panelvan, doğru mu?"

"Y... y... evet," diye cevap verdi Ming, elinde sıcak bir fincan çikolata tutarken.

"Ve bu minibüste sizin gibi iki kadın daha vardı, öyle mi?"

Ming başını salladı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Zaman zaman yerimizi değiştiriyorlardı. Nico adında bir adam bize hazırlanmamız gerektiğini bağırarak söyledi. Toplanmak için belki on, on beş dakikamız vardı ve sonra minibüse bindirildik. Ben Elena ve Natalia ile birlikteydim."

"Anlıyorum. Size vuranın bu Dmitri olduğunu mu söylediniz?"

"Evet," diye cevap verdi Ming, sonra tekrar yüzünü buruşturarak elini yanına götürdü.

Şerif Kent yakınlarda duran bir yardımcısına baktı. "Ambulansın nerede olduğunu öğrenir misin? Onu hastaneye götürmeliyiz."

Şerif yardımcısı başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

"Yan tarafın kötü mü ağrıyor?" Şerif Kent masadan kayarak kadının yanındaki sandalyeye otururken sordu. "Bana gösterebilir misin?"

Ming başını salladı ve eşofmanını biraz kaldırdı; Şerif Kent sol alt tarafındaki geniş çürükleri hemen gördü. "Aman Tanrım. Bu adam sana neden öyle vurdu?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"HAYATINI KENDINDEN BAŞKA KIMSENİN KONTROL ETMESİNE İZİN
VERME."

"Will. Will. *Braddock!*" Tori haykırdı.

"Ne? Ne? Ne? Uyandım," diye yanıtladı Braddock irkilerek ve hemen sol tarafına dönüp cep telefonuna uzandı. "Braddock."

Yarım saat sonra, sabah 4:40'ta, mutfakta durmuş, esniyor, bir yandan da kahve cezvesinin fokurtularını dinliyordu; sol tarafta iki büyük bardak doldurulmayı bekliyordu. Tost makinesi tıkırdıyor, dört dilim ekmek kızarıyordu.

Arka kapı sessizce çalındı ve Quinn'in büyükannesi Mary Hayes'i içeri aldı.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Saat için özür dilerim."

Mary onun kolunu okşayarak, "Merak etme," diye karşılık verdi.

"Kahve hazır mı?" Tori mutfağa girerek sordu,

Saçlarını at kuyruğu yapmış.

"Oh, Tori. İyi... sabahlar," diye selamladı Mary şaşkınlıkla.

"Ah... merhaba, Mary," diye sessizce cevap verdi Tori, göz temasından kaçınarak. "Will," diye sordu Mary, "Quinn hâlâ uyuyor mu?"

Braddock, "Evet," diye cevap verdi ve hızla buzdolabının sağındaki küçük ilan panosunda asılı takvime gitti. Sabahın ilerleyen saatlerinde bir hokey antrenmanı vardı.

"Bütün gün dışarıda mı olacaksın?" Mary sordu.

"Bunu söylemek zor," diye yanıtladı Braddock. "Emin olmak için gidip görmemiz gerek ama Savannah Devenish davasında bir ilerleme kaydetmiş olabiliriz. Eğer öyleyse, çok meşgul olacağımızı düşünüyorum."

On dakika sonra Braddock onları 210 numaralı otoyoldan doğuya, yarım saat uzaklıktaki Aitkin'deki Riverwood Sağlık Merkezi'ne doğru yola çıkarmıştı.

Saat 4:10'daki telefon Cal'dan gelmişti. Bir sonraki arama, 4:25'te, Aitkin İlçesi Şerifi Barry Kent'ten gelmişti. Kent Aitkin'deki hastanedeydi ve kendisini minibüsle taşıyan bir adamdan kaçtıktan sonra McGregor'daki bir barda yardım isteyen Ming adlı Asyalı genç bir kadını taşıyan ambulansı takip ediyordu. Kent'in söyleyebildiği kadarıyla kadın bir seks ticareti çetesinin tuzağına düşmüştü ve şimdi bu çeteden kaçmıştı. "Ve Will," dedi, "onunla konuşmalısın. Sanırım Savannah Devenish'le konuşmuş."

"Bunun gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?" Tori şimdi sordu.

"Umarım öyledir," diye yanıtladı Braddock. "Bir kez olsun ara vermeye ihtiyacımız var."

Braddock Aitkin'e doğru hızla ilerlerken birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol aldılar. Minnesota Halk Radyosu sessizce çalışıyor, eyaleti vurmasına artık sadece saatler kalmış olan kar fırtınası hakkında ayrıntılı bilgi veriyordu.

"Bu sabah Mary'yle konuşman çok garipti." "Fark ettim."

Tori, "Will, damadının yeni kız arkadaşıyla uyanmasından hoşlanmadı," diye cevap verdi. "Orada olmamı hiç onaylamadı."

"O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum. Bence daha çok hazırlıksız yakalandı, ama onaylamadıysa bile, ne olmuş yani," diye cevap verdi Braddock.

"Ne demek, ne olmuş yani?"

Braddock kahvesinden bir yudum almadan önce, "Ne olmuş yani," diye cevap verdi. "Orada olman ya da Mary'nin buna şaşırması ya da hafifçe rahatsız olmuş olması beni zerre kadar rahatsız etmedi."

"Bu seni nasıl endişelendirmez?"

"Tori, burada bir şey söyleyeceğim. Bu bir gözlem." "Tamam," dedi Tori onun ciddi ses tonuna dikkat ederek ihtiyatla.

"Geçen yaz buraya ilk geldiğinde, kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü, ne yaptığını ya da nasıl yaptığını umursamıyordun.

yapıyordun. Kendine güveniyordun, kendinden emindin, saldırgandın, kararlıydın, hatta... kibirliydin."

"Kibirli değildim." "Evet, öyleydin."

"Bu biraz aşağılayıcı."

Braddock başını salladı. "Seninki *iyi* bir *kibirdi*. Kendine olan inancın ve güvenin tamdı. Kendini bu davaya adanmıştın ve kimse yoluna çıkmıyordu. O zamanlar, hiç şüphesiz, kişisel ya da profesyonel olarak tanıdığım en kendinden emin ve özgüvenli kadındın."

"O zamanlar mı?"

"Ne istediğini biliyordun ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecektin. Kimin ayağına bastığın senin için önemli değildi. Eğer yoluna çıkıyorlarsa, onların içinden, etrafından ya da üstünden geçiyordun. Başta buna karşı çıktım ama sonra ilerledikçe bunu... gerçekten çekici buldum."

"Dur bir dakika. Sen... sen onu çekici mi buldun?"

"O Tori nereye gitti? Kimsenin ne düşündüğünü umursamayan Tori nereye gitti? On altı yaşında evlat edinmenin peşinden koşmaya değmeyeceğini söylediğimde bana defolup gitmemi söyleyen Tori nerede? Bu benim hatam, kabul ediyorum, ama sen... sen olsaydın benim hata yapmama izin vermezdin."

Tori içini çekti ve arkasına yaslandı. Braddock'a ve dürüst olmak gerekirse kendisine de kızgındı. "Ben... ben... bilmiyorum. O zamanlar farklıydı. Şimdi..." Ne söyleyeceğinden emin olamadığı için sesi soluğu kesildi.

Braddock ise tam olarak ne söylemek istediğini biliyordu. "İşte benim tavsiyem. Başkalarının senin, benim ya da bizim hakkımızda ne düşündüğünü umursamayı bırak. Hayatını kendinden başka kimsenin kontrol etmesine izin verme. Bunu Meghan öldükten sonra öğrendim. Buraya gelip yerleştikten sonra biraz zaman aldı, biraz düşündüm ve ruhumu aradım. Bu hayatta tek bir şansımız var. Tek bir şansımız var ve hepsi bu. Ben hayatımı nasıl yaşamak istiyorsam, kiminle yaşamak istiyorsam öyle yaşıyorum ve kimse bana aksini söyleyemez. Yaptıklarına, yaşadıklarına ve katlandıklarına bakılırsa, sen de öyle yapmalısın. Bunu hak ettin, Tori. **Bunu hak ettin. Hayatınızı** nasıl yaşamak istiyorsanız öyle yaşayın. Endişelenme.

Kendini tatmin etmek. Kendiniz olun. Kimsen o ol. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?"

Birkaç dakika boyunca adamın söylediklerinin kafasında yer etmesine izin verdi. "Bu konuşmayı yapmak için doğru anı bekliyordun, değil mi?"

Adam sıırttı. "Elbette. Yine de biraz aceleye getirmişim gibi hissettim. Aceleye mi getirdim? Çok mu fazla oldu?"

"Hayır. Yine de kibirli yorumdan hoşlanmadım."

"Söylenmesi gerekiyordu."

"Yine de beni çekici bulman hoşuma gitti."

"Sadece herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için," dedi ona bakarak, "Hâlâ var." Braddock Park edilmiş, ve o ve

Tori yürüdü içine Riverwood

Sağlık Merkezi'ne vardıklarında Barry Kent ve yardımcısı onları bekliyordu.

"Size tarif ettiği panelvanı bulabildiniz mi?" Braddock Kent'e sordu.

"Henüz bulamadık. Onunla konuşup ne olduğunu anladığımızda minibüs çoktan gitmişti. Ve ne yöne gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. McGregor izole bir kasaba ama aynı zamanda kuzeye, güneye, doğuya ve batıya giden yolların olduğu bir merkez. Hangi yöne gittiklerini bilmeme imkân yoktu."

"Anlıyorum Barry," diye cevap verdi Braddock. "Eğer onu bulabilirsek, asıl mesele o zaman ortaya çıkacak."

"Biliyorum, biliyorum," diye yanıtladı Kent. "Eşkali belli değil ama düz beyaz panelvanlar pek sık rastlanan bir şey değil ve ben de yere inmiş olabileceklerini düşünüyorum."

"Acaba nereye," diye düşündü

Tori. "Her şey yöne bağlı."

"Peki ya benzin istasyonundaki gözetleme?"

"Minibüsten bir plaka aldık. Araştırdık ve Iron Range'e geri dönüyor..."

"Property Enterprises," diye bitirdi Braddock başını sallayarak.

Kent şaşırmış bir halde, "Evet, doğru," diye cevap verdi. "Ne oluyor Will?"

"Uzun hikâye Barry, ama Geno Olvecky adında bir adama ait olan şirket bu."

"Geçen gece Twin Cities'de öldürülmüş olarak bulunan adam değil mi bu?" Kent sordu.

"Evet," diye yanıtladı Braddock. "Bu bir çıkmaz sokak olacak. Minibüsü ve içindeki insanları bulmak zorundayız."

"Ming nerede?" Tori sordu.

Kent onları hastanenin koridoruna doğru yönlendirdi. Yolda beyaz önlüklü, boynuna stetoskop sarmış bir adam buldular. Uzun sarı saçları ortadan ikiye ayrılmıştı ve gür bir bıyığı vardı. Kent onu, Ming'i hastaneye yatıran doktor olan Dr. Ernst olarak tanıttı.

Dr. Ernst, "Size söylemeliyim ki, gerçekten çok kötü durumda," diye rapor verdi ve yüz kırıkları, bel yaralanması ve karın sorunları da dahil olmak üzere pek çok endişesini özetledi. "Karın ve sırt ağrısı için şu anda MR çekiliyor. Tüm bunları izlememiz gerekecek. Ayrıca kan aldık ve vücudunda başka neler olabileceğini görmek için testler yapacağız."

"Uyuşturucu kullanımı mı?" Tori sordu.

Dr. Ernst, "Söyleyebileceğim kadarıyla, en azından görsel olarak, kullanıcı olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı. "İğne izi yok. Uyuşturucu kullanımının fiziksel belirtilerini göstermiyor. Aklı başında ve duyarlı. Ama çok şey yaşamış, bunu görebiliyorsunuz."

"Onunla konuşmamız gerekiyor," dedi Tori. "Belki de..." hakkında önemli bilgilere sahip olabilir.

"Kayıp Devenish kızı, Şerif Kent öyle söyledi." Ernst koridorda kendilerine doğru itilmekte olan sedyeye baktı. "Onu yatağına yerleştirir yerleştirmeden onunla konuşabilirsiniz."

Doktor ve iki hemşire Ming'i hastane yatağına yerleştirirken Braddock, Tori, Kent ve yardımcısı birkaç dakika koridorda beklediler.

Tori odaya bakarak, "Zavallı şey," dedi.

Doktor koridora geldi. "Devam edin. Sizi uyarmalıyım, gerçekten çok yorgun, bu yüzden ona karşı sabırlı ve nazik olun."

Braddock Tori'ye baktı. "Bu konuda liderliği sen almalısın."

Tori başıyla onayladı ve Braddock ile Şerif Kent'i odaya götürdü. Şerif yardımcısı dışarıda nöbet tutuyordu.

"Ming," diye başladı Kent, derin sesi sakin ve güven vericiydi. "Burada güvendesin, tamam mı?"

Ming başını salladı ama sonra yatağın yanına bir doktorun tekerlekli sandalyesini çekmekte olan Tori'ye baktı.

"Bu uzun boylu adam Shepard County'den Baş Dedektif Will Braddock. Savannah Devenish adında bir kızı arayan soruşturmadan sorumlu. Sanırım Savannah bana bahsettiğin kız olabilir."

"Merhaba Ming," diye nazikçe selamladı Braddock, duvara yaslanmış, rahatlamıştı.

"Burada sandalyeyi çeken Tori Hunter, Dedektif Braddock'a soruşturmada yardımcı oluyor. Federal Soruşturma Bürosu ya da FBI'ın ne olduğunu biliyor musun bilmiyorum ama Tori eskiden FBI için çalışıyordu ve çok başarılı bir araştırmacıdır. Burada güvendesiniz ve emin ellerdesiniz. Bu insanlara güvenebilirsiniz, tamam mı?"

Tori Ming'in eline uzandı. "Oldukça yorgunsun, değil mi?" Ming başını salladı.

"Önümüzdeki günlerde, gördüğün ve duyduğun pek çok şey hakkında pek çok sorumuz olacak. Ama şimdilik sadece Savannah hakkında sorular sormak istiyoruz, tamam mı?"

"Evet."

"Onunla ne zaman konuştun?"

"Onunla iki gün önce konuştum sanırım," diye yanıtladı Ming. "Odamdaydım. Yan odadan sesler duydum. Sonunda yanımdaki odada birinin olduğunu anladım."

"Daha önce oraya kimse girmemiş miydi?"

Ming başını salladı. "Bir süredir yoktu. Çoğu zaman odalara kilitli kalırdık. Yemeğimizi odalardan alıyorduk, banyolar odaların içindeydi, o odalara tıkılıp kalmıştık. Odaların arasında, zeminin altında havalandırma delikleri vardı. Bazen diğer kızlarla onların aracılığıyla konuşurdum."

"Savannah adlı kızla da böyle mi konuşuyordun?"

"Evet."

"Onu hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Ama adının Savannah olduğunu söyledi?"

"Evet. On yedi yaşında olduğunu söyledi. Onu götürdüklerinde annesini öldürdüklerini söyledi."

Tori Braddock ve Kent'e baktı, sonra tekrar Ming'e döndü. "Ve bu iki gün önce miydi?"

"Evet."

Braddock yatağın karşısına uzandı ve Tori'ye bir dosya uzattı.

"Ming, sana bazı resimler göstermek istiyorum, tamam mı?" Tori başıyla onayladı.

"Bunları dün bir evde çektik." Tori Ming'e Ruhle'deki evin resimlerini gösterdi. Evin dışının yanı sıra ana kattaki oturma alanının ve yatak odalarının da resimleri vardı. "Burada mıydınız?"

Ming başını salladı. "Odalar birbirine benziyor." "Nasıl yani?"

"Bir yatak, şifonyer, buzdolabı ve banyo var. Bende bunlar vardı ama odam farklı görünüyordu, renkler, halı, küçük pencere. Ev de dışarıdan farklı görünüyordu."

"Seninki neye benziyordu?"

"Sanırım daha büyüktü," diye yanıtladı Ming. "Ben sadece araba yolundan gördüm. Dışı kütük gibi görünüyordu, gerçekten koyu kahverengi kütükler. Çatısı çok yüksekti, dik bir çatısı vardı... ne deniyordu..."

"Pitch?" Braddock önerdi.

Ming, "Eğer ortası sivri demek istiyorsan, evet," diye cevap verdi.

Braddock hızla yüksek eğimli çatısı olan bir kulübe çizdi. "Bunun gibi mi?"

"Birazcık."

"Seninle birlikte bir ressam oturmuş olsaydık, sence dışını tarif edebilir miydin ki çizebilsin?"

"Gördüklerimi tarif edebilirim. Sadece birkaç kez dışarı çıktım," dedi Ming. Braddock Barry Kent'e baktı, o da hemen cep telefonuna uzandı ve odadan çıktı.

"Savannah oraya iki gece önce gitmiş," dedi Tori. "Çalışıyor muydu? Zorunda mıydı, bilirsin işte..."

"Hayır. Zaten duymadım."

"Onunla kaç kez konuştun?"

"Bir kez," diye yanıtladı Ming. "Sadece birkaç dakika. Sonra Dmitri odama geldi. Beni havalandırmadan onunla konuşurken yakaladı ve..."

Tori, Ming'in yüzünden bir saç telini nazikçe uzaklaştırırken, "Seni dövmek," diye bitirdi.

"Evet. Gerçekten çok kötü. Nedenini anlamadım." "Bu alışılmadık bir şey miydi?"

Böyle dayak yemek?"

Ming başını salladı. "Bazen biraz tokat yerdik. Acıtırdı."

"Uslu durmanızı sağlamak için, değil mi?" "Evet."

"Ama bu farklıydı?"

"Evet. Onunla konuştuğum için kızgındı. Gerçekten kızgındı."

"Ve ondan sonra onunla bir daha konuşmadın?"

"Hayır."

"Onu da seni dövdükleri gibi dövdüler mi?" Tori sordu.

"Hayır, sanmıyorum."

"Onu o odadan çıkardılar mı?" Braddock sordu.

Ming ona döndü. "Hayır. Dün Savannah havalandırmadan bana seslendi ama onunla konuşmadım."

"Korktun mu?" Tori sordu.

"Evet," diye yanıtladı Ming gözleri yaşarırken.

"Sorun yok, burada güvendesin," diye tekrarladı Tori, Ming'in sol elini usulca okşayarak. "Ama Savannah dün orada mıydı?"

"Evet."

"Peki dün gece neden gittin?"

"Bilmiyorum. Hiçbir yerde uzun süre kalmadık. Bizi oradan oraya taşıdılar. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum."

"Ve sizi panelvanlarla mı taşıdılar?"

"Genellikle, evet. Ya da bizi kilitledikleri bir bölmesi olan daha büyük bir kamyonet kullanıyorlardı."

"Sizi taşırken uzun süre araba kullandınız mı?"

Ming bir an için gözlerini kapattı. "Gerçekten uzun bir yolculuk yapmayalı uzun zaman oldu. Son zamanlarda taşındığımızda yeni yere sadece bir ya da iki saatlik bir yolculuk yapıyorduk. Uzun süre at sürmüyorduk."

"Peki diğerk yerler de bu ev gibi mi düzenlenmişti?" Tori yatak odalarının bulunduğu koridorun resmini gösterdi.

"Evet. Her zaman bu şekilde d zenlenmişlerdi."

Braddock Tori'ye başka bir dosya uzattı. Bu dosyada Olvecky'nin diğerk iki evinin, Towson'daki ve Duluth'un kuzeyindeki Island Lake'teki evlerin resimleri vardı.

"Bu yerlerden herhangi biri tanıdık geliyor mu?" Tori sordu.

Ming resimlere baktı ve sonra kulübelerden birini işaret etti. "şurayı." Island Gölü'ndeki kul beydi bu. "O evi hatırlıyorum. Bu sonuncusundan önce gittiğim evdi."

Tori, "Kırmızı dosyayı uzatır mısın?" diye sordu Braddock'a. O da elini sırt çantasının içine sokup dosyayı çıkardı. Tori bir dizi fotoğrafi gözden geçirdi ve iki tanesini çıkardı. İki Savannah'ya aitti. "Onu gördün mü?"

"Hayır."

Başka bir fotoğraf çıkardı. "Onu kaçıran adamın bu olduğunu düşünüyoruz. Peki ya o?"

Ming yatağında biraz daha doğruldu ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Sanırım... bu... Pavi."

"Pavi mi? Pavi kim?" Braddock sordu.

"Son zamanlarda buralardaydı."

"Yetkili o muydu?" Tori sordu.

"Sanırım," diye yanıtladı Ming. "Onu sadece   kez falan gördüm. Sadece bu son yerdeyken oldu. Bir keresinde de..."

"Onunla birlikte olmak mı?"

Tori sordu. Ming başını salladı.

"Peki ya bu adam?" Tori ona başka bir fotoğraf uzatarak sordu. "Onu tanıyor musun?"

"Bu Nico. Onu bazen ben de görürdüm. Birçok kez." "Nikolai mi, Nico mu?"

"Ona sadece Nico dendiğini duydum."

"Tamam, iki tane daha. Peki ya bu adam?" Ming'e bir ressamın çizdiği resmi gösteriyordu.

"Bu... Max, ya da bazen ona Maxim denirdi. Sık sık buralardaydı. Bir de Alex vardı, başkaları da vardı ama isimlerini bilmiyordum."

"Ama Dmitri'yi tanıyordun?" Tori sordu.

"Evet."

"Peki ya bu adam?" Tori ona Mikael'in ressam tarafından çizilmiş resmini göstererek sordu.

Ming başını salladı. "Onu gördüm. Ama adını bilmiyorum."

"Bana Pavi, Nico, Maxim, Dmitri, Alex gibi isimler söyledin... İngilizce konuşuyorlar mıydı?"

"Evet."

"Başka bir dil?"

Ming, Tori'nin gözlerinin içine baktı. "Evet. Sanırım...

Rusça." "Rusça olduğunu nereden biliyorsun?"

Braddock sordu. "*Da* ve *spasibo*'yu çok duydum."

"*Spasibo* mu?" Braddock sordu.

"*Spasibo* Rusça'da teşekkür etmek demek," dedi Tori. "Bu adamları, Max ve Mikael adındaki bu adam için burada olduğu gibi bir resim çizebilecek birine tarif edebilir misin?"

"Deneyebilirim."

"Barry'ye ressamın meşgul olacağını söylerim," dedi Braddock hastane odasından çıkarken.

"İyi iş çıkardın Ming, gerçekten iyi iş çıkardın," dedi Tori, elini okşayarak. "Ve doğru zaman geldiğinde, deneyimleriniz hakkında daha fazla konuşmak istiyorum, tamam mı? Bulunduğun yerde bir sürü kız varmış gibi görünüyor, değil mi?"

"Evet."

"Onları bulmak istiyoruz. Senin kendini kurtardığın gibi biz de onları kurtarmak istiyoruz. Çok cesur davrandın."

Ming, Pavi olarak teşhis ettiği adamın fotoğrafına bakmaya devam ederken, Tori diğer fotoğrafları dosyaya geri koydu. "Pavi'yi bir kez daha gördüm," dedi bu kez Tori'nin gözlerinin içine bakarak.

Tori öne doğru eğildi. "Ne zamandı o?"

"Çok uzun zaman önce değil. Üst kata, Nico'ya götürüldüm." "Peki bu da Pavi'yle yaşadığın gibi bir zaman mıydı?"

Ming başını salladı. "Benimle işi bittikten sonra aşağı iniyordum ve Dmitri bir soru sormak için mutfakta durdu. Oraya baktım."

Tori onun bir şeye doğru gittiğini fark etti. "Peki ne gördün?"

"Pavi'yi bir masada oturmuş sarı saçlı bir adamla konuşurken gördüm." "Ve?"

"Adamın üzerinde kahverengi bir ceket vardı. Kolunun üst kısmında Şerif Kent'in ceketi gibi bir yama vardı."

"Yama Şerif Kent'in yaması gibi miydi?"

"Hayır, farklıydı."

Tori ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolaştı. Braddock'un üzerinde Shepard County arması olan sırt çantasını aldı. "Buna benziyor muydu?"

"Hayır."

Braddock odaya geri geldi ve Tori ona Ming'in az önce söylediklerini anlattı.

"Yamayı tarif edebilir misin?" Braddock sordu.

"Çam ağaçları vardı, bir sürü çam ağacı," dedi

Ming. "Peki ya renkler?"

"Mavi olduğunu biliyorum, üzerinde bir sürü mavi vardı. Ve kırmızı." "Başka bir şey var mı?"

Ming başını salladı.

Braddock başını salladı ve sonra bir süre telefonuna dokundu. Tori,

"Adamı tarif edebilir misin?" diye sordu.

"Yüzünü pek göremedim." "Tamam," dedi

Tori. "İri yarı mıydı?"

"Hayır, Pavi gibi iri değildi. Daha zayıf

görünüyordu." "Koyu tenli miydi, açık mı?"

"Açık," dedi Ming. "Saçları neredeyse beyazdı, bunu hatırlıyorum ve... tepesi kabarıktı."

"Kabarık mı? Çivili gibi mi?"

"Hayır, daha çok biraz... *puf puftu*."

Braddock gülümseyerek, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Doktorunuzun saçları gibi, değil mi? Biraz gövdesi var." Dr. Ernst'in sarı saçları neredeyse ortadan ayrılmıştı ve 1980'lerin başından ya da günümüz Kuzey Minnesota'sından fırlamış bir stildi.

"Evet, biraz öyle."

Braddock başıyla onayladı. "O yamaya gelince, şuna bir göz atın."

Ming telefonuna uzun uzun baktı. "Olabilir. Renkler iyi ama şekil... doğru değil."

Braddock telefonunu geri aldı, ekrana birkaç kez dokundu ve sonra tekrar ona uzattı. "Peki ya bu?"

Ming ekrandaki fotoğrafı bir süre inceledi ve başını salladı. "Sanırım bu. Bu şekil doğru. Renkler doğru."

Braddock başını eğdi ve Tori'nin onu koridorda takip etmesini sağladı.

Ona ekranı gösterdi. "Superior County," dedi Tori.

"Superior County Şerif Departmanı. Zayıf, kabarık sarı saçlı birini arıyoruz. Kuzey Minnesota'da bir sürü Finli, İsveçli ve Norveçli var. Ming haklıysa o departmandaki şerif yardımcılarının yarısı olabilir."

Tori, "Önümüzdeki günlerde bize burada anlatabilecekleri ve Superior County şerif ofisinden kimi gördüğünü tespit edebilirsek, bu seks ticareti dünyasına gerçekten girebiliriz," dedi. "Bu konuda çalışmak istiyorum ama önce..."

"Savannah."

"Doğru. Ming bizim için bazı şeyleri doğruladı. Bize Nico, yani Nikolai Andrasko ve Max ya da Maxim isimlerini verdi. Fotoğrafta bir Pavi var ve sonra Mikael'in bir çizimi. Ayrıca bir Dmitri ve bir de Alex var. Ve zaman zaman Rusça konuşuyorlar. Bir de Savannah var, doğumu Svetlana. Petersburg'daki bir yetimhaneden evlat edinilmiş. O da Rus."

Braddock düşünce zincirini takip ediyordu. "Ming, Savannah'yla konuştuğu için dayak yediğini söylüyor."

"Ve Savannah, Ming ve diğerlerinin köleleştirildiği şeyi yapmaya zorlanmıyordu. Ayrıca, Amerika Birleşik Devletleri'nde evlat edinmeyi ayarlayan Edwin Gilbert iki ay önce öldürüldü."

"Bu bize onun özel olduğunu gösteriyor."

Tori başını salladı. "Aradan on altı yıl geçmiş olabilir ama biri onu geri istiyor."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"TESADÜFLER GENELLİKLE ÇOK FAZLA PLANLAMA GEREKTİRİR."

Nico, McGregor'un güneyindeki 65 numaralı otoyoldan sola döndü ve ıssız kırlara açılan bir dizi ilçe yolu boyunca doğuya doğru ilerlemeye başladı. Güneş en az bir saat daha doğmayacaktı.

Pavi yolcu koltuğundan GPS'i izliyordu. "Dönüş burada sağda."

Nico döndü ve daha açık bir alana çıkmadan önce sık ağaçların arasından kıvrılan karla dolu toprak yolda yavaşça ilerlediler. Yol, başka bir ağaç kümesine yaklaşmadan önce bir çiftlik tarlasını ikiye bölüyordu, sonra yavaş yavaş sola döndü ve farlar beyaz panelvanı aydınlattı. Dmitri yolun hemen dışında, bir kar küreme aracının büyük kar yığınlarını ittiği küçük bir açıklığa çekmişti.

Minibüs hâlâ çalışıyordu, egzozundan çıkan duman gecenin soğuk havasında sürükleniyordu.

Dmitri minibüsün dışında durmuş sigara içiyordu.

Nico ve Pavi araçlarından inip ona doğru yürürken etrafı dikkatle incelediler.

"Kadınlar minibüsün içinde mi?" Pavi sordu. Dmitri endişeyle, "Evet," diye cevap verdi.

"Burada kimse sizi fark etmedi mi?" "Hayır."

"Hiç kimse mi?"

"Hayır."

"Anahtarları bana ver," diye emretti Nico.

Dmitri anahtarları uzattı ve Nico onları alıp minibüsün diğer tarafına doğru yürüdü.

"McGregor'dan güneye doğru sürdün, bizi aradın ve buraya geldin, doğru mu?" Pavi sordu.

"Evet."

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı minibüsten gelen sesler. "Hayır! Hayır, Nico! *Hayır!*"

Silah sesleri duyulurken Dmitri dönüp minibüse baktı. Kollarını kaldırarak Pavi'ye döndü. "Üzgünüm-"

Pavi onu başından vurdu. Bacakları kırıldı ve yere yığıldı.

Pavi, Nico'nun yardımıyla Dmitri'nin cesedini minibüse sürükleyip içine atarken, "Aptal," diye mırıldandı. Bir teneke kutudaki gazı minibüsün her tarafına döktükten sonra uzun bir bezi benzin deposuna daldırdı, ucunu yaktı ve sallanmaya bıraktı.

İki adam koşarak Escalade'e geri döndü ve Nico iki yüz metre uzaklaşıp durdu. Arkalarına baktılar ve alevin bez parçasından benzin deposuna doğru yavaşça ilerleyişini izlediler. Minibüs alevler içinde kalırken küçük bir *patlama sesi* duyuldu.

"Max ve Mikael'i ara ve olaylara göz kulak olup olmadıklarını öğren." "Bunu gerçekten yapmamız gerektiğini düşünüyor musun?" Nico ihtiyatla sordu.

Pavi soğuk bir sesle, "Bu işin yarım kalmasına izin vermeyeceğiz," dedi. "Yarım kalmış iş yok. O işi hallederiz ve sonra da kuzeye dönüp bu işi bitiririz."

Tori ve Braddock Manchester Körfezi'ne doğru yola koyuldular. Yolda Braddock New York'taki Dedektif Menendez'i aradı.

"Dedektif Braddock, Gilbert'ın ofisindeyiz ve iş ortaklarından biriyle konuşuyoruz. Evlat edinmelerle ilgili hem elektronik kayıtlar hem de kağıt dosyalar var. Savannah Devenish'in on altı yıl önce evlat edinildiğine dair elektronik bir kayıt var. Ancak..."

"Kağıt dosya gitti."

"Doğru," diye yanıtladı Menendez. "Gilbert'in iş ortağı titiz yazılı kayıtlar tuttuğunu iddia ediyor ve diğer dosyalara baktığınızda,

Bu doğru görünüyor, bu yüzden bir kağıt dosyanın kayıp olması dikkate değer." "Evinde olma ihtimali var mı?" Tori sordu.

"Ortağım şu anda orada. Dosyayı orada bulamadı ama aramaya devam edecek."

"Ama elektronik bir dosya var?"

"Evet, ama o sadece özet bilgileri, faturaları ve Devenish'lerin o zamanki adreslerini içeriyor. Kâğıt dosyada daha fazla ayrıntı var," diye yanıtladı Menendez. "Katil konusunda bir gelişme var mı?"

"Belki," diye yanıtladı Tori ve ne öğrendiklerini açıkladı. "Gittikçe yaklaşıyoruz ama yine de çok uzaktaymışız gibi geliyor."

Braddock telefonu kapattıktan sonra Tori'nin aklı bir an için başka bir yöne kayd. "Ming tam bir bilgi hazinesi olabilir. Yıllardır bu işin içinde. Ondan gerçekten bir şeyler öğrenebiliriz."

Braddock kaşlarını kaldırarak, "Sanki bu işe girmek istiyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi.

"Dışarıda Ming gibi başka kızlar, kadınlar da var. Tıpkı onun gibi dışarı çıkmak istiyorlar ama kaçamıyorlar. Belki onları dışarı çıkarmamıza yardım edebilir. Burada ve başka yerlerde bu kaçakçılığa gerçekten bir darbe vurabiliriz."

Braddock başını salladı ama sonra uyardı: "Ming size bir şeyler anlatabilir, buna şüphe yok ama *nerede* olduğunu biliyormuş gibi görünmüyor. Belki bazı kişileri teşhis edebilir ama... sizi içeri sokacak başka bir parçaya, başka bir kişiye ihtiyacınız var."

"Doğru. Ama belki bize yardım edebilir. Pavi, Nico ve diğerlerini teşhis etti. LT diye bir adamımız var. Bulmacanın parçalarıyla başlarsınız, etrafa resimler ve ayrıntılar gönderirsiniz, bilgileri bir araya getirirsiniz..."

"Ve resim ortaya çıkıyor," diye bitirdi Braddock. "Bence devam edin." "Öyle mi?"

"Elbette. Önce bunu bitirelim."

Braddock ve Tori saat 10:00'u biraz geçe hükümet merkezine vardıklarında hemen Cal ve Steak ile bir toplantı yaptılar.

"Hâlâ hayatta mı?" Cal, Braddock'a sordu.

"Dün gece itibariyle, büyük ihtimalle Superior County'de bir yerlerde." Tori ve Braddock, Ming'in onlara kulübeler ve kızın minibüste ne kadar kaldığı hakkında söylediklerini açıkladılar.

Steak, "McGregor'da anlattığın fiyaskoya bakılırsa," dedi, "onu çoktan taşımış olabilirler."

"Bu tamamen mümkün," dedi Braddock.

"Belki de değildir. Ming'in yaşadığı kulübenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu," dedi Tori. "Ve gittiği Olvecky evlerinden birini teşhis etmesine rağmen diğer ikisini tanımıyordu. Başka bir yerde barındırılıyordu. Olvecky'nin ya da Iron Range Property Enterprises'in adına olmayan ama büyük olasılıkla Superior County'de bulunan bir ev ya da kulübe."

"Peki gerçekten Superior County'de olduğunu nereden bilebiliriz?" Cal sordu.

Braddock, "Bu da başka bir karmaşaya yol açıyor," dedi. "Şöyle biliyoruz." O ve Tori, Cal ve Steak'e omuz bandı tanımlamasını açıkladılar. "Korkarım bunu oraya bildirirsek, bu Pavi ve arkadaşlarına istihbarat sağlayan her kimse onları arayacak ve Savannah harekete geçecek."

Cal iç çekti. "Burada dikkatli adımlar atmamız, çok dikkatli. Bu Ming'in bu yamayı gördüğünü söylemesi onu öyle yapmaz."

"Yine de uyuyor," diye karşı çıktı Tori. "Superior County'den Şerif Yardımcısı Stiglitch dün ilçede bir seks ticareti sorunu olduğunu bildiklerini, ancak birkaç küçük vaka dışında çok az ilerleme kaydettiklerini söyledi. Şimdi belki de nedenini biliyoruz. Bu adamlar şerifin ofisine bağlılar ve gerektiğinde onları uyarabilecek birileri var."

Steak şüpheliydi. "Tori, elimizdekilere dayanarak polisleri mi suçluyorsun? Orada değildim ama-"

"Doğru, değildin."

"Peki. Bu Ming'i kendim görmedim. Ama omzundaki yamaya birkaç saniyelik bakışınızdan Superior County'de kirli bir polis olduğu sonucuna vardınız. Hadi ama, gerçekten mi?"

"Zayıf ama kimin umurunda. Bu Savannah Devenish'le ilgili," diye iddia etti Tori. "Bu onunla ilgili, *onunla*. Eğer bir polis sert bir bakışa maruz kaldığı için kendini kaybederse, umurumda değil."

"Sanırım artık polis olmadığın için bunu söylemek senin için kolay," diye hırladı Steak.

"Artık polis değil miyim? Gerçekten mi? Geçen gece bana ateş edilirken kendimi polis gibi hissetmiştim," diye karşılık verdi Tori. "Sana bir şey sorayım, Steak. Saklayacak bir şeyin var mı?"

"Affedersiniz?"

"Victoria..." Cal uyardı.

Tori uyarı levhasını es geçti. "Ya Superior County yerine yama Shepard County olsaydı," dedi. "Ve sen de dahil olmak üzere insanlara içten içe bakmaya başladık. Kızarmıydın?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Steak alaycı bir şekilde cevap verdi. "Neden? Saklayacak bir şeyiniz mi var?"

"Hayır."

"Öyleyse ne olmuş. Bunun kurbanla ilgili olması gerekiyordu, değil mi?" "Bana patronluk taslama."

"O zaman bunun kimin hakkında olması gerektiğini gözden kaçırma. On yedi yaşında bir kız," diye azarladı Tori, en eski arkadaşlarından biriyle burun buruna durarak.

"Evet, evet, evet," dedi Steak, ellerini kaldırarak:

Veriyorum.

Braddock'un yüzünde şaşkın bir ifade olmalıydı, çünkü Tori ona baktı ve "Ne?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey."

Çok heyecanlıydı, gerçek kişiliğini ortaya koyuyordu ve bu Braddock'un hoşuna gitmişti. Çoğu insan duygularının kendisini ele geçirmesine izin verdiğinde sağlıklı düşünemezdi. Tori'nin özelliği, ateş biraz daha harlı yandığında beyninin çok iyi çalışmasıydı. Şu anda da öyle yapıyordu ama belki biraz fazla sıcaktı. Braddock gerginliği azaltarak farklı bir yöne doğru ilerledi. "Cal, Superior County şerifi Keith Stauffer'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Pek iyi değil, tanımak da istemiyorum. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce seçildi ve bunu nasıl yaptığını pek beğenmedim."

"Neden?"

"Çok kirli oynadı. Arkasına ilçe dışından bir miktar para aldı, siyasi para ve Bill Peluso'ya karşı haksız olduğunu düşündüğüm olumsuz reklamlar yayınladı. Sonra da kimliği belirsiz kişilere

Bill'in bazı kirli çamaşırları şerifin departmanında halkın tüketimine sunuldu. Billy'yi uzun zamandır tanırım. Bu olayda haksızlığa uğradı."

"Tamam, Peluso da haksızlığa uğradı," diye cevap verdi Braddock. "Ama ihtiyacımız olan kişi Stauffer. Bize yardım edecek mi?"

"Onu tanımıyorum. Onunla sadece dört kez konuştum ve bunların ikisi dün arama emirlerinin lojistik unsurları ve sonrasıyla ilgiliydi."

"Peki profesyonel miydi?" Braddock sordu.

"Evet," dedi Cal. "Ama sokakta konuşulanlara göre kibirli bir hıyarmış. Tüm bunları bildiğim halde, bu kadar ince bir şey için onu ararsam, bana nereye koyacağımı söyleyeceğinden eminim."

"Bunu bilemezsin. İstedğin zaman oldukça ikna edici olabiliyorsun," dedi Tori. "Bu kararın verilmesi gerekecek Cal."

"Henüz değil."

"Cal, yapmak zorundasın."

"Henüz değil, Victoria."

"Kahretsin, Cal-"

"Peluso'ya ne dersin?" Braddock araya girerek sordu. "Onu bir süredir tanıdığını söylemiştin. Ne zamandır orada şeriflik yapıyordu?"

"On iki yıl kadar," diye yanıtladı

Cal. "Yenilgisinden dolayı üzgün müydü?" "Evet."

"Tekrar aday olmayı düşünüyor mu?" "Bilmiyorum. Neden?"

Braddock, "Bize yardım edebilir," diye cevap verdi. "Eğer Ming o yama konusunda haklıysa, aradığımız adam büyük olasılıkla departmanda belli bir süre çalışmış biri. Bu bir çaylak değil. Peluso'nun tanıyacağı biri olacak. Ne düşündüğünü görmeye ne dersin? Belki bize bir ya da iki sarışın memur verebilir. Eski departmanında hâlâ onunla konuşabilecek bazı müttefikleri olabileceğini düşünüyorum."

"Bunu yapabilirim," dedi Cal. "Beni duyacak ve bu işi gizli kapaklı halletmeye çalıştığımı bilecek. Ama sonra ne olacak?"

Braddock, "Peluso sana bir şeyler söylerse, bölge savcılığını devreye sokarız," dedi. "Bazı isimler alırsak, en azından vergi ve mülk kayıtlarını değerlendirmeye başlayabilir ve oradan devam edebiliriz. Gerekirse FBI ve BCA kirli işleri yapabilir. Bunları bir araya getirirsek, Stauffer'i daha somut bir şeyle ararız."

"Ya da Stauffer'i şimdi arayabiliriz," diye karşı çıktı Tori. "Onun duyguları hakkında endişelenecek vaktimiz yok."

"Seni anlıyorum," dedi Braddock. "Ve sana tamamen katılıyorum. Ona ihtiyacımız olacağı gerçeği dışında Stauffer'ın duyguları umurumda bile değil. Ancak Cal'ın ona daha sağlam bilgilerle yaklaşmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Bunu destekleyecek daha fazla şeyimiz olursa, Stauffer'ın yardım etmekten başka çaresi kalmaz. Ona bir çıkış yolu bırakmak istemiyorum. Onu zorlayabilmek istiyorum."

Tori tam olarak aynı fikirde değildi ama odadakileri okuyabiliyordu ve fikir birliğine katılmıyordu. Ve Braddock haklıydı: Peluso şu anda Stauffer kadar iyi bir kaynak olabilirdi. Şimdilik geri çekildi. Ama Braddock'un daha önce kendine karşı dürüst olmak konusunda söylediklerini aklından çıkarmadı. Davasını tekrar açmadan önce fazla beklemeyecekti.

"Peluso'yu arıyorum," dedi Cal. "Ama ikinizin arasında başka ne var?"

Braddock, "Savannah'nın telefonundaki resim, şu iri adam," diye cevap verdi. "Resme uygun bir isim bulduk: Pavi. Bu isimle ilgili olarak hem FBI'ı hem de BCA'yı aradım, bakalım bir şey çıkacak mı? Elimizde Nikolai Andrasko ve Maxim olabilecek şu Max var. Ming'in tarif edebileceği birkaç adam daha var. Kulağa Rusça gelen isimler. Bir ressamla çalışacak."

"Pavi gerçek bir isim mi?" Steak sordu.

"Bir şeyin kısaltması olabilir," diye yanıtladı Braddock. "Ben 'i' ile yazıyorum ama 'y' ya da 'ie' ya da 'ey' ile de olabilir -kim bilir. Yine, bir şey gelişip gelişmeyeceğini göreceğiz."

Tori, "Bunların birçoğu aslında işin özüne inmek oluyor," dedi. "Will ve benim vardığımız en önemli sonuç, tüm bunların Savannah'nın bir yaşındayken Rusya'nın St. Petersburg kentindeki bir yetimhaneden evlat edinilmesiyle ilgili olduğu." Ming'den aldıkları ve Savannah'nın tedavi gördüğünü gösteren diğer bilgileri de ekledi

evde farklı bir şekilde. "Dün gece onun Amerika Birleşik Devletleri'nde evlat edinilmesini sağlayan Edwin Gilbert adında bir adamın New York'ta iki ay önce öldürülmüş olarak bulunduğunu öğrendik. Dava hala açık. Cinayeti bir soygun gibi gösterilmiş. Neden sahnelendi? Çünkü Savannah'yı biliyordu. Evlat edinme kayıtları Gilbert'ın ofisinden alınmış."

"Bu onun evlat edinilmesiyle mi ilgili?" Cal şaşkınlıkla sordu. "Seks ticareti ya da birinin Devenish'ten öç alması ile ilgili değil mi?"

"Bunların hepsi işin içinde ama Gilbert'ın cinayeti ve Ming'den öğrendiklerimiz evlat edinme konusunun buradaki kilit nokta olduğunu doğruluyor."

"Will?" Resepsiyonist kafasını Cal'ın ofisine uzattı. "O burada."

"Kim geldi?" Cal sordu.

"Jacob Devenish," diye yanıtladı Braddock. "Kızının hâlâ hayatta olduğunu düşünüyoruz. Kızının kaçırılmasıyla bir ilgisi olması ihtimali giderek azalıyor. Bakalım evlat edinme hakkında başka ne biliyor olabilir."

"Dün gece mi? Bu kız dün gece Savannah'yla konuştuğunu mu söyledi?" Jacob Devenish umutla sordu. Bu kez Braddock'un ofisinde oturuyorlardı, daha az sorgulayıcı bir ortamdı. Devenish'in avukatı da yanındaydı ama geçen seferki yüzleşmeden sonra sessiz kalmayı tercih etmişti.

Tori, "Bu kız, Ming, dün gece Savannah'nın odasındaki havalandırma deliğinden ona seslendiğini duymuş," diye cevap verdi. "Ming cevap vermedi çünkü Savannah'yla ilk konuştuğunda feci bir dayak yemişti."

"Neden?"

"Bu soruyu yanıtlamamıza yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyorduk," diye yanıtladı Tori.

"Ben mi? Nasıl?"

"Evlat edinilmesinin gayrimeşru olması." Tori, fotoğraftaki adamın olası adı da dahil olmak üzere tüm Rus isimlerini açıkladı
-Kızını kaçıran ve karısını öldüren adam. "Temel olarak bir haftalık bir süre içinde, Gilbert tarafından

bu kızın evlat edinilebileceğini söyledi. Bir miktar para topluyorsunuz, Gilbert'e ödeme yapıyorsunuz, Rusya'daki insanlara ödeme yapıyorsunuz ve birkaç gün sonra bir yaşındaki bir Rus kızıyla Amerika Birleşik Devletleri'ne uçuyorsunuz. Bu normal değil. Bu kirli görünüyor ve hissettiriyor. Ve bu görüşüm, evlat edinme işlemini gerçekleştirmek için çalıştığınız Edwin Gilbert'in iki ay önce, Noel'den hemen önce vahşice öldürüldüğü gerçeğiyle daha da güçlendi."

"Bu bir tesadüf olabilir mi?" Devenish sordu.

Braddock, "Tesadüfler genellikle çok fazla planlama gerektirir," dedi. "Burada zamanlama göz ardı edilemez."

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Öz anne babasının kim olduğunu biliyor musunuz?" Tori sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Devenish, bu soru karşısında neredeyse şaşkına dönmüştü. "Gilbert'la birkaç kez konuştum, ona ne yapmak istediğimizi söyledim. Birkaç hafta sonra beni aradı ve yirmi dört saat içinde yüz bin dolar nakit para bulup bulamayacağımı ve onunla uçağa binip binemeyeceğimi sordu. Petersburg'da sık sık Amerikalılarla çalışan bir yetimhanede bir kız çocuğu olan bir bağlantısı vardı. Onu almak istiyorsak hızlı hareket etmeliydik. Eğer beklersek, kız büyük ihtimalle ölmüş olacaktı."

"Neden?"

"Gilbert'ten anladığım kadarıyla bu yeraltı evlat edinme dünyasında faaliyet gösteren tek kişi o değildi. Bu bir yarıştı. Böyle bir kızı evlat edinebilmemiz yıllar alabilir."

"O' derken Kafkasyalı demek istiyorsun, değil mi?" dedi Braddock.

"Evet," diye yanıtladı Devenish. "Kolombiya, Çin, Güney Kore ve başka yerler için de listelerdeydik. Evlat edinmek istiyorduk. Bu bir riskti ama almaya değer olduğunu düşündük. Böylece iki gün sonra Carrie ve ben uçakla St. Petersburg'a, oradan da o yetimhaneye gittik. Ülkede üç günden az kalmıştık."

"Öz anne babasını hiç sormadınız mı?"

"Hayır."

"Bu şartlar altında sormalıydınız, değil mi?" Braddock sordu. "Birdenbire müsait oldu ve herkes hızlı hareket etmek istiyor. Ailesinin kim olabileceğini merak etmediniz mi? Tüm bunlarda bir yanlışlık olup olmadığını merak etmediniz mi?"

"Benim izlenimim, evlat edinme hızının insanların para kazanması için bir yol olduğu yönündeydi. Evlat edinme konusundaki bariz çaresizliğimiz para için kullanılıyordu," diye yanıtladı Devenish. "Çok hevesliydik ve nakit ödeyebilirdik. Savannah terk edilmişti ya da en azından bize öyle söylendi. Aksine inanmak için hiçbir nedenim yoktu." Düşünceli bir şekilde başının arkasını kaşıdı. "Yetimhaneye gidip onu gördüğümü ve Carrie'nin 'işte bu' dediğini hatırlıyorum. İlk görüşte aşktı."

"Doğum adı Svetlana'ydı, değil mi?"

Devenish başını salladı. "Evet. Savannah'nın kulağa daha Amerikanvari geldiğini düşündük ama Svetlana'ya o kadar yakındı ki söylediğimizi duyarsa tanıdık gelebilirdi: Svetlana, Savannah. İlk gün onu gördük, bazı evrakları imzaladık ve Gilbert ödeme yapması gereken kişilere ödemelerini yaptı. İki gün sonra onu almıştık. Gilbert bir şekilde bizi gümrükten geçirdi ve uçağa binip eve döndük. Her şey çok hızlı gelişti ve bir daha ne baktık ne de geri döndük. Ona evlat edinme olayını ancak birkaç yıl önce okuldaki arkadaşlarından biri sorunca anlattık."

"Terk edildiğini söylemişsiniz. Bunu nereden biliyorsunuz?" Tori sordu.

"Gilbert bize söyledi. Sonra yetimhanede bir kadın vardı. Sorduk mu yoksa bize annesinin Savannah'yı bırakıp gittiğini mi söyledi hatırlamıyorum."

"Yetimhanedeki kadın kimdi?"

"Adı neydi? Neydi adı?" Devenish kendi kendine mırıldanıyordu. "Evet, Rus olduğunu düşündürecek bir adı vardı."

Tori evlat edinme dosyasını uzattı ve o da kâğıtları karıştırdı. "Helga olduğunu söylemek istiyorum. Öyle bir şeydi. İşte burada, Olga, Olga Yu... lenko. Olga Yulenko. Savannah'yı tutarken onunla bir iki saat kadar konuştuk. Savannah'nın yakın zamanda terk edildiğini söylediğini hatırlıyorum. Ben kimdim ki aksini sorayım? Bunun sadece şansımız olduğunu düşünmüştüm."

"Bu Olga size annesi hakkında bir şey söyledi mi?" Tori sordu.

Devenish gözlerini kapatarak bir an düşündü. "Tek hatırladığım hasta ve fakir olduğunu söylediği, onun gibi bir şey."

Savannah'ya bakamadığı için onu yetimhaneye bırakmış." Bir nefes aldı. "Keşke," diye iç geçirdi, "keşke Carrie burada olsaydı. Bütün bu küçük ayrıntıları benden daha iyi hatırlardı. Bizim için her zaman ayrıntıları bilen kişi oydu."

"Annesinin adı neydi?"

"Bilmiyorum."

"Annenin adını hiç sormadın mı?" Tori kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır."

"Peki ya babanın?"

"Hayır. Anlamalısınız, otuzlu yaşlarımızın sonlarındaydık, Carrie'nin çocuğu olmuyordu, bu yüzden evlat edindiğimiz için mutluyduk. Olga bize anne hakkında bildiklerini anlattı ama babanın hiç gündeme geldiğini sanmıyorum. Belki sorduk, belki sormadık, hatırlamıyorum. Sanırım resmin içinde olmadığını varsaydık. O zamanlar ne önemi vardı ki? Savannah hasta bir anne tarafından terk edilmişti. Tek istediğimiz bir an önce Rusya'dan çıkıp onunla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmekti. Dürüst olmak gerekirse, ayrıntılarla çok fazla ilgilenmiyorduk. Bunun el altından yürütülen bir anlaşma olduğunu ve birlikte çalıştığımız insanlarla çalışmanın riskleri olduğunu biliyorduk, ancak Gilbert bu sorunların çoğunu halletti ve bizi ülkeye sorunsuz bir şekilde sokup çıkardı. Ben de her ihtimale karşı finansal bir beklenmedik durum hazırlamıştım, çünkü oraya varabileceğimizi ve şimdi daha pahalıya mal olacağını söyleyen birileri olabileceğini düşündüm."

"Böyle bir şey oldu mu?"

"Bir kez. Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönmek için fazladan on bin dolara mal oldu, ama o noktada umurumda değildi."

"Neden?"

"Çünkü Savannah sevimli, sağlıklı küçük bir kız çocuğuydu ve Carrie ile ben ona sahip olduğumuz için heyecanlıydık. B u konudaki tüm bu sorular neden? On altı yıl önceydi."

"Yıllar boyunca pek çok çocuk kaybolmasını araştırdım, bazıları evlat edinilmiş çocuklardı. Öz ebeveynin yıllar sonra çocuğunu geri almaya çalıştığı birkaç vakam oldu. Suçluluk, sevgi, saplantı ve çocuklarıyla birlikte olmaları gerektiği hissiyle motive oluyorlar."

"Ve biri Savannah'yı almak için geri mi geliyor? Gerçekten mi? Bunun evlat edinme için yarım yamalak bir anlaşma olduğunu kabul ediyorum. O zaman da biliyordum. Hep biliyordum. Ama her zaman bunun yakışıksız olduğunu düşündüm çünkü servetimi kullanarak sıranın önüne geçtim ve bu tür kaynaklara sahip olmayan pek çok insanın önüne geçtim. Savannah'nın nereden ya da kimden geldiğinin değil, bunu sorgulanabilir kılanın bu olduğunu düşündüm. Bunca yıldan sonra tüm meselenin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Öz ailesi onu geri istiyor ve bunu yapmaya istekli mi?"

"Olabilir," diye yanıtladı Tori. "Başlangıçta bu olaya seks ticareti açısından bakıyorduk ve bu hala bir şekilde tüm bunların içinde yer alıyor. Ama şimdi işin içinde Rusya ile bağlantılı olabilecek başka insanlar da var. Rusların Amerika Birleşik Devletleri'nde bu tür seks ticareti çetelerini yönettikleri bilinse de, kızınızın Rusya'dan evlat edinilmiş olması ve -benim için kilit nokta da bu- bu evde ona özel muamele edilmesi, bunun insan ticaretinden ziyade bireysel olarak kızınızla ilgili olduğunu gösteriyor. Kızınızın benzersiz özelliği, Rusya'dan gerçekten şaibeli bir anlaşmayla evlat edinilmiş olması."

"Ama yetimhanede terk edilmişti."

"Ya da size öyle söylendi," dedi Tori. "Belki de bu hikâyede çok daha fazlası vardır."

Kapı çalındı. Resepsiyon görevlisi elinde bir notla geri döndü: 6. *hatta bekliyor.*

Braddock bir an için ofisten dışarı çıktı.

"Bayan Hunter," diye mırıldandı avukat, "bu sorgulamadan anladığım kadarıyla artık müvekkilimin kızının kaçırılması olayına karıştığını düşünmüyorsunuz?"

Tori önce avukata, sonra tekrar Devenish'e baktı. "Savannah'nın hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum. Müvekkilinizin kızını geri istediğine inanıyorum. Gerisi henüz belli değil."

Braddock kafasını ofise geri soktu. "Sana bir dakika ihtiyacım var."

Tori Devenish'e baktı. "İzin verirsiniz." Koridora doğru adım attı. "Ne oldu?"

"Kanabec İlçesi Ming'in kaçtığı minibüsü bulmuş olabilir."

"Nerede?"

"McGregor'un kırk beş dakika güneydoğusundaki bir ormanda. Hiçliğin ortasındaki dolambaçlı bir toprak yolun sonunda, en yakın evden bir mil uzakta. İçten içe yanan bir minibüs bulmuşlar, tanıdık geliyor mu?"

Tori başını salladı. "Bu herifler için markalaşmış bir şey. Yine de minibüs olduğundan eminler mi?"

Braddock başını salladı. "Ming sağ olsun, sanırım öyle. İçinde üç ceset vardı. Biri erkek, ikisi kadın. Üçü de vuruldu."

"Ah..." Tori tiksintiyle inledi. "Ming kaçıyor. Savannah'yı biliyor, peki ne yapacaklar?"

Braddock, "Temizlik," diye cevap verdi ve sonra gözleri kocaman açıldı. "Ming mi? Ming güvende mi?"

"Evet, Barry dedi o var insanlar at ve Hastane izliyor," dedi Braddock. "Ama... birdenbire endişelenmeye başladığım şey bu değil."

"O zaman ne?" Tori Braddock'un yüz ifadesini inceleyerek sordu ve sonra anladı. "Stella Olvecky."

"Evet."

"Ama FBI onun bir şey bildiğini düşünmüyor."

"Bu adamlar bunu bilmiyor ya da düşünmüyor olabilirler. Kuzeydeki mülkler onun adınaydı. Bu Ming olayından sonra, eğer temizlik yapıyorlarsa..." Braddock ofisine geri döndü. "Bay Devenish, Stella Olvecky'nin cep telefonu numarası nedir?"

"Affedersiniz?" Devenish sıkıntıyla cevap verdi, ama sonra Braddock'un yüzündeki panik ifadesini gördü. "Ne oldu?"

"Onun numarasına ihtiyacımız var. Hemen!"

Devenish telefonunu çıkardı ve hızlıca rehberinde arama yaptı. Telefonu havaya kaldırdı. "İşte burada."

Tori onu ofisten çıkarken takip ederken Braddock numaraları kendi telefonuna tuşladı. "Cevap yok." Numarayı tekrar denedi. "Kahretsin. Sesli mesaj. İçimde kötü bir his var, Tor."

Ofisine geri döndü. Devenish'e, "Stella'yı ara," dedi. "Eğer cevap verirse, onunla konuşmak zorundayım."

Devenish Stella'nın numarasını ararken, Braddock önceki aramalarını gözden geçirdi ve aradığı numarayı buldu.

"Şimdi kimi arıyorsun?" Tori sordu.

"Wayzata polis şefini," diye yanıtladı Braddock. "Zagaros'u ara."
Tori telefonunu çıkardı.

"Cevap vermiyor," dedi Devenish.

"Tekrar dene," dedi Braddock. "Şef? Ben Will Braddock. Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm efendim, ama Stella Olvecky'nin acil sağlık kontrolünün yapılmasını istiyorum. Davada bir şeyler oldu ve şimdi birilerinin onun peşinde olabileceğinden endişeleniyorum... Evet, Şef. Beni cep telefonumdan ara."

Tori ona telefonunu uzattı. "Zagaros'u buldum."

Braddock telefonu aldı. "Nick, Stella Olvecky'yi izleyen biri var mı?" Zagaros'a kısa bir özet geçti. "Nedenini henüz bilmiyorum, ama bu adamlar hiçbir şeyi yarım bırakmıyorlar... Hayır, neden yapmadığını anlıyorum. Bugün Pazar sabahı ve ona ulaşamıyoruz, bu yüzden endişelenmeye başlıyorum."

Braddock'un kendi telefonu çalmaya başladı. Arayan Wayzata polis şefiydi. "Nick, bekle." Tori'ye telefonunu uzattı ve aramaya devam etti. "Evet, Şef... Öyle mi yaptı? Ve?"

Tori, Braddock'un gözlerinin kapanışını ve başının düşüşünü izledi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"NEDEN HALA BURADALAR?"

Tori, Braddock, Cal ve Steak, Steak'in soruşturma için kullandığı bir konferans odasında toplandılar. Stella Olvecky üç saat önce ölü bulunmuştu. Buna Mora'nın güneyinde bulunan üç ceset de eklendiğinde, ortalık Kara Pazar'a dönüyordu.

"Nasıl bulunmuş?" Cal sordu.

"Garajda boğulmuş," dedi Braddock, artık Wayzata polis şefinden ve Zagaros'tan tüm ayrıntıları öğrenmişti. "Bulunduğunda vücudu oldukça sıcaktı. Devriye oraya varmadan yarım saat, belki de bir saat önce olmuş olabilir."

"Garajda mı?" Steak sordu.

Braddock başını salladı. "Evet. Evin güvenlik sistemi vardı ama garajın arka kapısına kadar uzanmıyordu. Teoriye göre katil oraya gizlice girmiş ve pusuya yatmış."

"Ve onu izleyen başka bir adam daha vardı," dedi Steak.

Braddock arkasına yaslanıp tavana bakarak iç geçirmeden önce, "Muhtemelen," diye cevap verdi. "Şef, Stella'nın mutfığa girdiğini düşündüklerini söylüyor. Kahve makinesi açıktı ve doluydu. Gazete de hemen yanındaki tezgâhta duruyormuş."

Steak, "Gözcü garajdaki adamı arıyor ve Stella'nın mutfakta olduğunu haber veriyor," dedi.

Cal başını salladı. "Katil onun dikkatini çeker."

"Evet," diye cevap verdi Braddock, doğrulup otururken. "Büyük bir saklama küveti, içindekiler etrafa saçılmış halde yerde yatarken bulundu. Stella düştüğünü duydu, güvenlik sistemini kapattı ve içeri girdi."

ve katil ipi onun boynuna doluyor. Bir buçuk dolardan daha ağır olamaz. Gerisini siz düşünün." Hayal kırıklığı içinde yüzünü ovuşturdu. "Anlamsız. Stella bunların hiçbirinden haberdar değildi. Sadece kocasının önüne koyduğu ve paranın gelmesine izin veren kâğıtları imzaladı."

"Ya da belki de biliyordu," dedi Steak, "ve FBI elemanları bunu ondan öğrenemediler."

"Belki de," diye mırıldandı Braddock. "Yine de anlamsız." "Peki ya Ming?" Tori sordu.

"Ming güvende. Şerif Kent hastane odasının önünde her zaman iki adam bulunduruyor. Aitkin Polisi de hastanede bir polis memuru bulunduruyor. O orada olduğu sürece hepsi orada kalacak. Ayrıca hastane güvenliği de var. Burası büyük bir yer değil, bu yüzden her zaman onun üzerinde gözler ve koruma var."

Steak, "Bu adamlar ölü sayısını artırıyor," dedi.

"Kesinlikle öyle," dedi Tori ve Steak'in davayla ilgili önemli bilgileri sergilediği konferans odasının duvarlarından biri boyunca uzanan uzun beyaz tahtaya döndü. "Benim sorum neden olduğu."

"Ne demek istiyorsun?" Braddock sordu.

"Neden hâlâ buradalar? Neden bütün bu insanları öldürüyorlar? Savannah dün gece itibarıyla neden hâlâ Minnesota'da?" Braddock'a baktı. "Eğer haklıysak ve bu onunla ilgiliyse, neden kalıyorsun? Peşinde olduğunuz kişiyi yakaladıysanız neden kalasınız? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

Steak, "Belki de onu götürmenin henüz güvenli olmadığını düşünüyorlardır," diye önerdi. "Bazı nedenlerden dolayı olayların yatışmasını beklemeleri gerekiyor."

"İyi ama neden bu kadar ceset var?" Tori cevap verdi. "Bu, polisin sizi aramaktan vazgeçmesini sağlayacak bir yalan söyleme stratejisi değil. Aksine, onların üzerindeki baskı giderek artıyor."

"Tori haklı," dedi Braddock ayağa kalkıp beyaz tahtaya doğru yürürken ve onun yanında dururken. Tahtada Savannah Devenish'in, Carrie'nin Crosslake'teki cinayet mahallinin, Dayton Grove sitesindeki Geno Olvecky'nin ve Superior County'deki Olvecky evlerinin resimleri vardı. Steak ayrıca Gilbert, Ming, Mora'nın güneyinde bulunan minibüs ve şimdi de Stella Olvecky hakkında notlar almıştı.

Braddock döndü için Cal, kim oldu karıştırma içinde ve küçük konferans odasındaki içecek buzdolabını. "Bill Peluso'yu aradın mı?"

"Evet."

"Ve?"

Cal bir kutu diyet kola açarken, "Hâlâ kendisine sadık olan bazı arkadaşlarıyla gizli telefon görüşmeleri yapacak," diye cevap verdi. "Seks ticaretinin ilçede bir sorun olduğunu kabul etti, ancak araştırmalarının alışılmadık derecede sonuçsuz kalmasından yakındı."

Tori kaşlarını çatı. "Alışılmadık derecede sonuçsuz mu?"

"Evet," diye cevapladı Cal. "Dün size yardım eden Eric Stiglitch adında bir şerif yardımcısının liderliğinde çok iyi bir araştırma grubu olduğunu söyledi. Ancak bu konuda pek bir şey başaramamışlar. Görev süresinin son birkaç yılında bu konuda kafasının karıştığını söyledi. Ona elimizde ne olduğunu söylediğimde ilgisini çekti."

"İlginç," diye yanıtladı Braddock ve sonra Tori'ye baktı. "Minnesota ile St. Petersburg, Rusya arasındaki saat farkı nedir?"

Tori kaşlarını çatı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sorunuz: Neden hâlâ buradalar?" "Ve?"

"A k l ı m a üç düşünce geldi, ama hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğundan emin değilim."

"İlki ne?"

"Birincisi, ya Steak'in önerdiği gibi henüz gidemiyorlarsa? Şimdilik burada sıkışıp kaldılar ama bu sonsuza dek sürmeyecek."

"İkincisi ne?"

"İkincisi, ya ceset sayısı konusunda endişelenmiyorlarsa?" "Çünkü geri gelmeyecekler."

"Doğru," dedi Braddock başını sallayarak. "Gittikleri yerde yakalanamazlar. Cinayet suçlamalarından ya da başka şeylerden hiç endişe etmiyorlar. Yaptıkları şeyle buradaki mevcut ve gelecekteki iş beklentilerini sonlandırıyorlar gibi görünüyor."

"İlginç bir fikir," diye onayladı Tori. "Üçüncü düşünce nedir?" "Ceset sayısıyla bağlantılı. Bu ceset sayısı onlar Savannah'yı aldı. Sanki geride kimseyi bırakamazlarmış gibi..."

"Onu kaçırdıklarını kim bilebilir ki?" diye bitirdi Tori.

"Ya da nereye gittiğini ve kiminle gittiğini," dedi Braddock, bu düşünceyi tamamlayarak. "Ben sadece tüm bunları mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum. Bir nedenden ötürü hâlâ buradalar ama aynı zamanda buradan çıkmaları gerekiyor. Demek istediğim, eğer yeterince uzun süre burada kalırlarsa, onları bulacağız." Cal ve Steak'e döndü. "Tori bu konuda haklı: ne kadar çok ceset bırakırlarsa o kadar çok dikkat çekerler. Ve belli bir dereceye kadar, Superior County'de artık onları takip ediyoruz."

Braddock bir şeylerin peşindeydi. "Rusya'ya geri dönüyorlar," dedi Tori. "Ve bir kez oraya gittiler mi, artık geri dönüş olmadığını düşünüyorlar."

"Tracy Sheets'i aramalısın," diye önerdi Braddock. "O yetimhaneye gerçekten ulaşmamız gerekiyor. Eğer biri Gilbert'ı ziyaret ettiyse. Oradaki yetimhaneyi ziyaret ettiler."

"Bunu yapacağım ama dört gün oldu, dört gün... neden hâlâ buradalar, neden hâlâ... buradalar..." Tori dönüp beyaz tahtayı tekrar tararken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, bu olabilir mi?"

"Ne olabilir?" Braddock sordu. "Başka bir şey düşünüyorsun, nedir o?"

"Ya hâlâ burada olmalarının nedeni... işlerinin henüz bitmemiş olmasıysa?" dedi Tori. "Arasan iyi olur..."

"Menendez," dedi ve telefonu hoparlöre alıp odada volta atmaya başladı. "Dedektif Menendez, ben Will Braddock. Hâlâ Edwin Gilbert'ın ofisinde misiniz?"

"Biz de şimdi çıkıyorduk. Şu anda lobideyiz."

"Yukarı çıkmanızı istiyorum."

"Neden?" Menendez sordu.

"Kayıp başka dosya olup olmadığını görmek için."

"Merhaba Tori," diye cevap verdi Tracy Sheets, sesinde biraz bıkkınlık vardı. "Biz de tam erken bir akşam yemeğine oturuyorduk."

"Trace, *gerçekten* üzgünüm, *gerçekten* üzgünüm, ama burada işler kritikleşiyor ve şimdi sadece bir konuda yardımcı bir kontrol aramıyorum, sana ve bu konuda getirebileceğin her şeye ihtiyacım var." Tori, bu durumu açıkladı.

Günün olayları, artan ölüm sayısı ve tüm bunların evlat edinmeyle ilgili olduğu düşüncesi.

Tracy, "Seni duyuyorum, Tori," diye cevap verdi ve Tori arkadaşının evdeki ofisine geçtiğini anlayabildi. Parmakların klavye üzerinde gezindiğini duyabiliyordu. "Evlat edinmenin tüm bunlarda kilit faktör olduğunu düşünüyorsunuz." "Yoksa bu Ruslar neden birdenbire bu kadar çok ilgi

Savannah Devenish'te mi? Bunun nedenini bilmesem de, evlat edinme dosyasında yazılanlara dayanarak, şu anda elimdeki tek şey bu."

"Ah," Tracy arkadaşının nereye gittiğini görebiliyordu, "bu dosyada *olmayanlarla* ilgili."

"Doğru," diye cevapladı Tori. "Savannah Devenish gerçekte kim? Svetlana olarak doğmuş. Öz ailesi ya da akrabaları kimlerdi? Buradaki tüm açıları tükettik. Bak, bunun senin davan olmadığını biliyorum. Bunun büyük bir iyilik olduğunu biliyorum ama burada işler ciddi ve Büro'nun gücüne ve senin yeteneklerine ihtiyacımız var. Bu kızı bulmak için zamanımız azalıyor."

"Eminim yakışıklı biri için de durum çok ciddidir."

Tori, "Savannah'yı bulmak için son derece istekliyim, Tracy," diye cevap verdi. "Ve evet, Braddock'a yardım etmeyi çok istiyorum."

"Seni motive eden şeyin bir kısmının *aşk* olması hoşuma gidiyor." "Aşk hakkında kim bir şey söyledi ki?"

Tori itiraz etti.

Tracy alay etti. "Lütfen, kızım. Sen tam bir aşık kedi yavrususun ve bence bu *harika* bir şey. Bir gün Tori Hunter denen kaplanı evcilleştiren adamla tanışmalıyım."

"Kes şunu ve odaklan."

"Hah! Bunu hızlandırıyorum. Minneapolis'teki özel ajan kim?" Tori, Zagaros'un iletişim bilgilerini verdi. "Arayıp onunla bağlantı kuracağım. Elindeki Pavi ve Nico'nun fotoğraflarını ve bahsettiğin diğerlerinin krokilerini de bana gönder. Hepsini sistemimize yükleyelim ve aramaya başlayalım."

"Telefonu kapatır kapatmaz elinizde olacak. Rusya'da arayabileceğimiz ne gibi varlıklarımız var?"

"Sorun da bu olacak. Petersburg'da bir konsolosluğumuz vardı, ancak Ruslar iki yıl önce diplomatik bir anlaşmazlığın parçası olarak bunu kapatmamıza neden oldu. Oradan yardım almak için

Bürokratik katmanları kesmek. Moskova'daki büyükelçilikte görevli Büro çalışanlarıyla çalışıp çalışamayacağımıza bakmamız gerektiğini düşünüyorum. Onlar terörizm için oradalar ama St. Petersburg'a gidip bu yetimhaneye ulaşabilecek miyiz bir bakalım."

Savannah bacak bacak üstüne atarak yatağın ucuna oturdu. Kâğıt tabak kucağında, bir şişe Sprite da sağında duruyordu. Hindili sandviçinden yavaşça bir ısırık aldıktan sonra küçük Doritos poşetinden bir cips çıkardı. Bir film oynuyordu ama gerçekten izlemiyordu. Bir türlü içine giremiyordu.

Ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Neredeyse tamamen hareketsizdi, hiçbir titreşim ya da hareket yoktu ve dün gecedен beri bu şekildeydi. Diğer kızlar aceleyle gitmiş gibi görünüyordu. Birkaç saat sonra, üst kattan gelen yüksek sesler, bağırışlar ve küfürlerle irkilerek uyandı ve ardından insanların koşuşturmaları duyuldu.

Sonra ortalık yeniden sessizleşti ve o zamandan beri de öyle. Şu anda saatin kaç olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama öğleden sonra geç bir saat olabileceğini düşündü. Güneş ışığı dar penceresinin sağ tarafında a z a l ı y o r gibiydi, bu yüzden orası batı olmalı. Dar ışık aralığından yukarı bakarken kar yağmaya başlamış gibi görünüyordu ve rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu.

Yandaki oda boştu. Aslında Savannah bütün bodrumun boş olduğunu düşündü. Birini duyup duyamayacağını görmek için havalandırmanın yanına oturduğu iki seferde de havalandırmadan ses gelmemişti. Genellikle ne söylendiğini çözemesi bile bir ses mırıltısı duyabiliyordu.

Bütün gün gördüğü ya da duyduğu tek kişi, hiç konuşmayan, kolunda dövmeleler olan iri adamdı. Ona kahvaltısını ve daha sonra da öğle yemeğini getirmişti: iki sandviç, dört paket Doritos, altı elma ve altı portakal. Ayrıca buzdolabını içeceklerle doldurmuştu.

Bu *iki* öğündü.
Ve o zamandan beri tüm evde hiçbir şey duymamış ya da hissetmemişti.
Artık herkes gitmiş miydi?

"Dedektif Braddock," dedi Menendez. "Bunu nasıl düşündünüz?"
"Tori'nin beyin dalgasıydı. Elinizde ne var?" Braddock telefonunu tekrar hoparlöre alarak cevap verdi.
"Aslında kayıp bir dosya daha var," diye bildirdi Menendez. "Aile adı Costa, ebeveynleri David ve Jeanne."
"Peki çocuğun adı?"
"Bir kız. Sasha. O sırada üç yaşındaymış ve Savannah Devenish'ten bir hafta sonra aynı yetimhaneden, Ulitsa Mira'dan evlat edinilmiş. Ve Dedektif Braddock. Aile Duluth, Minnesota'danmış. Orası sizden ne kadar uzakta?"
"İki saat doğuda."
"Dosyada iletişim bilgileri var. Güncel mi bilmiyorum ama size bir başlangıç verir."
Braddock bilgileri not aldı. Steak, Cal ve Tori'ye şöyle dedi.
"Costas'ları bulalım. Onları uyarmalıyız."
Bu on beş dakika sürdü. "Onları buldum," dedi Steak. "Son on altı yılda dört kez taşınmışlar ama hâlâ Duluth'talar." "Ben de Sasha Costa ismini arıyordum," dedi Tori, "ve
Elimde ilginç bir tane var."
"Neden ilginç?"
"Central Minnesota State'de öğrenci. Adresi var, kampüse yakın bir daire. Ve işte ehliyeti ve fotoğrafı... ha."
"Ne?"
"Biliyor musun, sanırım bu kızı daha önce görmüştüm. Sadece geçen hafta." "Nerede?" Braddock sordu.

"Dışarıda... Profesör Lane'in ofisinde."

CampusMart'taki yaşlı kasiyer, "İşte kredi kartınız, genç bayan," dedi ve fişi de uzattı. "Plastik bir torba ister misiniz?"

"Evet lütfen," diye cevap verdi Sasha memnuniyetle.

"Sanırım sizi burada birkaç kez gördüm."

"Ben de sizi birkaç kez gördüm," diye cevap verdi Sasha sırtarak. Adam yetmişli yaşlarındaydı, arkadaş canlısıydı ve havadan sudan konuşmayı severdi.

"Central Minnesota State'de öğrenci olmalısınız."

"Emin olabilirsin."

"Orayı seviyor
musun?"

"Bayılıyorum."

"Söylemeliyim ki, çok bronzlaşmış görünüyorsun."

"Ha, daha çok kızarmış gibi," diye cevap verdi Sasha geniş bir gülümsemeyle, normalde solgun olan yanaklarındaki koyu kızarıklığı ima ederek. "Biraz fazla güneş aldım."

"Tatil için mi gittin?"

"Sadece birkaç günlüğüne arkadaşımın ailesiyle Las Vegas'a gittim. Bu öğleden sonra döndüm."

"Aferin sana," diye cevap verdi kasiyer. "Hiç para kazandınız mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Sasha başını sallayarak. "Ama hiç kaybetmedim de. Arkadaşımın ailesi kumarhaneye gitti. Biz de havuza gittik, o yüzden güneş yanığı var."

"Görünüşe göre Manchester Bay'e tam zamanında dönmüşsünüz. Dışarıda yağmaya başlayan kara bakar mısınız?"

"Rüzgâr da sert esiyor," diye gözlemledi Sasha. "Buraya gelirken de arkamdaydı. Eve yürümek için sabırsızlanıyorum."

"İyi kar botların var mı?" diye sordu nazik adam, tezgâhın üzerinden Sasha'nın ayakkabılarına bakarak.

Sasha gülümsedi. "İyi mi bilmiyorum ama kar botlarım var." Kredi kartını ayakkabısının arkasındaki cebe koydu.

cep telefonunun kapağını açtı ve telefonu ceketinin cebine soktu. Sonra sol kolunu, içinde meyve suyu, simit ve krem peynir bulunan plastik poşetin halkalarından geçirdi ve sağ eliyle aldığı sıcak çikolataya uzandı.

"Dikkatli olun, genç bayan." "Denerim."

Dışarı çıktığında ceketinin kapüşonunu başına kadar çekti. Küçük otoparktan geçip benzin pompalarının yanından geçtikten sonra kaldırımdan sola döndü ve Hubert Caddesi'nin köşesine kadar yürüdü; kuzey-güney doğrultusunda uzanan alışveriş merkezi tam karşıdaydı. Köşeyi döndüğünde yüzüne bir rüzgâr ve kar patlaması çarptı. Yerde henüz fazla bir şey yoktu ama birikmeye başlaması uzun sürmeyecekti. Boşta kalan eliyle etrafı karıştırarak kapüşonunun iki cırt cırtlı ucunu bir araya getirdi ve başının etrafında sıktı.

Sağa döndü, yüzüne çarpan rüzgârı ve buz gibi karı engellemek için başını aşağı eğdi ve hızlı adımlarla ilerledi. Kar, onunla sağındaki kaldırmı çevreleyen bel yüksekliğindeki çitler ve istinat duvarları arasında savrulup dönüyordu.

Sıcak çikolatasından bir yudum alarak, "Pek parlak bir fikir değil, Sash," diye mırıldandı.

Apartmanı bir sonraki bloğun yarısındaydı.

Sokağın köşesine yaklaştığında sol ayağıyla bir adım attı ve hemen sol topuğunun iç kısmının yerinden çıktığını hissetti. Kontrolünü kaybedip sağ kalçasının ve dirseğinin üzerine düştüğünde destek alacak ya da kendini ayarlayacak zamanı yoktu. Sıcak çikolata ceketinin üzerine ve yüzüne döküldü.

Ah, kahretsin. Cidden mi?

Bıkkın bir iç çekişten sonra çok kötü yaralanmadığını fark ederek market poşetine uzandı ve ardından sıcak çikolata bardağının yanında duran cep telefonunu gördü. Kendini yukarı itmeye başlamıştı ki kavşaktan beyaz bir SUV geldi ve önünde durdu. Yolcu camı açıldı.

"Bir şey yok. Ben iyiyim," dedi ve adama el salladı. Ancak ikinci kez baktığında, adamın gözleri ve ağzı için delikleri olan tamamen siyah bir kar maskesi taktığını fark etti. Kaşlarını çatı.

Aniden beyaz bir panelvan kayarak solunda durdu. Etrafı çevrilmişti. Sürgülü kapı açıldı. İçeride yine maske takmış iri yarı bir adam vardı.

"Aman Tanrım!" Sasha ayağa kalkmaya çalıştı. Bir adım attı ama ayağı yine altından kaydı.

Maskeli adam minibüsten dışarı fırladı ve onun üzerine atladı.

Kıpırdanmaya çalıştı ama adam onu önce ceketinin arkasından, sonra da kot pantolonunun arkasından yakaladı. Onu kaldırdı, arkasını döndü ve minibüsün arkasındaki başka bir iri adamın kollarına attı, adam da onu hızla yere bıraktı.

"Bırakın beni! Bırakın beni!" diye bağırdı ve kendisini yere yatırmaya çalışan adamın kollarını tekmeledi.

Maskeli adam minibüse geri atlarken "Git! Git!" diye bağırdı.

Braddock ve Tori Tahoe'ya bindiler. Braddock geri geri gitmeye başlamadan önce ön cam sileceklerini çalıştırdı.

Tori, "Kar şimdiden çok yoğun," diye gözlemledi.

Polis telsizi cızırdadı: "Tüm birimler. Olası kaçırılma. Hubert ve Nisswa Caddeleri arasındaki Okul Caddesi'nde Minnesota Eyalet Üniversitesi."

"Oh Tanrım," diye inledi Tori. "Hayır..."

Braddock polis ışıklarını yakarken, "İçimde kötü bir his var," diye mırıldandı. "İçimde çok kötü bir his var."

BÖLÜM 22

"ZİL TARAFINDAN KURTARILDI."

Braddock, yanıp sönen ışıkları ve kar fırtınasında dışarı çıkmaya cesaret eden trafiği bir kenara iten sireniyle Lake Drive'da doğuya doğru hızla ilerledi. H-4'ün altından geçtiler ve sonra yağan karın içinden güç alarak tepeye doğru hızlandılar. "Kaçırılma, bir sokak köşesinde."

"Zamanlama..."

"Tasadüfi değil." Tepenin zirvesinde, School Sokağı'na ulaştı ve sola döndü, kollarını sallayan bir kadın görmeden önce üç blok ilerledi. Kayarak durdu.

"Bu tarafa! Buradayım! Buradayım! Gördüm onu! Gördüm!" diye çılgınca bağırdı kadın.

"Adın ne senin?" Braddock sordu.

"Jenny Riddle," diye yanıtladı üniversite öğrencisi olduğu anlaşılan kadın. "Onu tam şu köşede gördüm." School ve Hubert'in kuzeybatı köşesini işaret etti.

"Ne kadar zaman önce?" Tori sordu.

"O kadar da uzun değil. Yani, hemen 911'i aradım. Belki beş, en fazla on dakika olmuştur."

"Ne gördün?" Braddock, Riddle'ı kaldırım boyunca köşeye kadar yürüterek sordu.

"Köşeyi dönerken arkadan geldim. Bloğun üçte biri kadar ileride, baş hizamdaki uzun çitin arkasındaydım. Rüzgârdan korunmak için başımı eğmiştim ama önümde yürüyen kız kayıp düştüğünde başımı kaldırıp bakıyordum.

Buzun üzerinde. Belki yardıma ihtiyacı vardır diye düşünerek birkaç hızlı adım attım."

"Nasıl düştü?" Tori sordu.

"Hımm," diye başladı Riddle, "geriye doğru düşmedi, daha çok yana doğru düştü, yan yattı. Acımış gibi görünüyordu. K a r olsun ya da olmasın, o kaldırım buzla kaplı beton. Acımış olmalı."

"Sonra ne oldu?"

"Hubert Caddesi'ndeki kavşaktan beyaz bir SUV geldi, oradaki tek yönlü cadde ve önünde durdu. Sonra beyaz bir minibüs, buradaki Okul Caddesi'nde hemen yanındaki kaldırıma yanaştı. Sanki onu tuzağa düşürüyorlardı. İri yarı bir adam dışarı fırladı, onu kucağına aldı ve minibüsün yan kapısına fırlattı. SUV uzaklaştı ve minibüs sağa dönüp onu takip etti. Her şey böyle oldu." Riddle parmaklarını şıklattı. "İşte o zaman 911'i aradım."

"Bu köşe tam karşıda mı?" Tori sordu.

"Evet," dedi Riddle. "Okul ve Hubert."

Braddock, "Götürüldüğünü gördüğün kızı tarif et," diye sordu.

"Koyu renk kışlık montu vardı. Kapüşonu yukarıdaydı. Plastik bir çanta taşıyordu; bunu fark ettim. Bir çantası vardı."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Zayıftı sanırım. En azından bacakları ince, sıska görünüyordu, ceketinin altından bacaklarını görebiliyordum."

"Yüzünü hiç görmediniz mi?" Braddock sordu. "Hayır, efendim."

"Minibüsü tarif eder misin?"

"Beyazdı, kablolu yayın minibüsüne benziyordu."

"Üzerinde herhangi bir işaret var mıydı?"

"Hayır, fark ettiğim kadarıyla yoktu. Beyazdı ve... arkasında siyah bir tampon vardı."

"Peki ya plaka numarası?" "Ben görmedim."

"Peki ya modeli?"

Başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Uzun boyluydu. Ve arkası kareydi."

"Kare mi?" Braddock sordu. "Kutu gibi."

"Beyaz ve kutu gibi, siyah tamponlu. Doğru mu anladım?" "Evet."

"Tamam," dedi Braddock, Manchester Bay Polis Departmanından bir devriye ekibi olay yerine ulaştığında. Hemen arkalarında Cal, Steak ve Dedektif Eggleston şerif departmanına ait bir Tahoe içindeydiler. "Memur bey, lütfen Bayan Riddle'ı şimdilik arabanıza bindirin ve onu sıcak tutun."

Cal, Steak ve Eggs etrafta toplandı ve Braddock durumu hızla özetledi.

Tori, "Bölgeyi kapat Will," diye ısrar etti. "Beyaz panelvanlar ve SUV'lar. Hepsini kenara çek. Emredin. Hâlâ şansımız varken hemen yapın!"

"Merkez, burası Braddock. Bu gece yollara çıkan beyaz panelvan ya da beyaz SUV'lar, ilçenin neresinde olursa olsun, kenara çekilecek. Ve buranın kuzeyindeki diğer tüm ilçelerde, Superior County'ye kadar. Tüm kolluk kuvvetlerine duyurulur. Bu konuda sorun yaşayanlar Şerif Lund'u arasın."

"Neden Superior County'ye kadar, Will?" Merkez sordu. "Sadece yap şunu! *Hemen!*"

"Anlaşıldı."

"Muhtemelen araçları değiştireceklerdir," diye mırıldandı Tori.

"Doğru," diye onayladı Braddock. "Merkez, ikinci şey. Tüm kolluk kuvvetlerine, yanan araçlara dikkat edin."

"Yine mi Will? Yanan mı?"

"Eğer bu Devenish davasıyla ilgiliyse, araçlarını değiştirme ihtimalleri olduğunu düşünüyoruz. İşlerini bitirdikten sonra araçları yakmak gibi bir geçmişleri var. Tekrar söylüyorum, sadece oraya koyun."

Tori ve Braddock kaçırma olayının gerçekleştiği köşeye doğru yürüdüler. Tori kaldırım boyunca geriye, sonra da minibüsün geldiği yere baktı. "Tanığın anlattığına göre, bir yönden bir SUV ve cadde boyunca gelen minibüs, onu takip ediyorlardı. Öyle olmalı."

Braddock, "Ayağı kayıp düştüğünde de üzerine çullandılar," dedi. "Savunmasızdı. Ama onu burada yakalamamışlarsa, dairesine varmadan önce burada başka bir yerde yakalayacaklarmış gibi görünüyor."

"Kimdi peki?" Tori, kızın düştüğü yere çömelirken korkuyla sordu. İçinde meyve suyu, simit ve krem peynir olan bir market poşeti hâlâ kaldırımında duruyordu. Poşet CampusMart'tan alınmıştı. "Markete birini göndermemiz gerekiyor," dedi.

"Fiş içinde mi?" Braddock sordu. "Bazen üzerinde müşteri adı olur."

"İşte burada," dedi Tori, fişi çantadan çıkararak. "Ama... lanet olsun, isim yok, sadece işlem ve saat yazıyor."

Braddock, Steak'i yanına çağırdı ve ona kurbanın eşkalini verdi. Sonra Steak'e fişin fotoğrafını çekti. "Mağazaya git ve zaman damgasına göre güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol et."

Steak Tahoe'suna geri döndü. Cal, olay yerini kontrol altına alan Braddock ve Tori'ye katıldı.

Tori avlanmaya devam ederken, kısa tuğla istinat duvarına dayalı küçük bir kar yığınının içinden mavi bir şeyin yuvarlak köşesinin çıktığını gördü. Uzanıp onu aldı ve üzerindeki karı fırçaladı. Bu bir cep telefonuydu. Ters çevirdi. Arka cebinde bir Visa kartı ve ehliyet vardı, onları çıkardı. "Will, bak! Bu o."

"Sasha Costa mı?" "Evet."

"Onun dairesine gitmeliyiz."

"Siz ikiniz gidin," dedi Cal. "Olay yeri bende. Ben minibüs ve cipi aramaya devam edeceğim."

"Bölgeyi taramamız gerekiyor. Güvenlik kameralarının izini sürün," dedi Braddock.

"Hallediyoruz," dedi Cal. "Gidin."

Braddock ve Tori arabayı hızla caddenin aşağısına sürdüler. Binaya girdiler ve birkaç saniye sonra Sasha Costa'nın dördüncü kattaki dairesinin kapısını çaldılar. Kapı Tori'nin öğrencisi Emily tarafından açıldı.

"Profesör Hunter?" dedi Emily şaşkınlıkla, sonra yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ne oldu?"

"Oda arkadaşınız Sasha Costa mı?"

"Evet. Neden?"

"Yaklaşık on beş, belki de yirmi dakika önce bir blok ötedeki sokak köşesinden bir kız kaçırıldı. Bu cep telefonunu karda bulduk. Sasha'nın kimliği arka cebindeydi."

"Ne? Hayır! Hayır! Hayır!" Emily çığlık attı.

"Emily, odaklan," dedi Tori, kızın ön kollarını tutarak. "Odaklan. Sasha onu takip eden birinden, etrafta dolaşan tuhaf birinden ya da buna benzer bir şeyden şikâyet etti mi?"

Emily telaşla başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Profesör Hunter, Las Vegas'tan birkaç saat önce döndük."

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Perşembe gecesi. Bütün hafta sonu yoktuk."

Tori Braddock'a baktı. "Sanırım bu bize neden buralarda takıldıklarınızı açıklıyor. Neden hâlâ gitmediklerini."

Braddock başını salladı. "Onun geri dönmesini bekliyorlardı."

Tori Emily'ye baktı. "Sasha geçen Çarşamba gecesi Crosslake'de kaçırılan Savannah Devenish'i tanıyor muydu?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Sasha Rusya'dan evlat edinilmişti, değil mi?"

Emily'nin gözleri büyüdü, çenesi düştü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Emily, Sasha'nın ailesinin telefon numarasına ihtiyacım var."

"Tamam, tamam." Masaya gitti ve cep telefonuna uzandı. "Al. Bu annesinin cep telefonu numarası. Adı Jeanne."

Braddock telefonundaki numaraya dokundu ve Sasha'nın yatak odası olması gereken yere girdi. Tori onu takip etti ve kapıyı kapattı. Braddock cevap beklerken Tori hızla Sasha'nın ehliyet fotoğrafını ve ardından telefonundaki Savannah'nın fotoğrafını inceledi. Her iki kızın da sarı saçları ve yüksek elmacık kemikleri vardı ama bunu ele veren gözleri ve kaşlarının şekliydi. Braddock için iki fotoğrafı yan yana tuttu.

"Vay canına," diye

mırıldandı. Sonunda bir kadın cevap verdi.

"Bu Jeanne Costa mı?" Braddock sordu.

"Evet, kimsiniz?"

"Bayan Costa, benim adım Will Braddock. Central Minnesota Eyalet Üniversitesi'nin bulunduğu Shepard County şerif departmanının baş dedektifiyim."

"Neden arıyorsunuz?" Jeanne Costa endişeyle sordu.

"Hanımefendi, yaklaşık on beş dakika önce bir kadının kaçırılması olayını araştırıyorum. Kızınız Sasha olduğunu düşünüyoruz."

"Oh! Oh! Dave! Dave! Dave! Dave!" Jeanne Costa histerik bir çığlık attı. "Sasha kaçırıldı! Sasha kaçırıldı!"

"Bayan Costa? Bayan Costa?" Braddock seslendi.

"Bir dakika bekleyin," diye sessizce öğüt verdi Tori, bunu daha önce de yaşamıştı. Ebeveynlerle yapılması son derece zor iki konuşma vardı. Bu birincisiydi.

"Ben Dave Costa, kiminle konuşuyorum?"

Braddock hızla kendini tekrar tanıttı ve bildiklerini anlattı. "Bay Costa, bunu kısa devre yaptırmam gerekiyor. Son bir saat içinde Sasha'nın Rusya'dan, St. Petersburg'daki Ulitsa Mira adlı bir yetimhaneden evlat edinildiğini öğrendik."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü New York'ta Edwin Gilbert adında bir komisyoncu aracılığıyla çalıştınız."

"Evet."

"Dur tahmin edeyim, Gilbert yüklü bir nakit ücret karşılığında, Sasha'yı çabucak evlat edinip Rusya'dan çıkarabilmen için bir sürü insana ödeme yapmana yardım etti."

"Kirli ya da yasadışı bir şey yoktu-"

Braddock, "Bu umurumda değil," diyerek onun sözünü kesti. "Gilbert iki ay önce öldürüldü. Tüm bunları bilmemizin nedeni, sizinkinden bir hafta sonra Savannah Devenish'in ebeveynleri Jacob ve Carrie Devenish adlı bir çiftte de benzer bir evlat edinme aracılığı yapmış olması."

"Kız... geçen hafta kaçırıldı."

"Doğru," dedi Braddock. "O vakayı araştırıyoruz. Sasha'nın Svetlana adında bir kız kardeşi var mıydı?"

Bay Costa, "Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi. "Jeanne, Sasha'nın bir kız kardeşi yoktu, değil mi? Gilbert ya da yetimhanedeki insanlar bize bunu hiç söylemediler, değil mi?"

Jeanne Costa'nın "Hayır," diye cevap verdiğini duydular. "Olduğunu hiç söylemediler.

Yetim kalmış, bize tek söyledikleri bu."

"Peki Svetlana adını hiç duymadınız mı?" "Hayır," diye yanıtladı Bay Costa.

"Öz annesi ya da babası hakkında bir şey biliyor musunuz?" Tori sordu. "Herhangi bir şey?"

"Hayır," dedi hemen. "Jeanne, sen biliyor musun?"

"Sasha'nın öz ailesini sorduğumu hatırlıyorum. Yetimhanedeki bir kadın annesinin onu terk ettiğini söyledi. Hasta ya da öyle bir şeydi," dedi Jeanne Costa. "Kadın baba hakkında hiçbir şey bilmiyordu, kim olduğunu da bilmiyordu. Aslında ne annenin ne de babanın adını biliyordu."

Braddock Tori'ye baktı ve fısıldadı, "Tracy Sheets'i ara, hemen."

"Neden bütün bu soruları soruyorsun? Neden dışarıda değilsin? kızımı mı arıyorsunuz?" Bay Costa yalvardı.

"Şu anda dışarıda memurlarımız var efendim. Bölgedeki tüm kolluk kuvvetleri bu olay üzerinde çalışıyor," diye cevap verdi Braddock. "Bay Costa, dediğim gibi Savannah Devenish vakasını da araştırıyoruz. O da tıpkı kızınız gibi on altı yıl önce Ulitsa Mira yetimhanesinden evlat edinilmiş. Sasha için evlat edinme dosyanızın bir kopyasına ihtiyacım var. Ehliyet ve öğrenci kimliğinin dışında fotoğraflarına da ihtiyacım var. Hâlâ vaktimiz varken hepsini hemen şimdi istiyorum. Evde yazıcınız ve tarayıcınız var mı?"

"İş yerimde var ve orası da beş dakika uzaklıkta."

"Oraya git. Senden yapmanı istediğim şey şu," diye yanıtladı Braddock ve yol tarifini verdi.

Yarım saat sonra Tori ve Braddock tekrar onun ofisine dönmüş, Sasha ve Savannah'nın fotoğraflarını inceliyorlardı.

"Benzerlik kesinlikle var," diye mırıldandı Tori. "Onlar kardeş."

Braddock'un cevap olarak söyleyebildiği tek şey "Evet," oldu.

Tori telefonuna baktı. "Tracy bir telefon görüşmesi yapmak istiyor."

Dizüstü bilgisayarındaki video konferans bağlantısına erişti ve ekranda Tracy'nin yüzü belirdi.

"Selam, Trace." Tori, sağında duran, masaya doğru eğilmiş ve Sasha'nın babasından gelen taranmış belgeleri incelerken bilgisayarının faresiyle manevra yapan Braddock'u tanıttı.

"İkinci kızı bulma konusunda bir gelişme var mı?"

Tracy sordu. "Henüz bulamadık. Bildiklerimiz şunlar."

Tori, Sasha Costa'nın on altı yıl önce, 26 Ekim'de St. Petersburg'daki Ulitsa Mira yetimhanesinden evlat edinildiğini açıkladı. Savannah Devenish'in dosyasını hızlıca kontrol edince evlat edinilme tarihinin 19 Ekim, yani bir hafta önce olduğunu gördü.

"Aynı yetimhane ve aynı zaman aralığında," dedi Braddock, e-postasındaki taranmış belgeleri inceleyip Savannah'nın dosyasıyla karşılaştırarak. "Ajan Sheets, görünüşe göre bu kızlar o yetimhanede ayrılmış kardeşlermiş." Bilgisayarındaki Sasha Costa'nın üç yıl öncesine ait bir fotoğrafını gösterdi. "Bana onun şu anda Savannah'ya benzemediğini söyle."

"Hiç şüphe yok," dedi Tori.

Fotoğrafın ve diğer birkaç belgenin üzerine bastı.

"Tracy, o yetimhaneye birini göndermeliyiz," diye ısrar etti Tori. "BİR AN ÖNCE."

"Gidip şu kopyaları alacağım," dedi Braddock. "Kahve ister misin?"

"Evet lütfen," dedi Tori.

Sheets, "Tori, alacağın her şeyin kopyasına ihtiyacım var," dedi.

"Will'e hepsini tek bir belgede bir araya getirmesini söyleyeceğim ve

sana vereceğim. Az önce kopyaları almaya gitti."

"Yani şu anda orada değil mi?" Sheets ekrana doğru eğilerek sessizce sordu.

"Hayır."

"Şimdi New York'tan neden ayrıldığını anlayabiliyorum. Yowzer." "Tracy, odaklan. Şimdi bunun zamanı değil..."

Tori'nin yakın arkadaşı sırtıttı. "Ben gözlem sanatında uzman, iyi eğitilmiş bir özel ajanım. Kirli sakalını çok beğendim, içinde biraz seçkin bir gri var ve o gözler, o buz mavisi gözler. *Oooh*."

"Evet, evet," diye yanıtladı Tori, ama sonra bilgisayar ekranına hızlıca bir göz attıktan sonra küçük bir gülümsemeyle eğildi ve fısıldadı, "Şimdi nedenini biliyorsun."

"O iyi bir adam mı?"

"Çok iyi bir adam."

"Kızım, aferin sana," dedi Sheets. "Bunu hak ediyorsun."

"Neyi hak ediyorsun?" Braddock içeri girip Tori'ye bir fincan kahve uzattı ve elindeki kopyaları masasına bıraktı.

"Hiçbir şey," dedi Tori ve elindeki işe yeniden odaklandı. "Tracy, kızlar kardeş. Büro emekliliğim üzerine bahse girerim." Braddock Devenish ve Sasha Costa'nın evlat edinilmesiyle ilgili belgelerdeki imza satırlarını işaret ederken başıyla onayladı. "Ve bize onlar hakkında bilgi verebilecek kişi de Olga Yulenko adında bir kadın, her iki kız için de yetimhane evraklarını imzalamış."

"İkinize de katılıyorum. O yetimhaneye birini götürmemiz gerekiyor," dedi Sheets. "Bu şeyi Moskova'dan St. Petersburg'a kadar istasyon istasyon gezdirmemiz ve orada bir tür polis yardımı alıp alamayacağımıza bakmamız gerekecek. Umarım yardımcı olmaya isteklidirler. Rusları asla bilemezsiniz. Ne yapacakları hiç belli olmaz."

"Ne kadar çabuk?" Braddock saatini kontrol ederek sordu. "Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum. Şu anda deli gibi kar yağıyor ve şu andan yarın geceye kadar iki metreye kadar kar yağabilir. Yollar kullanılamaz halde ve yarına kadar da öyle olacak, bu yüzden kaçırانların bir yere sığınmak zorunda kalacaklarına bahse girerim, ama ondan sonra gitmiş olacaklar."

Sheets, "Seni anlıyorum," diye cevap verdi. "Moskova, New York'tan yedi saat ileride, Minnesota'daki sizin için sekiz saat. Orada işler birkaç saat içinde uyanmaya başlayacak. Ama bakın, burada aşılması gereken bürokratik ve mesafe engelleri olduğu konusunda sizi uyarıyorum. Zamanın daraldığını biliyorum ama sabırlı olmanız gerekecek. Bu biraz zaman alacak. Sizinle irtibat halinde olacağım." Sözünü bitirdi.

Braddock kahvesinden bir yudum alarak, "Neden buralarda takıldıklarının cevabını bulduk," dedi. "Çünkü peşinde oldukları iki kız vardı. Sasha'yı yakalamak istediklerini bile tahmin edebilirim."

ama Las Vegas'a gittiği için onu kaçırmış olabilirim."

Tori de aynı fikirdeydi. "Bu da Geno'nun ve ardından Stella Olvecky'nin öldürülmesine yol açtı. Bu yüzden o evleri temizlediler, şoförü ve Ming'in kaçtığı minibüsteki iki kızı öldürdüler. Hepsi bu gece Sasha'yı alabilecekleri kadar uzun süre kendilerini korumak içindi."

"Ama kiminle uğraşıyoruz?" Braddock sordu. Koridorda bir hışırtı ve ardından tanıdık sesler duydu. "Cal? Sen misin?"

Bir dakika sonra Cal ofise girdi. "Olay yerinde yeni bir şey var mı?" Tori sordu.

"Evet," diye yanıtladı Cal ve şimdi Steak ve Eggs de bir dizüstü bilgisayarla onu ofiste takip ediyordu. "Birkaç şeyi doğrulayabiliriz."

"İlk olarak," dedi Steak bilgisayarı yere bırakarak, "bu CampusMart'ın güvenlik kamerası görüntüleri. Görmeniz gereken bir şey var."

Sasha'nın alışveriş yaptığı ve kasiyerle sohbet ettiği videoyu oynattı. "Şimdi, işlem sona erdi." Başka bir kamera görüntüsüne geçti. "Burada onu otoparktan çıkıp kaldırıma doğru yürürken görebilirsiniz. Burada gözden kayboluyor." Ekranı işaret etti. "Şimdi... bekleyin."

"Beyaz minibüs!" Tori haykırdı. "Kutu gibi beyaz bir minibüs."

"Evet. Bundan bir plaka çıkaramıyorum. Çok uzakta ve grenli. Sanırım bir Dodge minibüs, yani bu da bir şeydir."

Braddock Tori'ye bakarak, "Düşündüğümüz gibi," dedi. "Onu takip ediyorlardı."

O da başıyla onayladı. "Bu adamlar onu eve dönerken bir yerde yakalamayı planlıyorlardı. Cal, başka tanık bulabildik mi?"

"Hayır, Victoria. Ama Eggs ilginç bir görüntü daha buldu." Bilgisayarda ekranlar arasında geçiş yapan Steak'e baktı. "Kaçırılma olayı olduğunu düşünüyoruz."

Dedektif Eggleston, "Bu, Morden Bilim Merkezi'nden otoparka bakan bir kampüs güvenlik kamerası," diye açıkladı. "Otoparkın dışındaki bölgeyi çekiyor. Videonun sol üst köşesini izleyin."

Steak fareyi kullanarak videonun sol üst köşesini büyütmek için bir kutuyu sürükledi ve ardından oynat düğmesine bastı. Uzakta, kaldırımda yürüyen ve köşeye çok az kala kayıp düşen bir kişi görölüyordu. "Bu Sasha Costa."

Tori parmağını ekrana götürerek, "İşte beyaz cip," dedi.

Steak videoyu geri aldı. "İzle. Cipin görüntüye ne kadar yavaş girdiğini görün."

Braddock, "Sanki sinsi sinsi dolaşıyormuş gibi," dedi. "Ve yağın karla u y u m sağlaması için beyaz."

"Sence bu kadarını mı planladılar?" Cal sordu. "Evet," dedi Braddock.

"İki aracın bunun iyi planlandığını gösterdiğini söyleyebilirim," dedi Steak ve videoyu oynatmaya başladı.

SUV kavşağa yavaşça yaklaştı, ancak Sasha kayıp düştüğünde kavşakta hızlandı ve kaldırıma doğru saparak önünde durdu.

"Ve işte beyaz minibüs," dedi Tori. "Birdenbire sıkıştırılmıştı." Steak g ö r ü n t ü y ü büyüttüğü için görüntü özellikle grenliydi. Cipin arka tarafı ile minibüsün ön tarafı arasında bir boşluk olduğunu görebiliyorlardı. Boşlukta kısa bir an için güreşen iki kişi gibi görünen bir şey görebiliyorlardı. Sonra aynı hızla SUV öne doğru çekildi ve minibüs sağa döndü ve ikisi de gözden kayboldu.

"Bölgede başka kamera var mı?" Tori sordu.

"Kontrol ediyoruz ama şüpheliyim," diye yanıtladı Steak. "Gözden kaybolduklarında Okul Caddesi'ndeydiler. O cadde tepeden aşağıya Lake Caddesi'ne ve oradan da H-4 kavşağına iniyor. Bildiğim kadarıyla doğu tarafında hiçbir yerde kamera yok." Tekrar ekranı işaret etti. "Asıl sorun şu ki, bunu büyütsem bile cipin plakasını alamıyorum. Belki BCA adli tıp ekibi bununla bir şeyler yapabilir, ama bundan gerçekten şüpheliyim."

"Yine de onlara gönder," dedi Cal.

"Peki ya arka lambalar?" Braddock sordu ve Steak'e baktı. "Kamyon uzmanı sensin. O arka lambalar..."

"Evet... iyi bir noktaya değindin... uzun ve dikeydirler, tamponun hemen üstünden gövdenin dikey hattına kadar uzanırlar ve tepenin hemen altında dururlar," diye yanıtladı Steak. Ekranları değıştirdi ve parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirerek Cadillac Escalade'lerin fotoğraflarını getirdi. "Daha yeni Escalade'lerin böyle uzun arka lambaları var. Bu ayırt edici bir özellik."

"Vay canına," dedi Tori. "İyi karar, çocuklar."

"Şunu çıkaralım," dedi Braddock. "Beyaz Escalade'ler, açık renkli Escalade'ler. Kenara çekin."

"Hâlâ yolda olduklarını mı düşünüyorsun?" Cal sordu. "Kaçırıldıktan sonra neredeyse üç saati zorluyoruz. Dışarıda kar fırtınası var. Otoyollar kapalı. Şu anda araba kullanmak yasak bölgeye giriyor."

Steak, "Ve aracı yine de terk etmiş olabilirler," diye önerdi.

"Umurumda değil," dedi Braddock. "Eğer bir şerif, bir kasaba polisi ya da bir asker yolda giderken eyaletin bu bölgesinde beyaz ya da açık renkli bir Escalade görürse onu takip etmeli ve destek çağırmalı, kendi başlarına gitmemeli."

Steak, "Bunu bir güncelleme olarak yayınlayacağım," dedi.

Steak dışarı çıktıktan sonra Tori dikkatini Cal'a çevirdi. "Superior County'deki Şerif Stauffer'a haber vermeliyiz. Şu anda kayıp iki kızımız var. Şimdi onun departmanını daha fazla zorlamalıyız. Orada yozlaşmış bir polis neler döndüğünü biliyor ve onu bulmalıyız."

Cal saatine baktı. "Dinle, Peluso'yu beş ya da altı saat önce aradım."

"Yani," dedi Tori.

"Victoria, insanların çalışmak için zamana ihtiyacı var."

"Zamanımız yok, Cal! Doğrudan Stauffer'a gitmeliyiz. Patron o."

"Elimizdekilerle-"

"Artık iki kız oldu, Cal. *İki!*"

"Victoria..."

Onu buharlı silindir gibi geçti. "Bu havada, belki-
Belki yirmi dört saat. Bu adamlar burada

Gece için bir yere. Ama yarın gün batımına kadar hava kararırsa kızlar gitmiş olacak. Küçük bir zaman aralığımız var; onu kullanmalıyız."

"Superior County'de bir yerde olduklarından emin misin?"

"Kesin mi?" Tori kollarını kavuşturdu. "Hayır, ama bu bizim en iyi şansımız. Superior County'de üç ev kullandıklarını hemen hemen doğruladık. Ming'in omzundaki yama ve dün gece minibüste ne kadar kaldığı hakkında söylediklerine bakılırsa, aramaya değer. Gördüğüm kadarıyla, Stauffer'a bir iyilik yapmış olacaksın ve bu olay ortaya çıkmadan önce ona haber vereceksin."

"Tamam, tamam," dedi Cal, ellerini kaldırdı, teslim olmak üzereydi, sonra aniden titreşimli telefonunu almak için cebine uzandı. Ekrandaki isme bakınca gözleri parladı.

"Ne? Kim o?" Braddock sordu. "Bill Peluso."

"Zil kurtardı."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"ŞİMDİ ONLARI DIŞARI ÇIKARMALIYIZ."

Gece yarısı

Sasha'yı yakaladıktan on beş dakika sonra stres dağılmıştı. Holmstrand'da, Manchester Körfezi'nin hemen kuzeyinde, minibüsü ve Escalade'i kasabanın hemen dışındaki hurdalığın direkli ahırına park etmişlerdi. Sasha'yı siyah Escalade'in arkasına aktardılar, ardından Nico ve Max minibüsün ve beyaz Escalade'in üzerine büyük brandalar attılar. Her iki araç da birkaç gün içinde parçalanıp imha edilecekti.

Bir saat sonra, Manchester Körfezi dikiz aynasında iyice görüldüğünde, gerginlik daha da azalmıştı. Kuzeydoğuya doğru ilerlerken, fırtınanın en kötüsünden uzak kalmayı başarmışlardı; sadece orta şiddette kar ve rüzgâr vardı, bu da geçilebilir yol koşulları ve iyi bir koruma sağlıyordu. Ancak Max telefonundan hava durumu radarını izliyordu. Kanada'dan gelen fırtına yavaş yavaş güneydoğuya doğru ilerlerken, onların genel seyahat yönü kuzeyden kuzeydoğuya, neredeyse yaklaşan fırtına hattına paraleldi.

"Bizi yakalayacak," diye rapor verdi. "Ondan kaçamayız. Bu sadece bir zaman meselesi."

Bir saat önce, Hibbing ile Mesabi arasındayken, kar fırtınası onları sarmıştı. Birkaç dakika içinde kar ve rüzgâr şiddetlenmiş, Escalade'i sarsmaya başlamıştı. Görüş mesafeleri belki yüz metreye kadar düşmüştü. Bu bir meydan okumaydı

Otoyolda kalabilmek için saatte sadece yirmi beş ila otuz mil hızla gitmek bile yeterliydi.

Yarım saat önce, Mesabi'nin kuzeyinde, Coakley kasabasında, 53. Otoyol'dan ve dört şeritli, rüzgara açık, kuzeydoğudan geçen, ağaçlarla kaplı daha dar bir ilçe yolundan çıkmışlardı. Ağaçların örtüsü altında rüzgâr daha az etkiliydi ama kar daha kötüydü ve yolda hızla birikiyordu. O kadar yoğun yağıyordu ki, artık buzla kaplanmış olan ön cam silecekleri karı süpürmek için zorlanıyordu. Nico birkaç dakikada bir sürücü tarafındaki camı indirip sileceğe uzanıyor, hızla kaldırıp bırakıyordu. Ön cama geri döndüğünde, buz ve kar kırılıp dökülüyordu. Bu manevra bir süre işe yaradı, ancak devam ettikçe buzun daha kalın ve daha dirençli hale gelmesiyle daha az etkili olduğu kanıtlandı. Ayrıca, silecekler ön camda buzlu çizgiler bırakarak görüşü daha da engelliyordu.

"Daha ne kadar var?" Pavi yolcu koltuğundan sordu.

"Çok uzak değil," dedi Nico, GPS ekranına bakarak. "Yaklaşıyoruz."

Etrafta çok az trafik olduğu için Nico dikkatli bir şekilde sürdü. Virajlı ilçe yolunun ortasını tercih etti, elleri direksiyonda, öne doğru eğilerek ormanın içindeki kıvrımları ve dönüşleri dikkatle izledi. Pavi sağında, Max ve Mikael de arkasındaki sırada oturuyordu. Aralarında çok az konuşma geçiyordu, hepsi önlerindeki yola odaklanmıştı. Telsizin sesi kısıktı. Max arka koltuktan polis telsizini izliyordu.

Telsizden kolluk kuvvetlerinin beyaz ya da açık renkli Cadillac Escalade'lere dikkat etmeleri yönünde bir uyarı geldiğinde tansiyon yeniden yükseldi. Şu anda siyah bir Escalade'in içinde olmalarına rağmen yine de bir endişe vardı.

"Escalade Escalade'dir," diye mırıldandı Max. "Ve dışarıda sadece biz varız."

"Yarın beyaz olanın ezildiğinden emin olsak iyi olur," dedi Nico.

"Tamamdır," dedi Mikael, telefonuna uzanarak.

Yoldan çıkma konusu tartışıldı, ama sadece kısa bir süre için. Nico artık durabilecekleri bir yer olmadığına dikkat çekti.

Mesabi'nin kuzeydoğusunda. "Zorlamak zorundayız."

Kız sarılmıştı, ağzı bantlanmıştı ve arka bölmedeki bir karton kutunun altında yatıyordu. Onu minibüsten çıkardıktan sonraki ilk yirmi otuz dakika boyunca çırpınmıştı. O ilk hareketlilikten sonra, son iki saattir çoğunlukla sessizdi. Sadece ara sıra arkadan gelen hafif iniltiler vardı. Kamyonetteki kimseyi rahatsız etmeyen sesler.

"İşte kaya orada," diye bağırdı Pavi, neredeyse rahatlamıştı.

Nico gaza tekrar yüklendi, dar sağa dönüşü arıyordu. Farlar yol işaretini yakaladı ve yavaşlayıp dikkatlice döndü.

Savannah koridordaki hışırtıyla uyandı, saatlerdir duyduğu ilk sestti bu. Bir anahtar sürgünün içine kayd ve ayağa kalktı. Kapı açıldı, içeriye parlak bir ışık doldu ve hiç konuşmayan adam tepe lambasını yaktı. Bir yastık ve battaniye daha taşıyordu ve onları yatağın ucuna koydu.

Omuzunda sarı saçlı bir kız taşıyan başka bir adam odaya girdi. Ayakta durabilmesi için onu yere yatırdı. El ve ayak bilekleri bağlıydı ve ağzına koli bandı gerilmişti.

Savannah kendini köşeye iterek aralarında annesini öldüren adamın da bulunduğu üç adama baktı.

Kızı getiren adam büyük bir bıçak açtı. "Kimıldama."

Uzanıp kızın ayak bileklerindeki naylon kelepçeleri kesti, sonra da bileklerini bağlayan kelepçeleri kesmek için ayağa kalktı. Ancak ağzı hâlâ bantlı olan kız şiddetle titriyordu. Tereddüt etti ve kapıya baktı.

Savannah'nın annesini öldüren adam odaya girdi. Kızın yanına gitmeden önce Savannah'ya baktı ve kollarını tutup sabitledi. Diğer adam naylon kelepçeleri hızla kesti ve bıçağını kapatıp yerine koydu.

cebine koydu. Sonra hep birlikte odadan çıktılar ve kapıyı kapatıp kilitlediler.

Kızın üzerinde üzerinde kahverengi bir leke olan siyah bir puffer ceket, mavi bir kot pantolon ve kar botları vardı. Ağzı hâlâ bantlıydı ve bandı çekmek için sağ elini yavaşça kaldırdı.

Savannah yataktan zıpladı. "Bırak yardım edeyim, tamam mı?" Kız endişeyle başını salladı.

"Ben sadece-" Savannah tıpkı annesinin yara bantlarını söktüğü gibi hızla söktü.

"Ow!"

"Özür dilerim."

Kız derin bir nefes aldı ve endişeyle odanın etrafına bakındı.

"Neredeyim ben?"

"Bilmiyorum," dedi Savannah usulca.

Kız şaşkın şaşkın baktı. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Dört, belki de beş gündür buradayım. Bu odada kilitli kaldım. Henüz çıkmama izin vermediler."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kimse bana bir şey söylemiyor."

"Adın ne senin?"

"Savannah."

"Ben Sasha. Sasha Costa. Savannah mı? Bir dakika?" Karşısında duran kıza daha dikkatli baktı. "Sen Savannah Devenish'sin."

Savannah başıyla onayladı.

"Bütün eyalet seni arıyor," dedi Sasha. "Beni bulsalar çok iyi olurdu."

Pavi merdivenlerden ana kata çıktı, sonra mutfaktan geçip rahat koltuklar ve sandalyelerle dolu açık alana girdi. Barın arkasına gitti ve bir şişe votka aldı.

"En azından bu sefer kimseyi öldürmedin," dedi sarışın, barda otururken, önünde bir şişe viski ve bir parmak likör doldurulmuş ağır bir highball bardağı vardı.

"Gece henüz bitmedi," diye cevap verdi Pavi soğuk bir sesle. Çok konuşan ve haddini bilmeyen bir astının iğnelemelerine ya da başka bir şey yapmasına hiç tahammülü yoktu.

"Stella Olvecky'yi öldürmek zorunda mıydın? Dmitri ve iki fahişeyi öldürmek zorunda mıydın? Böyle bir karmaşa yaratmak zorunda mıydın? Çok fazla dikkat çekiyor. Sen gittikten uzun süre sonra da var olacak ve işleri yeniden yoluna koymayı daha da zorlaştıracak bir dikkat."

Pavi Stoli'nin kapağını çevirdi ve kendine sert bir votka doldurup hızla mideye indirdi. Kendine bir tane daha doldurdu ve alkol boğazında hoş bir yanma yaratırken yüzünü buruşturarak onu da geri attı. "Onaylamalısın. Olvecky'nin karısını öldürmek, o fahişeler, hepsi bize ve sana giden yolu kapatıyor. Polis arayacak ama tek yapacakları tekerlerini döndürmek olacak. Siz Amerikalıların deyimiyle artık izole olmuş durumdasınız."

"Bundan emin misin? Gözaltında bir fahişe var. Adı Ming olan."

"Nerede?"

"Aitkin'deki küçük bir bölge hastanesinde, sıkı koruma altında," diye yanıtladı sarışın. "Devenish kıızıyla konuşan da oydu. *Senin* adını biliyor muydu?"

Sarışın, Pavi'nin cevabını tam olarak bilmediği bir soru sormuştu. Asyalı kızı bir ay önce birkaç saatliğine odasına getirmişti ama hiç konuşmamışlardı. Bununla birlikte, kadınlar birbirleriyle konuşuyordu ve adam son zamanlarda o kadar çok ortalıkta dolaşıyordu ki, kızın bir isim yakalamış olması mümkündü. Poliste de bir fotoğrafı vardı. Belki yüzüne bir isim koyabilirdi.

"Diyelim ki senin adını biliyor. Sana bahsettiğim bu olayı araştıran kişileri hatırlıyor musun? Braddock ve Hunter?"

"Evet, ne olmuş onlara?" Pavi bir votka daha doldururken konuştu.

"Dün Olvecky'nin mekânlarını arama görevini onlar yürüttü. Ming'le görüştüklerini ve Devenish'in hâlâ hayatta olduğunu bildiklerini garanti ederim. Bu gece, şu Sasha Costa denen kızı

kasabalarının dışında. İki kız arasındaki bağlantıyı kuracaklar."

Pavi şaşımamıştı. "Onlar için neden endişeleneyim ki? Doğruca kasabalarına gittim ve kızı aldım." Ayağa kalkmadan önce votkadan uzun bir yudum aldı.

"Geno'yu öldürdükten sonra seni kaçmaya zorladılar."

Pavi homurdanarak karşı çıktı. "Yirmi yıldır FSB ile uğraşıyorum, Rusya'da, Moskova'da birçok kişiyi öldürdüm. Buralardan iki dedektif hiçbir şey değil. *Hiçbir şey!*" Votka şişesini kaptı ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Sen bilirsin," dedi sarışın ve viskisinden bir yudum daha aldı. "Kızların Rusya'ya gitmekte olduğunu anlamaları ne kadar sürer sence?"

"Ne fark eder ki?" Pavi merdivenlere yaklaşırken durdu. "Onlar oraya vardıktan sonra hükümetinizin yapabileceği ya da yapacağı hiçbir şey yok."

"Bundan emin misin?"

"Rusya Birleşik Devletler değil," diye yanıtladı Pavi. "Bizim ülkemizde sizin yasalarınız umurumuzda değil ve sizinkilerde de istediğimizi yaparız. Burada kanıtlayabileceğiniz şeylerin Rusya'da hiçbir önemi yok. Yarından sonra Hunter yok, Braddock yok, soruşturma yok ve ben de bir daha buraya gelmeyeceğim."

"Peki ya o kızları Moskova'ya götürdüğünüzde pek mutlu olmazlarsa? Ya kalmak istemezlerse? Onlar küçük çocuklar değil, biliyorsun."

"Sence başka seçenekleri var mı?" Pavi karanlık bir şekilde cevap verdi. "Seçme şansları olmayacak."

Merdivenlerin geri kalanını tırmandı ve yatak odasına girdi. Ayakkabılarını çıkardı ve kalın siyah kazağını çıkardı. Sonra dolaba gitti ve uydu telefonu kılıfını aldı. Yatağa oturdu, yastıkları kaldırdı ve onlara yaslandı, sonra kendine bir votka daha doldurdu ve tıpkı patronuyla ilk karşılaşmasında yaptığı gibi sinirlerini yatıştırmak için bir yudum daha i ç t i .

Anatoly.

Anatoly Kalichnikov için yirmi yılı aşkın bir süredir çalışıyordu. İşe başladığında Kalichnikov yükselişte olan bir adamdı. Dinamik, odaklanmış ama sürekli tehdit altındaydı. O zamanlar Pavi saygın ama düşük maaşlı bir karşı istihbarat ajanıydı. Anatoly onu "Çok iyi yaptığın iş için düzgün bir ödeme al. Ülkemiz için yaptıklarını benim için yapmakta bir sakınca görüyor musun?"

Ülkesi için yaptığı şey, yerli ve yabancı düşmanlarını öldürmektir. Cevabı kısa ve *netti*: "Hayır."

O sırada Kalichnikov, Enerji Bakanlığı'ndan ayrıldıktan sonra ilk enerji işlerini kurma aşamasındaydı. Bağlantılarından para kazanmaya hazırdı ve petrol kiralamaları konusunda içeriden bilgi sahibiydi. Ancak siyasi bağlantılarına rağmen, enerji sektörü acımasızdı. Rus petrolü için verilen mücadele çok çetin, ölümcül bir mücadeleydi. Kalichnikov'un kendisi de bir rakibi tarafından neredeyse öldürülüyordu. Suikast girişimi iki korumasını öldürdü ve onu yaralı bıraktı.

İşte o zaman Pavi'yi kiraladı. Onu koruması ve peşinden gelen adamları öldürmesi için, Pavi'nin o zamandan beri yaptığı bir şeydi bu. Pavi, Kalichnikov'un bir numarasıydı, harekete geçmesi gerektiğinde aradığı adamdı.

Bu da Grigory Miska'ya yol açmıştı.

"Lanet olası Miska," diye mırıldandı Pavi hatırladıkça tiksinererek.

Başlangıçta Miska ve Kalichnikov bir ara iş ortağı olmuşlardı, ikisi de enerji işinin farklı sektörlerinde eşit derecede başarılıydılar. Her iki adam da soğukkanlıydı ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekliydiler ve onları korumak ve rakiplerini ortadan kaldırmak için acımasız adamlar çalıştırıyorlardı. Kalichnikov için bu kişi Pavi'ydı. Miska içinse eski bir KGB subayı olan Slava Balderis adında bir adamdı. Pavi, kendisinden yirmi yaş büyük, sert ama kurnaz ve sinsî bir adam olan Slava'ya karşı her zaman temkinli davranırdı. Miska'ya olan sadakati asla sorgulanmayacak bir adamdı.

Sorun, Grigory Miska'nın Kalichnikov'un istediği ve reddedemeyeceği bir şeye, Miska'nın kızı Yekaterina'ya sahip olmasıyla başladı.

Kadınlar. Her zaman kadınlar.

Yekaterina gençti ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Anatoly'nin görebildiği tek şey buydu.

Pavi'nin daha objektif gözünün gördüğü bu değildi. Onun duygusal açıdan dengesiz, sorumsuzca isyankâr ve tamamen kontrol edilemez olduğunu görüyordu. Başına bela olacaktı.

Yekaterina Anatoly'ye çekilmişti. Anatoly onun neredeyse iki katı yaşında olmasına rağmen karizmatik, yakışıklı, nazik ve zengindi ve kadınlar da dahil olmak üzere hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarmak için hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Ve bu zamana kadar, gücün kişileşmiş haliydi. Onun da isyankâr bir yönü vardı ve başarısıyla birlikte, bir şeyi istiyorsa, ne ya da kim olursa olsun, ona sahip olmaya hakkı olduğuna ve maddi ya da başka türlü bedeli ne olursa olsun ona sahip olacağına dair bir inancı vardı.

Kalichnikov Yekaterina'yı istiyordu ve Pavi'nin tehlike arz ettiğine dair uyarılarına rağmen onu kendi yörüngesine çekti ve hediyelere boğdu. Yine de Anatoly için asla tek bir kadın yoktu. Her gece bir sürü kadın vardı ve Yekaterina onu paylaşmaktan kısa sürede hoşlanmamaya başladı ve bu hoşnutsuzluğunu yüksek sesle dile getirdi.

Sonra hamile kaldı ve bir kız çocuğu oldu. Sasha.

Pavi bunu Anatoly'yi kendisiyle evlenmeye zorlama girişimi olarak gördü.

Anatoly evliliğe direndi ama yine de başlarda sevgi dolu ve cömert bir baba oldu, Yekaterina'yı lüks bir daireye yerleştirdi ve küçük kıza bakması için bir dadı tuttu. Ama giderek daha az uğramaya başladı ve Yekaterina daha öfkeli, daha kırgın ve kontrol edilemez hale geldi. Sorun çıkardı ve Anatoly sinirlendi.

Sinirlendiğinde çirkin bir adam oluyordu.

İşte o zaman dayaklar başladı. Dayaktan sonra Anatoly, Yekaterina'nın kızının annesi olduğunu anlıyor ve kısa süreliğine barışıyorlar, Anatoly yine ona hediyeler ve ilgi yağıdırıyordu. Ama sonunda Yekaterina'nın huysuzluklarından ve sahipleniciliğinden bıkıyor ve döngü yeniden başlıyordu. Aralarındaki ilişkilerin daha iyi olduğu, Anatoly'nin daha sık geldiği bir dönemde, Yekaterina tekrar hamile kaldı. Svetlana adında bir kızı daha oldu.

Anatoly'nin işlerini devralması için yetiştirdiği büyük bir oğlu vardı. Ama kızlarının olmasını seviyordu, küçük kızlarının. Ve onlar *onun* kızlarıydı.

Yekaterina'ya gelince, o artık onun sevgilisi değildi. Onun çılgın ruh hali dalgalanmalarından, kontrol edilemeyen davranışlarından, ve aralıksız

sahiplenme. İki çocuk doğururken kilo almıştı ve artık onu bir zamanlar arzuladığı güzel kadın olarak görmüyordu. Onu tamamen gözden çıkarmıştı. Kızlarını görmek istediğine karar verdiğinde, kendisini ziyaret etmeleri için onları aldırıldı.

Yekaterina bir anne olmak için zihinsel ve duygusal olarak tamamen hazırlıksızdı. Anatoly için daha fazla üzüldükçe, Svetlana'yı doğurmadan önce bile, uyuşturucu enjekte etti ve endişe verici miktarlarda içti. Svetlana doğduktan ve Anatoly nadiren ortaya çıktıktan sonra kontrolden çıktı ve zihinsel ve fiziksel sağlığı bozulmaya başladı.

Anatoli'yle bir araya geldiklerinde de huzur yoktu. Yekaterina hemen Anatoly'ye saldırmaya başlıyordu. Anatoly kimsenin küstahlığına göz yummazdı.

Tartışmalar hızla şiddetini ve fizikselliğini kontrolden çıkaran vahşi kavgalara dönüşüyordu.

Pavi yaklaşan belayı gördü. Anatoly'yi Yekaterina'dan uzak durmaya çağırdı. Ancak Anatoly de en az onun kadar kontrol edilemez biriydi. Parası, serveti ve gücü onu bu hale getirmişti. İstedikini istediği zaman yapıyor ve istediği her şeye sahip oluyordu.

Bir gece kaçınılmaz olan oldu; Anatoly'nin sarhoş ve huysuz, Yekaterina'nın da en dengesiz olduğu bir gece. Ona saldırmaya başladı. Anatoly kızları ondan almakla tehdit etti. Yekaterina önce yumruklarıyla ona saldırdı. Adam onu duvara doğru itti. Çiçek dolu bir vazo fırlattı. Adam ona tokat attı. Kadın ona önce bir içki bardağıyla, sonra da bir votka şişesiyle vurarak alnını yarmış.

Anatoly kendini kaybetti.

Yekaterina'yı bayıltana kadar dövdü. Adamın işi bittiğinde Yekaterina tanınmaz haldeydi. Aylarca hastanede yattı. Yaraları o kadar ağır ve genişti ki birden fazla ameliyat geçirmesi gerekti. Ve hastanedeyken, uzun süre tedavi edilmemiş hepatit ve sürekli uyuşturucu ve alkol kullanımının bir sonucu olarak karaciğer kanseri teşhisi kondu. O kadar gençti ki, yine de soluyor ve ölüyordu.

Grigory Miska öfkeden kudurmuştu.

İki adam arasındaki iş ilişkileri uzun zaman önce sona ermişti. Miska, artık azılı olan rakibinin vahşi ama güzel kızının hayatını emmesini dehşet içinde izlemişti.

Pavi ne olacağını görmüştü.

"Grigory senin için gelecek," diye Anatoly'yi uyardı. "Senin için Slava'yı gönderecek."

"O zaman ne yapacağını biliyorsun."

Pavi önce harekete geçerek Miska'nın limuzininin altına küçük, basit bir bomba yerleştirdi. Caddenin karşısındaki dördüncü kattaki ofisinden Miska'nın merdivenlerden inip limuzine binmesini izledi. Şoför uzaklaştığında, Pavi düğmeye bastı.

Bum!

Sorun Slava'nın limuzinde olmamasıydı. Dışarıda pusuya yatmıştı ve Pavi onun geleceğini biliyordu.

Slava kendi keşiflerini yapmış ve Pavi'nin saklandığı yeri bulmuştu. Pusuda bekledi ve onu sol omzunun üstünden ve kalçasından vurarak indirdi. Yine de Pavi karşılık vererek Slava'nın işi bitirmesini engellemeyi başardı.

Bu Slava'nın üç satranç hamlesinden ikincisiydi. İlki Yekaterina'nın kızlarını bu gece için almasıydı. Üçüncü hamle ise Slava ve Yekaterina'nın kızlarla birlikte ortadan kaybolmasıydı.

Pavi kendini çabucak toparlamış ve onları aramaya çıkmıştı ama bulamamıştı. Slava, Miska adına Kalichnikov'dan kişisel bir şekilde intikam almıştı. Kızlarını elinden almıştı.

"Kızlarım nerede?" Anatoly Pavi'ye sordu. "Onları bul ve Yekaterina ile Slava'yı öldür."

Üç ay sonra Pavi, Yekaterina'yı Litvanya'nın Vilnius kentinde küçük, pis bir dairede ölü buldu. Kanser onu öldürmüştü. Ama kızlardan hiçbir iz yoktu.

"Gitmişler," diye rapor etti Anatoly'ye.

"Slava kızların nerede olduğunu biliyor. Bul onu. Ne kadar süreceği, neye mal olacağı ya da ne yapman gerektiği umurumda değil. Slava'yı bulun."

Slava eski bir KGB ajanıydı. Avrupa'nın her yerinde arkadaşları ve bağlantıları vardı. Ortadan kaybolmuştu ve ondan hiçbir iz yoktu. Bu

Pavi'nin onu Estonya'da bir kez daha bulması için dokuz yıl geçmesi gerekecekti, ancak onu kaçırdılar ve o yine kayıplara karıştı.

Pavi Slava'yı aramaya devam ederken, Anatoly'nin işleri petrol çıkarılarının çok ötesine geçti. Hayatındaki diğer her şey gibi, paraya olan açlığı da doymak bilmezdi, buna ihtiyacı olduğundan değil, oligark dostları arasında skor tuttuğundan. Asla yeterli değildi. Her zaman daha fazlası olmalıydı.

Biriktirdiği para miktarı şaşırtıcı seviyelere ulaşıyordu. Tüm zenginler gibi o da vergi ödemekten nefret ediyordu. Ve sonunda vergilerin sorun olmadığı bir işe girdi: seks ticareti. Vergisiz para akmaya başladı ve kısa süre içinde Amerika Birleşik Devletleri'ne yayıldı.

Yıllar geçtikçe, Pavi'nin adamı Nikolai, ki artık çoğunlukla Amerika'da yaşadığı için Nico olarak biliniyordu, Anatoly'nin güvenliğinden oradaki kaçakçılık operasyonunu yönetmeye geçmişti. Son birkaç ayın çoğunu Minnesota'nın kışında geçirmek zorunda kalmıştı ama Anatoly ona Moskova'da başka kazançlı seçenekler sunsa da işleri Miami'den yürütmeyi tercih etmişti. "Miami'de hava çok güzel," dedi Pavi'ye. "Kalıyorum."

Yetkililerden kaçmak için seks ticareti işini başka yerlere taşıdı. Polis en ufak b i r ilgi gösterdiğinde operasyonu kapatıyordu. Yeni bir yer kurmak için her zaman daha fazla kız, müşteri ve iş ortağı vardı. Artık Miami'den Minnesota'ya ve Seattle'a kadar operasyonlar yürütüyordu.

Altı ay önce eski bir FSB bağlantısının Pavi'ye Slava Balderis'le ilgili yeni bir ipucu bulduğunu söylemesi, Orta Batı'nın üst kesimlerinde, özellikle de Minnesota'da kaçakçılık işinin tesadüfi olduğunu kanıtlamıştı. On altı yıl sonra Pavi onu nihayet İrlanda'da bulmuştu.

Artık yaşlı bir adam olan Slava, Pavi ve adamlarını Dublin'deki dairesinde beklerken bulduğunda hiç karşı koymadı. Bunun yerine, yaklaşan kaderini bilerek yorgun bedenini gıcırdatarak mutfak masasına oturttu.

Pavi masaya bir fincan çay ve iki fotoğraf koydu. Bunlardan ilki Slava'nın kendi kızının, diğeri ise ergenlik çağındaki iki torununun fotoğrafıydı. "Güzel bir hayatları var Slava," dedi.

Slava kızını neredeyse on altı yıldır görmemişti ve torunları çok küçükken onlarla çok az zaman geçirmişti. Kızı, işlediği korkunç suçlar ve şiddet eğilimi nedeniyle onu reddetmişti. Yine de onun kızıydı ve Pavi haklı olarak, bunca zaman sonra bile ona, Yekaterina ve Anatoly'nin kızlarına beslediğinden daha fazla sevgi besleyeceği sonucuna vardı.

"Bu çok utanç verici olurdu..."

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun. Anatoly ve benim ne istediğimizi yıllardır biliyorsun."

Slava homurdandı.

"Bu yüzden saklanıyordun, Moskova'dan, sonra Tallinn'den ve kim bilir başka nerelerden kaçıyordun. Sadece kendini korumak için kaçmadığını bilecek kadar sana saygım var. Eğer mesele sadece sen olsaydın, bir taraf ya da diğer taraf bu işi bitirene kadar Anatoly ve benim üzerime tekrar tekrar gelirdin. Ve o zamanlar ne kavga olurdu, tabii ki. Hayır, kendini korumuyordun Slava." Fotoğrafları işaret etti. "Miska'ya sadıktın ve onları koruyordun."

Slava tiksintiyle başını salladı.

"Yekaterina'yı nereye götürdün?" Pavi, Slava'nın kızının fotoğrafını eline alıp incelerken sordu. "Onu *tam olarak* nereye götürdün?"

"Peki sana istediğini versem bile buradan çıkıp kızımı ve torunlarımı öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Bilmiyorsun. Bildiklerine güven. Sana her zaman değerli bir rakip olarak saygı duydum. Saygımın bir göstergesi olarak seni aradım ve bulabileceğim halde seni ortaya çıkarmak için aileni kullanmadım. Anatoly öyle yapmamı talep etse bile. Ama şimdi elimdesin ve bana söylemezsen onları öldüreceğimi ve bunun için hiç uyumayacağımı garanti ederim."

Slava başıyla onayladı. "Yekaterina'yı St. Petersburg'a, bir yetimhaneye götürdüm. Ulitsa Mira. Ölümcül durumdaydı ve fazla zamanı kalmamıştı. Kızları ayrı ayrı evlatlık verilmeleri talimatıyla orada bıraktı. Amerikalıların sık sık gittiği bir yetimhaneydi. Çoktan gittiler, Pavi. Çoktan. Gitti." Slava bir nefes aldı.

Önüne konan çaydan uzun bir yudum aldı - zehirli çay.

Petersburg'a, daha sonra da New York'a gitti ve cevapları buldu.

Anatoly'nin kızlarının ikisi de Minnesota'daydı ve ayrı aileler tarafından evlat edinilmişlerdi.

Onları geri alması emredilmişti. Bir ay önce Anatoly'yi kızlara ulaşması, onları tanıması ve onlarla bir ilişki geliştirmesi için ikna etmeye çalışmıştı. "On dokuz ve on yedi yaşındalar," dedi Nico ve Max'in onları bulup gözlemlemesini sağlayarak. "Amerika'da mutlular ve iyi yaşıyorlar. Buraya gelmek istemeyeceklerdir. Eğer onları görmek istiyorsanız, gidip onlarla tanışın. Ayarlamalar yapılabilir."

"Hayır! Onlar *benim* kızlarım, *benim*. Onları bana getir," diye emretti Anatoly. "Neye mal olacağı ya da ne yapman gerektiği umurumda değil. Onları buraya getireceksin."

"Anatoly, onları buraya getirdikten sonra kalmak istemezlerse ne olacak?"

"O zaman sonları anneleri gibi olur. Bunu göreceğim."

Bu noktada, Pavi işi bittikten sonra ne olacağını umursamıyordu. Tamamlamak zorunda olduğu bir görevi vardı. Tek istediği kendisine vaat edilen büyük ikramiyeyi almak ve Karadeniz'deki yazlığına geri dönmekti. Anatoly'nin Moskova'ya teslim edildikten sonra kızlarıyla ne yapacağı onu ilgilendirmiyordu.

Hayal dünyasından sıyrılıp telefonu açtı. Patron üçüncü çalışta cevap verdi. "Sasha elinizde mi?"

"Evet. Şimdi onları dışarı çıkarmalıyız."

"Merak etme Pavi, şimdi her şeyi halledeceğim. Yarın orada olacağım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"PATRONLAR HER ZAMAN ARKALARINI KOLLARLAR."

Bill Peluso'nun araması Cal'ı Tori'nin köpek kulübesine sürülmekten kurtardı. Peluso, Cal'in adına şerif departmanındaki müttefikleriyle gizli telefon görüşmeleri yapıyordu ki, yardımcılardan biri ona Manchester Körfezi'nde başka bir kaçırılma olayı olduğunu söyledi. İkisi olanlarla ilgili ayrıntıları toplarken, Peluso artık lafı dolandırmanın doğru bir davranış olmadığını biliyordu. Adamdan hiç hoşlanmamasına rağmen Superior County Şerifi Keith Stauffer'ı aradı ve Cal ile yaptığı görüşmeyi anlattı. Sonra Cal'e Stauffer'in konuşmak istediğini ilettili.

Cal yarım saat önce, "Bu ilginç olacak," demişti. Şimdi Braddock'un ofisine geri döndü.

"Nasıl geçti?" Braddock sordu.

Cal kendini bir masa sandalyesine bırakırken alaycı bir tavırla, "Harika," diye cevap verdi.

"Anlat bize."

"Stauffer başlangıçta savunmaya geçti. Onu hiçbir şeyle suçlamadığımı ve Billy'nin de öyle olmadığını anlamasını sağlamam gerekti. Ona burada gerçekten bir iyilik yaptığımızı anlatmaya çalıştım."

"O da buna neyle karşılık verdi?" Tori yönlendirerek sordu.

Cal başını sallayarak, "Madem ona iyilik yapmaya çalışıyordum, neden onu doğrudan aramadım," diye cevap verdi. "Evet Victoria, belki de en başta bu daha iyi bir yoldu. Sen haklıydın."

"Sadece bunu söylediğini duymak istedim," diye cevap verdi yaramaz bir sırıtışla.

"Ve dün arama emirleri üzerinde çalıştığımız için şaşırđı, o zaman neden bunu hemen ona söylemedim."

Braddock, "Eminim bu sorunu da halletmişsinizdir," dedi.

"Özür diledim ve haklı olduğunu söyledim. Onu aramalıydım ve bu kadar korkak davranmamalıydım. Kendimi savunmak için onu iyi tanımadığımı, Bill'le olan uzun ilişkiye güvendiğimi ve şüphelerimizde haklılık payı olup olmadığını anlamak için önce biraz ayak işi yapmak istediğimi söyledim. İki kızın kayıp olduğunu, kendi bölgesinde bir yerlerde olabileceklerini ve kendi departmanında bu işe bulaşmış kirli birileri olabileceğini fark etmesi için yalvardığımda bunu istemeye istemeye kabul etmiş görünüyordu."

Steak kahvesinden bir yudum alarak, "Ve bahse girerim *bu* yüzden geri dönmüştür," dedi. "Patronlar her zaman arkalarını kollarlar."

"Gerçekten mi?" Cal kaşlarını kaldırarak "Gerçekten mi?" dedi.

Steak bir an için dondu kaldı, az önce içine bastığını fark etti. "Ah, pardon..."

"Sanırım birkaç ay önce kuru ve açık bir günde Tahoe'nuzu korkuluklara ç a r p t ı ğ ı n ı z d a arkamı kollayan bendim."

Biftek yüzünü buruşturdu. Hemen Tori'nin kahve fincanını kaptı. "Başka kahveye ihtiyacı olan var mı?"

Cal devam etmeden önce homurdanarak, "Evet, yerinde olsam ben de kaçırdım, ukala," diye mırıldandı. "Yine de Steak haklı: Stauffer polisten çok politikacı. Bence daha yüksek makamlara aday olmak istiyor ve şeriflik pozisyonunu siyasi bir kanun ve düzen sıçrama tahtası olarak kullanıyor. Kendimi affettirdikten sonra ona Ming'in verdiği eşkali verdim: sarı saçlı, biraz havalı, kahverengi şerif ceketi giyen ve yama ile tanımlanan biri."

"Ve?"

"Üzerinde çalışacağını ve sabah ofise geçtikten sonra bazı bilgileri kontrol etmek için arayacağını söyledi."

"Hareket etmesi için ona ihtiyacımız var-"

"Bu lanet olası bir kar fırtınası, Victoria!" Cal öfkeli bir şekilde cevap verdi, bir an için sabrı tükenmişti, belli ki yorgundu. Hepsi yorgundu.

"Üzgünüm, Cal."

Ona el salladı. "Ben de öyle. Stauffer'a gelince, Duluth'un on mil dışında yaşıyor. Güvenli bir şekilde ulaşabildiği en kısa sürede oraya gidecek. Bu sabah olacak."

"Sen ne anladın?" Braddock sordu.

"Anladığım kadarıyla bize bakmamız için bazı insanlar getirecek," diye yanıtladı Cal. "Özellikle de ona fiziksel eşkâli verdikten ve soruşturmanın hangi aşamada olduğunu konuştuğundan sonra."

Braddock olayı Stauffer'ın bakış açısından gördü. "Adamlarından birinin bu işe karışmış olmasından nefret eder ve..."

"Hiçbir şey yapmamış olmak," dedi Tori.

Cal, "Stauffer hakkında edindiğim izlenim, kendini koruma duygusunun çok gelişmiş olduğu yönünde," dedi. "Yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptığının bilinmesini isteyecektir. Eğer adamlarından birkaçı bu yüzden bizden sert bir bakış alırsa, öyle olsun. Onun için çalışmak istemezdim ama şu anda o bizim için çalışıyor. Büro'ya ne zaman gidiyoruz?"

Tori, "Beş dakika," diye yanıtladı.

Cal, Tori, Braddock ve Steak için kahve getirmeye devam etti. Sheets nihayet Rusya'daki Birleşik Devletler Büyükelçiliği'yle bir telefon görüşmesi ayarlayabildiğinde saat neredeyse 01:00'di. Elçilikte görevli iki özel ajan Tom Mack ve Lana Sims telefonun diğer ucundaydı. Tanıştırma işini Sheets üstlendi.

Ajan Sims, "Özel Ajan Hunter, ününüz sizden önce geliyor," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ajan Sheets bizi bilgilendirdi," dedi Mack. "Size buradan nasıl yardımcı olabiliriz?"

Tori kaçırılma olaylarını, Olvecky cinayetini, seks ticareti operasyonunu, Pavi ve Nikolai Andrasko da dahil olmak üzere birçok oyuncunun adının Rus ya da Doğu Avrupalı olduğunu ve Savannah ile Sasha'nın evlat edinilmesini sağlayan Edwin Gilbert'in iki ay önce New York'ta öldürüldüğünü anlattı.

"O yetimhaneye gitmeli ve varsa evlat edinmeyle ilgili ayrıntıları öğrenmeliyiz," diye ısrar etti. "Orada her iki kız için de evlat edinme evraklarını imzalayan bir kadın var. Adı Olga Yulenko. Onunla konuşacak birine ihtiyacımız var."

"Gerçek ebeveynin kızlarını geri almak istediğini mi düşünüyorsunuz?" Ajan Sims sordu.

Tori, başıyla onaylayan Braddock'a bakarak, "Bu mümkün," diye cevap verdi.

"Bu pek çok şeyi açıklar," diye ekledi.

"Yine de aklıma gelen bir şey var," dedi Tori. "Eğer bu Rusya'dan kızlarını geri almak isteyen biriye, bir miktar serveti olan biri olmalı. Ayrıca tüm bunların bir şekilde tarif ettiğimiz seks ticareti çetesiyle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Bu bize birlikte çalışabileceğimiz bir isim bulmamız için bir yol sağlayabilir."

Sheets, "Minnesota'da çok şey oluyor ve hepsi Rusya'ya ve St. Petersburg'daki bu yetimhaneye işaret ediyor gibi görünüyor," diye araya girdi. "Burada devreye sokabileceğimiz herhangi bir kaynağımız var mı?"

Sims, "Bildiğiniz gibi St Petersburg'daki konsoloslüğümüz kapalı, bu da işleri... zorlaştırıyor," diye cevap verdi. "Sen o ofiste çalıştın Mack, orada hâlâ FSB ile bağlantın var mı?"

"Var," dedi Mack başını sallayarak. "Bir dakikalığına buraya uğrayıp bir arama yapacağım."

"Bu kızların gerçek ebeveynleri hakkında bir şey biliyor muyuz?" Sims sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Tori. "Ebeveynlerinin sahip olduğu dosyalarda hiçbir şey yok."

"Peki bu Edwin Gilbert evlat edinmeleri ayarladı mı?"

"Evet ve dediğim gibi, iki ay önce öldürüldü. NYPD'den öğrendiğimize göre her iki evlat edinme işleminin de evrakları kayıp."

"Birkaç dakika önce eyaletinizi kilitleyen bir kar fırtınasından bahsettiniz. Ne kadar zamanınız olduğunu düşünüyorsunuz?" Sims sordu.

"Şu anda on sekiz, belki de yirmi saat," diye yanıtladı Tori. "Sasha Costa tam da kar fırtınası bizi burada sararken kaçırıldı. Minnesota'nın tüm orta ve kuzey kesimleri şu anda kapalı durumda. Şu anda hiçbir şekilde uzun bir seyahat mümkün değil."

an. Ama fırtına yarın öğleden sonra sona erecek. Bittiğinde ve yollar sürüldüğünde kızlar gitmiş olacak."

"Nerede olabileceklerine dair bir fikriniz var mı?"

Braddock, "Kuzeyimizde olduklarını düşünüyoruz," dedi. "Daha önce de bahsettiğimiz gibi Superior County'deki evlere baskın yaptık. Orada bir yerlerde saklanıyor olabileceklerini düşünüyoruz. Sorun şu ki, Superior County Minnesota'nın en büyük ilçesi. Kilometrekare olarak Connecticut'tan biraz daha büyük ve büyük ölçüde ormanlar, göller ve eyalet parklarıyla kaplı. Nüfusu seyrek ve sonuç olarak da çok az polis var."

"Peki ya oradaki polis?"

"Bu da bir sorun olabilir," diye belirtti Tori ve Ming'in onlara omuz bandı hakkında söylediklerini açıkladı. "Yani bu da üzerinde çalıştığımız başka bir konu. Birkaç saat içinde bundan bir şey çıkıp çıkmayacağını göreceğiz."

Özel Ajan Mack telefona geri döndü. "St. Petersburg'da hâlâ görüştüğüm bir FSB bağlantımı aradım. Oldukça dürüst bir adam."

"Oldukça dürüst mü?" Tori sordu.

Mack alaycı bir gülümsemeyle, "Rusya'da ancak bu kadar iyi olabilir," diye cevap verdi. "Burada her şeye şüpheyle yaklaşırsınız ama ona neyle uğraştığımızı anlattım ve yardım etmeye çalışacağını söyledi. Bir saat içinde St. Petersburg'a uçuyorum ve onunla birlikte yetimhaneye gideceğiz."

Sims, "Bu arada, bu davayla ilgili geri kalan bilgilerle ne yapabileceğime bakacağım," dedi. "Mack senin St. Petersburg'daki adamın. Ben burada, Moskova'da çalışacağım ve bakalım size bir şey bulabilecek miyim?"

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"BU BİZİM PENCEREMİZ."

Bir rüzgâr pencereyi salladı ve Tori sarsılarak uyandı, hızla doğruldu, göğsünün üzerinde duran kâğıtlar yere düştü. Braddock'un ofisindeki kanepede uyuyordu.

"Günaydın," diye inledi karanlıktan bir ses. Braddock sandalyesinde kıpırdanarak uyanmış, bacaklarını masasına dayamıştı.

"Saat kaç?"

"Sabahın 5:42'si," diye yanıtladı Braddock ayağa kalkıp kollarını gererek esnedi ve hemen arkasını dönüp ofis penceresinin panjurlarından içeri baktı.

"Sanırım hâlâ kar yağıyor?"

"Evet, rüzgâr da uğulduyor. Az önce bir kar küreme aracı geçmesine rağmen caddenin karşısını zar zor görebiliyorum."

"Cal ve Steak hâlâ burada mı?"

"Buralarda bir yerdeler."

Tori kazağını koklayarak, "Üstümü değiştirmem lazım," dedi. "Sence evime kadar gidebilir miyiz?" Manchester Bay'e geri döndüğünde, şehir merkezinin birkaç blok kuzeyinde, tamamen mobilyalı, tek katlı, beyaz fıçı tahtası bir ev kiralamıştı.

"Sanırım öyle. Orada hâlâ bir şeyim var mı?" "Evet, birkaç şey."

Braddock kışlık paltosunu giyip dışarı çıkarken, "Gidelim o zaman," dedi. "Moskova'dan son haberler nedir?"

"Hâlâ Mack ve Sims'ten haber bekliyoruz," dedi Tori dışarı çıkmak için çift kapıya ulaştıklarında. "Mack şimdiye kadar St.

Petersburg'da olmalı."

Braddock, Tahoe Lake Drive'ı kaplayan daha az derin karda ilerlerken, "Küreme araçları biraz dışarı çıktı," diye gözlemledi. "Ama dürüst olmak gerekirse, kova kova kar yağmaya devam edebilir. Herkes ne kadar uzun süre yollardan çekilmek zorunda kalırsa, o kadar çok zamanımız olur."

Lake Drive'dan sola döndüğünde kar daha yoğundu ve Tahoe'nun açıklığı sayesinde dar sokak boyunca sol taraftaki küçük eve kadar gidebildi ve tek arabalık garajın ince araba yoluna sapabildi. "Görünüşe göre bir komşunuz kışa bir süre önce kar küreme makinesiyle garaj yolunuzdan geçmiş."

"Muhtemelen yan komşumuz emekli lrv'dür. Genelde kendi garaj yolunu ve birkaç garaj yolunu daha yapar. Hatta sanırım onu sokağın aşağısında başka bir komşunun garaj yolunda görüyorum."

"Minnesotalılar kar küreme makinelerini çok severler."

"Bu iyi bir şey. Elimdeki küçük kar küreği tüm bunların altından kalkamaz. Seni aramak zorunda kalırdım."

"Sana lrv'ü aramanı söyledim."

Evin içinde kirli giysilerini çıkardılar, birlikte hızlı bir duş aldılar ve sonra yeni giysilerini giydiler. Zamanlarının çoğunu Braddock'un göl kenarındaki evinde birlikte geçiriyorlardı. Ancak ara sıra Tori'nin evinde geçirdikleri geceler de oluyordu ve bu nedenle Braddock'un yatak odasında temiz kot pantolon, siyah tişört ve siyah kırmızı flanel gömlektten oluşan küçük bir temiz giysi sepeti vardı.

"Bu kıyafetler ve kirli sakallarınla oduncuya benziyorsun," dedi Tori eğilip onu dudaklarından iki kez gagalarken. "Çok yakışıklısın, Braddock."

"Senin yanında iyi görünmem gerekiyor," diye cevap verdi Tori, solmuş skinny jean'ine, siyah balıkçı yaka kaşmir kazağına ve dalgalı at kuyruğuna bakarak. "Her zaman harika görünüyorsun."

"Ben öyle değilim."

Gülümsedi ve onu nazikçe kendine çekti. "Evet, öyle."

Onun kendisini sarmasına izin verdi, iltifatını, taze kokusunu ve vücudunun sıcaklığını içine çekti, gözlerini kapattı, evin sessizliğinde bir an çaldı, önlerinde uzanan eziyetin farkındaydı.

Braddock mutfakta buzdolabını karıştırdı ve hızlıca peynirli çırpılmış yumurta ve jambon hazırlamayı başardı.

Tori uzun bir bardak soğuk taze portakal suyunun tadını çıkarırken, "Bu noktada sade kahveden çok sıkıldım," dedi.

Kahvaltı hızlıca atıştırıldıktan sonra tekrar Tahoe'ya binip hükümet merkezine doğru yola koyuldular.

"Kahveden bıktığımı söylediğimi biliyorum ama Lake Wolf Coffee'de ışıklar yanıyor..."

Braddock hızlıca sağa dönerek arabaya servis bölümüne girdi. Kendileri için uzun latte, ofis için iki kahve taşıyıcısı ve bir düzine eski moda rek sipariş ettiler. İki alışan, Braddock'un imzaladığı on doların zerine Tori'den yirmi dolarlık bir bahşiş aldı.

"ok cmertsiniz," diye belirtti.

"Bunu hak ettiler," dedi Tori lattesinden bir yudum alarak. "Sırf ben kahvemi iebileyim diye onca karın içinden geçtiler. Muhtemelen onlara yeterince bahşiş vermedim."

Beş dakika sonra Braddock, Steak'in devasa Ford F-250 kamyonetinin yanında hükümet merkezine geri dönüyordu.

Tori, "Steak'in bu kadar karla hiç sorunu yok," diye düşündü. "Bu şeyin en az bir metre açıklığı olmalı."

Braddock, "ok fazla baş döndürücü gücü de var," dedi. "Avlanmaya çıktığımızda ve tarlalardan geçerken onu iş başında gördüm."

İçeride, Braddock'un ofisinde yeniden bir araya geldiler; Cal ve Steak artık uyanmış, duş almış ve taze kahveyi memnuniyetle kabul etmişlerdi. Cal kendine taze bir fincan doldurup bir rek çiğnerken telefonu çaldı. "Ben Stauffer. Saat yediyi biraz geçiyor, yani fena değil."

Stauffer hemen konuya girdi. "Bu tağığın verdiği *eşkale* ve yaptığım bazı gizli soruştırmalara dayanarak, tağığınızın verdiği fiziksel *eşkale uyan* ve aynı zamanda seks ticareti soruştırmalarımıza dahil olan veya bunlara erişimi olan üç milletvekili var. Telefonu kapatır kapatmaz ayrıntıları ve fotoğrafları şerif Lund'a e-posta ile göndereceğim. Ama bir sorum var."

"Kahretsin," dedi Cal.

"Bununla nereye varmak istediğini bilmem gerek. Eğer bu yardımcılardan biri kirli işlere bulaştıysa, bunun cezasını çekmesini istiyorum. Eğer değilse, isimlerinin çamura bulanmasına izin veremem."

Cal, Braddock ve Tori'ye baktı ve *"Eee?" dedi.*

"Şerif Stauffer, ben Will Braddock. Yapmak istediğim şey, tanışımıza fotoğrafları göstermek ve onun için herhangi bir şeyi tetikleyip tetiklemediğini görmek. İsimleri ve departmanınızla ilgili her türlü referansı kaldıracamız, ama sadece hatırladığı bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

"Kulağa adil geliyor."

Braddock, "Bu uzun bir süreç olmayacak Şerif," dedi. "Eğer kızlar hâlâ eyaletteyse, burada d a h a fazla kalmayacaklar. Fazla zamanımız yok."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi Stauffer.

"Duluth'ta hava nasıl?" Cal sordu.

"Acımasız," dedi Stauffer. "Buraya gelebilmemin tek yolu Duluth'a giden bir kar küreme aracını takip etmektir ve o yolculuk da yüreksizlere göre değildi, söyleyeyim. Şehir tamamen kapandı. Kar durduğunda, kazıp çıkarmak birkaç gün sürecek."

Stauffer telefonu kapattıktan sonra Cal'ın gelen kutusuna üç yardımcının fotoğraflarını içeren bir e-posta geldi: Len Radovich, Tanner Wold ve Eric Stiglitch. Üçü de sarı saçlıydı. Radovich ve Stiglitch'in bıyıkları vardı.

"Stiglitch Ruhle'de bize yardım etti," dedi Tori. "Wold da onun adamlarından biriydi, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Braddock, faresiyle manevra yapıp isimleri kaldırırken ve fotoğrafları kırparak vesikalık haline getirirken. Sonra Aitkin'deki Şerif Kent'i aradı ve Ming'in incelemesi için fotoğrafları hastaneye götürmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Bundan sonra anlatacakları, kızları bulma yolunda atacakları en büyük adım olabilirdi.

Braddock'un kapısı çalındı ve içeri bir asistan girdi. "Will, Ulusal Hava Durumu Servisi'nden güncel bir hava raporu istemiştin. İşte son durum."

Braddock saatini kontrol etti. "Şu anda saat 7:30. Tahminlere göre Manchester Körfezi'nde kar yağışı öğleden sonra 2'ye kadar bitecek."

"Peki ya kuzeyde?" Tori

sordu. "Superior

County'deki gibi mi?"

Başıyla onayladı.

"Hibbing ve Mesabi için kar öğleden sonra azalmaya başlayacak. Saat 18:00 itibariyle gökyüzü açık olacak ve gece ilerledikçe eyalet genelinde ana yollar açılacak. Bu da yaklaşık sekiz, belki de dokuz saat demek," dedi Braddock. "Bu bizim penceremiz."

Kapı kilitlendikten sonra başlangıçta çılgına dönen Sasha, bir saat boyunca kendini toparlama ve odaya bakma fırsatı buldukça sakinleşti. Sonunda gecenin yorgunluğu etkisini gösterdi ve Savannah'nın yatak odasında tek başına geçirdiği beş gün ve geceyi anlatmasına izin verecek kadar sakinleşti.

"Sana hiçbir şey söylemediler mi? Buraya kimse gelmedi ve" yüzünde bir korku ifadesi belirdi, "bilirsin..."

"Hayır," diye yanıtladı Savannah. "Yan komşumuz Ming adında bir kız aşağıdaki havalandırma deliğinden benimle konuştuğu için **ç o k** fena dayak yedi ama onun dışında kimse bana yuh demedi." Muhtemelen yalnız bırakılacaklarını düşündüğünü de ekledi. "En azından şimdilik."

"Onu sadece seninle konuştuğu için mi dövdüler?" Savannah başını salladı.

"Ama sana hiçbir şey yapmadılar mı?"

"Hayır. Tamamen yalnız bırakıldım. Nedenini bilmiyorum."

Sasha aklından geçen korkunç olasılıklarla savaşıırken sonunda yatağa girmeye ikna oldu. Savannah yere uzandı ve onun uykuya dalmasını izledi. Sabah ışıkları odaya sızdığına ikisi de yavaşça uyandı. Sabahla birlikte Sasha panikten yatak odasında yavaşça volta atmaya, bir şişe su içmeye ve her şeyi değerlendirmeye başlamıştı: şifonyer çekmecesinin içindekileri, malzemeleri, odanın temizliğini, hepsini gözden geçiriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Savannah sordu. "Buradan çıkmayı," diye cevapladı Sasha.

"Kaç yaşındasın sen?" "On dokuz."

"Üniversiteye mi gidiyorsun?"

"Evet," diye başını sallayarak cevap verdi Sasha. "Central Minnesota State'te birinci sınıf öğrencisiyim. Peki ya sen?"

"On yedi," diye yanıtladı Savannah, sonra da "Üniversitede *değil*," diye kestirip attı.

Sasha küçük bir espri denemesi için ona belli belirsiz bir gülümseme verdikten sonra tekrar odalarına baktı. "Burası neresi?"

Savannah ilk birkaç gece duyduklarını açıkladı. "Yan odadaki sadece Ming değildi. Burada çok daha fazla kadın vardı."

"Seni hemen sonra buraya getirdiler..." Sasha durdu, gözleri irileşmiş, sağ elini ağzına götürmüştü, birden Savannah'nın kaçırılma hikâyesini hatırladı. "Ah, özür dilerim..."

Annesini düşününce Savannah'nın gözleri yaşardı. Bastırmakta daha başarılı olduğu bir düşünceydi bu.

"Özür dilerim," dedi Sasha tekrar, yatağa oturup Savannah'nın eline uzanarak. "Çok, çok özür dilerim. Ben sadece..."

"Hayır... sorun... sorun yok."

Sasha kolunu Savannah'ya doladı ve onu kendine çekti. Savannah sarılmayı kabul etti.

Bir bakıma, Sasha da kendisi gibi odada kapana kısılmış olsa da konuşacak birinin olması iyi gelmişti. İkisinin de aklındaki soru bunun nedeniydi. Neden şimdi ikisi birlikte bu odaya hapsedilmişti?

Sasha birkaç dakika sonra, "Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Ve burada bulunduğunuz süre boyunca bu odaya kimse girmedi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Savannah. "Yani yiyecek bir şeyler bırakmaktan başka."

"Seninle konuştuğu için dövdüklerini söylediğin kız mı?" "Evet."

"Bunun için sana kızmadılar mı?"

"Hayır. Tek gördüğüm kızgın bir kaş çatmaydı. Ama onun duvara fırlatıldığını ve sonra vurulduğunu duydum ve o..."

"Ne?" Sasha sordu.

"Artık ona vurmamaları için yalvarıyordu." Savannah yere baktı, yanağından tek bir damla gözyaşı süzölüyordu. "Sadece... korkunçtu. Onun bu şekilde yaralandığını duymak ve tüm bu süre boyunca sıradakinin ben olduğumu düşünmek. Buraya geleceklerini ve..."

Sasha başını salladı. "Yine de senin için hiç gelmediler." Savannah başını salladı.

"Dayak yiyen kız nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Önceki gece aniden biri koridorda gidiyoruz diye bağırmaya başladı. Adam toparlanın diye bağırıyordu ve ben de toparlanmak mı? Neyi toplamak? Ben de gidiyorum sandım."

"Ama buraya hiç gelmediler mi?"

"Hayır. Biraz sonra diğerlerini evden çıkardıklarını duydum ama kimse bana bir şey söylemedi. Beni burada öylece bıraktılar."

Sasha, "Sanki yasak bölge gibisin," diye önerdi. Savannah omuz silkti. "Sanırım. Ama bu ne kadar sürecek?"

Sasha yataktan kalkıp bir dakika gerindi, sonra tekrar odanın içinde dolaşarak dolabı, banyoyu ve DVD'lerle dolu çekmeceyi inceledi.

Çekmeceyi kapatırken, kilide giren bir anahtar sesi duyuldu ve kapı açıldı. Hiç konuşmayan gür saçlı, iri yarı bir adam elinde iki kapalı tepsiyle odaya girdi ve onları yatağın ucuna koydu. Kısa siyah saçlı, geniş, kaslı bir başka adam da koridorda nöbetçi olarak duruyordu. Sasha gizlice dışarı baktı ve solda başka bir kapı gördü. O yöne doğru hafif bir adım atıp gözlerini sağa kaydırduğında, yukarı çıkan iki basamak gibi görünen bir şey gördü.

Gür saçlı, iri yarı adam onun koridora baktığını fark etti. Önüne geçerek onun bir adım geri atmasına neden oldu.

"Ye," diye homurdandı adam odadan çıkmadan önce. Kilit sesini duydular. Sasha kapıya doğru koşup kulağını dayadı ve sağ taraftaki basamakların gıcırdadığını duydu. Önce Savannah'ya, sonra da küçük pencere aralığına baktı ve fısıldadı: "O küçük pencereden dışarı bakmayı denedin mi?"

"Evet ama dışarıyı göremedim," dedi Savannah usulca. "Boyum çok kısa. Ming'i dövdükten sonra hiçbir şey denemeye cesaret edemedim."

Sasha daha az korkmuştu. "Ben birkaç santim daha uzunum. Bırak ben deneyeyim."

Kızlar televizyonu dikkatlice şifonyerden alıp yere koydular ve ardından şifonyeri doğrudan pencerenin altına taşıdılar. Sasha üzerine tırmandı ve parmak uçlarında gerindi ama yine de dışarıyı göremedi. "Ben de pek bir şey göremiyorum. Bir iki santime daha ihtiyacım var."

Savannah üzerinde duracak başka bir şey bulmak için etrafına bakındı. "Ah." Şifonyerin en alt çekmecesini çekip katlanmış giysileri çıkardı ve çekmeceyi ters çevirerek altını inceledi. "Senin ağırlığını taşıyacağını sanmıyorum."

"Sadece kenarlarında durursam işe yarar," dedi Sasha. Savannah çekmeceyi ona uzattı, o da ters çevirip şifonyerin üstüne koydu ve çoraplı ayaklarıyla dikkatlice kenarlara bastı. "Bacaklarımı sabit tut."

Artık pencereden dışarıyı görebiliyordu. Birkaç santim kar alt tarafı kapatmıştı.

"Dışarıda hâlâ kar yağıyor ve sert de esiyor." "Ne görüyorsun?"

"Bir sürü uzun çam ve ladin ağacı."

"Hepsi bu mu? Peki ya başka bir ev ya da kulübe?"

"Hayır, görebildiğim kadarıyla yok." Vücudunu sola doğru çevirdi. "İçinde bulunduğumuz evin dışını görebiliyorum. Çok büyük. İki katlı. Büyük, karanlık bir kulübe. Kar gerçekten de ön kapının sahanlığına kadar sürüklenmiş. Önüme baktığımda tek gördüğüm orman ve savrulan kar. Oldukça تنها görünüyoruz, en azından bu taraftan bakınca."

Diğer yöne doğru döndü. "Sağa park etmiş iki SUV ve büyük gümüş bir kamyonet görüyorum. Hepsi de karla kaplı. Sanırım dün gece o Escalade'in içindeydin, sonra bir de Chevy Suburban var. Şunun plakasını görebiliyorum. Bu plakayı hatırla." Plakayı okudu. "Oh, ve az önce bir yığın kar gördüm. Orada bir çeşit saban olmalı. Ve, oh..." Eğildi.

"Ne var? Ne oldu?" Savannah, Sasha'nın bacaklarını sabitlerken sordu.

"Gür saçlı adam kaldırımında kar küreme makinesini itiyor. Beni görmesini istemedim." Kar küreme makinesinin gümbürtüsünün kamyonların park ettiği yere doğru uzaklaştığını duyana kadar çömelmiş halde kaldı. Dikkatlice ayağa kalktı ve pencerenin kenarından baktı. "Ha?"

"Ne?"

"Az önce siyah ceketli sarışın bir adam geçti." Daha dik durdu ve sağa baktı. "Gümüş kamyonete biniyor. İnsan iyi olur."

"Neden?"

"Gür saç modeli yine geri döndü. Ayrıca, şu anda görecektir başka bir şey yok. Kar durursa belki daha fazlasını görebilirim. Şu anda elli altmış metre kadar görebiliyorum, hepsi o kadar."

Sasha aşağı indi ve Savannah çekmeceyi şifonyerin arkasına kaydırıp giysileri tekrar içine yerleştirdi.

Yatağa oturdular ve kahvaltılarını karıştırdılar. İkisi de yemek yemeleri gerektiğini biliyordu ama ikisinin de pek iştahı yoktu.

Sasha plastik çatalını tabağa bırakırken, "Burada oldukça iyi kapana kısıldık," dedi. "Ve söyleyebileceğim kadarıyla, bu odadan ve sonra evden çıksak bile, hiçbir yerin ortasındayız. Ağaçlar ve kardan başka bir şey yok."

Savannah tepsileri alıp kapının yanına koyarken, "Belki de değil," dedi. "Göl kulübeleri bölgesinde olabiliriz. Muhtemelen buralarda başka yerler de vardır."

"Yılın bu zamanında dolu mu?"

"Beni götürdüklerinde kulübemdeydim," dedi Savannah.

Sasha başını salladı ve sonra konuyu değiştirdi. "Dün gece kamyondaki adamlar. İngilizce ve sanırım biraz da Rusça konuşuyorlardı. Bunu fark ettin mi?"

"Kapımın dışında Rusça'ya benzediğini düşündüğüm yabancı bir dil konuşan sesler duydum."

"Sen nerelisin?" Sasha yatağa tekrar otururken sordu. Birlikte hapsedildiği kızı daha iyi tanıyabilirdi.

"Maple Grove. Orada liseye gidiyorum. Ya da en azından öyleydi. Ya sen?" "Duluth," diye cevap verdi Sasha. "Duluth Doğu Lisesi'ne gittim."

"Geçen yıl eyalet hokey turnuvasında sizinle oynamıştık," dedi Savannah.

"Hounds evi salladı!" Sasha küçük bir gülümsemeye cevap verdi. Duluth East'in maskotu bir tazi idi ve okul gürültülü öğrenci grubuyla ünlüydü.

"Orada doğup büyüdüün mü?"

Sasha başını salladı ve çoraplarından birini düzeltmek için uzandı.

"Orada doğmadım. Üç yaşımdayken evlat edinildim."

"Ben de öyle."

Sasha başını kaldırdı, gözleri irileşmişti. "Öyle miydin?" "Evet."

"Nereden?"

"Rusya'dan. Svetlana olarak doğmuşum ama ailem beni bir yetimhaneden evlat edindiğinde ismimi değiştirmiş."

"Yetimhane neredeydi?" "St.

Petersburg."

Sasha'nın çenesi

düştü. "Ne?"

Karşısında oturan sarı saçlı, söğüt gibi kıza daha uzun, daha dikkatli baktı. Savannah inceydi, uzun bacakları vardı. Saçları sol taraftan ayrılmış, kulaklarının arkasına doğru taranmış ve sırtının yarısına kadar iniyordu; Sasha'nın sağ taraftan ayrılmış omuz uzunluğundaki saçlarından çok daha uzundu ve onunkiler hafif koyu bir sarı tonundaydı. Ama asıl dikkatini çeken Savannah'nın yüksek elmacık kemikleri ve soğuk mavi Slav gözleriydi. Annesi kendi gözlerini böyle tanımlıyordu. Güzel, unutulmaz ama muzip Slav gözleri.

"Savannah, on altı yıl önce St. Petersburg'daki bir yetimhaneden evlat edinildim. Ekim ayındaydı."

Savannah kaşlarını kaldırarak, "Aynı," diye cevap verdi. Sasha'ya uzun uzun baktı. "İmkânı yok."

"Burada kimsenin sana dokunmadığını söylemiştin, değil mi?" Sasha sordu. "Kimse seninle konuşmadı mı?"

"Tamamen yalnız bırakıldım, ta ki sen..."

"Buraya geldim," diye bitirdi Sasha. "Ve beni seninle birlikte bu odaya koydular." Bu korkunç koşullar altında gülümsemek mantıklı değildi ama kiminle birlikte olduğunu fark edince biraz gülümsedi. "Savannah, sanırım kardeş olabiliriz."

Barry Kent karın içinden geçerek hastane girişine doğru ilerledi. Dr. Ernst tarafından karşılandı ve onu Ming'in, hâlâ bir Aitkin devriyesi ve iki yardımcısı tarafından korunan hastane odasına götürdü.

Ernst odanın kapısını açtı ve Kent'i içeri götürdü. Ming uyanık ve tetikteydi ve son yirmi dört saat içinde biraz iyileşmiş görünüyordu ve şerifin gelişiyle gözleri parladı.

"Kendini biraz daha iyi hissediyor gibisin," dedi Kent, yatağının yanında durarak.

Ming başını salladı. "Birazcık."

"Shepard County'den dedektif Will Braddock'u hatırlıyor musun, dün Tori Hunter'la birlikte buradaydı."

"Uzun boylu adam ve güzel kadın mı?"

"Doğru, onlar. Buraya gelip seni kontrol etmemi ve aynı zamanda bazı resimlere bakıp bakamayacağını sormamı istediler."

"Senin için sorun olur mu, Ming?" Dr. Ernst sordu. Ming başını salladı.

"Elinde ne var Barry?" Braddock, hastanedeki Barry Kent'ten gelen görüntülü aramaya cevap verdi.

"Will, Tori orada mı?"

Tori ekranda görünmek için eğilerek, "Buradayım Şerif," dedi.

"Ming ile birlikteyim." Şerif Kent telefonunu onlara göstermek için çevirdi

Ming yatakta yatıyordu.

"Merhaba, Ming. Kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun," dedi Tori.

Ming başını salladı ve onlara küçük bir el salladı.

Şerif Kent telefonu tekrar kendisine çevirdi. "Bu adamı hemen ortadan kaldırdı." Şerif Yardımcısı Radovich'in bir fotoğrafını kaldırdı. "Diğer ikisi arasında gidip gelmek için epey zaman harcadı."

"Anlıyorum," dedi Tori ve Kent'in neden aradığını anladı. "Telefonu Ming'e verir misin?" Braddock ayağa kalktı ve Tori'nin masasına oturmasına izin verdi.

Ming ekranda belirdi.

"Ming, hangisi olduğuna karar vermekte zorlanıyor musun?" Tori sordu.

"Evet."

Tori yumuşak bir sesle, "Tamam, sorun değil," dedi. "Adamı sadece kısa bir süre gördün, bu yüzden kolay olmaması anlaşılabilir. Hatta onlardan biri bile olmayabilir. Sanırım yardım edebilirim. Benim için bir şey deneyecek misin?"

Ming başını salladı.

"Olabildiğince rahatlamayı istiyorum, başını yastığa koy ve sadece gözlerini kapat."

"Tamam," diye yanıtladı Ming, arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak.

"Güzel," dedi Tori. "Bir nefes al ve zihninin o mutfağın önünden geçtiğin geceye geri dönmesine izin ver. Bir filmi ileri geri oynatır gibi, bir sahneyi tekrar tekrar izler gibi, adım adım zihninde canlandır. Mutfığa baktınız, yamayı gördünüz, fark ettiğiniz başka bir şey var mı?"

Ming telefonu yere bıraktı ve Tori ile Braddock hastane odasının loş tavanına baktıklarını anlayabildiler. Tori sakince, "İsteddiğiniz kadar zaman ayırın," dedi ve sonra uzanıp kahvesinden son bir yudum aldı.

Braddock masasının köşesine oturdu ve bilgisayar monitörüne sabitlenmiş olan Tori'ye baktı. Birkaç dakika sonra telefonda bir hareket oldu ve Ming'in yüzü yeniden belirdi.

"Bunu yapmak işe yaradı mı?" Ming başıyla onayladı.

"Ne gördün?" Tori sordu.

Ming fotoğraflardan birini kaldırdı. "Neden o?"

"Saçı ve saç rengi, ayrıca gördüğüm adamın bıyığı yoktu," diye cevap verdi. "Onu sadece bir anlığına gördüğümü biliyorum ama yüzünün yan tarafını gördüm. Ağzının hareket ettiğini gördüm ve bıyığı yoktu."

"Emin misin?"

Ming başını salladı. "Evet."

Tori Braddock'a baktı. "Onu bulduk. Tanner Wold."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"PARAYI TEMİZLEMELİK İÇİN İYİ BİR YOL."

Braddock ve Tori, Ming'in inandırıcı olduğunu düşündüler ve Superior County Şerif Yardımcısı Tanner Wold'un kimliğini satın aldılar. Ancak işin aslı, Wold'un mali kayıtlarını ya da evini aramak için herhangi bir izin almaya yetmiyordu. Yine de Steak and Eggs işe koyuldu ve hızlı bir şekilde rutin mülk ve mali geçmiş kontrollerini gerçekleştirdi.

Eggleston, "Finansal kredi geçmişinde bir sorun yok," dedi. "Kırmızı bayrak yok. Motorlu araç geçmişine gelince, bir yıllık gümüş rengi bir Ford F-150'si var." Kamyonet detaylarının kağıt kopyalarını dağıttı. "Bu onun tek motorlu aracı. Ayrıca Larson marka bir balıkçı teknesinin ruhsatına rastladım, Mesabi, Minnesota'da yaşayan biri için şaşırtıcı değil."

Steak muzip bir sırıtışla, "Tekne mülk aramasına uyuyor," dedi, "bu ilginçti."

"Nasıl ilginç?" Tori, Steak'in ses tonunu yakalayarak sordu. "Mesabi'de beş evi var."

"Beş mi?" Cal kaşlarını kaldırarak sordu.

Steak başını salladı. "Bir tanesi ana ikametgâhı. Şehrin ortasında yeterince güzel bir ev." İnternette yaptığı aramadan elde ettiği fotoğrafları uzattı. "Beş yıl önce 122.000 dolar ödemiş, yani muhtemelen o evin ipoteğini taşıyor. Kiralık olabilecek diğer dördünün satın alma fiyatları yüz bin doların altında, 75.000 ila 93.000 dolar arasında değişiyor. Şimdi, eğer kira yoluyla nakit akışı sağlıyorsa, ayda birkaç yüz dolar kazanıyor demektir."

İpotek ödemesinden daha fazla, bunun zaman içinde onun için işe yaradığını görebiliyorum. Özellikle de eli biraz yatkınsa, bu evlere biraz alın teri dökülebilir. Bunu yapan pek çok insan var. Peki, Mesabi şehri bunu yapmak için uygun bir yer mi? Orada kiralık konutlara yüksek talep var mı? Bu evler dolu mu? Gerçekten bilmiyorum."

"Peki bu evleri ne zaman satın aldı?"

"İlkini dokuz yıl önce 75.500 dolara satın aldı. Sanırım ilk evi daha sonra kiraya verdi, çünkü birincil ikametgahı satın aldığı ikinci ev olarak listeleniyor. Diğer üçünü ise son iki yıl içinde satın almış. Bir de göl evi var."

"Göl evi mi?" Cal söyledi.

"Vermilion Gölü, Waconda Körfezi'nde. Üç yıl önce 424.900 dolara satın almış. Muhtemelen bunun ipotekini de o taşıyor."

"Bu..." Braddock kaba hesap yaptı, "tahminen, yaklaşık 900.000 dolarlık ipotek borcu, artı kamyon ve tekne için ödediği para. Tüm bunlarla birlikte toplam bir milyonu zorluyor. Kiralık evleri nakde çeviriyor olsa bile, eğer öyleyse, hala önemli miktarda borç taşıyor demektir."

Tori, Steak ve Eggs'e alaycı bir gülümsemeyle, "Siz yanlış ilçede çalışıyorsunuz," dedi. "Yani, Superior County'de şerif yardımcıları ne kadar kazanıyor?"

Eggleston, "Buradan çok farklı olduğunu düşünemiyorum," diye cevap verdi. "Bu adam kaç yaşında?"

"Otuzlu yaşların ortalarında diyebilirim," diye yanıtladı Tori, başıyla onaylayan Braddock'a bakarak.

"Departmanda on yıldan biraz fazla çalıştığını varsayarsak, fazla mesaiyi de hesaba katarsak, yılda 55.000 ila 60.000 dolar civarında bir ücret alıyor olabilir."

"Çok fazla gayrimenkul edinmiş," diye düşündü Tori. "Günlük işinden kazandığı paraya bakarak tahmin edebileceğinizden çok daha fazla."

Eggleston, "Miras kalmış olabilir, sanırım," diye önerdi.

"Ya da kayıt dışı geliyordur," diye yanıtladı Braddock. "En hafif deyimiyile matematik b i r a z karışık; akla yatkın değil."

"Jacob Devenish, Geno Olvecky ve emlak hakkında ne demişti?"

"Parayı temizlemek için iyi bir yol," dedi Braddock ve sonra Cal'a baktı. "Stauffer'e söyleyecek miyiz?"

"Sanırım yapmalıyız," dedi Cal.

"Cal..." Tori başladı.

"Yapmak zorundayız Victoria."

"Ya Stauffer gidip Wold'u uyarırsa?" Braddock,

"Uyarmayacak," diye önerdi.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir, başlangıçta kendi adını verdi. İki, Cal ona izin vermez." Braddock bakışlarını Cal'a çevirdi. "Aslında Stauffer'a söyle, Wold'un bugün nerede olduğunu bize bildirmekten başka bir şey yapmasın."

"Neden?"

"Çünkü o kızlar hâlâ bu eyaletteyse, ki bence öyleler, yollar açıldığında harekete geçeceklerdir. Biraz zor bir ihtimal ama Wold bu adamlarla bir bağlantı olabilir. Elimizde arama emri çıkartmak için yeterli delil yok, o yüzden Tori, Steak ve ben onu bulup neyin peşinde olduğunu öğreneceğiz."

Cal başını salladı ve aramayı yapmak üzere odadan çıktı.

"Sizinle gelmemi ister misiniz?" Steak sordu.

Braddock başını salladı. "Sen ve koca kıçlı kamyonetin, dostum. Bizi gitmemiz gereken yere götürecek yetkiye ve güce sahip. Hadi hazırlanalım."

Braddock ve Steak yolculuk için hazırlıklarını yaparken, Tori Tracy Sheets'i aradı.

"Mack ya da Sims'ten evlat edinme konusunda bir haber var mı?" "Henüz yok."

"Onlar sana dönene kadar, araştırman gereken biri var." Sheets'e Tanner Wold hakkında bilgi verdi. "Görebildiğimiz kadarıyla mali durumu pek parlak değil, en azından yüzeysel olarak. Vergileri bir hikâye anlatabilir."

Braddock ve Steak iki büyük spor çantasını üçü için gerekli ekipmanla doldurdu. Hepsi ağır paltolarını ve eldivenlerini aldı,

şapkalar ve kışlık botlar.

Braddock, "Benzin istasyonunda bir mola verdikten sonra yola çıkıyoruz," dedi.

Pavi bir tabureye oturmuş, kahvesine biraz krema ve şeker karıştırırken önünde bir tabak tereyağlı tost duruyordu. Normalde aşağıdaki göle panoramik bir manzara sunan tavandan tabana uzun pencerelerden dışarı baktığında, esen karın arasından zar zor görebiliyordu.

Bir televizyonda hava durumu kanalı çalarken, bir diğerinde haber kanalının sesi kısılmıştı. Son hava durumu raporu fırtınanın hafiflediğini ve öğleden sonra doğu-güneydoğu yönünde kuzey Minnesota'dan kuzey Wisconsin'e doğru ilerleyeceğini gösteriyordu.

Nico mutfığa girdi, kendine bir fincan kahve doldurdu ve onun yanına oturdu. "Bu hava tam bir kâbus."

"Öyle," diye onayladı Pavi.

"Tanner nerede? Burada olması gerektiğini sanıyordum?"

"Sarışın birkaç saatliğine işe çağrıldı. Gitmekten başka çaresi yoktu."

"Geri dönebildi mi?"

"Evet. Daha sonra burada olacak. Soruşturmayla ilgili bazı kontroller yapacağını söyledi."

"Sonra da bu gece mi taşınacağız?" Pavi başıyla onayladı.

"Nasıl patron? Buradan gizlice kaçmaya mı çalışıyoruz?"

"Bir şekilde. Söylesene, bu göldeki buz ne kadar kalın?"

"Yılın bu zamanında, Şubat'ın ortalarında, iki fitten fazla kalınlıkta, belki üç fit kadar. Çok kalın."

"Sürekli kalın mı?"

"Sanırım öyle," dedi Nico başını sallayarak.

"Emin olmak için test etmenin bir yolu var mı?"

"Evet. Garajda bir buz burgusu var. Görmek için delikler açabiliriz."

Pavi, "Biri ön tarafta bunu yapsın," dedi ve ayağa kalkıp pencerelere doğru yürümeden önce kahvesinden bir yudum aldı. Kulübenin kayalıklar üzerindeki yüksek tüneğinden göle baktı. Yaz aylarında manzaranın muhteşem olduğuna şüphe yoktu ama göle ancak zikzak çizen dar bir merdivenle ulaşılabilirdi. "Aşağı inmenin tek yolu merdiven mi?"

"En kestirme yol bu. Ormanın içinden, arazinin arkasından dolanarak kıyı şeridine inen engebeli bir patika var."

"Alex'i dışarıda sabanı dört çekerin önüne bağlarken gördüm. Bu şekilde göle inebilir mi?"

Nico başını salladı. "Sanırım öyle."

Pavi başını salladı ve pencereye döndü. "Yolumuzu henüz sürmediler mi?"

"Hayır. 540 numaralı ilçe yolu biraz sürüldü ama çok tehlikeli. Garaj yoluna giden yol henüz temizlenmedi. Sarışın dışarı çıktı ama kamyonu bunu yapabilecek açıklığa sahip. Alex ve diğer birkaç adam karla mücadele etmek için yine garaj yolumuzu açıyorlar. Temizliyorlar ve iki saat sonra tekrar çıkmaları ve tekrar yapmaları gerekiyor."

Küçük bir kasaba olan Towson'ın kuzeybatısında ve aynı derecede küçük bir kasaba olan Coakley'in on mil kuzeydoğusunda yer alıyorlardı; her ikisinin de nüfusu beş yüzün biraz üzerindeydi. Göl kulübesi Vermilion Gölü'ne bakan sivri kayalık bir noktanın en ucunda yer alıyordu. Buraya ulaşmak için, kuzeydeki dar körfezin diğer tarafına da hizmet veren ortak bir yola çıkan uzun ve dolambaçlı bir araba yolu vardı. Pavi bakışlarını o yöne çevirdiğinde körfezin uzak tarafını ve gölün o tarafına bakan dik kayalığın tepesindeki geniş arazileri işgal eden kulübeleri göremedi bile.

"Koyun kuzey tarafında kaç tane göl evi var?" diye sordu.

"Beş tane."

"Bu evlerden herhangi birinde kimsenin olup olmadığını kontrol ettik mi?"

"Kimseyi görmedim," diye yanıtladı Nico mutfak dolabına doğru ilerleyip bir dürbün çıkarırken. Mutfak dolabına doğru yürüdü.

pencereden ve drbnden kuzeye baktı. "Onları karların arasından görebiliyorum. İçlerinden herhangi birinin dolu olup olmadığını söyleyemem," dedi. Arkasına baktı. "Neden?"

"Burada ne yaptığımızı kimsenin görmesini istemiyorum."

"Görmelerine imkân yok. Şu anda, bu havada bizi göremezler, biz de onları göremeyiz."

"Şu an için endişelenmiyorum. Bu gece hava açtığında, parlak bir dolunay ve açık bir gökyüzü olduğunda endişeleniyorum. İeriyi görebilecekleri konusunda da endişeli değilim; endişelendiğim şey dışarısı."

"Tamam patron," dedi Nico. Ceketini giydi ve n kapıdan çıkıp bir kez daha araba yolunu temizleyen ekibin yanına gitti.

Yarım saat sonra Alex geri dönmüş, Paradise Ridge Yolu boyunca yer alan beş kulübeyi incelemek için dört tekerlekli araçla körfezin etrafını dolaőmıőtı.

"Ve?" Pavi sordu.

"Bütün kulübeler kapalı. Hiçbir araba yolu temizlenmemiő. Kar hiç bozulmamıő. Orada hiç kimse yok. Her yer sessiz." Pavi başını salladı ve sonra emretti, "Gle inen merdivenleri temizleyin, ve buzun kontrol edilmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?" Alex ve Nico başlarıyla onayladılar.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"BU ŞEY YASAL MI KI?"

"Ve bir de..." Steak karların arasından gözlerini kısarak ileriye baktı, "evet, şehir sınırları tabelası. Mesabi'ye hoş geldiniz," diye rahatlayarak haykırdı ve direksiyonu sıkıca kavrayışını biraz gevşetti. "Tanrı'ya şükür başardık."

Manchester Bay'den kuzeydoğudaki Iron Range şehri Mesabi'ye 140 millik bir yol vardı. En iyi hava ve yol koşullarında iki buçuk saatlik bir yolculuktu. Zorlukla sürülmüş yollar ve sert kar yığınlarının altında buzlanma olan şiddetli bir kar fırtınasında Steak bu tehlikeli yolu üç saatten biraz fazla bir sürede kat ederek onları saat 13:00'ten hemen sonra oraya ulaştırmayı başardı.

Braddock Cal'ı aradı. "Başardık. Durum nedir?" "Stauffer saat 14:00'e kadar orada olacağını söylüyor."
"10-4."

Stauffer, Tanner Wold'un o gün görevde olmayacağını doğrulamıştı ama yardım etmek için onu Mesabi'deki şerifin ofisine çağırmıştı.

Tori, "Stauffer'ı gittikçe daha çok seviyorum," dedi.

"Tehlikeyi seziyor," dedi Braddock. "Wold temiz çıkarsa risk azalır, çünkü kazıyı biz yaptık, o değil. Ve eğer bir şey bulursak, bunu ortaya çıkardığı için övgünün bir kısmını talep edecektir."

Stauffer'in el çabukluğu onlara Mesabi'ye ulaşmaları ve Wold'un peşine düşmeleri için zaman kazandırmıştı.

Önce benzin, yiyecek ve içecek tedariki için hızlı bir mola verdiler. Biftek daha sonra GPS talimatlarını takip ederek şehir merkezinin ortasında bulunan şerifin ofisine gitti. Bu 8.000 nüfuslu işçi kasabası, Kanada sınırındaki International Falls kasabasına kadar yüz mil boyunca kuzeye doğru giden son önemli kasabaydı.

"Stauffer Cal'a özel araçların caddenin karşısında, sağdaki ilçe otoparkına park edildiğini söyledi."

Tori, "İşte gümüş rengi kamyonet," diye gözlemledi ve ardından, "Şerif departmanında çalışıyorsan bir Ford pikap sahibi olman şart mı?" diye takıldı.

"Arkada rahat mısın?" Steak dikiz aynasına bakarak sordu. "Mesabi'ye tek parça halinde vardınız mı?"

"Evet."

"O zaman benimle alay etme ve sadece teşekkür et."

Braddock, Wold'un kamyonetini görebileceği iyi bir yer ararken Tori şakacı bir şekilde kafasının arkasına vurdu ve sonunda Steak'i yarım blok güneydeki bir kilisenin otoparkına çekmesi için yönlendirdi. Steak geri geri gidip park etti, böylece karla kaplı iki araba onlara siper oldu.

Tori kamyonetin arka koltuğundan, kar yağmaya devam ederken arka camdan gümüş kamyoneti gözlemleyebildi. İki büyük turuncu kar küreme kamyonu, kasaba zayıflayan ama henüz bitmemiş olan kar fırtınasından k u r t u l m a y a devam ederken sokakların kenarlarında büyük yığınlar halinde karları itiyordu.

Bekleyişleri yirmi dakika sürdü.

Tori gözlerini dürbününe dikmiş, "İşte geliyor," diye gözlemledi. Braddock da arkasını döndü ve Şerif Yardımcısı Tanner Wold'un kardan korunmak için başını eğmiş, elleri ceketinin ceplerinde, kaldırım boyunca ve sonra kar yığınlarının etrafından dolaşarak kamyonuna doğru ilerlediğini gördü. "Saat ikide yola çıkıyorum."

Steak motoru çalıştırdı.

Tori, Wold'un kamyonetine atlamadan önce ön ve yan camlarda biriken karı temizlemek için uzun kazıyıcı ve fırçasını kullanmasını izledi. "Sağa dönüyor. Yanımızdan geçecek."

Biftek sola baktı ve pikabın geçişini izledi. Kendi kendine yavaşça üçe kadar saydı, park yerinden çıktı, sağa döndü ve

takip etti.

"Onu sıkmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Braddock. "Bahse girerim evine doğru gidiyordur. Altı ya da yedi blok ileride."

Altı blok sonra Wold sola, 6. ve 7. Sokaklar arasındaki bir ara sokağa döndü.

Tori telefonuna bakarak, "6. Sokak'tan sola dön," diye geveledi.

"Güven bana." Steak 6. Sokak'tan sola döndü ve sırtıttı. "Çok zekisin."

"Benim de öyle zamanlarım oluyor."

Bloğun kuzey yarısında, 6. Cadde ile 3. Bulvar'ın köşesinde tek katlı, dikdörtgen, kırmızı tuğlalı bir ofis binası vardı. Binanın arkasında geniş bir açık hava otoparkı vardı. Otoparktan güneye doğru baktıklarında, Wold'un ara sokaktan aşağıya doğru ilerlediğini görebiliyor ve ona paralel olarak ilerleyebiliyorlardı. Yolun yarısında sağa dönerek kısa, geniş bir araba yoluna girdi ve iki duraklı müstakil bir garajın önüne park etti.

Steak sokağın kenarına çekip bir kar setinin arkasına park etti. Bankın üzerinden görebiliyorlardı ama onlara doğru bakan biri taksinin sadece üst yarısını görebilecekti. Üçü de Wold'un kamyonetinden inip garajın sol tarafındaki karların arasından geçerek modifiye edilmiş bej renkli iki katlı binanın arka kapısına doğru ilerleyişini izledi.

Tori ön koltuğun arkasına doğru eğilerek "İlginç," diye mırıldandı.

"Ne?" Biftek sordu.

"Garaja park etmemiş," dedi Braddock sessizce.

"Yani?" Steak cevap verdi.

"Kar yağıyor ve iki duraklı bir garajı var ve kamyonetini içeriye park etmiyor. Bu size ne anlatıyor?"

Steak bir saniye sonra anladı. "Evde uzun süre kalmayabilir."

"Bu doğru." Braddock tekrar Tori'ye baktı. "Gidelim mi?"

"Evet."

Küçük siyah bir çantayı açtı ve içinden bir tarafı mıknatıslı, küçük, dikdörtgen şeklinde siyah bir kutu çıkardı. Bu bir GPS takip cihazıydı, Braddock'un masasında bulundurduğu ticari bir setti. Açtı ve

İzleyici ve küçük ışık yanıp söndü ve sonra sabit yeşil kaldı. Ardından, takip cihazını okuduğundan emin olmak için el GPS monitörünü açtı. "Hazır."

Steak arabayı bloğun etrafında dolaştırdı ve Wold'un kamyonetinin hemen yanında durdu, böylece evden görünmeyeceklerdi. Tori araçtan atladı ve takip cihazını kamyonun arka tamponunun altına iyice sıkıştırdıktan sonra tekrar kendi araçlarına atladı.

Biftek ara sokakta uzaklaştı. "Bu şey uzaktan bile yasal mı?"

Braddock umursamaz bir tavırla, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Eğer hareket halindeyse, Mesabi'nin dışına çıkacağını düşünüyorum ve onu şehir dışında takip etmemiz gerekirse, kendimizi ele vermeden onu takip edemeyiz. Oyunu değiştirdik."

Tori, "Tüm bunların yasallığı konusunda daha sonra endişeleniriz," diye ekledi.

Steak arabayı tekrar bloğun etrafından dolaştırdı ve kar setinin arkasındaki pozisyonunu aldı. Beklerken, "Bana mı öyle geliyor, yoksa kar azalmaya mı başladı?" diye mırıldandı.

"Öyle," dedi Tori.

Wold on beş dakikadan daha az bir süre evde kalmıştı; üniformasını değiştirip sokak kıyafetleriyle evden çıkmasına yetecek kadar bir süre. Braddock ve Tori dürbünle Wold'u izlediler. Ceketinin fermuarı açıldı ve sağ kalçasında bir silah olduğunu görebiliyorlardı ama onları en çok ilgilendiren şey bu değildi.

"Elinde ne olduğunu görüyor musunuz?" Braddock gözlemledi. "Bir saniyeliğine kulağına götürdü."

"Polis telsizine benziyor," dedi Tori.

Wold garaj yolundan geri geri çıkarak 3. Cadde'ye geri döndü ve oradan sola dönerek güneye doğru ilerledi. GPS monitörü konumunu takip ediyordu.

Braddock, "Bırak önümüzden gitsin," dedi. "Bırak GPS işini yapsın."

Steak geri çekilerek Wold'un birkaç blok ilerlemesine izin verdi, böylece kısa sürede onu gözden kaybettiler.

"53. Otoyolda kuzeye doğru gidiyor," diye bildirdi Tori.

Steak hız sınırını takip ederek arabayı sürerken, Tori GPS monitörünü Braddock'a verdi ve omzunun üzerinden bakarak

Mesabi'den kuzeye doğru giderken Wold'un bir mil arkasındaydı. Otoyol karla kaplıydı ama kar yağışı devam ediyordu ve yol kamyonun lastiklerinin altında kaygandı. Kar azalsa da görüş mesafelerini kısıtlamaya devam ediyordu, öyle ki Wold kuzeye doğru ilerlerken önlerini göremiyorlardı.

"Önümüzdeki kasaba neresi?" Tori on dakika sonra sordu.

"Coakley," diye yanıtladı Steak. "Buranın yirmi mil kuzeyinde küçük bir kasaba. Ondan sonra, bir saat kuzeydeki International Falls'a kadar ormandan başka pek bir şey yok."

Yirmi dakika sonra cevaplarını almışlardı.

Braddock önce Tori'ye sonra da Steak'e monitörü göstererek, "Coakley'den ayrılmış," diye rapor verdi. "Ve... şu anda kasabanın kuzeydoğusundan geçiyor," diye ekledi bir dakika sonra kasaba ve eski moda gümüş çelik sütunlu su kulesi görüş alanlarına girerken. Steak'e baktı. "Gölde bir yeri olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Steak başıyla onayladı. "Vermilion Gölü'nün dışında ve oraya gitmek için bu yolu kullanacaksın." Yavaşladı ve sağa dönerek Wold'un Coakley'den geçip kasabanın kuzeydoğusuna giden yolunu takip etti.

Wold çok daha az sürülmüş bir yoldan doğuya doğru ilerliyordu.

Steak, Wold'un onlardan kaçmayacağını bildiği için zorlamadan geri çekilmeye özen gösterdi. Yoksa kaçarmıydı? "Misafirimiz var."

Braddock ve Tori arkalarına döndüklerinde Ford Explorer kullanan bir eyalet polisi gördüler.

"Bana doğru hızla ilerledi," dedi Steak. "Bakışını, yaklaşımını biliyorum; ışıklara çarpacak."

Tori Braddock'a baktı. "Takip cihazının menzili nedir?"

Braddock monitörü Tori'ye uzatırken, "Wold'un o kadar ileri gitmesini isteyeceğimiz kadar değil," dedi. "Şimdi kenara çek."

Steak işaret verip kenara çekti, eyalet polisi de öyle yaptı ve ışık çubuğunu yaktı. Braddock ve Steak camlarını indirdi ve kolluk kuvveti kimliklerini uzattı. Bu, polis memurunun hızla Braddock'un yanına yaklaşmasını tetikledi.

Braddock, "Merhaba, polis memuru," diye selamladı ve göğüs plakasında Fleming yazan polis memuruna kimliğini uzattı.

"Shepard County'den çok uzaktasınız, Dedektif Braddock. Özellikle de bu havada. Burada ne işiniz var?"

Braddock, "Kayıp kızlarla ilgili soruşturmayı ben yürütüyorum," diye cevap verdi. "Ve burada ulaşmamız gereken olası bir ipucunu araştırıyoruz."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Fleming ve Braddock'un kimliğini geri verdi. "Size sağlayabileceğim herhangi bir yardım var mı?"

"Henüz değil. Bizi neden kenara çektiğinizi sorabilir miyim?"

Fleming, "Dışarıda şüpheli görünen bir araç kullananlar için alarmdayız," diye açıkladı. "Bu kar, rüzgar ve buzlu yollarda fazla trafik yok. Yüksek açıklığa sahip bu kamyonun içindesiniz ve arkadaki kadın da dahil olmak üzere araçta birden fazla kişi olduğunu söyleyebilirim. Hızlıca bir göz atmaya değer diye düşündüm."

Braddock başını salladı ve sırttı. "Ve bunu yapmaya devam ediyorsun, Trooper. Sanırım burası sizin genel devriye alanınız?"

"Evet, efendim."

"Benim için iki şey yap. Eğer ensenizdeki tüyleri diken diken eden birini görürseniz, onu kenara çekin, destek çağırın ve beni aramaktan çekinmeyin." Fleming'e kartını uzattı. "Cep telefonum arkada."

"Evet, efendim. Diğer şey nedir?"

"Buradaki varlığımızdan tek kelime bile etme, tamam mı? Ne dediğimi anlıyor musun, Trooper? Bizi kenara çektiğinizi kimseye söylemeyin. Ve... bu genel çevrede kalmaktan korkmayın."

Trooper Fleming başını salladı ve geri çekildi.

Braddock, kamyonu vitese takıp uzaklaşan Steak'e baktı. Tekrar Tori'ye baktı. "Şu anda ne kadar gerideyiz?"

"Onu hâlâ takip ediyoruz ama şu anda beş ya da altı mil gerideyiz."

"Bunu kapatabilirim," dedi Steak.

Yol koşulları göz önüne alındığında oldukça temkinli davranmakla birlikte, sonraki on dakika içinde farkı daha rahat bir şekilde üç mile indirmeyi başardı. Gösterge tablosu navigasyonunun sol üst köşesini işaret ederek, "Göle yaklaşıyoruz," dedi.

ve Vermilion Gölü'nün haritadaki mavi çizgileri. "Yılın bu zamanında buraya hiç gelmedim ama buzda balık tutmanın harika olduğu söyleniyor."

"Peki ya yazın?" Braddock sordu. "O devasa dubanı buraya getirdin mi?"

"Getirdim. Göl muhteşem. Eşim ve ben kendimize ait bir göl yeri için para biriktiriyoruz ve buraya gelebiliriz."

Çoğu öyle ya da böyle manzaralı on binden fazla gölün bulunduğu bir eyalette Vermilion Gölü en ikonik göllerden biriydi. Doğudan batıya otuz mil boyunca uzanan bu göl, yüzlerce ormanlık ada ve bir o kadar da çıkıntılı, sivri ve kayalık körfeze sahip, ağaçlarla kaplı dolambaçlı kanallardan ulaşılan açık suların engebeli ama büyüleyici bir karışımıydı. İkiz Şehirler'den güneye doğru dört saatten fazla bir mesafede yer aldığından kolay erişilebilir değildi. Uzak konumu göz önüne alındığında, gölün geniş alanları gelişmemiş ve doğal haliyle kalmıştır. Kuzeydoğuya doğru ilerledikçe gölün güneybatı kenarları haritada daha belirgin bir şekilde görünmeye başladı.

Braddock "Döndü," diye gözlemledi ve GPS ekranındaki haritayı Wold'un konumuna yaklaşacak şekilde ayarladı. "Kulübesi için Waconda Körfezi mi demiştin?"

"Evet."

"Görünüşe göre oraya gidiyor."

Braddock ve Tori, Wold'un göl evinin çevresindeki bölgenin Google uydu haritalarına bakarken Steak 540'ı takip etti.

"Buraya yaklaşıyoruz," dedi Braddock. "Şuradan sola dönün..."

"Anladım," dedi Steak ve sola dönerek, küçük ama zar zor görülebilen bir kulübeye giden, ormana açılan dar bir araba yolunu geçti. Yavaş yavaş ilerleyerek sonunda yoldaki bir T noktasına geldiler. Sola dönerlerse, Wold'un göl evi sağdaki ilk araba yoluydu.

Tori dürbününü gözlerine dayamıştı. "Sanırım onu ağaçların arasında görebiliyorum. Kamyoneti garajının önüne burun üstü park etmiş ve garaj kapısı açık. Bir şey itiyor."

"Kar küreme makinesi," diye ekledi Braddock, şimdi kendi dürbünüyle bakıyordu. "Ve görünüşe göre..." sola doğru ilerledi ve

"Kamyonetin arka kasasına doğru u z a n a n bazı tahtaları var."

Tori, "Işıkları hâlâ açık," dedi. "Ve kamyonetin arkasından çıkan egzozu görüyorum. Hâlâ çalışıyor. Bu olası bir pit stop gibi görünüyor."

Steak kendi kamyonetini geri vitesine taktı ve daha önce geçtikleri araba yolunun hemen yanından geçen yolda geri geri gitti.

"Orada sıkışıp kalmayın," diye uyardı

Braddock. "Bu bebekle boşluk endişesi yok."

Garaj yoluna girdi, aracı geri çevirdi ve ana yoldan otuz metre geriye, burun üstü park etti, sonra da farlarını söndürdü.

Sabırla oturdular, kamyon çalışır haldeydi, üçü de GPS ekranını izliyordu.

Steak, "Sırf kar küreme makinesini almasını izlemek için peşinden buraya kadar geldiysek çok kızarım," diye mırıldandı.

Braddock etrafına bakındı ve sonra başını kaldırdı. "Biliyor musun, kar yağışı neredeyse durdu. Şimdi sadece hafif çisenti var." Gösterge panelindeki saate baktı. "Saat 16:15. Tahminciler öğleden sonra yağışın kesileceğini söylemişlerdi. Yanılmamışlar."

"Hareket ediyor," dedi Tori. "Ve... işte gidiyor," diye ekledi, şimdi arkasına bir kar küreme makinesi bağlanmış olan gümüş pikap yanlarından geçerken. Gözleri GPS ekranına geri döndü. Wold otoyoldan sola döndü.

"Peki şimdi nereye gidiyor?" Tori sordu.

Hepsi Braddock'un tuttuğu monitöre baktı. Wold bir kez daha kuzeydoğuya doğru ilerliyordu, yolun birkaç mil yukarısında göle ulaştığında çıkmaza giren bir otoyolda. Sağa dönmeden önce sadece iki mil daha gitmiş, Paradise Ridge Yolu'nda doğuya doğru ilerlemiş ve göle doğru çıkıntı yapan bir noktanın sonunda durmuştu.

"Gidelim," diye emretti Braddock.

Tori ve Braddock etrafı incelerken Steak kamyonu ileri doğru çekti.

"Şu sivri kayanın büyüklüğüne bakın," dedi Braddock, hendeğin yanından çıkan ok başı şeklindeki büyük bir kayaya atıfta bulunarak

Yolda. "O Şeye çarpmak istemezsin."

"Bu iyi bir işaret," dedi Tori. "Bir sonraki dönüşü belirlemek için."

Paradise Ridge Yolu için sağa dönüşü çeyrek mil daha ilerideydi. Steak yavaşladı ama dönmek için beklemek zorunda kaldı. Sarı ışıklı çubuğu yanıp sönen büyük bir kar küreme aracı sağ tarafta devasa bir kar yığınını itiyordu. Kar küreme aracı dönüşü sinyali verdiklerini gördü ve otoyola çıktı, yanlarından geçerken onlara dostça bir el salladı.

Paradise Ridge Yolu dardı, bir dizi hafif yükselti ve ardından geçilmesi gereken sığ vadiler vardı. "Bu yolun sürülmüş olmasđ iyi bir Şey," dedi Steak, yoldaki T'ye inmeden önce bir yükselti daha aŐtıklarında. "Şimdi ne olacak?"

"Sağa gitti," dedi Tori ve gösterge panelindeki navigasyon haritasını işaret etti. "Sağda sadece bir yer var; o noktaya kadar gidiyor."

Braddock, "Burada kar hafiflediğine göre, ben derim ki bu koyun karşı tarafında kalan son birkaç kulübeye doğru sola gidelim ve ne grebileceğimize bakalım," dedi.

Wold mutfağa girdi, orap Şapkasını çıkardı ve ceketinin fermuarını açtı. Max ve Alex oradaydı. Wold'un diğer evlerde çalıştıkları için tanıdığı diğer altı adam açık aile odasında uzanmış, barın üstündeki duvara monte edilmiş büyük düz ekran televizyonlarda Premier Lig futbol maçı oynanırken rahatça sohbet ediyor ve bira içiyorlardı. Bu da garaj yolunun kenarına park edilmiş fazladan araçları açıklıyordu.

"Tanner, dnmŐŐn," diye selamladı Max onu.

"Kar küreme makinesi yanımda. Onunla ne yapacağız?" Wold sordu.

"Göreceksin," dedi Pavi ve Wold'a kendisini takip etmesi için el sallayarak Nico'yla birlikte bir odaya girdi. "SoruŐtırmada işler ne durumda? Ne duydunuz?"

Wold telsizini kaldırdı. "Ortalık sessiz."

"Peki ya şu bahsettiğin Braddock ve Hunter, neyin peşindeler?"

"Bilmiyorum."

"Ne biliyorsun?" Pavi sordu.

"Pavi, senin ve Nico'nun fotoğrafları kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmesi için eyalet çapında dağıtıldı. Braddock ile Duluth'taki Costa ailesi arasında temas olduğunu ve Sasha Costa'nın kaçırılmasının Savannah Devenish'inkiyle bağlantılı olduğuna inanıldığını biliyorum. Başka bir deyişle, doğru yerlere bakıyorlar ama bu bağlantıyı kurmanın ötesinde başka bir şey duymadım."

"İyi haber var mı?"

"Evlere baskın düzenledikleri Cumartesi gününden bu yana Superior County'den herhangi bir yardım istemediklerini söyleyebilirim."

"Bugün işe çağrıldınız, değil mi?"

"Çağrıldım," diye cevap verdi Wold.

"Sana bugün izinli olmanı söylemiştik."

"Öyleydi ama bu fırtına acil bir durum ve şerif beni ve diğerlerini saat 14:00'e kadar çağırırdı.

"Daha fazlasını bilmediğimiz için endişeliyim," diye homurdandı Pavi.

"Bilmemenizin bir nedeni de fırtına," diye önerdi Wold. "Eğer fırtına olmasaydı, tüm bu yaşananlar çok daha geniş kapsamlı olurdu. Fırtına yüzünden medya henüz Manchester Körfezi'ne ulaşamadı. Onlar gelene kadar, umarım siz gitmiş olursunuz."

"Yine departmanınızdan bir haber yok mu?" Pavi sordu.

Wold başını salladı. "Arama yok, yardım ya da soruşturma talebi yok. Olsaydı," telsizini kaldırdı, "haberim olurdu. Bir çağrı gelirse haberimiz olur."

Pavi ve Nico hızlıca bakiştılar. "Peki ya eyalet yetkilileri? Onlar neyi izliyor?"

"Yolları, havaalanlarını ve duyduğuma göre sınır geçişlerini. Ama asıl izledikleri şey yollar. St. Cloud'dan buranın kuzeyine kadar iki metre kar yağdı. şu anda seyahat etmek zor. Bırakın burayı, bu sabah Mesabi'ye dönmek bile kolay olmadı,

53. karayolu sürülebilir durumda olmasına ve kar yağışının durmasına rağmen. Planınız havanın kararmasını beklemek, sonra onları bir kamyonu, minibüse, SUV'a bindirmek ve dışarı çıkarmaya çalışmaksa, bu risklidir. İhtimaller muhtemelen senden yana, ama

."

"Plan bu değil." "Neymiş o?"

"Kar küreme makinesini getirdiğini söylemiştin, değil mi?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"ÇOK GEÇ OLANA KADAR ONLARI GÖREMEYECEĞİZ."

Steak kulübenin sol ön köşesindeki bir çitin arkasına çömelip av dürbünüyle etrafı gözlerken, "Beş adam gördüğüme eminim," dedi.

Solunda, Tori ve Braddock uzun bir odun yığınının arkasından gözlüyorlardı. Üçü de dar koyun kuzey tarafındaki son kulübedeydi. Bulundukları yerden, Steak'e göre tam 274 metre uzaklıkta, güney tarafındaki noktada bulunan devasa kulübeyi gözlüyorlardı.

Braddock, "Sanırım altı kişi saydım, az önce bir adam daha içeri girdi," dedi. "Hayır, durun, sanırım..."

"Yedi," diye kabul etti Steak. "Az önce ana oturma alanına bir adam daha girdi." Evin yanından ayrıldı ve odun yığınının arkasında onlara katıldı. "Hepsi ön oturma odasındalar, etrafta dolanıyorlar."

Dürbünü Braddock'a uzattı, o da dürbünden baktı. "Henüz tanıdık gelen birini göremiyorum. Wold'u bile görmedim. İnsan içeride başka kimler olduğunu merak ediyor."

Tori dürbününün boynunda sallanmasına izin verdi. Ming'in tarif ettiği kulübenin ressam çizimi ile önlerindeki bina arasına bakıyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Braddock ona şöyle dedi. "Burası mı?"

"Olabilir, ama Ming onu sadece araba yolundan gördüğünü söyledi ve ben kulübenin o kısmını buradan göremiyorum. Koyu kahverengi olduğunu söylemişti; kesinlikle öyle. Dik eğimli bir çatısı olduğunu söylemişti, o da var."

Braddock, "Bence burası bizim evimiz," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi Tori.

Tam önlerinde ve belki de kırk metre altlarında, bir bıçağın sivri ucu gibi kayaya oyulmuş dar bir koy vardı. Bulundukları yerin yüz elli metre batısında sona eriyordu.

Bulundukları yerden körfez boyunca güneye ve hafifçe aşağıya, kulübeye bakıyorlardı ama bu kulübe sıradan bir kulübe değildi, daha çok süslü bir av kulübesine benziyordu. Ön cephe boyunca, yarım sekizgen bir ay şeklinde uzanan pencereler iki kat yüksekliğindeydi. İçeride yüksek bir şömine, üzerinde bir dizi düz ekran televizyon bulunan büyük bir bar, kanepeler ve sandalyelerle dolu bir oturma alanı görülebiliyordu. Arkada ve sağda modern açık mutfak vardı.

"Bu devasa kulübeye sahipsiniz, sonra garaja kadar uzanıyor. Kaç tezgah olduğunu göremiyorum ama en az üç tane olduğuna bahse girerim," diye gözlemledi Tori. "Arkada dairesel bir araba yolu alanı var gibi görünüyor."

Braddock dürbünüyle sağa doğru ilerlerken, "Katılıyorum," dedi. "Çok sayıda kamyon. İçinde bir sürü adam var. Bir şeyler dönüyor."

"Wold'u buldum!" Steak bildirdi. "Ön taraftaki aile odasında. Birkaç adamla konuşuyor gibi görünüyor."

Tori, "Ve bir şeye hazırlanıyor gibiler..." diye gözlemledi. "Çorap şapkası takan ve eldiven giyen adamlar görüyorum. Sanki dışarı çıkıyorlar."

"Ne yapmak için?" Braddock batıya bakarken mırıldandı. "Beş dakika içinde hava tamamen kararacak."

Üçü de etrafı izlerken, adamlar aile odasından çıkıp mutfaktan geçerek gözden kayboldular.

"Nereye gittiler?" Steak merak etti.

Tori'nin telefonu çalmaya başladı. Ekranı baktı. "Buna baksam iyi olacak."

"Tracy, ne oldu?" Tori kamyonete geri tırmanırken, ısınmak için bir şans yakaladığını söyledi.

"Uzun ve *ilginç* bir gün oldu," dedi Tracy Sheets. "Ajan Mack St. Petersburg'a ulaştı ve eski FSB bağlantısı Mironov'la buluştu. Ulitsa Mira yetimhanesine gittiler ve soyadı olmayan Svetlana ve Sasha etiketli bir evlat edinme dosyası bulduklarında bazı şeyler öğrendiler."

"Ne gibi?"

"On altı yıl önce, geçen Ekim ayında, iki kız çocuğu yaşlı bir adamın eşlik ettiği genç bir kadın tarafından bırakılmış. Soyadı olmayan Yekaterina adındaki kadın çok hastaydı. Verdiği tek talimat kızların, tekrar ediyorum, birlikte evlat edinilmemesiydi."

"İlginç," diye yanıtladı Tori. "Onları koruyordu. Kimden?"

"O konuya birazdan geleceğim. Asıl kötü haber şu ki, yetimhaneye ilk gelenler biz değildik."

"Edwin Gilbert gibi mi?"

"Evet. Bu kez Olga Yulenko'ydu." "Öldü."

"Evet."

Tori'nin gözleri kapandı. "Lanet olsun."

"Aralık ayı başında evinde boğularak öldürülmüş olarak bulundu. Yetimhane çalışanlarından ikisinin söylediğine göre, biri bu Pavi'ye çok benzeyen oldukça korkutucu iki beyefendi gelip ona bazı sorular sorduktan sonra."

Tori iç çekti. Olga bunu hak etmemişti, kimse hak etmemişti. Annelerinin istediği gibi kızları koruyordu. "Eğer Olga öldürüldüyse, biz nasıl..."

"Bunu öğrenmek mi?" Tracy söyledi. "Yetimhanedeki başka bir kadın ona yardım etmiş ama adı hiçbir evrakta geçmediği için katilin dikkatinden kaçmış. Özel Ajan Mack'le konuştu. Ama dinle, Olga'nın öldürüldüğünü birkaç saattir biliyorum. Şimdi arıyorum çünkü az önce Özel Ajan Sims ile konuştum. Denklemin diğer yarısı Moskova'da gerçekleşti. Sims orada tanıdığı birkaç kişiye ulaşmış. Onlara bu Pavi'nin resmini göstermiş."

"Ve?"

"FSB'deki bağlantısına göre, adamın adı Pavel Nemchenkov. Anatoly Kalichnikov adında bir oligark için çalışan bir infazcı. Pavel Moskova'da çok düşük bir profil çiziyor ve nadiren görülüyor. FSB onun bugünlerde zamanının çoğunu Karadeniz'de geçirdiğini düşünüyor. Ama Kalichnikov'un halledilmesi gereken bir işi olduğunda her zaman aradığı kişi bu Pavi."

"Bu neden şimdiye kadar sürdü?"

"Rusya'da oligarklar ülkenin işleyişinin merkezinde yer alıyor. Servetleri ve Rus başkanıyla olan bağlantıları onlara muazzam bir güç ve nüfuz sağlıyor. FSB onları koruma konusunda çok dikkatli ve başkan istemediği sürece neredeyse hiç dava açmıyor. Sims'in bağlantısıyla FSB'nin yakınında değil, özel olarak, bire bir konuşması gerekiyordu. İşte o zaman Pavel Nemchenkov'un kimliğini öğrendi. Ve ilginç bir şey daha öğrendi."

"Neymiş o?"

"Bu oligarkların çoğu yol boyunca bir ya da iki kavgadan sağ çıkmak zorunda kalmış. Kalichnikov da onlardan biriydi. Görünüşe göre, zamanında savaştığı oligarklardan biri Grigory Miska adında bir adammış. Miska on altı yıldan biraz fazla bir süre önce, Eylül sonunda arabasına konan bir bombayla öldürülmüş. Kendi askeri vardı, Slava Balderis adında bir adam. Slava Balderis'i on altı yıl boyunca kimse görmemişti, ta ki Ekim ayı başında İrlanda'nın Dublin kentindeki bir apartman dairesinde ölü bulunana kadar. Zehirlenmiş. Ve bir güvenlik kasetinde kim ortaya çıktı?"

"Pavel Nemchenkov."

"Tamamdır."

"Büro'nun elinde Nemchenkov'la ilgili bir şey var mı?"

"Hayır, bu da onun gölgelerde çalışma yeteneğini gösteriyor. Muhtemelen bir sürü takma adı olan bir adam. Kalichnikov hakkında bir şeyler var ve daha fazlasını araştırıyorum."

"Şu ana kadar elinde ne var?"

"Kalichnikov şu anda altmışlı yaşlarında. Birkaç fotoğrafını gördüm. Yakışıklı bir adam, kendine has, dünyevi bir görünüşü var. Yıllarca enerji bakanlığında çalıştı. Doksanlı yılların başında ayrılmış ve emlak ve finans sektörüne girmeden önce petrol ve doğalgaz alanında milyarlar kazanmış ve Rusya Devlet Başkanı ile iyi ilişkiler içinde. Ama karşılaştığım iki küçük ilginç bilgi var."

"Hangileri?"

"Burada, Amerika'da işleri var. Miami'de önemli gayrimenkul ve finansal çıkarları var..."

"Bu o kadar da şaşırtıcı değil. Miami'de bir sürü Rus var." "...seks kaçakçılığıyla bağlantılı olduklarından da şüpheleniyoruz."

"Ah."

"Bir yıl önce Miami'de yaşanan ve büyük yankı uyandıran Goldstein seks ticareti davasını hatırlıyor musunuz? Bazı ünlüleri, politikacıları ve iş adamlarını içine çekmişti."

"Evet."

"Kalichnikov'un adı o davanın kayıtlarında ortaya çıktı."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Tori. "Büro, Miami'deki gayrimenkulleri ve işletmeleri seks ticaretinden elde edilen parayı aklamak için kullandığını düşünüyor."

"Evet. Şimdi, yumurta mı tavuktan önce geldi, yoksa tavuk mu yumurtadan önce geldi, ya da bu durumda emlak ve finans mı yoksa seks ticareti mi emin değilim, ama inkar edilemez bir gerçek var ki, eğer Amerika Birleşik Devletleri'nde seks ticaretinden para kazanıyorsanız, bu parayı temizlemenin bir yolunu bulmanız gerekir. Bu parayı gayrimenkul ya da ticari gayrimenkul binalarınıza koyduğunuz işletmeler ya da bankalarınız aracılığıyla yönetirsiniz." "Ve ne olursa olsun, sanırım sizin Tanner Wold da vergilerine hızlıca bakarak Mesabi'deki gayrimenkulleriyle küçük ölçekte aynı şeyi yapıyor. Şimdilik elimde bu kadar var. Neredesiniz?"

"Bunu sormanız ilginç..."

Kızlar üstlerinde bir sürü hışırtı ve ardından çalışan motorların sesini duydular. Sasha tekrar şifonyerin üzerinde durmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Savannah onu sabitlemek için bacaklarından tuttu. "Ne görüyorsun?" "Dışarıda bir sürü insan dolaşıyor."

"Bir sürü mü? Kaç kişi?"

"Saydım... şu anda gördüğüm sekiz kişi."

"Hâlâ kar yağıyor mu?"

Sasha başını salladı. "Hayır, ama hava kararıyor."

"Bir bakayım."

Sasha dikkatle şifonyerden indi ve Savannah onun yerini aldı, ayaklarının toplarını çekmecenin kenarlarında dengeleyerek dışarıya ilk kez gerçek anlamda bakmaya çalıştı. Sağ tarafa baktı. "Dışarıda önünde pulluk olan dört tekerlekli bir araç var. Çalıştığını söyleyebilirim." Eğildi ve çekmecenin sallanmasına neden oldu.

"Nedir o?" Sasha sordu.

"Şu iri adam, annemi vuran iri adam. Bu adamlara gitmeleri için bağılıyor."

"Nereye gidiyorlar?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Savannah, görüş alanının dışında kalmak için hafifçe çömelerek. "Az önce içeri girdi." Parmak uçlarında yükselip sağ tarafını görebilmek için kendini zorladı. "Dört tekerlekli arabadaki adam şu anda arabayı sürüyor, bir yol açıyor."

"Nereye doğru?"

Savannah görmek için kendini zorladı.

"Söyleyemem." "Bir bakayım. Ben biraz daha uzunum."

Kızlar tekrar yer değiştirdi. "Dört tekerlekli aracı görüyorum," dedi Sasha. "Ormanın içinde bir patika açıyor. Arkasında iki adam kar küreme makineleriyle yürüyor."

"Ama nereye giden bir yol?"

"Ya da daha çok nedene," dedi Sasha. "Sanki bir şeyler oluyor gibi."

Steak ve Braddock evin arkasında neler olduğunu görmek için batıdaki bir sonraki kulübeye doğru ilerlediler.

Dürbününden gözlem yapan Steak, "Hepsi dört tekerlekli aracın onlar için sürdüğü bir patikadan aşağı doğru yürüyorlar," dedi.

"Nereye gidiyorlar peki?" Braddock mırıldandı. "İki kar küreme makinesi daha görüyorum, onlar da kar atıyor. Üç adamın taşıdığını gördüğüm uzun sopalar ne?"

"Bunlar taşınabilir ışıklar olabilir," dedi Steak. "Şimdi hepsi gözden kayboluyor. Görünüşe göre tepeden aşağı iniyorlar."

Braddock'un telefonu çaldı. Arayan Tori'ydi. "Buraya geri dön. Bir gelişme var."

Braddock ve Steak, son evin uzak tarafında, yine odun yığınının arkasında duran Tori'ye doğru ilerlediler.

"Pavi'nin tam adı Pavel Nemchenkov ve Anatoly Kalichnikov adında bir oligark için çalışıyor." Tracy Sheets ile yaptığı görüşmenin diğer ayrıntılarını da anlattı.

"Bir Rus oligarkın tetikçisi burada ve bu iki kız kardeş. Teori ne: Pavi'nin kızları mı yoksa Kalichnikov'la bir akrabalıkları mı var?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tori. "Yine de birinin kızları. Olga Yulenko öldü. Gilbert öldü. Olvecky'ler öldü. Şoför ve minibüsteki diğer iki kız öldü. Zamanında korkulan bir infazcı olan bu Slava Balderis Dublin'de zehirlenmiş olarak bulundu ve Nemchenkov yakınlardaki güvenlik kameralarına yakalandı. Bu kızlar birileri için önemli. Bahse girerim Kalichnikov'dur ama henüz bilmiyorum."

"İşte adamlarımız geliyor. Kulübenin önünde. Bir ışık huzmesinin yaklaştığını görüyorum," diye bildirdi Steak.

"Görüyorum! Görüyorum!" Tori haykırdı.

Saniyeler sonra dört tekerlekli araç köşeyi döndü, ardından da yaya adamlar geldi. Derin karın içinden geçerek belki yüz metre karelik geniş bir alan çizdi. Wold, kıyı şeridine giden yolu temizleyen kar küreme makinelerinden birinin arkasındaydı.

Braddock, "Steak, haklıymışsın, diğerleri taşınabilir ışıklar taşıyordu," dedi. "Küreme makinesi ve kar küreme makineleri de oldukça geniş bir alanı temizliyor."

Tori dürbünü gözünden düşürdü ve buz üzerinde temizlenen alanı değerlendirdi. Hava düzelmişti. Kar yağışı

Gece keskin ve soğuktu ama gökyüzü artık karanlık ve berraktı. Gözle görülebildiği kadarıyla başka bir kulübede ışık yanmıyordu.

Temizlenmekte olan alanı aydınlatmak için üç portatif ışık standı kurulmuştu. Tori onları kenara çeken eyalet polisinin söylediklerini düşündü. Eyaletin bu bölgesindeki tüm kolluk kuvvetlerine, şüpheli görünen herkesi kenara çekmeleri talimatı verilmişti. Wold bunu bilir ve Pavi ile Nikolai Andrasko'yu uyarırdı.

Eğer iki kızı o göl evinde tutuyorsanız ve onları bu gece eyalet dışına çıkarmak istiyorsanız, araba kullanmak riskli olabilirdi. Bu bölge uzaktı, ulaşılması zordu ve devriye gezmek daha da zordu. Kaçabilirlerdi ama kaçamayabilirlerdi de. Hangi çıkış yolu bu riskleri taşımayabilirdi?

"Buz ne kadar kalın?" diye sordu Steak'e bakarak. "Burada, belki bir metre kadar."

"Kızlar o evde."

"Onları görmedik," dedi Steak.

"Görmeyeceğiz de," diye cevap verdi Braddock, dürbünü gözlerinden indirip önce temizlenmiş buza, sonra da Tori'ye bakarak. "Çok geç olana kadar onları göremeyeceğiz, değil mi?"

"Benim gördüğümü sen de mi görüyorsun?" Tori söyledi.

Braddock başını salladı. "Bir helikopter indirmeye çalışıyorlar. Kızları uçuracaklar."

Tori dürbününü sağa çevirdi. "Pavi'yi görüyorum. Orospu çocuğu. Güverteye açılan sürgülü kapıda."

Braddock ve Steak görüş açılarını değiştirdiler. "Bu o," diye onayladı Braddock. "Ve yanında duran adam da Andrasko'ya benziyor."

"Bir helikopter geliyor ve şimdi elimizde Pavi var. Kızların burada olduğunu ancak bu kadar doğrulayabiliriz," dedi Braddock.

"Biftek," dedi Tori. "Destek çağırın. Yine de tedbirli olun. Wold'da polis telsizi var. Onu izliyor olacaklar." Silahını çekti ve Braddock'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Steak cep telefonunu çıkarırken sordu.

Braddock, "Kulübe," diye cevap verdi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

"SESLER YÜKSELMEK ÜZERE."

Pavi ve Nico bodrum katına inen merdivenleri indiler. Pavi kulağını kızların odasının kapısına dayadı ve televizyonun sesini duydu. Anahtarı kilide sokmadan önce kapıyı çaldı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde Sasha ve Savannah'yı yatakta otururken buldu. Televizyonda bir film oynuyordu. Odada farklı bir şeyler hissediyor, farklı görünüyordu ama ne olduğundan emin değildi. "Birazdan ayrılacağız."

"Biz mi?" Sasha, büyük olan, sordu.

"Evet."

Nico iki küçük tekerlekli bavul ve kışlık paltolarla yatak odasına girdi. "Şu çekmecelerden almak istediğin kıyafetleri ve banyo malzemelerini topla. Bavulların içinde bunun için plastik torbalar var. Önünüzde uzun bir yolculuk var, bunları yanınızda bulundurmak isteyeceksiniz. Ve bu paltoları giyin. Dışarısoğuk."

Sasha, Savannah'nın elini tutmak için uzandı. "Nereye gidiyoruz? Bizi nereye götürüyorsunuz?" "Ait olduğunuz yere," dedi Pavi.

"Peki orası neresi?" diye ısrar etti, şimdi yatağın kenarına doğru kayarak ayağa kalkmıştı. "Bizi hangi cehenneme götürüyorsun?"

Pavi soruyu duymazdan geldi ve basitçe "Toplanın. Yakında döneceğiz ve ikinizin de hazır olması gerekiyor. Yeterince açık olabildim mi?" Sasha'ya doğru bir adım attı, ona doğru eğildi, gözlerini dikti ve sesini biraz daha sertleştirmeye çalıştı. "Toparlan kızım."

"Ya yapmazsak?" Sasha öne doğru eğilerek onu geri itti.

Pavi hafifçe geri çekildi, şaşırmıştı ve ne yapacağından emin değildi. Normalde yapacağı şeyi yapamazdı, ne burada ne de ona karşı.

"Sadece eşyalarını topla," dedi Nico, Pavi'nin koluna uzanırken. "Hadi ama. Onların da bizim de yapacak işlerimiz var."

Pavi yavaşça odadan çıktı ama bakışlarını, öfkeli gözleri kendisine sabitlenmiş olan Sasha'dan ayırmadı.

Nico kapıyı kapatıp kilitledi ve merdivenlerden yukarı çıkarken alaycı bir gülümsemeyle Pavi'ye baktı. "Onu tokatlayacağını sanmıştım. Patron bunu onaylamazdı."

"Patronla böyle konuşursa dayak yer. Hem de çok."

Aile odasında uydu telefonunun kılıfını açtı ve bir arama yaptı.

Anatoly hemen cevap verdi. "Hazır mısınız?"

"Olacağız," diye cevap verdi Pavi patrona. "Helikopter havalandı mı?"

"Kalktı. Kuzeyden Birleşik Devletler hava sahasını temizledi. Alçaktan gelecek. On, belki de on beş dakikanız var. Kızlarım hazır mı?"

"Evet."

Anatoly hattı kapattı. Pavi sürgülü kapıyı açarken, "Hadi dışarı çıkıp bitişlerini izleyelim," dedi.

Kışlık paltolarını giydiler ve ön güverteye çıktılar. Aşağıya baktıklarında, dört tekerlekli aracın ve kar küreme makinesinin karı itip üflediğini ve giderek daha büyük temiz bir buz parçası oluşturduğunu görebiliyorlardı.

Karanlığın çökmesiyle birlikte Pavi sol tarafına, gölün karşısına baktı. Kristal berraklığında b i r geceydi ve dar körfezin karşısındaki kulübelerin hiçbirinin ışığının yanmadığını gördü. Yüz seksen derecelik tam bir kontrol yaptıktan sonra Nico'ya baktı. "Burada yalnızız dostum."

"Da," diye sırtarak cevap verdi Nico, kapüşonunu başına kadar çekerek.

Max telsizden seslendi. "Patron, ne kadar daha büyük olması **g e r e k i y o r ?**"

"Yapabildiğin kadar büyük olsun," dedi Pavi. "Helikopter birkaç dakika içinde gelene kadar karı itebildiğiniz kadar itin."

"Daha fazla! Daha fazla itin!" Max göldeki adamlara bağırdı.

"Ben helikopteri karşılamak için aşağı ineceğim," dedi Pavi. "Sen burada kal, Nico. Kızları ne zaman getirmen gerektiğini söyleyeceğim."
"Tamam."

Savannah, Sasha'nın cesaretine şaşırarak, "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

"Anneni vuran adam bu, değil mi?" Savannah başıyla onayladı.

"Yine de ona karşılık verdiğimde bana hiçbir şey yapmadı." "Hayır, yapmadı."

"Demek ki o da birinden korkuyor."

"Kimden?"

"Bunu öğrenmek üzereyiz gibi bir his var içimde." "Toplanıyor muyuz?" Savannah sordu.

"şu anda başka seğeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Tori, Braddock'u takip ederek araba yolu boyunca ilerledi, sol tarafa yakın durdu ve göl evinin üç arabalık garajının arkasına yaklaşırken çam ve ladin ağaçlarının alçak dallarını siper olarak kullandı. Braddock sol elinde bir levye, sağ elinde ise silahını taşıyordu. Tori'nin silahı sağ elindeydi ve aşağı doğru sarkıyordu.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu.

Braddock bir an için durdu. Kıpırdamadan dururken, ritmik gümbürtüyü, kusursuz bir sesi duydu. İki de bir adım geri çekilip doğuya, kulübenin ötesine, göle doğru baktılar. Uzaktan helikopteri görebiliyorlardı, altındaki gölü aydınlatan bir spot ışığı, buzun üzerinde temizlenmiş iniş alanına yaklaşırken alçaktan süzölüyordu.

"Steak, bizi görebiliyor musun?" Braddock seslendi.

"Olumlu, ya da en azından kapıdaki siluetlerinizi görebiliyorum."

"Ön tarafta ne görüyorsun?" Braddock küçük telsizine konuştu.

"Helikopter iyi büyüklükte, tıbbi helikopter boyutunda, tahminimce sekiz ila on kişilik. Sikorsky olup olmadığını bilmiyorum ama Mannion kardeşlerin sahip olduğu helikoptere benzediği kesin. Pavi merdivenlerden göle iniyor, Andrasko da güvertede durmuş gelmesini izliyor."

"Evin içinde görünen başka biri var mı?"

"Olumsuz."

"Peki ya desteğimiz?"

"Çağrıldı ama çok ama çok uzaktalar." Braddock tekrar Tori'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?" "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Biftek?" Braddock telsizden seslendi. "Kamyonu çalıştır. İçeri giriyoruz."

"İçeri mi giriyorsunuz?" Biftek ağzından kaçırdı.

"Anlaşıldı. O kızlar helikoptere binip gidecekler. Yarım saat içinde sınırı geçecekler ve çok geçmeden de bir jete binecekler. Bu riskli olabilir. Seni çağırdığımda..."

"Orada olacağım."

Tori onu korurken, Braddock hızla garajın yan kapısına doğru ilerledi ve levyeyi kapı kolunun sağına sıkıştırdı. Birkaç saniye uğraştıktan sonra levyeyi kapı ile çerçeve arasına sıkıştırarak çekebildiği kadar sert bir şekilde çekti ve kapı hızlı ama hafif bir çatırtıyla açıldı. Hızla garajın içine girdiler. Braddock el fenerini çıkardı.

Eve girmenin iki yolu vardı. Biri kısa bir basamaktan çıkılan bir kapıydı. Diğeri ise bodruma inen dar bir merdivendi.

"Eğer bu ev Ming'in kaldığı evse," diye fısıldadı Tori, "kızlar burada tutuluyor..."

Braddock basamakları inerken, "Bodrum katı," dedi. En altta solda bir kapı vardı. Kapı kolunu denedi ve sürpriz bir şekilde kapı kilitli değildi. Silahını kaldırarak kapıyı yavaşça açtı ve dikkatle içeri baktı. Tori'nin içgüdüleri doğru çıktı. İki tarafında da kapılar olan uzun bir koridora adım attılar,

Ruhle'nin hemen dışındaki eve çok benziyordu. Tori onu koridorda takip etti, Braddock soldaki kapıları, Tori ise sağdakileri denedi. Hepsinin kilidi açıktı ama odalar karanlık ve boştu. Koridor sağa döndü ve daha fazla kapı sıralandı. İlk iki oda da diğerleri gibi boştu ama sağdaki son odanın kapısı kilitliydi.

Helikopter havada asılı kalırken Steak, Pavi'nin merdivenlerin dibine ulaştığını gördü. Andrasko'nun aşağıya baktığını görmek için güverteyi tekrar taradı. Sağ tarafında çevresel bir hareket yakaladı. "Kahretsin." Telsizi yakınına çekti ve fısıldadı, "Will."

Tori kapıyı hafifçe vururken Braddock sağına döndü. Cevap gelmedi. Tekrar çaldı. "Savannah? Sasha?" diye fısıldadı. "İçeride misin? Polis arıyor. Ben Profesör Hunter."

"Will." Telsiz Steak'in fısıltılı sesiyle çıtırdadı. "Ana katta misafirin var. Mutfakta bir adam var."

Tori iri gözlerle Braddock'a baktı.

"Polis," dedi ses.

Sasha Savannah'ya baktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Evet! Biziz! İçerideyiz. Bize yardım edin! Bize yardım edin!"

Alex bodrumdan gelen sesleri duyduğunda Nico'nun helikopterin havada süzülüşünü izlediği güverteye bakıyordu. "Evet! Biziz! İçerideyiz. Bize yardım edin! Bize yardım edin!"

Sola döndü ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Size doğru geliyor," diye fısıldadı Steak. "Sanırım merdivenlerde."

Braddock köşeden fırladı, silahını kaldırdı ve bir adım öne çıktı. "Polis. Eller yukarı!" dedi sessizce. "Kaldırın onları, hemen. Tekrar sormayacağım."

Adam duraksadı ve kot pantolonunun önündeki tabancaya baktı.

"Şimdi!" Braddock emretti.

Adam tereddütle emre uydu.

Braddock Tori'ye, "Şu kapıya bak," dedi. Adama, "Merdivenlerden aşağı yavaşça yürü. Ellerini yukarıda tut."

Tori levyeyi kapı ile pervaz arasındaki boşluğa, sürgünün hemen altına soktu.

Nico, siyah Sikorsky helikopterin alçalıp doğruca üzerlerine gelmesini, otuz metre havalandıktan sonra yavaşça sola dönerek aşağı inmesini izledi. Pürüzlü buzlu yüzeye gümbür gümbür inerken rotorlar kar ve buzdan oluşan girdaplı bir bulut oluşturdu.

Pavi'nin buzun üzerine çıkıp sol eli ve koluyla yüzünü siper ederek dikkatle helikoptere yaklaşmasını, pilot kapısına gidip pencereden içeri eğilmesini izledi. Bir süre sonra arkasını döndü ve telsizine konuştu.

"Nico."

"Evet, patron."

"Kızları çağır."

Nico cam kapıya doğru döndü ve Alex'in elleri havada yavaşça arka merdivenlerden aşağıya doğru bir adım attığını gördü. "Bu da ne..." diye mırıldandı silahını çekip kapıyı açarken.

"Andrasko içeri geliyor!" Biftek acilen haber verdi. "İçeri geliyor."

Braddock Andrasko'nun sesini duydu.

"Alex, neler oluyor?"

Braddock'un gözleri Alex'e kilitlenmişti, sanki *yapma* der gibiydi.

"Polis! Polis!" Alex dönüp bir adım geri atarak pantolonundaki silaha uzanırken haykırdı.

Boom! Bum! Bum!

Braddock ona üç kez vurdu ve Alex merdivenin duvarına yığıldı. Braddock kapıyla boğuşan Tori'ye baktı.

"Sürgü. Dayanıyor. Açamıyorum." "Değiştir."

Yerlerini değiştirdiler, Tori artık merdiveni koruyordu. "Pavi! Buraya gel! Buraya gel!" Andrasko'nun seslendiğini duydular.

"Polis! Polis kızlar için burada!"

Braddock levyeyi sürgünün hemen altından tekrar içeri soktu. Kapı inliyordu ama dayanıyordu.

Tori merdivenlerden yukarı baktı. Sol tarafta, mutfaktan bir hareket hissetti. *Hadi, seni piç, yüzünü göster.* Gösterdi de.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

"Argh!"

Ondan bir parça almıştı. Sağa baktı. Braddock omzunu kapıya doğru atıyordu. Merdivenlerden yukarı baktı. Alçakta durduğu için dezavantajlıydı ama Andrasko'ya manevra alanı bırakmayan dar bir ateş alanı vardı. O gördü

mutfaktan kapıya yaklaşan bir gölge hareket etti. Boşalttı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

"Hadi!" diye ısrar etti Braddock.

Levyeyi bıraktı ve geri çekildi. "Kapıdan uzaklaşın!"

Pavi ve Max gölün merdivenlerinden yukarı koştu, iki adam da onları takip etti. Yolun yarısında Pavi yavaşladı ve kulübeye doğru baktı. Mutfakta parlak ışık parlamaları gördü.

Telsizden "Nico?" diye seslendi. "*Nico!*"

"Vuruldu! Buraya gel!" Nico cevap verdi.

"Haydi!" Max haykırdı. "Hadi, hadi, hadi!"

Boom! Bum! Bum!

Braddock sürgünün etrafındaki kapıya üç delik açtı, sonra öne doğru sıçrayıp on dört numara sağ ayağıyla kapıyı tekmelemeden önce uzun bir adım geri attı. Bu kez kapı açıldı ve yatak odasına doğru uçtu.

Savannah ve Sasha şok içinde banyonun köşesinden baktılar.

"Haydi!" Braddock bağırdı ve Tori ile tekrar yer değiştirdi.

"Hadi gidelim! Hadi gidelim! Hadi gidelim!" Tori ısrarla Savannah'yı kolundan tuttu, Sasha da onu takip ederek koridora doğru itti.

"Steak, buraya gel. *Hemen!*" Braddock üst kattan gelen ayak seslerini duyunca telsizden emir verdi. "Geliyorlar!"

"Gidin kızlar!" Tori onları garaj merdivenlerine doğru yönlendirirken ısrar etti.

Braddock kapıdan garaja doğru geri geri gitti. "Ben bu işi hallederim."

Pavi, Max'e ve arkadan gelen iki adama, "Garajın yanından dolaşın," dedi. Güverteye çıkan basamakları tırmanıp silahını çekerek sürgülü kapıya yaklaştı ve çekerek açtı. Mutfaktan çıkan kapı aralığında Nico'yu gördü. Kanlar içindeydi, sol omzunun üst kısmından vurulmuştu ama hâlâ ayakta idi.

"Aşağıdalar, kızları odadan çıkardılar," dedi Nico nefes nefese, ilerleyip basamakları inmeden önce, Pavi sağ kalçasındaydı.

En altta, kızların odasının kapısının açık olduğunu gördüler. Nico koridordaki dönemece doğru ilerledi ve köşeden sola baktı, sonra bir adım daha attı.

"Nico. Hayır. Hayır!" Pavi ona doğru uzandı.

Bum! Bum! Bum!

Braddock adamın uzaktaki duvara yığıldığını gördü. Köşeden başka bir adamın baktığını gördü.

Boom! Boom! Bum! Bum!

Silah tıkırdadı. Şarjörü boşalmıştı.

Boş şarjörün silahtan çıkmasına izin verirken hızla geriye doğru eğildi ve arka cebindeki diğerine uzanıp onu da taktı. Köşeden etrafına baktı.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Kurşunlar solundaki merdivenin çimento duvarına çarpınca eğildi. Sonra sağ elini tekrar köşeye soktu ve üç el ateş etti.

Hızla yukarı baktığında, garajın yan kapısında Tori'yi gördü. Dışarı ve sağ tarafa baktı, sonra tekrar içeri girdi. "Elimizde

şirket orada!" diye bağırdı ve hızla eğilip üç el ateş etmeden önce.
Braddock Steak'i çağırdı. "Neredesin dostum? Garajda sıkışıp kaldık."

"İçerisi boş mu? İçeride araba ya da kamyon var mı?" Steak dar yolda hızla ilerleyip garaj girişine yaklaşırken sordu.

"Açık," diye cevap verdi Braddock.

"O zaman garaj kapılarından uzak dur. Çok hızlı geliyorum."

Kükreyerek garaj yoluna girdi, direksiyonu sertçe sola kırdı ve kar yığınının üzerinde kayarak dururken arka tarafının sallanmasına izin verdi. Vitesi geri vitese taktı ve gaza basıp tam gaz geri giderken kendini destekledi.

Çarpışma!

Kamyonun arkası garaj kapısına çarparak içeri doğru çöktü. İleri doğru çekerek garajdan çıktı.

"Haydi! Haydi! Hadi!" diye bağırdı.

"Yürü! Yürü! Yürü!" Sasha ve Savannah kamyonete binmek için çabalarken Tori bağırdı.

Braddock merdivenlerden hızla çıktı ve Tori ile kızlar Steak'in kamyonetine tırmanırken onları korudu.

"Will! Hadi!" Tori kamyonetin kapısından dışarı bağırdı.

"Yakaladım seni! Seni yakaladım!"

Braddock döndü ve ran için ve ön yolcu Kapı, ve kamyonu atladi.

Pavi köşeden baktı ve garajda büyük bir gürültü duydu.

Bir kadın sesi duydu. "Gidelim! Gidelim!"

Silahını çekerek koridordan aşağı, kapıdan içeri ve merdivenlerden yukarı koştu.

Kamyonu gördü, tekerlekleri dönüyordu. **E l i n d e** silah olan kadını gördü.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

"Git!" Tori bağırdı. "Hadi! Hadi!" Silahının şarjörünü çıkardı, paltosundan bir tane daha çıkardı ve Steak araba yolundan aşağıya doğru kükreyerek inip evi hızla gözden kaybederken silahını doldurdu. Kızlara döndü. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Savannah ve Sasha başlarını salladı.

"Bizi nasıl buldunuz?" Sasha sordu.

Tori arka camdan dışarı bakarak, "Sonra, uzun hikâye," dedi. "Kemerlerinizi bağlayın. Henüz ormandan çıkmadık. Hem de hiç."

Steak inişli çıkışlı Paradise Ridge Yolu'na saptı. Yol boyunca kayarak ve savrularak tepelerin üzerinden hızla geçerken Braddock polis telsizini eline aldı.

"10-78! 10-78! Shepard County şerif dedektiflerinin Coakley kasabasının kuzeydoğusunda yardıma ihtiyacı var. Sasha Costa ve Savannah Devenish'i kurtardık. Ancak düşmanlar bizi takip ediyor. Ateş altındayız! Mevcut tüm kolluk kuvvetlerinin acil yardımına ihtiyacımız var. Tekrar ediyorum, 10-78! Memurların acil yardıma ihtiyacı var. Paradise Ridge Yolu'ndan 540. Otoyol'un güneydoğusuna dönüyoruz. Siyah bir Ford F-250 içindeyiz ve kışımızı kaldırıyoruz."

Telsizden cevaplar gelmeye başladı. Superior County'den bir şerif yardımcısı, Towson kasabasının doğusundan, yirmi mil kadar uzaktan yola çıkmıştı bile. Bir başka cevapta ise bir eyalet

Coakley'in hemen güneyinden, yine en az 15 mil öteden gelen bir polis memuru. Özellikle de yol koşulları göz önüne alındığında bu zaman alacaktı.

Braddock silahının  arij r n  kontrol etmek için çıkarırken, " imdilik tek ba ımızayız," diye rapor verdi. Steak kendi silahını uzattı. "Ne olur ne olmaz."

Tori arka koltukta yere uzanıp Remington av tüfeğini aldı ve fi ekleri doldurmaya başladı.

Pavi kulübeden dışarı ko tu ve Wold'u güvertede buldu. "Az önce garaj yolundan büyük bir kamyonet  ıktı. Kızlar içinde." Adamlarına kamyonetleriyle takip etmelerini emretti. Wold'a dedi ki, "Gidelim sarı ın. O helikoptere binmeliyiz."

Wold, "O helikoptere binemem," dedi.

Pavi silahını kaldırarak, "Kımılda yoksa ölürsün," diye tehdit etti.

Bu noktada gerçekten başka seçenek yoktu. Wold döndü ve merdivenlerden aşağı ko tu.

Steak 540'a doğru hızlanarak yolun ortasına doğru ilerledi, görünürde başka bir araç yoktu. Yol yüzeyi kaldırım, sert kar ve buzdan oluşan tehlikeli bir karı ımdı ve kamyonun arka tarafının hafifçe sallandığını hissedebiliyordu.

Braddock yan aynasını kontrol etti ve sonra arkaya baktı. Arkalarında henüz herhangi bir far görmemişti. Navigasyon haritasına baktı ve nerede olduklarını değerlendirdi. "Burası uzun bir yol boyunca düz."

"Peki ya  u helikopter?" Biftek dedi.

Braddock yukarı bakarak, "Orada olacak," diye cevap verdi. "Bizi fark etmelerini kolayla tırmayalım. Dolunay, parlak beyaz taze kar ve iyi bir görüş mesafemiz var. Sen ne d   n yorsun?"

"Evet, bir geyik üzerimize atlamadığı sürece sorun olmaz," diye yanıtladı Steak ve kamyonun farlarını kapattı. Dolunay

ilerideki yolun iyi aydınlatılmasını sağladı.

"Coakley ne kadar uzakta?" Tori en yakın kasabayı düşünerek sordu. "On bir mil," diye bildirdi Braddock. "Belki on."

Polis telsizinden eyalet devriyesinin helikopterinin Duluth'tan havalandığı bildiriliyordu. Braddock'un hesabına göre, hava ve yol koşullarıyla onlara ulaşması en az yirmi dakika sürerdi. Başka birimler de müdahale ettiklerini bildirdi ama yine de hepsi kilometrelerce uzaktaydı.

Steak navigasyon haritasına hızlıca bir göz atarak, "Sadece ilerlemeye devam edip süvarilerle aramızdaki farkı kapatmamız gerekiyor," dedi. Yol bir mil kadar daha düz görünüyordu.

Braddock sağ tarafındaki yan aynaya baktı. "Kahretsin." Tori döndü ve arkasına baktı. "Misafirimiz var!"

Steak gazı biraz daha azalttı, saatte altmış mil hız yaptı, kamyon biraz daha az sabitti, yoldaki kar ve buzun birleşimi altının kayganlaşmasına neden oluyordu.

"Arkada iki çift far var," dedi Tori. "Ve hızla yanıyorlar. Yakında bizi görecekler."

"Profesör Hunter," diye seslendi Sasha, pencereden dışarıyı işaret ederek. "Sanırım helikopter yukarıda. Yanıp sönen kırmızı ışıklar görüyorum."

Braddock navigasyon haritasını kontrol ederek avantajlı olabilecekleri bir sapak, kullanabilecekleri olası bir siper aradı. Böyle bir seçeneğin olmadığına hemen karar verdi. Ve ileride bir dönüş vardı. "Sola sert bir dönüş geliyor, dostum."

"Anladım," dedi Steak, gazı kesip frene basarak.

"Neredeler? Neredeler?" Pavi öfkeyle homurdandı, sonra yolun ve ormanın üzerinde alçaktan uçan helikopterin içinde arkasında oturan Wold'a baktı. "Seni aptal! İzlendiğimizi nasıl bilmezsin? *Nasıl!*"

Wold, kızları birkaç dakika içinde geri alamazlarsa ölü bir adam olacağını bildiğinden bağırıışları duymazdan geldi. Polise sahipti

Telsizi kulağına dayamıştı ve helikopter kanatlarının gürültüsü arasında gelişmeleri duymaya çalışıyordu. "Kolluk kuvvetleri müdahale ediyor ama hâlâ kilometrelerce uzaktalar. Burada bir pencерemiz var."

Sağ taraflarındaki yolu aradı, takip ettikleri insanların yoldan çıkıp çıkmadığını merak etmeye başlamıştı. Sonra onu gördü, bir kez ve sonra tekrar, fren lambalarının kırmızı parıltısını. Farları olmadan gidiyorlardı. "İşte! Orada, orada, orada!" diye haykırdı pilota. "Fren lambaları. Bakın, fren lambaları."

Pavi de onları gördü. Pilota, "Önlerine geç," diye emretti. "*Şimdi!*"

Wold, "Dönecekleri virajdan sonra düz bir yol var," dedi. "Onlara doğru alçalabilirsin."

Pilot helikopteri sola doğru çevirdi ve kamyonete doğru gelmek üzere sağa doğru sert bir dönüş yapmak için geniş bir salınım yaptı. Alçalmaya başladığında şöyle dedi: "Aşağıda fazla yer yok."

Pavi silahını çıkarmış ve pilotun görmesini sağlamaya çalışıyordu. "Önlerine geç."

"Yap şunu!" Wold bağırdı. "Hemen yap!"

"Helikopter nereye gitti?" Tori kamyonun sol tarafına bakarak, virajı sola döndüklerinde helikopteri gözden kaybettiklerini söyledi.

"Onu göremiyorum. Göremiyorum," diye mırıldandı Braddock, navigasyon haritasına bakmadan önce endişeyle. "Şimdi önümüzde düz bir yol var," dedi ve ne olacağını tahmin ederek camını indirdi. "Sabit durun."

Tori arkasını döndü ve geriye baktı. Takip eden farlar artık çeyrek milden fazla geride değildi ve yaklaşıyordu.

"Ah, kahretsin! İşte orada!" Helikopter yüz metre önlerinde gökyüzünden agresif bir şekilde inip büyük bir kar bulutu oluşturarak yolun ortasında tehditkâr bir şekilde süzülürken, yollarını kapatıp gelmeye devam etmeleri için onlara meydan okurken Biftek bağırdı.

"O Őeyle korkak tavuk oynayamam. Onu geąemeyeceęim," dedi Steak gazi keserken, kar bulutu görüŐünü engelliyordu.

"Bunu g reąeęiz," dedi Braddock silahıyla pencereden dıŐarı eęilirken. "Ne yaparsan yap, Steak, sakın durma."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Steak gaza basarken.

"Kızlar, yere yatın," dedi Tori aceleyle. "Gürültü çıkmak üzere."

Braddock camdan dışarı eğildi ve havada asılı duran helikoptere nişan aldı. Sonra tekrar tekrar ateş etti.

"Oha!   Ő !   Ő !" diye bağırdı pilot, mermiler helikoptere isabet edip kokpitin içinde  alkalanırken.

"Oh kahretsin! Vuruldu , vuruldu ," diye feryat etti Wold sağ omzunu tutarken.

Bu Chopper'ın alarmlar ve uyarılar başladı Bip sesi, ve Şiddetli bir Şekilde sağa savruldu.

"Vurulduk! Vurulduk!" diye bağırdı pilot, koluyla mücadele ederek. "Kaybediyorum..."

"Git! Git! Y r !" Braddock arkasına yaslanırken bağırdı.

Helikopter Şiddetle sola doğru sarsıldı. Arka rotor onların yoluna doğru döndü.

"Dikkat et!" Braddock bağırdı.

Tori Sasha'yı tutup sağa çekti, onu ve Savannah'yı Braddock'un koltuğunun arkasından sertçe yere itti.

Rotor kamyonun sol tarafına çarptı, kabin boyunca ilerleyerek camı kırdı. Steak bundan kaçınmak için i ğ d sel olarak direksiyonu sağa kırdı. Kamyon yol kenarındaki hendeğe doğru savruldu ve Steak direksiyonla boęuŐmaya başladı. "Tutamıyorum! Alamıyorum!"

Braddock, Steak'in vücudunu sola doğru itti ve momentum direksiyonu diğer yöne çevirmesine yardımcı oldu. Aracın arka ucu

pikap sağı doğru savruldu. Sanki hendeğın içine **batacaklarmış** gibi hissediyorlardı. Biftek gaza sertçe bastı. Ön lastikler yolun kaldırımını ısırıp biraz çekiş gücü kazanacak kadar yakaladı ve onları hendekten çıkardı.

Hâlâ kontrolden çıkmışlardı.

Kamyon yolun diğer tarafındaki hendeğe doğru kükreyerek ilerledi. Steak direksiyonu sertçe sağı kırdı, arka taraf tekrar kaydı. Ama artık tüm tekerlekler yoldaydı ve direksiyonu bir kez daha düzelterek mucizevi bir şekilde tekrar düz konuma getirdi.

"Hadi dostum, bas gaza! Bas gaza!" Braddock, Tori ve kızlara dönerek haykırdı. "Herkes iyi mi?"

Tori vücudundaki cam parçalarını silkeleyerek, "Evet," diye cevap verdi. Kızlar hâlâ Braddock'un koltuğunun arkasına sıkışmışlardı.

Biftek hızlandı. Takip araçları şimdi tam tepelerindeydi. Tori, birinin yolcu camından eğilmeye hazırlandığını görebiliyordu. "Kızlar, yerde kalın!"

Kurşunlar kamyonu isabet etti.

"Lastiklere doğru gidiyorlar, Tori!" Biftek bağırdı. "Lastiklere çalışıyorlar!"

Tori tüfeğı omuzladı, artık camsız olan sol arka camdan dışarı çıkardı ve pompaladı.

Braddock arkasını döndü, penceresinden dışarı eğildi ve ateş etti.

Boom! Bum! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Bum!

Tori daha aşağıya nişan aldı, ilk kamyonun ön lastiklerine ateş etti, pompaladı ve ateş etti, pompaladı ve ateş etti, pompaladı ve ateş etti.

İsabet ettirdi.

İlk takip aracının yolcu tarafındaki ön lastiğı patladı. Kamyon sertçe sağı döndü ve sonra takla attı.

"Oha!" Tori haykırdı.

"Arkada hâlâ bir tane daha var!" Braddock kendini kamyonu geri çekerken böğürdü. "Ben yokum," dedi silahını yere atıp Steak'inkini kaparken.

Tori koltuğına çömelmiş olan Sasha'ya baktı ve tüfeğı ona uzattı. "Nasıl doldurulacağını biliyor musun?"

Sasha başıyla onayladı.

Tori kendi SIG Sauer'ini çıkarıp önce arka, sonra da sürücü tarafındaki yolcu camından dışarı bakmadan önce, "Yap," dedi. Arkalarında bir Escalade olduğunu anlayabiliyordu. Sürücü sağa kırmıştı. Sürücü tarafına yanaşmaya çalışacaktı. Tori ellerini yan camdan dışarı uzattı. Escalade aniden yavaşlayıp arkalarından sürüklenmeye başladığında ve ardından frene bastığında sabitleniyor ve ateş etmeye hazırlanıyordu. "Bu da ne..."

"Evet! Evet! Evet! Evet! Evet!" Biftek bağırdı. "İşte ben de bundan bahsediyorum.

Kardeşlik!"

Tori ve Braddock ileriye doğru döndüklerinde önlerinde yanıp sönen polis ışıklarını gördüler. En az iki set. Tori arkasına dönüp baktığında Escalade'in ters yönde yarışmak için döndüğünü gördü. "Gittiler! Gitmişler!" Önce Sasha'ya, sonra da Savannah'ya baktı ama şimdi sırtıyordu. "Siz ikiniz hâlâ iyi misiniz?"

Kızlar gözlerini kocaman açarak başlarını salladılar ve Sasha uysalca Tori'ye yeniden doldurulmuş tüfeği uzattı.

OTUZUNCU BÖLÜM

"UÇUŞUNUZ IPTAL EDİLDİ."

Biftek bankete park etti. Yanıp sönen iki ışık hızla yaklaşırken hepsi önlerine baktı. Braddock ve Steak bakıştılar, karşılıklı kafa salladılar ve sonra ikisi de kamyonundan inerek yaklaşan memurların görebilmesi için rozetlerini havaya kaldırdılar.

Gördükleri ilk polis memuru Trooper Fleming'di. Onun hemen arkasından bir Superior County şerif yardımcısı geldi.

"Trooper Fleming," diye selamladı Braddock. "Yolda başkaları da var mı?"

"Tabii ki evet," dedi Fleming kocaman bir gülümsemeyle. "Çağrınız yerine ulaştı ve sanırım herkes geliyor. Sadece burada biraz daha uzun sürüyor."

Hepsi yola bakarken, sirenlerin çaldığı daha fazla yanıp sönen ışık kümesi belirdi.

"Herkes güvende mi?" Fleming sordu.

"Evet."

Steak'in kamyonetinin sol tarafındaki hasara hızlıca bir göz attı. "Bu bebek çok hırpalanmış. Görünüşe göre biri ona testere ile vurmuş."

Tori kamyonetten inerken Braddock, "Tanrı'ya şükür dayanmış," dedi, arkasında el ele tutuşmuş iki kız vardı.

"Şerif yardımcısı?" Tori

sordu. "Evet,
hanımefendi."

"Kızları şimdilik sizin Explorer'a bindirebilir miyiz?"

"Elbette, güzel ve sıcak," dedi şerif yardımcısı, Sasha ve Savannah'yı Explorer'ına götürürken. "Siz ikiniz artık güvendesiniz. Sizi yakaladık

kapalı."

Tori doğruca Fleming'e gitti. "Kovalamacayı diğer yönde yeniden başlatmamız gerekiyor. Bir ya da iki mil geride bir hendekte devrilmiş bir kamyon ve geri dönen başka bir Escalade var."

Fleming, "Eğer o yöne döndülerse gerçekten gidecekleri bir yer yok; yol gölde bitiyor," dedi. "Ve buradan itibaren on mil yarıçaplı bir alanda barikatlar kuruluyor. Gidecek hiçbir yerleri yok."

"Ve bizi takip eden bir helikopteri düşürmüş olabiliriz," dedi Braddock.

"Helikopter mi? Helikopter mi dediniz?" Fleming çenesi düşerek sordu. "Vay anasını. Kamyonun yan tarafını parçalayan şey bu mu?"

On dakika içinde altı ekip daha gelmişti ve Minnesota Eyalet Devriyesi helikopteri tepelerinde geziniyordu.

İki polis memuru devrilen kamyonun bulunduğu yere gelmişti. İçeride iki adam ölmüş, diğer ikisi de ağır yaralanmıştı. Asıl soru helikoptere ne olduğuydu.

Braddock telsizden helikopterin pilotuyla konuşarak, "Yolun doğusunu arayın," emrini verdi. "İyi büyüklükte bir helikopterdi. En az sekiz kişilikti. Onu vurdum. Dumanı tütüyordu. Ne kadar uzağa gidebileceğini bilmiyorum."

Stauffer Duluth'tan yola çıkmıştı ve Cal da Manchester Bay'den Jacob Devenish'i almak üzere yola çıkmıştı.

Tori, Dave ve Jeanne Costa'yı arayarak iyi haberi verdi.

"Kızları Coakley'deki polis karakoluna götüreceğiz," dedi, "ama Sasha hayatta, iyi ve zarar görmemiş, eminim biraz sarsılmış olsa da... Evet, yolda olduğunuzu ona bildireceğim Bay Costa... Rica ederim efendim."

Derin bir nefes aldı ve Braddock ile Steak'in, birkaçı Steak'in parçalanmış kamyonunu inceleyen polis memurları ve yardımcılarıyla konuştuklarını görmek için başını çevirdi. Braddock güvendeydi, arkadaşı Steak güvendeydi ve kızlar da güvendeydi. "Fena değil, Tori," diye mırıldandı memnuniyetle. "Aslında, oldukça olağanüstü."

Sasha ve Savannah'yı kontrol etmek için Explorer'a doğru yürüdü. "Ailenizi aradım, hepsi yoldalar ve çok rahatlamış durumdalar. İkiniz de iyi misiniz?"

Başlarıyla onayladılar.

Tori gülümsedi. "Sormak zorundayım, ikinizin kardeş olduğunu şimdiye kadar anladınız mı?"

Savannah sırtarak, "Evet," diye cevap verdi. "Birkaç saat sürdü ama bağlantıyı kurduk."

"Neden kaçırıldık?" Sasha sordu.

"Hâlâ o kısım üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtladı Tori. "Sana söyleyebilirim ki

."

Pencere çalındı. Braddock'tu. "Gidelim! Devriye helikopteri helikopteri tespit etti."

"Lafını unutma," dedi Tori ve Explorer'dan indi. "Nereye?"

"Çok uzak değil. Ormanda kaza yaptı."

Biftek bekliyordu ve şimdi çok yıpranmış olan kamyonetine geri atladılar ve kuzeydoğuya doğru ilerleyen dört polis aracını takip ettiler. 540. Üç mil aşağıda, yuvarlanmış pikabı geçtiler. Memurlar olay yerini kontrol altına almışlardı.

Braddock'un telsizi Eyalet Devriye helikopterine ayarlanmıştı. Pilot, "Dar bir yol var," diye seslendi. "Sağınızda çeyrek mil ileride. Oradan dönün. Helikopteri yaklaşık bir mil sonra solda bulacaksınız. Çok fazla duman ve küçük bir yangın var."

Tori, "Buraya geri dönmenin akıllıca olduğundan emin değilim," dedi. "Pencere yok. Hava çok soğuk."

"Son sürüşten sonra üşümekten mi endişeleniyorsun?" Biftek alay etti. "Sertleş, Tori."

Tori şakacı bir şekilde onun kafasının arkasına vurdu.

Önlerindeki geçit töreni, tüm Kaşifler, dönmek üzere yavaşladılar ama sonra durdular.

Steak, "Size garanti ederim ki o yol sürülmemiş," dedi. "İşte bu yüzden bu kamyonu kullandık," diye ekledi sıralanmış araçların etrafından dolanıp öne doğru ilerlerken. Haklıydı: yol oradaydı ama kar çok derindi. Kamyonun yanına gelen bir polis memuruna "Sanırım bu kamyonla, bu haliyle bile sürebilirim," dedi.

Braddock, "Siz yangın söndürücülerinizi alın ve arkaya atlayın," diye öneride bulundu.

Hepsi de çelik yelekli ve otomatik silah taşıyan polis memurları ve yardımcıları kamyonun kasasına atladılar. Steak virajlı yolda yavaşça ilerlerken Tori ve Braddock silahlarını kuşanmış ve hazır bekliyorlardı.

"Ne kadar yakınız?" Braddock başını kaldırıp yarım mil kadar ileride duran Eyalet Devriye helikopterini gördüğünde telsizden sordu.

"Çeyrek mil, solda." "Herhangi bir hareket görüyor musun?"

Pilot "Olumsuz," diye cevap verdi. "Helikopter yanıyor. Kısmen sağ tarafına yatmış durumda."

Sol tarafta, ormanın kırk elli metre kadar içinde yer seviyesinde küçük alevler belirdi ve ardından helikopterin enkazı görüldü.

Toplam altı polis memuru kamyonun arkasından atladı. Steak, Braddock ve Tori'yle birlikte bir sıra oluşturarak dizlerine kadar inen karda ağaçları siper alarak dikkatlice ilerlediler.

Helikopter düşmüş ve iki parçaya ayrılmıştı. Görüş alanlarına ilk giren ana kabin olmuş, kuyruk kısmı ise ormanın yirmi metre kadar derininde kalmıştı.

Braddock, "Şu yangın söndürücüleri alalım," diye önerdi ve iki memur ayrılıp Steak'in kamyonetine doğru ilerlerken diğerleri yaklaştırmaya devam etti. Tori, Braddock ve Steak sol tarafa doğru ilerlediler ve helikopterin önüne yaklaştıklarında silahlarını kaldırdılar. Yolcu kabini kırk beş derecelik bir açıyla sola doğru yatmış, devasa gövdeli iki ağaca yaslanmıştı. İki büyük, sivri, kırık ağaç dalı sağ ön tarafı delmiş ve dışarı çıkmıştı. Hiçbir hareket belirtisi yoktu.

"Bizi koru," dedi Tori Steak'e, Braddock'la birlikte kulübenin önüne yaklaşırken, hafifçe sola doğru adım atıp silahlarını kaldırdılar. Tori içeriye baktı. Pilot hâlâ koltuğunda bağlıydı. "Yardım edin" diye inledi.

Pilotun solunda, yolcu koltuğuna yığılmış, hareketsiz bir Pavi vardı. Yüzü, büyük olasılıkla biri vücudunun önünde, diğeri de yığılmış başının hemen arkasında olmak üzere kabini delen sivri dalların açtığı derin bir kafa yarısından dolayı aşırı derecede kan içindeydi.

Tori alçak bir dalın altına çömeldi ve ağacın etrafından dolaşarak yolcu kabininin arkasına baktı, orada başka bir adam gördü. O da tanıdıktı. Tanner Wold koltuğunda baygın bir şekilde yığılmış, çarpışmanın etkisiyle kısmen açılmış olan parçalanmış kapıya yaslanmıştı.

Diğer memurlar yangın söndürücülerle yangını söndürürken, içeri girip Pavi'nin nabzını kontrol edebildi. Nabzı atmıyordu.

Kimse seni özlemeyecek, diye düşündü.

Geri çekilip Wold'u kontrol etti ve onun da nabzı atıyordu. Braddock'a bakmadan önce, "Acaba ne gibi cevaplar verebilirsin?" diye mırıldandı. "Hâlâ hayatta."

Braddock telsizine uzandı. "Ben Braddock. Olay yeri güvenli. Düşen helikopterden sağ kurtulan iki kişiyi çıkarmak için iki ambulansa ve itfaiye kurtarma ekibine ihtiyacımız olacak."

Tori helikopterden uzaklaştı ve sonunda kocaman bir gülümsemeye izin verdi. "Onları geri aldık," dedi ve Braddock'a beşlik çaktı.

"Kazanan, kazanan, tavuk yemeği," diye karşılık verdi Braddock kendi gülümsemesiyle ve sonra derin bir iç çekti. "Sevindim... bu iş bitti."

Tori'nin telefonu çaldı. Arayan Tracy Sheets'ti. Ekranı baktığında, Sheets'in kargaşa sırasında iki kez aradığını fark etti. "Tracy! Kızları geri aldık. Güvendeler!"

"Hey, aferin, Tor. Tebrikler," diye heyecanla cevap verdi Sheets. "Sundae'nin üstüne kiraz ister misin?"

"Elinde ne var?"

"Anatoly Kalichnikov'un üzerinde bir boncuk."

"Ciddi misin? Nerede? Bize izin ver," dedi Tori ve sonra Braddock'a bakarak tepemizde uçan helikopteri işaret etti. "O helikoptere binmemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Bu iş henüz bitmedi."

Yüz bin nüfuslu bir şehir olan Thunder Bay, Superior Gölü'nün kuzey kıyısında, Minnesota-Kanada sınırının kırk mil kuzeydoğusunda yer alıyordu.

Anatoly Kalichnikov gergin bir şekilde Pavi, Nico, Max ve kızlarını taşıyan helikopterin gelmesini bekliyordu. On altı yıldır kızlarını arıyordu. Sadece kilometrelerce uzaktaydılar. Onları geri almaya çok yaklaşılmıştı. Ama bir şeyler doğru değildi.

Zamanları çoktan geçmişti. Helikopterin bir saat önce helikopter pistine dönmüş olması gerekiyordu.

Şoförüne, "Helikopteri tekrar dene, lanet olsun," diye seslendi.

"Cevap yok efendim," diye yanıtladı şoför bir süre sonra. "Bir süredir cevap yok. Pilot başarılı bir iniş yaptığını bildirdi. O zamandan beri ona ulaşamadım. Telsiz menzilinin dışında mı kaldılar, bilmiyorum."

Anatoly öfkeyle cep telefonundan Pavi'ye tekrar ulaşmaya çalıştı ama cevap yoktu. Uydu telefonunu denedi ama oradan da cevap gelmedi. Nico'yu denedi, yine nafile. Öfkeyle cep telefonunu kapıya doğru fırlattı.

"Patron, buradan çıkmamız gerekiyor," diye uyardı şoförü. "Doğru olmayan bir şeyler var. Bir şeyler ters gitti ve sizi güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor."

"Hadi gidelim."

Helikopter pisti Thunder Bay'in kuzeydoğu ucundaydı. Şehrin güneybatısında bulunan uluslararası havaalanına gitmek on beş dakika sürüyordu.

Özel uçak havaalanının kuzey tarafında bulunan bir hangara park edilmişti. Şoför Suburban'ı hangarın içine çekti, etrafından dolaştı ve zaten inmiş olan ve onların gelişini bekleyen merdivenin yanında durdu.

Kalichnikov araçtan indi ve hemen uçağın merdivenlerini tırmandı. Soluna bakarak, uçağın içine doğru eğildi.

Kokpit. "Hemen gitmemiz gerekiyor."

Pilot arkasını döndü ama o pilot değildi. Orada oturan bir Thunder Bay polis memuruydu.

"İyi akşamlar Bay Kalichnikov," dedi ve ayağa kalktı. Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nden bir memur da pilot koltuğundan ayağa kalktı, elinde bir silah sallanıyordu. Kalichnikov geri çekildi ve merdivenden aşağı inmeye çalıştı, ancak **a ş a ğ ı d a** bekleyen ve silahını ona doğrultmuş olan bir polis memuru öne çıkarak Kalichnikov'u uçağın içine geri dönmeye zorladı.

Yolcu bölümünden bir kadın sesi "İyi akşamlar Bay Kalichnikov," diye seslendi. "Uçuşunuz iptal edilmiştir."

Kalichnikov arkasını döndüğünde bir sandalyede oturan, bacak bacak üstüne atmış ama gözlerinde delici bir parıltıyla çekici bir kadın gördü. Kadının solunda uzun boylu, kirli sakallı, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde memnun bir ifade olan başka bir adam oturuyordu.

Kalichnikov öfkeden kudururken, Atlı Polis memuru onu yolcu kabininin duvarına doğru itti. "Ellerini duvara koy. Bacaklarını aç." Kalichnikov'un üzerini akıllıca ararken, tanışma faslını da gerçekleştirdi. "Eminim konuklarınızın kim olduğunu merak ediyorsunuzdur, Bay Kalichnikov. Bayan, Tori Hunter adında eski bir FBI özel ajanı. Beyefendi ise Minnesota'daki Shepard County şerif departmanından Dedektif Will Braddock. Sanırım size söylemek istedikleri bir şey var."

"Kesinlikle var," dedi Braddock. "Tori, söz senindir."

"Öncelikle, iki kızınız bizim gözetimimizde güvende. Aslında onlar zaten gerçek aileleriyle birlikteler," dedi Tori. "Ve ikincisi..." Braddock'a baktı. "Bu şerefe nail olmak istemediğine emin misin?"

"Hayır, senden sonra," dedi Braddock. "Evlat edinme konusunda haklıydın. Bunu hak ettin."

"Anatoly Kalichnikov," dedi Tori, şimdi geniş dişlek bir sırıtışla, "tutuklusunuz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"BU İKİSİNDEN DAHA FAZLASINI KURTARABİLECEK MİYİZ GÖRMEK İSTİYORUM."

Tori ve Braddock Kalichnikov'u iki polis memuruyla birlikte bıraktı. ABD'ye iade edilmesi ve İkiz Şehirlere uçması birkaç gün alacaktı.

Minnesota Eyalet Devriyesi helikopteri onları gece yarısından hemen sonra Mesabi'ye geri götürdü. Kızlar kasabadaki sıkı korunan bir otelde aileleriyle yeniden bir araya geliyorlardı.

Tori, Braddock ve Steak başka bir otele yerleşti. Son beş günün eziyetinden tamamen bitkin düşmüşlerdi, kutlama yoktu. Üçü de yataklarına çöktü ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Ertesi sabah, uzun, ılık, rahatlatıcı bir duş ve büyük, doyurucu bir kahvaltıdan sonra, rahatlamış ve rahatlamış üçlü, Cal ve Şerif Stauffer tarafından karşılandıkları Superior County şerifinin ofisine gitti.

Costa ve Devenish ailelerinin gelmesini beklerken Steak, Braddock'a "Senin için bir şeyim var" diye fısıldadı ve Wold'un kamyonetinin tamponundaki vericiyi ona uzattı. "Siz ikiniz Thunder Bay'e uçarken ben o kulübeye geri döndüm."

"Adamım benim."

Tori bu fırsatı değerlendirerek Tracy Sheets'i aradı ve durumdan haberdar etti.

Sheets, "Senin için son bir parçam var," diye bildirdi. "Bana bir e-posta adresi bul, sana gönderebilirim."

Herkes küçük bir konferans odasında toplandı. Tori, Sasha ve Savannah'yı görünce gülümsedi, hem hayatta oldukları için hem de ikisi hızla kaynaşıyor gibi göründükleri için. Arayı kapatmaları gereken on altı kayıp yılları vardı. Tori'nin söyleyebildiği kadarıyla, bunu yapmaya niyetleri vardı.

Herkes masanın etrafına otururken Dave Costa gülümseyerek, "Kızlar bize kardeş olduklarını söylediler," dedi. "Öyle mi?"

Tori başıyla onayladı. "Evet, bu sabah burada otururken Savannah ve Sasha'nın aslında kardeş olduklarından son derece eminim. Ne bildiğimizi açıklamama izin verin." Kızların evlat edinilmesiyle ilgili ayrıntıları, yetimhanedeki dosyalarda neler bulunduğunu ve ardından Olga Yulenko, Edwin Gilbert ve Slava Balderis'in cinayetlerini anlattı. Sonra Savannah'nın önündeki masaya bir fotoğraf koydu. "Bu adamı tanıyor musun?"

Savannah başıyla onayladı. "Annemi vurdu," dedi usulca. Sasha onun bir elini, babası da diğer elini tuttu. "Onu o öldürdü."

"Adı Pavel Nemchenkov," dedi Tori. "Bu adam için bir infazcı, katil, iş bitirici, ne dersiniz deyin." Başka bir resmi kızlara doğru kaydırıldı. "Adı Anatoly Kalichnikov."

"Peki o kim?" Sasha sordu.

"Senin öz baban," diye yanıtladı

Tori. İki kızın da kaşları havaya kalktı.

"Gerçekten mi?" Jacob Devenish sordu.

Tori başıyla onayladı. "Moskova'da yaşayan bir Rus oligark. Kaçırılmanızı o emretti. Şu anda Thunder Bay'de Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nin gözetiminde. Dün gece bizi takip eden helikopterin ikinizi de Thunder Bay'e götürmesi gerekiyordu, orada onunla birlikte bir jete binecektiniz. Uçağın Moskova için bir uçuş planı vardı. Dedektif Braddock ve ben onu dün gece Thunder Bay'de tutukladık. Eninde sonunda Amerika Birleşik Devletleri'ne iade edilecek ve FBI, BCA ve Birleşik Devletler Savcılığı ona karşı dava açacak."

Herkes Tori'nin anlattıklarını bir an için sindirdi.

Braddock, "Artık ikinizi de rahatsız etmeyecek," dedi. "Tanrıya şükür," dedi Jeanne Costa vurgulayarak. "Eğer o oradaki kızlar..."

"Bunu düşünmeyelim," dedi Braddock yumuşak bir sesle. "Çünkü artık düşünmemize gerek yok."

"Annemiz kim?" Savannah sordu. "Bizim... öz annemiz."

Tori başka bir fotoğraf çıkardı ve kızlara uzattı. Yüksek elmacık kemikleri ve masmavi gözleri olan sarışın, güzel bir kadının vesikalık fotoğrafıydı. "Eminim siz ikinizle bir benzerlik görüyorsunuz, değil mi?"

Sasha ve Savannah bir an resme, sonra da birbirlerine baktılar.

"Kim bu Profesör Hunter?" Sasha sordu.

"Adı Yekaterina Miska. On dokuz yıl önce Sasha adında bir kız çocuğu doğurdu. Doğum belgesindeki isimler anne için Yekaterina Miska ve baba için Anatoly Kalichnikov. İki yıl sonra Svetlana adında bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Ve yine Kalichnikov baba olarak listelenmiş."

"Neden bizi evlatlık verdi?" Sasha sordu.

"Sasha, bu henüz biraz belirsiz," diye yanıtladı Tori. "Petersburg'daki yetimhanedeki dosyalardan, ikinizin birlikte evlat edinilmemesini açıkça istediğini biliyoruz."

"Neden?" Savannah sordu.

"Sizi korumaya çalıştığını düşünüyoruz," dedi Braddock.

"Kalichnikov'dan," diye ekledi Tori. "O şimdi bir oligark ama eskiden oldukça acımasız bir adam olarak ün salmıştı."

"Ve acımasız insanları işe alırdı," diye mırıldandı Jacob Devenish.

Braddock, "Evet, efendim, kesinlikle öyle," dedi ama sonra soğukkanlılıkla ekledi, "O adamların birçoğu da şimdi ölü."

"Güzel."

Tori, Sasha ve Savannah'ya baktı. "Kalichnikov ve Yekaterina arasındaki ilişkinin... uçucu olduğunu, hiç de sağlıklı bir ilişki olmadığını öğrenebildik. Yekaterina sizi yetimhaneye bıraktıktan bir ay sonra Litvanya'nın Vilnius kentinde bir apartman dairesinde ölü bulundu. Karaciğer kanserinden ölmüş. Görünüşe göre uzun bir hepatit nöbetinden sonra kansere yakalanmış olabilir. Ayrıca uyuşturucu ve alkol kullanımı geçmişide varmış."

Braddock yumuşak bir sesle, "Öğrendiğimize göre, annelik onun için muhtemelen bir mücadele olmuş ama sizi terk ettiğini sanmıyorum," dedi.

"İkinizi de seviyordu. Bence bu sevginin son bir göstergesi olarak ikinizi de acımasız ve gaddar bir babadan kurtarmaya çalıştı. Bugün sizi görebilseydi, başarılı olduğunu fark ederdi."

Tori, "Sizi bıraktığı Ulitsa Mira yetimhanesinin Amerika Birleşik Devletleri'nde Rus çocukları evlat edinmek isteyen kişilerle çalıştığı biliniyordu," diye açıkladı. "Sizi ayırıp Amerikalı ailelere evlatlık vererek güvende olacağınızı ve Kalichnikov'un sizi bulamayacağını umduğunu düşünüyoruz. Ne yazık ki buldu. Ama neyse ki," diye gülümsedi, memnun bir gülümsemeyle, "seni geri alabildik."

Yarım saat sonra Braddock, Steak, Cal ve Stauffer koridorda sohbet ederken Tori Savannah'yı kenara çekti. "Dinle, önümüzdeki haftalarda bazı şeylerle uğraşacaksın. Çok şey yaşadın. Biliyorum, çünkü ben de o yollardan geçtim."

"Babam dün gece bana senden ve geçen yazki davadan bahsetti. Kız kardeşinin davasından."

"Evet. Önce kız kardeşimi, sonra da babamı kaybettim," dedi Tori. "Ve yaptığım en büyük hata, bu konuda biriyle konuşmak için neredeyse yirmi yıl beklemek oldu. Her şeyi kendi başıma halletmeye, üstünü örtmeye, görmezden gelmeye çalıştım ve bu işe yaramadı. Yardım istemekten korkmayın."

"Annem..." Savannah'nın dudağı titremeye başladı.

"Biliyorum. Bu bir süre sana geri dönecek. Bununla nasıl yaşayacağını öğrenmek zorunda kalacaksın. Bu yüzden biraz yardıma ihtiyacın olacak ve bu sorun değil. Anlıyor musun? Yardım istemekte sorun yok. Yardıma ihtiyacın olacak."

Savannah başını salladı.

Tori ona bir kâğıt uzattı. "Bu benim cep telefonum. Beni istediğin zaman ara ve konuşalım. Senin olduğun yerde ben de bulundum. Yardım etmeme izin ver."

Savannah başını salladı. "Teşekkür ederim."

Aileler ayrılmaya hazırlanırken Jacob Devenish Tori, Braddock, Steak ve Cal'a yaklaşıp herkesin elini sıktı ve teşekkür etti.

Steak'e bir kartvizit uzattı. "Bu benim iyi bir arkadaşım. Twin Cities'de bir Ford bayisi var. Savannah bana kamyonunuza ne olduğunu anlattı. Sana yeni bir tane bulacak, hem de tam dolu bir tane. Ara onu."

Braddock artık bekâr olan babaya, "Yapman gereken bazı işler var," dedi.

"Ve bunu yapacağım," diye cevap verdi Devenish kendinden emin bir şekilde. "Bu işi berbat etmeyeceğim."

"Onun gördüklerini görmek," dedi Tori. "Annesiyle birlikte..." "Vurulmak," diye bitirdi Devenish. "Evet."
Nefes verdi.

Tori, "Ona bu konuda biraz yardıma ihtiyacı olacağını söyledim," diye öğüt verdi.

"İkimizin de var," diye yanıtladı Jacob. "O ve ben tüm bunlarla birlikte başa çıkacağız, sana söz veriyorum, ona yardımcı olmak için pek çok değişiklik yapacağım. Ona numaranı verdiğini gördüm," dedi Tori'ye ve sonra koridorda Sasha ve Savannah'nın birlikte konuştukları yeri işaret etti, "ve görünüşe göre onun da sırtını dayayacağı başka biri var."

"Bu ikisi kesinlikle bazı planlar yapıyor," diye gözlemledi Steak. "Aferin onlara."

Jacob alaycı bir sırıtışla, "İçimden bir ses Central Minnesota State'in kızımın geleceğinde olduğunu söylüyor," diye cevap verdi. "Ve Bayan Hunter, bahse girerim sizin dersinize girmek isteyecektir."

"Lafı açılmışken... Sasha?" Tori böğürdü. "Önümüzdeki sonbahar benim dersime kaydolacak mısınız?"

"Sanırım kayıt olacağım Profesör Hunter," dedi Sasha gülümseyerek ve el sallayarak. "Anlatacak bir hikâyemiz olacak, değil mi?"

"Öyle olacak," dedi Tori gülümseyerek. "Şu profesör olayına hâlâ alışamadım," diye mırıldandı.

"O kampüste bir efsane olacaksınız Profesör," dedi Braddock eğlenen bir gülümsemeyle. "Tam bir efsane."

Aileler gittikten sonra Şerif Stauffer yanlarına yaklaştı. "İki şey var. Birincisi, Eyalet Devriyesi Escalade'deki adamları buldu. Ormanın derinliklerinde bir kulübede saklanıyorlarmış ama onları gözaltına almışlar."

"İkincisi ne?" Braddock sordu.

"Wold hastanede uyanık. Sağ kolu ve bacağı kırık."

"Onunla konuşmak istiyorum," diye açıkladı Tori. "Ne hakkında?"

"Bu ikisinden daha fazlasını kurtarıp kurtaramayacağımızı görmek istiyorum."

Wold, Mesabi'deki hastanede sıkı bir koruma altındaydı. Odada onunla birlikte bir de avukatı vardı. Tori ve Braddock oturdular. BCA'dan Ajan Falls ve FBI'dan Ajan Zagaros da Mesabi'ye gelmiş ve onlara katılmıştı. Hepsinin soruları vardı.

"İşin bitti," dedi Tori açıkça. "İşinin bittiğini biliyorsun. Sen hapse girecek bir polis memurusun. Bu oldukça sefil, güvensiz ve kısa bir varoluş olabilir."

"Tek soru," diye ekledi Braddock, "kendine yardım etmek için bir şey yapıp yapmayacağın."

"Hapishaneden uzak durmamın bir yolu var mı?" Wold sordu.

Braddock bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok. Ama hapishaneyi biraz daha az korkunç hale getirebilecek bir şeyler yapabiliriz. Mesela belki mahkûm arkadaşlarının senin bir kolluk kuvveti olduğunu bilmelerine gerek yoktur."

"Hepsi bu mu?"

Tori, "Buradaki küçük operasyonunuzla bağlantılı çok sayıda ceset var," dedi. "Geno ya da Stella Olvecky'nin tetiğini sen çekmedin ama operasyonun bir parçasıydın ve bunu yapan insanlarla birlikte çalışıyordun. Her şey açığa çıktı. Her konuda."

"Tori'nin söylediği şey, sadece seks kaçakçılığının bir parçası olarak suçlanmayacağın, aynı zamanda birinci derece cinayete de suç ortağı olduğun. Ve tabii ki Mora'nın aşağısındaki minibüste Dmitri, Natalia ve Elena vardı. Üç ceset daha, yani beş cinayete ulaştık. Ve kim bilir başka neler bulacağız," diye ekledi Braddock. "Elimizde çok fazla malzeme var, bu yüzden en iyi seçeneğiniz bizimle çalışmak, konaklamanızı ve örtbas hikayenizi göreceğiz."

Wold avukatıyla bir dakika görüşmek istedi. Beş dakika sonra herkes odaya geri geldi. "Ne bilmek istiyorsunuz?" Wold sordu.

"Öncelikle bu kızı bulmaya çalışmak istiyoruz," dedi Tori ve Wold'a bir fotoğraf uzattı. "Onu hiç gördünüz mü?"

Wold fotoğrafı bir süre inceledikten sonra başını salladı. "Sanırım gördüm."

"Merhaba Ming," dedi Tori, Ming yavaşça hastane odasına girerken, beli için fizik tedavi seansından dönüyordu. Ameliyata gerek kalmadan sakatlığının düzelmesi umuluyordu ve yavaş da olsa iyi hareket ediyor gibi görünüyordu.

Bir hemşire yatağına dönmesine yardım etti. Tori, şimdi en iyi pantolon takımlarından birini giymiş ve kendini her zaman gördüğü özel ajan gibi görünerek sandalyesini yatağın yanına çekti. Ajan Jodi Falls bir sandalye daha çekti ve Tori onu tanıştırdı.

"Seni daha iyi gördüğüme çok sevindim," dedi. "Ve yakında hastaneden ayrılabilir misiniz gibi görünüyor."

"Evet."

"Ve Güney Kore'deki evine mi döneceksin?" Ming başıyla onayladı.

"Duyduğuma göre Savannah Devenish dün seni görmeye gelmiş."

"Evet," dedi Ming gülümseyerek. "Güzel bir konuşma yaptık. Babasında benim için bir cep telefonu vardı," dedi ve telefonu kaldırdı. "Savannah'nın numarası bende var."

"Güzel," dedi Tori. "Bu gerçekten çok iyi. Ve seni yakında eve götürebileceğimiz için çok mutluyum. Ama gitmeden önce Ajan Falls ve ben neler yaşadığınızı, nerede olduğun, birlikte olduğun kızlar ve kontrolü elinde tutan adamlar hakkında öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmek istiyoruz. Savannah'yı geri aldık. Şimdi başka kızları, arkadaşlarını bulabilir miyiz diye bakmak istiyoruz. Bize yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet."

"Bu işe nasıl başladınız?" Falls sordu.

Ming derin bir nefes aldı. "Köyüme gelen Sung adında bir adam vardı," diye başladı. "Ve Kang adındaki bu adam beni birlikte olmaya zorladı..."

Üç hafta sonra

Boise, Idaho

Tanner Wold, Yukarı Ortabatı'dan Washington eyaletine kadar birlikte çalışan üç farklı seks ticareti şebekesi hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı. Sarah Goring'in tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu ama batıya, Boise'e taşınan grubun bir parçası olduğunu düşünüyordu. Ming Sarah'ı tanımiyordu ama Sarah zorla çalıştırıldığı diğer yerlerden hatırladığı pek çok kız, erkek ve kadının ismini vermişti. Sung ve Kang adlı adamlar Güney Kore'deki yetkililer tarafından yakalanmış ve FBI ile eyalet yetkililerinin izini sürmeleri, kimliklerini tespit etmeleri ve soruşturmaları için Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan bir dizi isim vermişlerdi. Toplanan bilgiler Dakotas, Montana, Idaho, California, Oregon ve Washington eyaletlerindeki soruşturma kurumlarıyla paylaşılmıştı. Soruşturma şekillenmeye başlamıştı ve insanlar kimi ve neyi arayacaklarını bildikleri için hızla ilerliyordu.

Boise ve Idaho eyalet polisi araştırma timi dün gece Sarah Goring'i baskın hazırlığı için bir evi izlerken tespit etmişti. Tori telefonu aldı ve arkadaşı Ajan Falls'u aradı.

"Sanırım onu bulduk. Benimle uçağa binmek için izin al."

İkisi sabah ilk iş Boise'e uçmuş ve baskın planlamasına katılmışlardı.

Hazırlanma alanından gözetleme minibüsüne bindiler. İkisi de silahlı olsa da, çatışmaya çok fazla dahil olmayı beklemiyorlardı.

Ada County SWAT ekibi şimdi şehrin batı eteklerinde bulunan eve doğru harekete geçmek için pozisyon almıştı. Boise'in yanı sıra Bozeman, Montana ve Spokane, Washington'da da üç noktaya aynı anda baskınlar düzenleniyordu.

Tori ve Falls minibüste, ekibin eve yaklaştığını gösteren ekranı izlediler.

"Başlayın!" Tori kulaklığından duydu. O ve Ajan Falls, SWAT ekibinin evin ön kapısından içeri girişini izlediler. İkinci bir grup polis memuru da arka tarafa gidiyordu.

Ev iki dakika içinde kontrol altına alınmıştı. Tori ve Falls içeri girerken bir memur başını sola doğru salladı. "Kızlar koridorun sonundaki odalarda."

Yönünü takip ederek yatak odalarına baktılar. Her odada korkmuş görünen bir kadın vardı. İki Kafkasyalı kadın ve bir Asyalı kız gördüler, hepsi de onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Falls ve Tori, Ming'in onlara verdiği tanımlara uyduklarını düşünerek bakışlarını paylaştılar. Dördüncü odada aradıkları kişiyi buldular. Saçları uzundu, sırtının yarısına kadar iniyordu ve kıyafetleri biraz fazla boldu. Belli ki biraz kilo kaybetmiş, neredeyse zayıflamıştı.

Kızın önünde çömelen Tori, "Merhaba. Siz Sarah Goring misiniz?" diye sordu. Kızın gözleri parladı ve başını salladı.

"Benim adım Tori Hunter. Bu da Ajan Jodi Falls. Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalışıyor."

"Merhaba, Sarah."

"Sarah," dedi Tori. "Uzun zamandır seni arıyorduk."

BÖLÜM OTUZ İKİ

"B U BİRAZ BÜYÜK BİR O L A Y , DEĞİL Mİ?"

Tori, sol omzuna asılı çantasının askısını tutarken sağ elinde büyük bir mocha ile kampüste dolaşıyordu. Mart ortasının ısıtıcı güneşi solgun yanaklarına hafif bir sıcaklık veriyordu ve bu iyi hissettiriyordu. Bir ay önceki kar fırtınası çoktan eriyip gitmişti. Kampüste bir hareketlilik vardı. İki gün sonra bahar tatili başlayacaktı ve aralarında kendisinin de bulunduğu öğrenciler uçaklara ve otobüslere atlayıp daha sıcak iklimlerde tatil yapmak için sabırsızlanıyordu.

"Hey, Profesör Hunter," iki kız öğrenci onu el sallayarak selamladı. "Güzel botlar!"

Tori gülümseyerek "Merhaba," diye karşılık verdi. "Ve teşekkürler." Siyah süet bilekten yüksek botları yeniydi, iyi bir ay geçirdiği için kendisini ödüllendirmek amacıyla aldığı küçük bir hediyeydi.

"Merhaba Profesör Hunter," dedi başka bir çift öğrenci ona doğru yürürken. İkisi de spor şortu ve sweatshirt giymişti, içlerinden biri basketbol topu sürüyordu. "NCAA turnuvası havuzunda Boston College'ı seçtim. Kartallarınız beni doğru gösterecek mi?"

Tori gülümsedi. "Umarım öyledir çocuklar. Onları havuzuma aldım." "Pekala!" diye cevap verdi öğrenci, yumruğunu uzatıp Tori geri döndü.

Kampüste yürürken de bu şekilde devam etti. Haftada sadece bir ya da iki gün buradaydı ve merhaba diyen öğrencilerin çoğu onun sınıfında değildi. Ancak, davanın sona ermesinden bu yana

Bunu takip eden basın, rastgele öğrenciler şimdi onu selamlıyordu. Sınıf arkadaşlarından birini kurtarmıştı. Bu onu popüler yapıyordu ve o da bu iyi hisleri özümsemişti.

Sonunda Brooks Sosyal ve Davranış Bilimleri binasına ulaştı ve randevusu için içeri girip Profesör Lane'in ofisine doğru ilerledi.

Profesör Lane, "Sizin için kesinlikle hareketli bir ay oldu," diye önerdi.

Tori koltuğa rahatça otururken başını salladı.

"Birkaç haftadır konuşamıyorduk. Mücadeleye geri dönmek nasıl bir duyguydu - o kadar uzun süredir dışarıda olduğunuzdan değil, sanırım."

"O kızları kurtarmak iyi hissettirdi. Sarah Goring'i geri getirmek ve bir grup başka kızı ve kadını evleri neredeyse oraya götürmek, Ming'i Güney Kore'ye geri götürmek iyi hissettirdi. Bir bakıma, burada hala bir fark yaratabileceğimi görmek güven vericiydi."

"Manchester Bay'de mi?" "Evet."

"Bu senin için önemli mi?"

"Evet," diye yanıtladı Tori. "O dava, o kızları avlamak, sanırım hala kim olduğumun büyük bir parçası."

"Ve Braddock'la birlikte olmak için buraya taşınırken bu parçandan vazgeçmen gerektiğini mi düşündün?"

Başını salladı. "Burada olup yine de bu farkı yaratabileceğim gerçeği... bana yaptığım her şeyden, öğrendiğim her şeyden, gerçekten iyi olduğum her şeyden vazgeçmek zorunda olmadığımı hissettirdi. Tüm bunları yapabilirim ve bir ilişki de hayatımın bir parçası olabilir."

"Diğerine sahip olmak için birinden vazgeçmek zorunda değilsin." "Evet. Belki de gerekmiyordur."

"Biliyorsun, ikisini birden istemek yanlış değil. Pek çok insanın hem kariyeri hem de ilişkisi var."

"Biliyorum," diye yanıtladı Tori. "Ben sadece o insanlardan biri olup olmadığımı merak ediyorum."

"Neden?"

"İşimde gerçekten çok iyiydim. Övünmüyorum, kibirli davranmıyorum, sadece gerçeği söylüyorum. Bu işte gerçekten iyiyim. Ve eğer ben

Dürüst olmak gerekirse, bu işte en iyilerden biri olmayı seviyorum. Bu konuda gelişıyorum."

"Ah." Lane başını salladı. "I Bak. Ve parça . ne sen senin de aynı derecede iyi olup olamayacağını merak ediyorum..."

"İlişki kısmında da."

"Anlıyorum."

"Ve şu son birkaç haftada, belki de olabileceğimi düşünmeye başladım."

Lane kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu yapabileceğime inanmaya başlıyorum."

"Neden? Seni buna inandıran ne oldu?"

"Çok yavaş ilerliyorum, ama henüz tam anlamıyla dalmış değilim."

"Ama istiyorsun?"

"Evet. Artık ne istediğimi biliyorum."

"Okuldaki herkes hâlâ o kızları nasıl geri aldığınızı konuşuyor," dedi Quinn tabağına biraz spagetti eriştesi koyup babasının sosu dökmesine izin verirken. "Arkadaşlarım gazetede ki haberlerden ve sizin televizyon röportajınızdan sonra bana bir sürü soru soruyor. Tüm ayrıntılara ihtiyacım var."

"Bilgi mi?" Braddock sordu. "Ayrıntılar nedir?"

"Ayrıntılar," dedi Tori gülerek. "Hadi ama, çocukların konuşma şeklini anlamalısın." Quinn'e baktı. "Detayları soran kızın adı neydi?"

"Uh... adı Caitlin."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Tori. "Sanırım çocuğa yardım etsek iyi olacak, Braddock."

Üçü spagetti yedi ve soruşturma hakkında, en azından sterilize edilmiş versiyonu hakkında konuştular. Tori ve Braddock kovalamacanın üzücü ayrıntılarını atlamaya çalıştılar. Sorun şu ki, bu "ayrıntılardan" bazıları haberlere çıkmıştı ve Quinn sorular sordu. Tori ve Braddock sonunda Quinn'in sert sorgusu altında pes ettiler ve ona ayrıntıların çoğunu verdiler.

"Tüfek sende miydi, Tori?" Quinn gözlerini kocaman açarak sordu.

Tori kırmızı şarabından bir yudum almadan önce gülümseyerek "Evet," diye cevap verdi. "Baban böyle büyük bir silahla başa çıkamaz sanırım. Bu onun için biraz fazla."

Braddock tuhaf bir gülümsemeyle, "Dur bakalım," diye karşılık verdi.

"Hey, dediğim gibi, Tori'ye bulaşma," dedi Quinn. "Yapamazsın işte."

"Bu doğru!" Tori sırtarak, "Doğru!" dedi.

Braddock gözlerini oğluna dikti. "Bir dahaki sefere para için cüzdanıma girmek istediğinde bunu hatırlayacağım."

"Merak etme Quinn," dedi Tori muzipçe. "Ben seni korurum."

Akşam yemeğinden ve iki saatlik masa oyunundan sonra Quinn yatmaya giderken, Tori ve Braddock ikinci bir şişe şarap açtılar ve ışıklar kısılmış ve şöminede ateş çıtırdarken kanepede rahatladılar. Tori ona doğru eğildi, bacakları altında kıvrıldı, sağ kolu omuzlarına dolandı. Geceyi, yemeği, Quinn'le gidip gelmeyi, evin rahatlığını ve sıcaklığını ve şimdi de Braddock'la oturmayı çok sevmiştir.

"Bir ay önce Aitkin'e giderken bir şey söylemiştin."

"Söyledim mi?"

"Evet, kimsenin ne düşündüğünü umursamayan Tori'ye ne olduğunu sormuştun."

"Öyle demiştin," diye cevap verdi, hafifçe sağ omzunu okşayarak.

"Hayatını kendinden başka kimsenin kontrol etmesine izin verme demiştin. Hayatta tek bir şansımız var. Hayatını nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşa. Ne istediğine karar ver ve bunu gerçekleştir."

"Hatırlıyorum."

"Ve bu konuda haklısın," dedi Tori. Ayağa kalktı ve ona doğru döndü. "Kendimi tutuyordum. Tutuyordum. Ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen benimle ilgili."

"Bunun senin için yeni bir deneyim olduğunu biliyorum."

"Tüm o 'Tori'ye bulaşılmaz' laflarına rağmen, doğam gereği oldukça temkinli bir insanım. Bu yüzden açılmak benim için hiç kolay olmadı."

"Biliyorum," dedi Braddock, yüzünde alaycı bir sırıtış belirterek. "Profesyonel kişiliğinizle özel kişiliğinizin ikilemi ilginç bulduğum şeylerin bir parçası. Sen güzel bir gizemsin ve ben her gün bunun küçük bir parçasını çözmeye çalışıyorum."

"Bu senin için nasıl işliyor? İlerleme kaydediyor musun?" "Bana anlatmaya ne dersin?"

Eğilip onu öptü ve sağ eliyle sakallı yüzünü kavradı. "Bunu batırmamaya çalışacağım ama söylemek istediğim bir şey var."

"Tamam."

"Bunu daha önce hiç yapmadım." "Bunu aklımda tutacağım."

Bir nefes verdi. "Ne istediğimi biliyorum ve o da bu. Bundan daha fazlasını istiyorum. Bu gece. Burada seninle ve Quinn'le olmak. Yapmak istediğim şey bu, günlerimi ve gecelerimi böyle geçirmek istiyorum." Durakladı, bu kısmı doğru anlamak istiyordu. Gözlerini kapadı ve bir nefes daha aldı. "Seni seviyorum."

Braddock eğildi ve onu usulca öptü. "Ben de seni seviyorum, Tori." Alnını şefkatle onunkine yasladı. "Biliyor musun, bunu uzun zamandır söylemek istiyordum."

"Neden söylemedin?" diye sordu, gözleri nemliydi.

"Çünkü önce bu konuda ne hissettiğin konusunda rahat olman gerektiğini biliyordum," dedi ve arkasına yaslanıp yanağındaki bir damla yaş nazikçe sildi. "Bunun yaklaştığını hissedebiliyordum, oraya varacağını hissedebiliyordum, sadece biraz daha zaman meselesiydi." Gülümsedi ve onu tekrar kendine çekti. "Ve beklediğime değdi."

Tori onun uzun bedeninde erirken kollarını etrafına dolamasına izin verdi. Bir süre sonra kucaklamadan kurtuldu ve onu tekrar öptü. Aklına bir soru geldi ve onun gözlerinin içine baktı. "Bunu birbirimize söylemiştik."

Braddock başını sallayarak, "Evet," dedi. "Bu büyük bir mesele, değil mi?"

Öyl

e "Evet, öyle," diye yanıtladı Tori. "Bu oldukça büyük bir mi adım." "Öyle."

?" "Şimdi ne olacak?"

"Bu işte gerçekten yenisin, değil mi?"

Şakacı bir şekilde koluna yumruk attı. "Ama ciddi, şimdi ne olacak?"

"Daha iyi olacak," diye cevap verdi kocaman bir gülümsemeyle.

"Güven bana. Daha iyi olacak.

çok daha iyi."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Tori, eğilip onu tekrar öptü, uzun, kalıcı bir öpücük, kollarının onu içine çekmesine izin verdi. Dudakları onunkilerden bir santimetre uzaktayken, "Telefonun çalıyor, Braddock" dedi.

"Biliyorum," dedi iç çekerek ve sehpaye baktı. "Bilirsin, bu saatte çalması hiç iyi değildir." Telefonu açtı. "Braddock... Evet, Steak... Nerede?"

"Ne var?" Tori sordu.

"Holmstrand'da bir restoranda cinayet işlenmiş. Sahibi arka odada vurulmuş halde bulundu. Kasa da kasalar gibi boşaltılmış. Gitmek zorundayım."

"Hayır," dedi Tori, yüzünde küçük bir gülümseme belirmesine izin vererek. "Gitmek zorundayız."

"Biz mi?" Braddock kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet," dedi Tori onu tekrar öperek. "Bütün bu geceden sonra seni bensiz bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Savannah'nın kurtarılışı sizi soluk soluğa bıraktıysa ve Tori ile Braddock'u nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorsanız, Roger Stelljes'in yazdığı Saklı Kız'a bayılacaksınız. Evli bir çift Birbirlerinin gözleri önünde öldürülen Tori'nin davayı çözmek için tek umudu genç kızlarıdır...

[Buradan alın!](#)

GİZLİ KIZ

AJAN TORI HUNTER KİTAP 3

Şimdi sipariş verin!

Anne ve babasının kulübesinin ışıkları ormanın içinden görüldüğünde, kız dikkatlice sazlıkların arasına kıvrılır. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş. Dehşet içinde tek çıkardığı ses kalbinin çarpmasıdır ama yabancının onu aradığını duyar... Sessiz kalırsa güvende olacak mıdır?

Ajan Tori Hunter, Dan ve Heidi Newman'ın cinayet mahalline acilen çağrıldığında, boğazlarının kesildiğini ve Dan'in bağlandığını görür: karısının hayatını kaybetmesini izlemek zorunda kalmıştır. Tori'nin ilk düşüncesi

On yedi yaşındaki kızı **Cara** hiçbir yerde bulunamıyor. Bu popüler genç kız bir sonraki kurban mı olacak?

Kırık bir bilezik olay yerinde bırakılan tek ipucudur, ancak Tori sonunda ormanda saklanan Cara'nın izini bulana kadar ekip daireler çizerek ilerler. Hıçkırıkla hıçkırıkla ağlayan harap olmuş kız, tek hatırladığı şeyin Ormanda kovalanırken bir adamın yüzünün parıltısı...

Bu suçun arkasındaki canavarı bulmak için çaresiz kalan Tori, kopan zinciri bir araya getirir: ve bu zincir onu yalnız yaşayan yaşlı bir kadına götürür

Yakınlarda. Kadın polisle konuşmayınca Tori, tüm kuralları çiğnemek anlamına gelse de Cara'yı tanıştırmamanın

bu yalnız ruhu tehlikeye atıyor. Evine girdiğinde, Cara sergilenen çerçeveli fotoğrafı görünce nefesi kesilir. **Onu kovalayan adam.**

Ama sonra **başka bir yerel çift**, izole edilmiş evlerinde **öldürüldü**. Bir koca daha en kötü kâbusunun ortaya çıkışını izlemek zorunda kalır. Daha fazla çift hayatını kaybederken, Tori tek tanıdığı olan Cara'yı bu acımasız katilden koruyabilecek midir? **Ve daha fazla masum aile parçalanmadan önce onun izini sürebilecek midir?**

Kesinlikle bağımlılık yaratan ve akıllara durgunluk veren bu polisiye gerilim romanı, şok edici nihai sonuca kadar her bir düğümüyle sizi sayfalara yapıştıracak. Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Lisa Jackson hayranları bu romanı ellerinden bırakamayacaklar.
Bu aşağı.

[Buradan alın!](#)

ROGER'DAN DAHA FAZLASINI DUYUN

Roger'ın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

ROGER STELLJES'İN KİTAPLARI

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş

Kızlar Kış Kızları

Saklı Kızlar

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Kış Kızları ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

ROGER'DAN BİR MEKTUP

Kış Kızları'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Hikâye anlatmanın en heyecan verici kısmı gerçeklikten kaçmak ve karakterlerim için bu heyecan verici dünyayı şekillendirmek. Umarım siz de bu hikâyeyi okumaktan, en az benim onu yaratmaktan ve şekillendirmekten keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Eğer hoşunuza gittiyse ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Yazmanın en güzel yanlarından biri de okurlardan gelen tepkileri görmektir. Sizi heyecanlandırdı mı, gerdi mi, düşündürdü mü, zaman zaman güldürdü ya da ağlattı mı ve her zaman bir sayfa daha, bir bölüm daha okumak istemenize neden oldu mu çünkü elinizden bırakamadınız mı? Eğer hikayeyi beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Okuyuculardan geri bildirim almak benim için hikayelerimi geliştirirken ve yazarken önemli olduğu kadar, başkalarını kitaplarımdan birini ilk kez almaya ikna etmek için de hayati önem taşıyor.

Kış Kızları'nı beğendiyseniz, Tori ve Braddock ile arkadaşlarını *Sessiz Kızlar'da* ve gelecek diğer öykülerde de bulabilirsiniz.

En iyi

dileklerimle,

Roger

www.RogerStelljes.com

SESSİZ KIZLAR

Buraya getirin!

Genç ve güzel kadın kıpırdamadan arabanın bagajına kıvrılmış, uzun siyah saçları yüzünü gizliyor. Onun Pamuklu bluzu biraz yukarı kalkmış ve sırtında birer santim arayla iki küçük nokta ortaya çıkmış. Tıpkı diğerleri gibi.

Suçluluk duygusu **FBI Ajanı Tori Hunter'**ı evinden uzak tuttu. İkiz kız kardeşi, kızların birlikte olması gereken Dört Temmuz'da ortadan kaybolduğundan beri, yirmi yıldır **Manchester Bay, Minnesota'da yaşamaktadır**. Ancak başka bir kayıp kız olan **Genevieve** hakkında isimsiz bir gazete kupürü aldığında, Tori geçmişe geri sürüklenir. Tıpkı Tori'nin kız kardeşi gibi Genevieve de ortadan kaybolmuştur.

Bağımsızlık Günü havai fişekleri gökyüzünü aydınlatırken, boş arabası ıssız bir göl kenarı yolunda terk edilmiş bir şekilde iz bırakmadan.

Minnesota göller bölgesine dönen Tori, Genevieve'in perişan haldeki ailesini cevaplar için çaresiz bulur. Nasıl olur da onların güzel, popüler kızı kendi evinin bu kadar yakınında kaçırılabilir mi? Tutuklama baskısı altındaki polisin Tori'nin teorilerine ayıracak vakti yoktur. Ayrıca, Genevieve'i kaçıran kişi için zaten bir şüphelileri vardır: Kaybolduğu gece onunla flört ettiği görülen yerel bir adam.

Ama sonra şüpheli izole kulübesinde ölü bulunur, günler önce de başka bir kızın cesedi arabasının bagajında bağlı ve boğulmuş olarak bulunur, sırtında iki garip nokta vardır. Cesedin etrafındaki kan lekeleri, **Tori'nin onu öldürebileceğini düşündüğü tek adama aittir. Güven.** Sarsılan Tori, gerçeğe ne kadar yaklaşırsa kendi hayatının da o kadar tehlikeye gireceğini bilmektedir. **Ama Genevieve için çok geç olmadan bu katili yakalayabilecek midir?**

Gecenin geç saatlerine kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak, kesinlikle bağımlılık yapan bir gizem gerilim romanı. Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Tess Gerritsen hayranları için mükemmel.

[Hemen alın!](#)

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*? Biz istiyoruz ki

Sizden geleceğin okurlarını yetiştirmede oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bunu değiştirmeye çalışıyoruz.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak bu sürece dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam ettiğinden emin olmak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılacak harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2021 yılında

yayınlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı© Roger Stelljes, 2021

Roger Stelljes bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-80019-249-2

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

